POLIROM

JANE FALLON

Cum să scap de Matthew

Colecția

„Un roman de debut care va face senzație: amuzant, emoționant și cu un ritm amețitor."

Daily Express

„O protagonistă memorabilă și dialoguri savuroase – ce-ți poți dori mai mult?"

Kirkus Reviews

„Jane Fallon dă o nouă dimensiune genului *chick-lit*."

Instyle

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1177-5

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Fallon, *Getting Rid of Matthew*

Copyright © Jane Fallon, 2007
All rights reserved.
First published by Penguin Books 2007
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FALLON, JANE

Cum să scap de Matthew / Jane Fallon; trad. din lb. engleză și note: Ines Hristea. – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1177-5

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE FALLON

Cum să scap de Matthew

Traducere din limba engleză și note
de Ines Hristea

POLIROM
2008

Jane Fallon este o bine-cunoscută producătoare britanică de televiziune, realizatoare a unor programe foarte îndrăgite, precum *This Life*, *Teachers*, *20 Things to Do before You're 30* şi celebrul serial *EastEnders*. *Getting Rid of Matthew* (*Cum să scap de Matthew*) este primul ei roman, publicat în anul 2007 la editura Penguin şi devenit între timp un bestseller internaţional. Jane Fallon locuieşte împreună cu soţul ei la Londra şi este fericita proprietară a unei... salamandre.

Dacă cele mai multe femei visează să păstreze lângă ele bărbatul care le iubeşte, Helen din *Cum să scap de Matthew* nu ştie cum să-l dea afară mai repede. Iar asta după ce patru ani bătuţi pe muchie nu şi-a dorit altceva decât să-l aibă doar pentru ea. Dar când Matthew îşi părăseşte în cele din urmă soţia şi cele două fetiţe, Helen îşi dă seama dintr-odată că, de fapt, nu îl place chiar atât de mult. Să fie oare o scârbă, aşa cum o descriu colegele de serviciu? Faptul că soţia lui Matthew este pe cale să-i devină cea mai bună prietenă să-i fi dat peste cap lista priorităţilor? Sau, pur şi simplu, a început să-l vadă pe Matthew aşa cum este el cu adevărat? Oricum ar fi, Helen întocmeşte un plan bine pus la punct cu ajutorul căruia speră că va scăpa definitiv de Matthew, restituindu-l familiei. Iar în cazul în care strategiile ei imbatabile dau totuşi greş, este dispusă să riste totul pentru a readuce lucrurile pe făgaşul lor normal.

Blondi

Ce să faci dacă Matthew, amantul tău secret din ultimii patru ani, se decide, în sfârșit, să-și părăsească soția, pe Sophie (și pe cele două fiice ale lor) și să se mute în apartamentul tău, exact atunci când tu ai început să te gândești că, de fapt, nu-l mai vrei.

PLANUL A

- X **Nu te mai rade la subsuoară. Și nici în zona inghinală**
- X **Spune-i că ai o mustață pe care o epilezi cu ceară o dată la șase săptămâni**
- X **Nu mai face sex cu el**
- X **Găsește-i cusururi în legătură cu felul în care se îmbracă**
- X **Nu te mai spăla pe dinți, nu te mai pieptăna și nu-ți mai smulge firul de păr ca de cotoroanță care-ți crește pe bărbie**
- X **Cumpără tampoane pentru incontinență urinară și lasă-le la vedere prin casă**

PLANUL B

- X **În mod accidental, dar cu intenție, întâlnește-te cu soția lui, Sophie**
- X **Împiedică-te și cazi pe trotuar (accidental), în fața biroului ei, astfel încât femeia să fie obligată să te primească înăuntru și să se asigure că ești în regulă**
- X **Dă-ți un nume și o identitate falsă**
- X **Împrietenește-te cu Sophie**
- X **Ba chiar trebuie să ajungi să-ți placă de Sophie**
- X **Sărută-te cu fiul lui Matthew (care, apropo, e de aceeași vârstă cu tine. Nu ești pedofilă)**
- X **Împrietenește-te cu copiii lui Matthew. Fără succes**
- X **Privește cum întregul tău plan se duce triumfal pe apa sâmbetei**

„Să scape de Matthew" nu e un lucru atât de simplu pe cât pare, însă, pe parcurs, Helen se va împrieteni cu cineva absolut surprinzător, va descoperi dragostea adevărată și-și va da seama că nu întotdeauna socoteala de-acasă se potrivește cu cea din târg.

I

Dormitorul era cufundat în întuneric. Nu era luminat decât de o fâșie strălucitoare ce venea de la becul de perete din subsolul care se afla în fața ferestrei, fâșie ce se furișa pe lângă marginile transperantului. Helen întrezărea ceasul care arăta că trecuse de 8:15. Știa că trebuia să-l trezească pe Matthew, dar la fel de bine știa că Matthew avea să fie supărat, pentru că ea uitase să seteze alarma ceasului. Și cu cât mai mult amâna trezirea, cu atât supărarea avea să fie mai mare. Nu avea de ales. Helen l-a împuns ușor cu degetul între coaste, apoi, văzând că nu răspunde, a repetat gestul. Matthew s-a întors iritat și și-a luat ceasul de pe noptiera de lângă pat.

— Fir-ar al dracului! Am întârziat.

Helen l-a privit somnoroasă cum sare de sub pilotă, își netezește părul negru-grizonant de pe tâmple și începe să-și tragă hainele pe el – uniforma lui de lucru, compusă dintr-un costum închis la culoare, de bun-gust și care-i venea perfect, plus cămașa bine croită și pantofii negri,

din piele moale de viţel –, fără să se mai deranjeze să facă duş. Matthew s-a aplecat brusc ca s-o sărute de la revedere, apoi a închis în urma lui uşa de la dormitor. Helen s-a întins la loc pe perna care mirosea discret a Armani Black Code, parfumul pe care tot ea i-l dăduse cu ocazia aniversării lor, şi a început să se holbeze la crăpătura din tavan. Era limpede că fisura respectivă se lărgise şi Helen se întreba dacă nu era cazul să discute despre ea cu vecinii de deasupra. Nu că i-ar fi cunoscut. Nu-i văzuse decât de trei sau patru ori în cei doi ani de când locuia acolo. Vecinii erau un cuplu cam la vreo 30 de ani: el era cam slab, părând deşirat şi palid, de parcă nu ieşea niciodată afară; ea se îmbrăca în lâneturi, iar părul lins îl avea tuns bob. Cu toate astea, cei doi aveau o viaţă sexuală înflăcărată, pe care Helen o auzea prin tavan cam de cinci ori pe săptămână, în timpul nopţii şi uneori şi după-amiezile. Totul implica multe ţipete şi era din cale-afară de teatral. Era presărat cu o mulţime de „Ah, iubire!" şi „Da, da"-uri şi nenumărate bubuituri în tăblia de la capul patului. Odată, cei doi se puseseră pe treabă în acelaşi timp cu Matthew şi Helen, aşa că totul devenise o competiţie a gemetelor. Helen avusese dintotdeauna o predilecţie pentru competiţie.

Acum Helen a auzit uşa de la intrare închizându-se şi paşii apăsaţi ai lui Matthew urcând treptele către stradă şi se gândea dacă să se scoale din pat. A hotărât însă să n-o facă, şi-a tras pilota peste cap şi s-a cuibărit la loc, apoi a scos un braţ în aerul rece din cameră, a pipăit în căutarea telecomenzii şi a dat drumul la

televizor. În fond, ce sens avea să se scoale – oricum, peste două ore, avea să se culce la loc. Fiindcă Matthew nu plecase la serviciu. Nu era 8:15 dimineaţa, ci era 8:15 seara, iar Matthew plecase acasă la el, pentru cină. Cină pe care avea s-o ia în compania nevestei. A, şi a celor doi copii frumoşi ai lui. Pentru că Matthew era însurat – şi nu cu Helen, ci cu o femeie pe nume Sophie. Iar în ultimii patru ani, Helen îşi petrecuse toate serile de luni exact aşa. Şi majoritatea celor de miercuri şi joi.

Şi în fiecare luni, în fiecare miercuri şi-n fiecare joi, la ora 8, când Matthew pleca acasă, Helen rămânea singură, având la dispoziţie două posibilităţi incitante: să se uite la televizor din pat, de una singură, sau să se uite la televizor în sufragerie, de una singură.

Acum rămăsese întinsă în întunericul de sub pilotă, ascultând o altă scenă de conflict marital care se desfăşura în *EastEnders*[1]. Soţul cuiva îşi acuza soţia că-şi face de cap. Erau multe urlete şi toate cărţile erau date pe faţă. Cei doi puteau fie să rămână împreună, fie să se despartă. Aşa funcţionau lucrurile în telenovele, dar Helen era conştientă că realitatea era mult mai complicată. Realitatea n-ar fi fost bună pentru un serial de televiziune, fiindcă, în realitate, nimic nu se rezolvă. Realitatea era reprezentată de un bărbat care venea la ea, de trei ori pe săptămână, pentru câte două ore, după care pleca acasă, la nevastă-sa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi tiparul ăsta se repeta la nesfârşit. Ani şi ani de zile.

1. *EastEnders* este un serial gen telenovelă difuzat în Marea Britanie.

Helen nu se așteptase să fie amanta cuiva. Ea nu-și dorise decât trei lucruri în viață: o slujbă foarte bine plătită, în PR, un apartament numai al ei și un bărbat care să-i aparțină în exclusivitate. Cumva se întâmplase, însă, că nu reușise să ajungă decât o asistentă personală, ceea ce, în vocabularul tuturor celorlalți oameni, însemna o secretară. Nu câștiga destul de mult ca să-și permită să-și cumpere un apartament, așa că închiriase unul cu două camere, aproape de Camden High Street, o locuință cu o grădină micuță și întunecoasă, de subsol, poziționată în spatele clădirii, cu o crăpătură în tavanul din dormitor și o pată de igrasie de mari dimensiuni pe peretele din baie. În ceea ce privea bărbatul – ei bine, Helen credea în dragostea adevărată, în angajamente și în chestia aia cu până când moartea ne va despărți, numai că nimic din toate astea nu i se întâmplase.

Helen crescuse privindu-și părinții care erau devotați unul altuia, făcând întotdeauna front comun – „noi împotriva lumii" –, ceea ce însemna că deseori până și ea, singurul lor copil, era exclusă din ecuație, și de-atunci încercase mereu să găsească acel partener perfect pentru ea, să-și găsească propria unitate în doi. Numai că niciodată nu-și închipuise c-avea să găsească această unitate alături de cineva care era deja bărbatul unei alte femei.

Cândva, demult, în viața ei anterioară, Helen fusese logodită cu un alt bărbat, cel mai recent dintr-o serie de iubiți pe termen lung. Privind înapoi, Helen nu-și mai amintea cu exactitate ce văzuse la Simon. Ei, de fapt, putea. Simon era

tânăr și arătos și avea o slujbă rezonabilă și cantitatea necesară de ambiție, dar acum îi era imposibil să mai priceapă de ce stătuse cu el vreme de cinci ani. Singura explicație era aceea că așa era ea. Nu putea să scape de moștenirea primită de la părinți, de credința că o relație e făcută să dureze toată viața. Odată ce decidea că respectiva relație merită, Helen se ținea tare pe poziții, în ciuda tuturor semnalelor de avertizare care-i spuneau că situația nu e chiar roz. Așa că a ignorat faptul că ea era cea care făcea toate planurile de viitor și s-a străduit să nu observe felul în care privirea lui Simon o părăsea în clipa în care îi spunea c-ar trebui să strângă niște bani pentru un avans la apartament. Investise ani de zile în bărbatul ăsta, așa că era musai ca investiția ei să dea roade. În nici un caz, Helen nu avea să se recunoască înfrântă. Ea își pusese toate ouăle într-un singur coș și nu avea nici cea mai mică intenție să le mute în altă parte. Asta până într-o seară, când Simon i le-a aruncat și-a sărit pe ele până le-a făcut țăndări. Tocmai pregăteau cina împreună – ritualul lor de seară, despre care Helen credea că reprezintă o indicație sigură că relația era matură și serioasă.

— Am primit transferul, a mormăit Simon într-o strecurătoare ce se umplea cu cartofii pe care îi curăța.

Helen a sărit să-l îmbrățișeze.

— Ai fost promovat? Manager regional? Uau! Deci ne mutăm în Manchester?

Simon a rămas cu capul în piept, părând preocupat de o coajă încăpățânată de cartof.

— Ăăă... nu chiar. Nu.

— Atunci unde?

Felul în care Simon stătea țeapăn, în vreme ce ea încerca să-l îmbrățișeze, a băgat-o pe Helen la idei. Omul a lăsat din mână aparatul de curățat cartofii și s-a întors către ea, trăgând adânc aer în piept, ca un actor care se pregătește pentru marea scenă dintr-o telenovelă.

— *Eu* mă mut la Manchester. Singur.

Simon a continuat, spunând că, bineînțeles, nu era vina lui Helen. Că toată vina era a lui, că-i era teamă să-și ia un angajament față de ea. A spus că se simțea mult prea tânăr ca să se așeze la casa lui, să fie cu o singură femeie. Că totul era o chestiune de timp – dacă ar fi cunoscut-o pe Helen câțiva ani mai târziu, când avea să se simtă pregătit pentru marele pas...

— Te iubesc așa de mult. E numai vina mea. Sunt un cretin. Știu c-o să regret, dar trebuie să fac chestia asta, s-a lamentat el, savurându-și rolul.

Apoi Simon a insistat că nu mai exista nimeni altcineva, iar Helen l-a crezut – de fapt, i-a fost chiar milă de el, pentru că bărbatul părea că suferă îngrozitor din cauza alegerii pe care trebuia s-o facă.

După două luni, Helen a aflat că Simon se însura cu o altă femeie.

La vremea respectivă, Helen avea 35 de ani. A fost necăjită, iar eșecul relației a durut-o mai mult decât pierderea propriu-zisă a lui Simon. Despărțirea a afectat-o foarte tare. Și-a promis că, pe viitor, o să se distreze, c-o să profite de oportunitățile care i se vor oferi, fără să-și mai

bată capul la nesfârșit, analizându-le potențialul. Și chiar atunci a apărut Matthew – șeful ei, desigur, un bărbat cu 20 de ani mai în vârstă decât ea –, dar de ce să eviți un clișeu perfect, atunci când el îți sare în față? Matthew era arătos, în felul în care bărbaților în jur de 50 de ani le este permis să fie considerați arătoși, adică în ciuda (sau poate tocmai din cauza) părului grizonant și a burții. Înalt și încrezător în sine, Matthew dădea senzația că se delectează cu statutul lui de mascul alfa. Părul începuse să i se rărească, dar el continua să-l poarte lung până la nivelul gulerului de la cămașă și pieptănat peste cap, astfel încât să ascundă, cu destul de mult succes, cercul cheliei. Când avea să vină timpul să-și radă tot părul și să devină chel și mândru de asta, nimeni nu avea să comenteze, pentru că Matthew întotdeauna scăpa cu fața curată. Avea un fel de a naviga prin lume de parcă totul i-ar fi aparținut. Avea acea încredere în sine pe care o au toți absolvenții de școală particulară. Un fel de a-i provoca pe toți să aibă curajul să-i atace poziția înaltă de pe scara socială. Matthew avea capacitatea ca, în orice moment, să facă pe oricine să se simtă ca și cum ar fi centrul lumii lui. În ceea ce privește aspectul fizic, punctul lui forte – singurul lui punct forte – erau ochii de un albastru pal, ca de gheață, care ieșeau în evidență în contextul unui chip destul de banal. Dar Matthew se comporta de parcă era cel mai atrăgător bărbat din încăpere și, într-un fel misterios, chestia asta îl făcea să pară exact așa. Succesul lui de la serviciu funcționa ca un afrodiziac asupra unui anumit tip de femei, pentru care

Helen era reprezentanta de frunte. În principal, însă, Matthew era un companion plăcut – era haios, un bun povestitor şi ştia să asculte. Era şi loial. Desigur, asta dacă nu erai soţia lui.

Helen a început să lucreze la Global PR la vârsta de 34 de ani. Un start destul de întârziat. Majoritatea anilor care începuseră cu 2 şi-i petrecuse călătorind, distrându-se şi străduindu-se să ignore vocea aceea iritantă din creier care-i spunea să-nceapă să-şi construiască o carieră, până nu e prea târziu. De când se întorsese din călătoria în jurul lumii, plutise în derivă de la un job la altul: asistentă de contabil, director de magazin, administrator de teatru. Periodic, aplica pentru câte un post de manager de cont la companiile de PR mari şi cunoscute pe piaţă, dar de fiecare dată era refuzată. Într-un final, s-a decis că e mai bine să intri pe uşa din spate, decât să nu intri deloc. Aşa că a acceptat postul de asistentă a lui Matthew Shallcross, directorul executiv de la Global PR, o companie de dimensiuni medii, dar înfloritoare.

„Global" era o denumire destul de umflată pentru o companie ai cărei clienţi erau în exclusivitate englezi. Însă firma izbutise să prindă un colţ de piaţă, lucrând cu genul de persoane care visează la celebritate şi care sunt preferatele tabloidelor. Global PR nu era destul de mare ca să atragă clienţi deja bogaţi şi faimoşi, dar, de-a lungul anilor, se specializase în a-i atrage pe aceia aflaţi la începutul celor cincisprezece minute de notorietate, oameni pe care firma îi plasa în ziare folosindu-se de strategii inteligente. De altfel,

era simplu, atunci când clienții tăi erau persoane care ar fi făcut orice numai ca să apară în publicațiile cu circulație națională. Din când în când, unul dintre acești aspiranți o dădea în bară – conducea în stare de ebrietate, o lăsa gravidă pe-o femeie care nu era nevasta lui, se interna în clinici de dezintoxicare –, iar managerul de cont de la Global se dădea peste cap și câștiga gras. Dacă le gestionai corect, eșecurile astea cu notorietate garantau interes pentru clientul tău, ceea ce putea fi o situație foarte rentabilă. De fapt, era o chestie cam de prost gust: să încurajezi tineri tâmpiți să-și pună viețile pe tapet. Dar Helen considera că asta era muchia de cuțit a PR-ului și-i plăcea la nebunie. Iar după o vreme, când a depășit faza iritantă în care-și corecta prietenii de fiecare dată când îi ziceau că e secretară...

— Sunt asistenta lui personală.

— Dar ce faci?

— Am grijă de el..., îi stabilesc întâlnirile, îi organizez ședințele.

— Îndosariezi documente?

— Uneori.

— Bați la calculator?

— Și ce-i cu asta?

— Păi, exact asta fac și eu – bat la calculator, îndosariez documente, organizez întâlniri. Ești o secretară. Las-o baltă.

...a început să se bucure de puterea indirectă pe care i-o permitea poziția ei de asistentă a șefului. Ea era cea care putea accepta sau respinge întâlnirile sau apelurile telefonice și, după o vreme, cererile de comunicate de presă. Apoi, după

ce a început să aibă încredere în ea, Matthew a pus-o să citească și, mai târziu, să și scrie comunicatele care erau trimise către ziare în beneficiul unora dintre clienții mai puțin importanți. Bărbatul i-a încurajat ambiția de a avea propriii ei clienți și, cu cât el o încuraja mai mult, cu atât ambiția ei creștea.

Helen credea că mai multe dintre celelalte fete de la birou erau geloase pe ea din cauza apropierii de bărbatul care, la modul general, era considerat ca fiind cel mai puternic dintre directorii companiei, însă ea a continuat să se concentreze asupra muncii. Asta până ce un prânz fatal a schimbat totul. La momentul ăla, dacă ai fi întrebat-o ce părere are despre femeile care au aventuri cu bărbați însurați, ți-ar fi spus că sunt niște persoane demne de milă, niște disperate, niște creaturi fără inimă care le trădează pe celelalte femei. Ți-ar fi spus că genul ăsta este pe primul loc în lista ei de infractori. De oameni pe care să-i privești de sus și pe care să-i înjuri...

În timpul cât lucrase pentru el, Helen se gândise dacă Matthew era un tip atrăgător. Sigur că se gândise. Și-și spusese că da, era, în sensul în care poate fi atrăgător un bărbat mai în vârstă. Dar se oprise la constatarea asta. Așa că atunci când Matthew a întins brațul peste masa de la Quo Vadis și-a prins-o de mână, Helen s-a surprins pe ea însăși prin faptul că nu și-a tras mâna înapoi.

— Îmi doresc să fac chestia asta de-o veșnicie, i-a spus el, iar Helen a simțit că-i sare inima din piept.

Habar n-avea cum ar fi trebuit să răspundă, aşa că a rămas încremenită şi l-a lăsat pe el să preia controlul.

Matthew a continuat.

— Treaba e că mie mi se pare că eşti foarte frumoasă. Şi m-am chinuit să nu recunosc că mă gândesc la asta de luni de zile.

Helen s-a înroşit. Nu drăgălaş, ca o eroină delicată dintr-un roman siropos, ci s-a făcut roşie ca racul. Faţa ei era de un roşu profund, stacojiu, cu broboneleе fine de sudoare pe frunte.

— Ştii, desigur, că sunt însurat.

Ea a reuşit să mormăie un „da".

— Avem copii mici. Dacă n-ar fi ei... N-o să-ţi servesc replica aia – ştii, nevastă-mea nu mă mai înţelege –, dar... e adevărat că ne-am îndepărtat unul de celălalt. Ceea ce avem în comun este creşterea copiilor. Şi cam atât. Matthew a râs. Înţelegi spre ce se îndreaptă discursul meu?

Helen era, în continuare, incapabilă să vorbească. Cu mâna liberă se juca agitată cu piciorul paharului.

— Nu există nici un fel de presiune. Nu vreau să crezi că, dacă nu eşti interesată, o să-ţi fac zile fripte la serviciu sau ceva de genul ăsta. Doar gândeşte-te. Şi dacă te decizi că, cine ştie, am putea să mergem mai departe, atunci ştii unde mă găseşti. Asta e tot ce-am vrut să-ţi spun.

În clipa aia, Helen şi-a dat seama că voia să se culce cu el. Din cauza acelui ceva din siguranţa lui de sine, acelui ceva din felul în care degetele lui îi mângâiau dosul palmei atunci când îi vorbea, din cauza felului în care ochii lui nu i-au părăsit

chipul, în timp ce ea se bâlbâia şi-ncepea să transpire.

Helen s-a întors la serviciu ameţită, iar restul după-amiezii abia dac-a putut să se mai uite la el.

În seara aia, la bar, a înnebunit-o de cap pe prietena ei, Rachel.

— S-o fac?

— Nu, i-a răspuns Rachel.

— Poate...

— Nu, a zis Rachel.

— Dacă...

— Tu m-ai auzit? i-a sărit mustarul lui Rachel. E însurat. N-o face. Nu deveni una dintre femeile alea pe care le urâm.

„Femeile pe care le urâm" reprezenta o parte importantă din legătura creată între Rachel şi Helen. Imediat după ce se cunoscuseră, când umblau cu rucsacul în spate prin India, începuseră o listă mentală. Când s-au întors în Londra, iar Helen a rămas să stea în apartamentul lui Rachel din West Brompton, în timp ce-şi căuta o locuinţă, s-au apucat să şi scrie respectiva listă. Fiecare păstra câte o copie şi, în mod regulat, de fiecare dată când se îmbătau şi stăteau peste noapte una la cealaltă, verificau lista şi o aduceau la zi, adăugând noile descoperiri ale fiecăreia. „Femeile care fură bărbaţii altor femei" fuseseră prezente pe listă încă de la început, dar, în mintea lui Helen, cazul ei era diferit. În primul rând, ea nu-l încurajase pe Matthew. El fusese cel care umblase după ea.

— Ai dreptate. Dar... cred că mă place pe bune.

— Of, fir-ar al dracului! Normal că te place. Eşti cu 20 de ani mai tânără decât el şi pe cale

să-i cazi în pat numai pentru că ți-a cerut-o. Plus că-i scrii documentele pe calculator și-i faci ceaiuri. Ești visul oricărui bărbat de vârstă mijlocie. Ce să nu-i placă la tine?

— Știam eu că n-ar fi trebuit să-ți zic nimic, a declamat Helen bosumflată. Știam că n-o să pricepi.

A doua zi dimineață, a așteptat până când Matthew a fost singur în birou. A intrat înăuntru și-a închis ușa în spatele ei.

— OK, a spus ea.

— OK, ce?

Matthew a ridicat privirea din hârtii și i-a zâmbit. Helen s-a împurpurat.

— Dacă vrei să... știi... atunci e OK, putem... știi... dacă vrei. Eu vreau.

Matthew a început să râdă.

— Vorbești codificat? Apoi a mimat că se uită de jur-împrejurul biroului. Sunt microfoane pe-aici?

Helen era deja roșie ca focul.

— Știi ce vreau să spun.

— Știu. Și sunt foarte fericit. Ești liberă miercuri seară?

Helen a înghițit în sec așa de tare, încât s-a auzit în toată încăperea.

— Da.

Apoi, cât ai clipi, Matthew era în patul lui Helen și toată rațiunea ei, toate ambițiile și toate celelalte lucruri care o caracterizau s-au evaporat. Iar ea își tot spunea același lucru pe care i-l spuneau și prietenii: „Desprinde-te acum. Chestia

asta nu poate avea un final fericit". Numai că ea i-a ignorat pe toți fiindcă, în mod inevitabil, după câteva săptămâni, a hotărât că-l iubește pe Matthew, iar el, la rândul lui, i-a mărturisit, finalmente, că și el o iubește. Sigur că, după câteva luni, bărbatul i-a spus că vrea s-o părăsească pe nevastă-sa, pe Sophie, atunci când va veni clipa potrivită. Și, din nou, sigur că asta se întâmplase în urmă cu patru ani, iar el tot n-o părăsise pe nevastă-sa. Nici măcar preț de-un weekend.

Totuși, acele prime luni cu Matthew fuseseră fantastice. Era cu mult mai bătrân decât toți ceilalți bărbați cu care fusese ea înainte. Era ca o lume complet diferită. Știa cum s-o facă să se simtă specială. În ciuda faptului că rareori ieșeau împreună în oraș, de teamă să nu fie descoperiți, Matthew îi făcuse cunoștință cu o sumedenie de noi experiențe – mâncăruri, muzică și vinuri care nu mai apăruseră niciodată pe radarul ei. Și cum era proaspăt îndrăgostită și dornică să-i facă pe plac bărbatului de lângă ea, Helen s-a prefăcut că e înnebunită după tot soiul de lucruri pe care, mai târziu, după ce relația s-a mai așezat, a fost capabilă să recunoască, față de ea însăși, că le detesta. De pildă, Miles Davis, pateul de ficat sau acel Château D'Yquem leșinător de dulce.

La cea de-a patra „întâlnire", Matthew i-a adus un exemplar din *Florile răului*, de Baudelaire, i l-a oferit și i-a spus că e ceva diferit de tot ceea ce a mai citit ea. Helen, care-și luase diploma în literatură franceză, dar ratase ocazia de a destăinui acest amănunt, nu a vrut să-l facă să creadă că nu se bucură de darul lui, așa că l-a potopit cu mulțumiri. Nimeni nu-i mai cumpărase

o carte de poezii. Mai târziu, stând întinşi în pat, într-o stare de euforie indusă de o noapte de amor, Matthew a rugat-o să-i spună povestea vieţii ei.

— Să începi cu începutul, i-a spus el, părând sincer interesat şi de cele mai mici amănunte din trecutul ei.

Când Helen a ajuns la partea cu plecatul de-acasă şi mutatul la Londra, a sărit foarte repede peste perioada petrecută la facultate, numai că bărbatul a oprit-o din peroraţie.

— Ce-ai studiat?

Helen a simţit cum se înroşeşte iar.

— Ăăă... franceza, a bolborosit ea.

Matthew s-a ridicat într-un cot şi s-a uitat la ea.

— Franceza?

— Îhî.

Omul a început să zâmbească.

— Literatura franceză?

— Oarecum.

— Oarecum?

— Adică, da. Literatura franceză.

De-acum Helen se înroşise până în vârful urechilor. De ce nu-i spusese chestia asta când îi dăduse cartea?

— Deci... Baudelaire...?

— Pe el mi-am făcut dizertaţia.

Matthew a început să râdă zgomotos.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă n-am vrut să-ţi stric bucuria cadoului.

Bărbatul a sărutat-o pe frunte.

— Ei, în cazul ăsta, poţi să-mi explici tu mie poeziile alea. Eu habar n-am cum stă treaba. Mi-a plăcut coperta.

Helen şi-a dat seama că tipul o lua peste picior, dar nu ştia de ce lucrul ăsta n-o deranja. Nimeni nu mai fusese atât de *interesat* de ea până atunci, chestie care relaxa atmosfera. Era bine să fii cel căruia i se face plăcere, nu cel care întotdeauna trebuie să se ocupe să-i facă plăcere celuilalt. Faptul de a nu mai fi obligat să te comporţi tot timpul ca un om matur îţi dă un sentiment de eliberare.

Şi Matthew avea un trecut bogat. Trecuse printr-o grămadă de chestii – nu doar în sensul că „s-a însurat şi-a făcut copii". Trăise cu 20 de ani mai mult decât ea. Trecuse prin anii '60, iar experienţele lui fuseseră la prima mână. Helen nu ştia de ce treaba asta o impresiona – nu era câtuşi de puţin interesată de veşnicele poveşti ale generaţiilor trecute, poveşti referitoare la anii '60 –, dar exista ceva care pe el îl singulariza. Matthew devenea interesant prin proximitate, în ideea acelei unice virtuţi de a fi fost în viaţă în perioada aia.

La începutul relaţiei lor, Helen a avut grijă ca, în zilele cu Matthew, să fie îmbrăcată cu cea mai bună lenjerie. Fugea de la serviciul unde lucrau amândoi ca să aibă zece minute în plus, în care să facă un duş şi să-şi schimbe hainele, numai ca apoi să fie din nou dezbrăcată. Serile lor se concentrau pe sex, iar gradul de excitaţie creştea datorită accesului restrâns pe care îl aveau unul la celălalt şi datorită preludiului nesfârşit pe care îl reprezenta ziua petrecută

împreună pretinzând că între ei nu exista nimic altceva decât o relaţie de serviciu. Treptat, somnul a început să se insinueze, dându-i de înţeles lui Helen că relaţia lor evoluase către o fază mai matură – acum se legau unul de celălalt la un nivel mai profund. Sau aşa i se părea ei. Puteau să se relaxeze unul în compania celuilalt. Ea a încetat să-şi mai facă griji dacă era îmbrăcată cu Rigby&Peller sau M&S şi nici nu mai simţea nevoia să-şi retuşeze machiajul de fiecare dată când Matthew se întorcea cu spatele. Privind înapoi, la epoca asta, Helen şi-o amintea cu drag şi-o considera perioada „nirvana", acea etapă perfectă, când dorinţa fizică se împletea cu sentimentele de prietenie şi cu un profund respect. Numai că perioada respectivă n-a durat mult. În ultimul timp, somnul câştiga bătălia fără drept de apel. Matthew era întotdeauna epuizat din cauza răspunderilor de nivel înalt de la serviciu. Şi, din ce în ce mai des, Helen îşi dădea seama că asta n-o deranja. Relaţia lor avea un iz de cuplu, ceva ce părea a fi mult mai real decât natura frenetică a primelor zile. Şi ce dacă întâlnirile lor nu mai erau atât de incitante? Doar nu putea să dureze o veşnicie.

După câteva luni, Matthew nu se mai simţise confortabil cerându-i lui Helen să ia notiţe după dictarea lui sau să-i recupereze hainele de la curăţătorie, aşa că a cerut ca secretarei lui să i se găsească un nou şef. Gest care desigur c-a fost interpretat de cei de la Resurse Umane ca un semn că Helen era dificilă sau incompetentă sau amândouă, aşa că promovarea care stătuse pitită după colţ se evaporase, iar Helen a ratat

ocazia de a mai face un pas înainte. Asta se întâmplase cu trei ani și jumătate înainte. Sigur că ar fi putut să plece și să se angajeze în altă parte, într-o companie unde să fi fost mai apreciată, dar Helen nu reușise să se rupă, astfel că acum ea era, în mod oficial, doar o secretară și nu mai existau motive ca oamenii să caute în ea dovezi mai mari de inteligență. În plus, dac-ar fi plecat, ar fi pierdut acele momente furate, de-a lungul zilei, în compania lui Matthew. În adâncul sufletului, era conștientă că, dacă n-ar fi continuat să fie sub nasul lui, atunci probabil că privirile lui Matthew ar fi fost atrase de altcineva.

Așa că acum Helen lua notițe după dictare, aranja întâlniri și pregătea propunerile pentru Laura, o directoare în ascensiune, de 39 de ani, care o pornise, la rândul ei, de la postul de asistent personal, dar care, de-a lungul anilor, urcase în mod constant pe scara ierarhică. Laura era bună în meseria ei, era o șefă atentă, o încuraja și-o sprijinea pe Helen, întotdeauna îi recunoștea meritele, atunci când era cazul (ceea ce se întâmpla des, fiindcă Helen era inteligentă, deși părea că ea însăși uitase treaba asta, și avea multe idei bune, pentru care Laura îi era foarte recunoscătoare), și-i tolera ocazionalele modificări ce interveneau în starea ei psihică. Nici o clipă nu s-ar fi gândit să-i ceară lui Helen să-i ia hainele de la curățătorie. Totuși, Helen o ura.

Când ea și Matthew și-au început relația, Helen și-a reprimat sentimentul de vinovăție, scoțându-și din minte toate gândurile legate de soția lui – asta nu era decât o relație de scurtă durată, care s-o ajute să treacă peste faptul că

Simon își bătuse joc de ea. Nu era decât un exercițiu prin care ea să-și recapete respectul de sine. Era o chestie urâtă, dar care nu avea să aibă viață lungă și despre care nimeni nu avea să afle. După o vreme, când a realizat că lucrurile se complicaseră, sentimentul de vinovăție a început să se instaleze în sufletul ei. Inițial, acesta s-a manifestat prin mici împunsături, apoi împunsăturile s-au transformat în valuri uriașe, din cauza cărora lui Helen îi era din ce în ce mai greu să se privească în oglindă. Cum s-ar fi simțit dacă ea ar fi fost cea care, plină de inocență, și-ar fi luat dimineața la revedere de la soțul ei, când acesta ar fi plecat la serviciu? Fără să aibă habar că el ducea o viață dublă! Acesta era un adevăr incontestabil: dacă nici o femeie nu s-ar fi încurcat cu un bărbat însurat, atunci nici o soție n-ar fi fost nevoită să trăiască durerea de a descoperi că viața ei, așa cum o știa, n-a fost decât o prefăcătorie. Atâta timp cât exista o femeie care să fie gata să facă asta, atunci toate celelalte femei erau în pericol. În momentul ăsta, ea era trădătoarea.

Așa că Helen știa că ar fi trebuit să pună capăt relației ei cu Matthew acum, înainte să apară victimele, dar, dintr-odată, situația nu i s-a mai părut așa de simplă. Acum și ea avea sentimente față de el. I-ar fi simțit lipsa. „De ce să fiu eu cea care să renunțe la el", s-a surprins ea gândindu-se într-o zi, „când eu sunt cea de care e îndrăgostit?". Helen a început să simtă împunsături de gelozie de fiecare dată când Matthew menționa numele nevesti-sii. Și, aproape peste noapte, a început să-și dorească să lupte

ca să-şi păstreze bărbatul, iar ca să facă asta, trebuia s-o demonizeze pe Sophie, s-o transforme într-un dușman. Nu poți să te lupți cu o femeie și să-ți fie milă de ea. În cazul ăsta, nu poți decât să pierzi.

2

Sophie Shallcross stătea în bucătăria ei spațioasă, care era ridicată pe un nivel superior față de restul casei și care servea și ca spațiu de luat masa. Bucătăria respectivă făcea parte din casa ei frumoasă, cu cinci dormitoare și două sufragerii, de pe o stradă care începea să fie în vogă în Kentish Town. Sophie îl privea pe Matthew, care se înfrupta din farfuria cu paste *putanesca*, și asculta, plină de indulgență, detaliile acelei zile stresante, inclusiv cele legate de partida de squash pe care o jucase cu colegul lui, Alan. Partidă pe care se părea c-o și câștigase. Lui Sophie îi plăcea la nebunie să audă și cele mai mici amănunte despre viața de la birou a lui Matthew și despre personajele de-acolo, îi plăcea să afle bârfele și dramele pentru care ea nu avea niciodată timp, de vreme ce îndesa programul unei întregi zile de lucru doar între orele 9 și 3, astfel încât să poată fi acasă la timp pentru întoarcerea de la școală, zgomotoasă și obositoare, a copiilor. Sophie și-a așezat bărbia în palmă și cotul pe masă și-a râs când Matthew i-a povestit

cum Alan a alunecat şi s-a lovit de-un zid, după care a trântit racheta de podea, de parcă ea ar fi fost de vină. După ce copiii se duceau la culcare – nu mai târziu de 9:30, cu excepţia zilelor de naştere, a Crăciunului şi a ocazionalelor seri în care se mergea la teatru –, se cuibăreau amândoi pe canapea, cu câte-un pahar de vin în mână. Ăsta era momentul ei preferat din zi.

Matthew putea să menţină, în mintea lui, separaţia dintre viaţa cu Sophie şi copiii – Suzanne, de 12 ani, şi Claudia, de 10 ani – şi aventura cu Helen. Nu resimţea nici un sentiment de vinovăţie. De fapt, când era acasă, abia dacă se gândea la Helen. Ceea ce, în opinia lui, îl făcea să fie un soţ şi un tată bun. Matthew era incapabil să se gândească la două lucruri în acelaşi timp, ca majoritatea bărbaţilor, de altfel, aşa că avea tendinţa să se preocupe de ceea ce avea sub nas – dacă era Sophie în faţa lui, atunci se gândea la Sophie; dacă era Helen în faţa lui, atunci se gândea la Helen; dacă în faţa lui era un sendviş cu ou... ei, aţi priceput cum stăteau lucrurile. Helen îşi amintea foarte clar de ziua când l-a anunţat că era însărcinată. I-a spus-o în timp ce-i întindea o farfurie cu tocană de pui. A fost ca şi când creierul lui Matthew s-ar fi rupt în două. Îl vedea cum se chinuia să se concentreze – „Aaa, tăiţei / viaţa mea e terminată" –, ca un câine schizofrenic. Desigur, Helen a făcut un avort. Ea era amanta.

— De ce vii întotdeauna acasă aşa de târziu? l-a întrebat Suzanne acum. O întrebare foarte incomodă. Niciodată nu vii s-o ajuţi pe mami la bucătărie. Doar şi ea a fost toată ziua la serviciu.

Suzanne învățase în clasa a VIII-a, la istorie, despre sufragete, iar copila își lua studiile foarte în serios.

— Nu mai pune întrebări de căcat, a intervenit Claudia, superb de neemancipată – Claudia, care tocmai învățase tot felul de înjurături pe terenul de joacă din Kentish Town și-i plăcea să-și exerseze noile achiziții cu orice ocazie. Mămicile se ocupă de gătit.

— Nu mai spune „căcat", Claudia, a sărit Matthew.

Sophie a preluat ștafeta.

— Știi că eu vin acasă la 3:30, iar tati ajunge întotdeauna după 8. El lucrează mai multe ore decât mine.

— Exact la asta m-am referit și eu, a declamat Suzanne triumfătoare.

Aceasta era o conversație caracteristică pentru ora cinei în căminul Shallcross. Ca în majoritatea familiilor, fiecare își juca rolul pe pilot automat.

Cu toate că Sophie își asumase rolul tradițional de purtător de grijă al familiei, era departe de modelul gospodinei. În primul rând, era licențiata universității Durham. Își luase diploma în matematică și avea o carieră care se desfășura în zona financiară a orașului. Făcea ceva inexplicabil și câștiga o mică avere – mai mult decât Matthew – și era o persoană atât de indispensabilă, încât avea posibilitatea să-și aranjeze programul după cum îi convenea. Adevărul e că asta era ceea ce-și dorea. Nu alesese calea asta pentru că simțise că așa trebuia. Indiferent cât de mult muncise și indiferent cât de sus urcase pe scara ierarhică, Sophie pusese întotdeauna mai presus

de orice viaţa de familie. Nu conta că se trezea la 6, se îmbrăca în costum, le pregătea pe Suzanne şi Claudia pentru şcoală, le făcea pachetelele cu mâncare, le conducea până în capul străzii, apoi se urca în metrou, rareori îşi lua pauză de prânz, revenea la metrou, le ajuta pe fete la lecţii, pregătea cina de la A la Z (în casa ei nu se mâncau semipreparate), încărca maşina de spălat vasele, sorta hainele tuturor pentru a doua zi şi se străduia să rămână trează astfel încât să-i poată oferi lui Matthew o conversaţie ca între adulţi şi să-i asculte, cu bunăvoinţă, poveştile legate de problemele de la serviciu. În ultimii 12 ani, Sophie nu avusese decât foarte puţin timp sau poate chiar deloc pentru orice altceva – nu se dusese la cursuri de gimnastică şi nici nu ieşise să bea ceva cu fetele. Şi era adevărat că, de curând, pierduse o promovare. Asta pentru că ea nu era niciodată la birou atunci când Coasta de Vest îşi începea programul de lucru. Însă Sophie avea încredere absolută în dragoste şi în stabilitatea familiei, iar, pentru ea, asta merita unele sacrificii. Vai, Doamne!

Seara aceasta s-a desfăşurat ca oricare altă seară. Mai erau două săptămâni până la Crăciun, iar Matthew şi Sophie trebuiau să se hotărască ce să le cumpere fetelor, evitând toate acele lucruri pe care ştiau că şi le doresc cel mai tare – farduri, pantofi cu toc înalt, câini şi fuste mini. Apoi mai era şi problema cine ajungea când şi cine dormea unde. Crăciunul, în căminul Shallcross, era întotdeauna o sărbătoare de familie. Adică se petrecea în formulă completă: mama lui Matthew, surorile lui, soţii surorilor şi copiii lor.

— Un gerbil pentru Claudia? a întrebat Sophie, cu toate că știa ce răspuns avea să primească.

— Nu.

— Un hamster? Un porcușor de Guineea? Un șoricel?

— Nu, nu și nu. Am zis că nu le luăm nici un animal.

— OK. Atunci o să mă gândesc la altceva. A, și trebuie să coborâm cutia cu podoabe.

— O s-o aduc în weekend.

— Și avem nevoie de un brad.

— În weekend.

— Și să comandăm curcanul.

Pe la 10:30, după o sticlă de Sancerre, Matthew a simțit un puseu complet necaracteristic de afecțiune pentru Helen și pentru ceea ce, prin amețeala generată de al treilea pahar de vin, i se părea a fi natura lipsită de complicații a celeilalte vieți, pe care o ducea alături de Helen. O viață fără responsabilități și complicații familiale. Așa că s-a furișat în birou – care, în perioada Crăciunului, era folosit și ca dormitor pentru copii – și i-a format numărul de telefon. Helen, care dormea cuibărită în pat, a mimat o stare de indiferență. Cu toate că un telefon primit la o oră atât de târzie era un adevărat eveniment. Matthew s-a trezit promițându-i c-o să treacă pe la ea mai târziu, pentru că joi era ziua cu piesa despre nașterea Domnului în care juca și Claudia. Helen s-a străduit să dea impresia că exista posibilitatea să nu fie liberă, dar n-a reușit să susțină minciuna prea mult timp. Conversația s-a încheiat în mai puțin de trei minute și toată lumea era fericită.

În sufrageria de un roşu întunecat, dar de bun-gust, cu stucaturi şi arhitrave originale, din casa de la numărul 155, de pe Bartholomew Road, Sophie a căscat şi s-a întins, apoi a început să strângă listele pe care le întocmise. A îmbrăţişat spatele lat al lui Matthew şi l-a sărutat pe ceafă, în locul ei preferat, acolo unde firele de păr subţiri se lipeau de piele în bucle, ca la copilaşi.

— Amanda şi Edwin ne-au invitat marţi pe la ei să bem ceva înainte de Crăciun. Rezişti?

Amanda era sora cea mai mare şi mai enervantă dintre cele două surori mai mici ale lui Matthew.

— Dacă trebuie.

Bărbatul s-a întors şi-a sărutat-o şi el.

— Le-am spus c-o să ajungem la 7. Poţi să pleci mai devreme de la serviciu?

— Nici o problemă, a răspuns Matthew, uitând completamente de promisiunea pe care i-o făcuse lui Helen cu doar patruzeci de minute mai devreme. Vin întâi acasă să te iau.

3

Întinsă în pat, Helen a reluat mental conversaţia telefonică, în căutarea unor înţelesuri ascunse. De-a lungul anilor, nu existaseră decât foarte puţine ocazii când Matthew fusese de acord să se întâlnească în afara programului obişnuit. Helen s-a întrebat ce determinase schimbarea de acum. Poate o ceartă cu Sophie, şi-a spus ea plină de speranţă. A încercat să şi-l imagineze pe Matthew ajungând acasă, la familie, cu servieta în mână, după o zi grea de muncă (şi multe alte activităţi colaterale), sărutându-şi copiii, în timp ce nevasta este nervoasă din cauza întârzierii lui. Cina s-a dus pe apa sâmbetei, iar reproşurile culminează cu o ceartă urâtă. Dar, cu toate că n-o văzuse niciodată, Helen nu era proastă – ştia că Sophie nu putea să fie femeia urâtă, cu părul cărunt, hoaşca cu termenul de garanţie expirat pe care îi plăcea să şi-o închipuie în serile de luni, miercuri şi joi, când rămânea singură, după ce Matthew pleca acasă. Dac-ar fi fost aşa, atunci de ce s-ar mai fi însurat cu ea? Mai mult, de ce ar mai fi continuat să fie însurat cu ea

după atâția ani și de ce s-ar mai fi grăbit acasă, îngrozit ca Sophie să nu-l suspecteze că, de fapt, nu stătuse să lucreze atât de târziu la birou sau că nu fusese să joace squash cu unul dintre colegi? Dac-ar fi preferat să fie cu Helen, așa cum pretindea întotdeauna, atunci de ce nu rămânea la ea peste noapte și nu zicea „la dracu' cu ce crede Sophie"? Asta dacă... nu cumva...

Încetează! Helen s-a oprit din a-și duce mai departe șirul de gânduri pe care-l mai urmase de nenumărate ori și care n-avea nici un sens. S-a dat jos din pat – cu greutate –, obligându-se, astfel, să se gândească la altceva. Și-a tras pe ea o pereche de pantaloni de pijama largi și un tricou și s-a dus în sufragerie. Apoi a luat telefonul ca s-o sune pe Rachel, pentru obișnuita comunicare a noutăților. Helen putea întotdeauna să se bazeze pe Rachel atunci când avea nevoie de o discuție care s-o ajute să vadă lucrurile în perspectivă – chiar dacă era într-un bar sau ieșită la o întâlnire, Rachel lăsa totul baltă și asculta lamentațiile lui Helen. Doar pentru asta sunt prietenii. Totuși, ceea ce Rachel nu știa era că prietenia ei cu Helen o făcea pe aceasta din urmă să se simtă bine din mai multe puncte de vedere. Rachel avea mai mult succes decât Helen, era mai frumoasă și avea mai mulți bani, dar – și acesta era un „dar" de proporții – era singură. Rachel n-avea un bărbat al ei – nici măcar unul cu jumătate de normă, așa cum avea Helen, iar asta (Helen nu se putea împiedica să nu se gândească – un gând de care nu era mândră și pe care nici nu i-ar fi

trecut prin cap să-l verbalizeze) o plasa pe prietena ei pe o treaptă mai joasă pe scara feminității. Și fiecare femeie are nevoie de o prietenă față de care să se simtă superioară.

De obicei, conversațiile lor se desfășurau în felul următor:

— Crezi că se mai culcă cu ea?

— Nu, normal că nu se mai culcă.

— De ce ești așa de sigură?

— Nu-l mai atrage de ani de zile. Nu așa ți-a zis de nu știu câte ori?

— Da, dar crezi că vorbește serios? Atunci de ce mai stă cu ea?

Și-atunci Rachel începea să-și debiteze repertoriul de răspunsuri prestabilite:

— Poate că l-a amenințat că se sinucide dac-o părăsește. Sau poate are vreo boală, în fază terminală, și omul a zis să stea prin preajmă pân-o dă gata. Sau tipa e putred de bogată și atunci trebuie să găsească o cale să-i ia banii înainte să se care. Sau femeia e psihopată și-i e teamă de ce-ar putea să facă.

Niciodată nu se ajungea la vreo concluzie. Și, desigur, Rachel nu-i spunea ce gândea cu-adevărat, adică: „Ce naiba e cu tine? E clar că încă o mai iubește – la ce Dumnezeu îți mai pierzi timpul?". Așa că, de fiecare dată, Helen rămânea, în urma discuției, cu convingerea că, într-un fel sau altul, Matthew era prins în capcana unei căsnicii lipsite de dragoste și nu aștepta decât momentul potrivit ca s-o termine cu nevastă-sa și să se mute cu ea.

Helen își închipuise de multe ori cum ar fi fost să-i dea de știre lui Sophie ce făcea bărbatul

ei serile. In fantasma ei preferată, o Sophie înnebunită de durere (şi, la drept vorbind, urâtă ca noaptea) îl arunca pe Matthew în stradă, fără nici o speranţă de împăcare, numai că Matthew, departe de a fi supărat, era uşurat că, în sfârşit, putea să trăiască viaţa pe care şi-o dorea de patru ani. Visul continua cu Matthew care cumpăra, pentru ei doi, o casă mare şi frumoasă la ţară şi o instala pe Helen la conducerea unei mici companii producătoare de vase din lut realizate manual (în visurile ei, Helen avea întotdeauna diverse talente, în domenii pe care, în realitate, nici măcar nu le explorase).

Helen bănuise – greşit, după cum s-a dovedit – că Sophie avea 50 şi ceva de ani, până-n 55. Ştia că femeia lucra, dar îi plăcea să creadă că, asemenea ei, Sophie avea doar o slujbă, nu o carieră propriu-zisă. Îşi închipuia că era vorba de o ocupaţie gospodărească. De pildă, Sophie ar fi putut lucra ca voluntar pentru magazinul Oxfam, petrecându-şi timpul triind pantalonii vechi ai oamenilor.

În realitate, Sophie avea 45 de ani. Avea părul negru şi ochii aşijderea. De fapt, semăna foarte bine cu Helen, însă comisese păcatul cardinal de a fi cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Cu excepţia unui mic detaliu, n-ar fi fost deloc dificil să ţi le imaginezi pe cele două femei ca fiind bune prietene...

De-a lungul anilor, prietenele lui Helen se îndepărtaseră una câte una. Înlocuiseră barurile cu seri liniştite petrecute acasă şi cine luate în

doi, iar paharele de votcă cu sticle de Pinot Grigio. Cam o dată pe an, Helen dădea câte o petrecere la care invita patru sau șase dintre vechile ei prietene (ei, de fapt, două sau trei dintre vechile ei prietene și pe partenerii de viață ai acestora; fie că-i plăcea sau nu, acum lumea venea și cu perechea). Helen asculta conversațiile despre copii și aparate electrocasnice care meritau să fie achiziționate și se străduia să se prefacă interesată („Acum merge singur la toaletă. Uluitor! Deja poartă salopete? Uau!"), dar, de cele mai multe ori, se sufoca de plictiseală în tăcere. Încerca să scape de întrebările legate de Matthew și Sophie sau de oportunitatea deciziei de a-i da acestuia papucii cu blândețe. În ultima vreme, Helen începuse să simtă că prietenele ei o judecau. Se uitau la soții lor (care, în majoritate, erau hidos de urâți) și-și făceau griji dacă nu cumva aceștia se gândeau să-și ia și ei câte-o Helen.

Ea însă era invitată de prietenele ei – o femeie singură, spre deosebire de un bărbat singur, constituia un motiv de jenă, chiar și printre prieteni. Dacă inviți cuplul pe care l-ai cunoscut în vacanță, iar bărbatul își petrece toată seara discutând cu o femeie singură, soția o să se supere. Dacă tipa descoperă că femeia în cauză este amanta unui alt bărbat căsătorit, toată seara se termină într-un scandal. Astfel că, în serile când mai ieșea din casă, Helen își petrecea timpul cu Rachel. Amândouă beau, dansau și bârfeau despre bărbați, ca la 20 de ani. Numai că acum amândouă aveau aproape 40 și tot tabloul începea să miroasă a disperare.

Helen s-a așezat cu un pahar de vin în mână, abia așteptând să-i împărtășească lui Rachel vestea cea bună. A apăsat pe butonul 3 al telefonului fără fir, butonul de apelare rapidă (numărul 1: mobilul lui Matthew; numărul 2: mama și tata; numărul 3: Rachel; numărul 4: mobilul lui Rachel; numărul 5: mobilul mamei; numărul 6: serviciul. Doamne, ce demnă de milă era!). Telefonul lui Rachel a început să sune. Și-a continuat să sune. Finalmente, când Helen se pregătea să se dea bătută, Rachel a răspuns. Părea distrată.

— Salut.

— Rach, eu sunt. Ia ghicește ce...

— Helen. Salut. E... ăăă... pot să te sun eu mâine? Nu e un moment prea potrivit. Neil e aici.

OK. Neil era bărbatul pe care Rachel îl cunoscuse într-un club, cu vreo două săptămâni înainte. Tipul era destul de cumsecade și lucra în IT. Era drăguț. Helen știa că Rachel se întâlnise cu el de câteva ori. Cunoștea majoritatea detaliilor. Cină o dată. Câteva pahare într-un bar. Sex la a treia întâlnire. La a patra, Neil rămăsese peste noapte. Tiparul obișnuit al întâlnirilor lui Rachel. Peste o săptămână, prietena ei avea să se plictisească și de el. Peste două săptămâni, tipul avea să fie deja istorie.

De când o cunoștea pe Rachel, în viața acesteia existaseră mulți asemenea lui Neil sau, cel puțin, așa i se părea ei. În vreme ce Helen se ținea tare pe baricade alături de Simon și apoi alături de Matthew, relațiile lui Rachel rareori durau mai

mult de două săptămâni. Numai în ultimele câteva luni, prin viaţa ei trecuseră Martin, pompierul (prea bătrâncios), Ian, proprietarul de librărie (plicticos) şi Nick, coaforul de 23 de ani, care o părăsise pentru un puşti de 19. Nu exista nimic care să indice faptul că Neil avea să fie altfel decât ceilalţi.

Aşa că Helen a presat-o pe Rachel.

— N-o să se supere dacă stăm niţel de vorbă.

— Nu pot. Te sun mâine, OK?

— Dar tocmai m-a sunat Matthew. La 10:30 noaptea. A băgat o marţi. Zi-i lui Neil să se ducă să încălzească nişte apă sau să facă un cocteil sau ceva în genul ăsta, iar tu poţi să mă ajuţi să hotărăsc ce s-a întâmplat acasă la Matthew de-a făcut chestia asta.

— Ţi-am zis. Nu pot. Ne simţim foarte bine şi nu vreau să stric atmosfera, OK? N-o să-l las să aştepte ca să stau de vorbă cu tine. Dacă era o chestie de viaţă şi de moarte, atunci poate c-o făceam, dar nu e cazul. Conversaţia asta poate să aştepte până mâine-dimineaţă. Te iubesc. Pa.

Rachel a închis. Helen a rămas nedumerită, cu telefonul într-o mână şi cu paharul de vin în cealaltă. În decursul prieteniei lor de 10 ani, nu se întâmplase nici măcar o dată ca Rachel să nu aibă timp pentru ea. Niciodată un bărbat nu fusese mai presus de traumele din viaţa personală a lui Helen. Neil era, deci, special. Neil era bărbatul care avea s-o scape pe Rachel de stigmatul singurătăţii. Helen nu avea să-şi mai poată plânge prietena pentru lipsa de succes la capitolul relaţii. Singura zonă în care putea să-şi aroge o îngâmfată superioritate dispăruse. Rachel

era mai frumoasă, avea mai mult succes, câştiga mai mult decât Helen, iar acum avea un bărbat numai al ei – numai şi numai al ei. Pentru că Neil, din câte ştia Helen, nu avea o soţie şi copii ascunşi pe undeva. Rachel câştigase.

Acesta era sfârşitul unei epoci, iar Helen era conştientă de asta.

S-a uitat la ceas şi-a decis să se ducă la culcare. În fond, era deja 10:45, la televizor nu era nimic interesant, iar ea trebuia să se trezească de dimineaţă ca să se ducă la serviciu.

A doua zi, când Helen şi Matthew s-au întâlnit, pentru puţin timp, la birou, ea se simţea tandră şi plină de indulgenţă fiindcă bărbatul îşi schimbase planurile ca să se vadă cu ea, iar el se simţea iubitor fiindcă uitase de încurcătura de date din săptămâna următoare şi fiindcă Helen era drăguţă cu el fără nici un motiv – după cum considera el –, atitudine care avea întotdeauna darul de a câştiga voturi. Amândoi au plecat de la serviciu, în weekend, fericiţi.

Helen a reuşit sâmbătă după-amiaza s-o smulgă pe Rachel de lângă Neil, preţ de câteva ore, pentru o sesiune de cumpărături şi, în ciuda faptului c-a fost nevoită să asculte o relatare cadru cu cadru a dragostei adevărate care tocmai se înfiripa, amândouă au râs, iar ea a izbutit să vorbească despre sine şi despre propria ei relaţie suficient cât să considere că ieşirea a meritat. Seara de sâmbătă şi ziua de duminică a fost nevoită să şi le petreacă de una singură, dar şi-a umplut timpul răscolind magazinele şi internetul în căutarea cadoului perfect de Crăciun pentru

bărbatul care avea deja totul, inclusiv o soție care se putea întreba de la cine a primit încă un pulover de cașmir. Era un adevărat talent să găsești ceva despre care se putea crede că omul și l-a cumpărat singur, dar despre care să fii destul de sigură că bărbatul în cauză nu și l-ar cumpăra în perioada dinainte de Crăciun. Dacă înțelegeți ce vreau să spun. Helen s-a decis asupra unei serviete de la Paul Smith.

Luni, Matthew a fost plecat toată ziua la întâlniri, dar aceeași a fost situația și în cazul Laurei, astfel că Helen a putut să îmbine dactilografiatul câtorva documente cu cititul de reviste și ascultatul muzicii la radio. S-a gândit s-o sune pe Rachel ca să mai bârfească puțin, dar a renunțat la idee.

La 6:30, soneria de la ușă a sunat și, ca de obicei, Matthew și-a făcut apariția. Cu o sticlă de vin și o cutie cu înghețată în mână. Apoi a urmat programul cunoscut – o scurtă trecere în revistă a întâmplărilor de la serviciu, un pahar de vin, apoi în pat, o foială fără prea mare tragere de inimă, pentru ca, în final, amândoi să adoarmă recunoscători.

La 7:55, Matthew s-a uitat la ceasul de pe noptieră și a dat să se ridice din pat.

— Ne vedem mâine-dimineață, a spus ea, deconectând alarma înainte ca aceasta să se declanșeze.

Bărbatul s-a aplecat s-o sărute, iar Helen i-a înconjurat gâtul cu brațele și l-a reținut lângă ea.

— Poți să pleci puțin mai devreme mâineseară? Ți-aș găti ceva pentru cină. Sau trebuie să mănânci acasă?

O expresie de nedumerire a răsărit pe chipul lui Matthew, apoi, în secunda în care a rostit... „Mâine?"...a fost limpede că și-a adus aminte.

— ...am zis că ne vedem mâine? a întrebat el, agățându-se ca înecatul de-un pai. Nu pot mâine. A intervenit ceva.

Și-atunci cerul s-a rupt în două.

— Cum adică „a intervenit ceva"?

— Ei... chestii de familie. Înțelegi?

— Ai uitat de mine, așa-i? Ai uitat că mi-ai promis că ne vedem și ți-ai aranjat un căcat cu nevastă-ta.

— Liniștește-te, i-a spus Matthew pe un ton superior.

— Să mă liniștesc? Niciodată nu te gândești la mine. Nu te gândești că stau singură aici seară de seară.

— Atunci ieși. Eu nu te opresc.

— Nu pot. Nu mai am cu cine să ies. Nimeni nu vrea să fie prietenă cu cineva care și-o trage cu un bărbat însurat.

— A, deci acum e vina mea, nu? Eu tot timpul trebuie să mint ca să fiu cu tine. Ai idee ce greu e?

— Eu nu ți-am cerut să minți.

— Ba da. Tot timpul îmi ceri asta. Îmi ceri să vin la tine, să ne vedem la cină. Dumnezeule, nici nu mai știu de câte ori ai încercat să mă convingi să-i zic lui Sophie că plec la o conferință ca să te duc undeva în weekend.

— Dar n-ai făcut-o niciodată, da?

— Fiindcă nu vreau să fiu prins. Amândoi am căzut de acord...

— La dracu' cu ce-am fost de acord. M-am săturat să fiu a doua pe listă. M-am săturat să fiu întotdeauna aia dezamăgită...

— Îmi pare rău pentru mâine. Pe bune. Dar ai ştiut de la început că aşa trebuie să fie.

— Ei, acum nu mai sunt de acord, a anunţat Helen pe un ton sfidător. Vorbesc serios.

— Adică? Vrei să zici c-ar trebui să le spun lu' nevastă-mea şi copiilor că aproape niciodată nu sunt acasă fiindcă sunt cu iubita mea?

— De ce nu?

— Ai înnebunit dracului de tot?

— Nu, n-am înnebunit dracului de tot. Numai că nu pricep de ce dracului ar fi aşa de groaznic dacă după atâţia ani i-ai zice lu' nenorocita aia de nevastă-ta adevărul.

Tăcere.

Acesta era un subiect pe care Helen şi Matthew îl evitau întotdeauna, cu excepţia momentelor când trăgeau câte-o ceartă răsunătoare. Subiectul „De ce n-o părăseşti pe nevastă-ta pentru mine?". Acum cărţile fuseseră puse pe masă şi nu mai puteau fi retrase.

— N-o amesteca pe Sophie în chestia asta. Tot căcatul ăsta n-are nici un fel de legătură cu ea.

— De ce o aperi întotdeauna?

— Pentru că e nevastă-mea şi pentru că nu are nici o vină. Când am început chestia asta, ai ştiut că sunt însurat. Matthew şi-a pus haina pe el. Sunt în întârziere. Trebuie să plec, altfel o să se întrebe pe unde sunt.

De data asta, însă, Helen nu mai putea să lase de la ea.

— Atunci, spune-i. Pentru numele lui Dumnezeu! Pe bune, mie mi-a ajuns. Spune-i lui Sophie despre mine sau s-a terminat. De data asta vorbesc serios. S-a terminat.

— Foarte bine.

Matthew a închis ușa de la intrare după el.

4

Sophie n-ar fi recunoscut niciodată, dar îi era groază de Crăciun.

Nu-şi mai amintea exact cum fusese întemeiată tradiţia ca toată lumea să vină la ei, iar ea să devină, preţ de câteva zile, sclava tuturor. Îşi aducea aminte vag că odată, demult, discutaseră despre un aranjament prin care ea şi Matthew să organizeze petrecerea de Crăciun la ei acasă, urmând ca surorile lui să le organizeze pe următoarele, astfel încât povara să fie susţinută în mod egal.

Sophie şi Matthew se oferiseră bucuroşi să facă pe gazdele în primul an şi chiar s-au dat peste cap la capitolul mâncare şi decoraţiuni, inventând jocuri şi concursuri. La vremea respectivă, Suzanne şi Claudia aveau 8 şi 6 ani şi se bucurau pe deplin de Crăciun. Surorile lui Matthew, Amanda şi Louisa, au oftat teatral, ca remarcă la fericirea domestică şi talentele organizatorice ale lui Sophie. Soţii surorilor lui Matthew, Edwin şi Jason, au ţâţâit din buze admirativ faţă de sosul pentru friptură şi plăcintele de casă cu

carne, portocale şi Grand Marnier şi-au făcut comentarii cu privire la nepriceperea propriilor soţii în bucătărie. Iar copiii Amandei, Jocasta şi Benji, au făcut scandal şi au întors liniştiţi casa cu fundul în sus, fiindcă ştiau că nu avea cine să le interzică un astfel de comportament. Era limpede că părinţii lor abdicaseră, pentru câteva zile, de la orice responsabilităţi de oameni maturi. Sophie şi Matthew au adus pahare cu băuturi şi platouri cu gustări, au curăţat petele de prin casă, au spălat prosoape şi aproape că s-au sinucis, dar măcar aveau siguranţa că operaţiunea n-avea să aibă loc decât o dată la trei ani.

Fals.

În anul următor, Amanda, care trebuia să urmeze la rând, a anunţat în octombrie că era însărcinată şi, deci, îi era imposibil să se ocupe de pregătiri. Louisa a declarat că locuinţa lor era dată peste cap din cauza noii anexe pe care tocmai o construiau. Apoi nimeni n-a mai zis nimic, până când Sophie a intervenit, spunând că ea şi Matthew erau dispuşi să repete invitaţia din anul precedent, ba chiar să lărgească cercul, invitând-o şi pe mama lui Matthew, Sheila, care rămăsese văduvă. În anul respectiv, părinţii lui Sophie, Bill şi Alice, au venit şi ei în ziua de Crăciun. Din fericire, fratele ei mai mare, singura ei rudă de sânge, în afară de părinţi, a avut bunul-simţ şi, în fiecare an, şi-a petrecut Crăciunul în Spania, împreună cu copiii şi, mai recent, şi cu nepoţii. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să-i invite şi pe Sophie şi pe Matthew acolo, aşa cum, chiar dacă i-ar fi invitat, nici lui Sophie şi lui Matthew nu le-ar fi trecut prin minte să

accepte să meargă. Relația lui Sophie cu fratele ei era amiabilă, dar din ce în ce mai distantă. Cu ocazia acelui Crăciun, atmosfera a fost distrusă numai de reprizele constante de greață ale Amandei. Reprize care păreau să devină și mai violente de fiecare dată când existau cartofi care trebuiau curățați.

În anul următor, copilul mic al Amandei și sarcina Louisei au constituit scuzele perfecte. Așteptările erau și mai mari, iar pragul răbdării și mai scăzut.

Un an după aceea, nimeni nu s-a mai obosit să mai mențină aparențele. Toți au întrebat, pur și simplu, când trebuie să se prezinte acasă la Sophie și la Matthew și și-au formulat cererile în privința camerelor: cu baie personală (esențială atunci când ai un nou-născut), la parter (vitală atunci când ești gravidă, așa cum era, din nou, Amanda). După sosire, toată lumea a început să solicite căni cu ceai și tăvi cu sendvișuri. Din cauza telecomenzii, s-a declanșat o bătălie, iar Suzanne a declarat că ăla a fost cel mai groaznic Crăciun dintre toate. Așadar, în total, în casă erau cinci adulți și patru copii în plus față de cei doi adulți și doi copii care locuiau, propriu-zis, acolo. La care se mai adăugau încă doi invitați pentru ziua de Crăciun. Un vegan[1], doi vegetarieni, o persoană alergică la lactate, una cu intoleranță la gluten, un bețiv și un alcoolic aflat în faza de recuperare. Cincisprezece oameni.

1. Persoană care nu folosește și nici nu consumă produse animale: carne, pește, ouă, brânză sau piele.

A, și copilul de șase luni al Amandei, deci șaisprezece. Existau însă șanse ca mariajul Louisei cu Jason să nu reziste până la Crăciun, așa că, până la urmă, poate că aveau să fie doar cincisprezece.

— Poate-ar trebui să le spunem că plecăm, a zis Matthew cu două zile înainte, simțindu-se deosebit de stresat de perspectiva inevitabilului, a certurilor, beților și lacrimilor care îi așteptau. Să facem și noi o dată o chestie spontană. Să mergem la un hotel și să-i lăsăm să se descurce singuri.

Sophie a râs. Exact asta și-ar fi dorit și ea să facă.

— Știi că nu putem, a răspuns ea.

În urma disputei, Helen și Matthew se evitau unul pe celălalt, cu excepția momentelor când drumurile li se intersectau la serviciu. În ziua următoare, marți, Matthew a mers la Amanda și Edwin și a purtat o conversație ușor constipată despre interdicția de vânătoare (Matthew și Sophie pro, Edwin și Amanda contra) și despre o eventuală vacanță în Portugalia, unde să joace golf (Edwin pro, Matthew, Sophie și Amanda contra). Edwin a băut prea mult, ca de obicei, și-a tot zgândărit-o pe Amanda din cauza deciziei acesteia de a-i cumpăra Jocastei – în vârstă de 9 ani – o geantă Prada. India, care avea 3 ani, a mâzgălit cu carioca haina Ted Baker a lui Matthew și-a fost trimisă în camera ei, iar Molly, mezina, a vărsat un pahar cu Merlot pe canapeaua cea albă. Între timp, Helen stătea acasă, convinsă că Matthew avea să apară, din clipă-n clipă, spășit

şi cu un buchet de flori în mână. Evident că n-a apărut.

Miercuri, Matthew a fost plecat toată ziua în vizită la unul dintre cei mai importanţi clienţi ai companiei şi şi-a ţinut telefonul închis. De la serviciu, Helen s-a dus direct acasă, ca de obicei, şi-a privit cum ceasul a trecut de 7, apoi de 8 şi, într-un final, s-a demachiat, s-a schimbat în pijama şi-a plâns pân-a adormit.

Joi seara urma, desigur, piesa naşterii Domnului în care juca şi Claudia. Helen s-a gândit să-i trimită lui Matthew un mesaj, ca să vadă dacă nu cumva s-a răzgândit şi nu trece pe la ea, conform programului, dar ştia că scârba aia de secretară, Jenny, de 26 de ani, deschidea toate e-mailurile şefului. Tot Jenny era cea care răspundea şi la toate apelurile telefonice. Şi, oricum, Helen şi Matthew căzuseră de mult de acord să nu-şi telefoneze la serviciu decât în cazuri de urgenţă. Helen a încercat să se învârtă prin faţa sălii de conferinţe la ora când ştia că şedinţa săptămânală de strategii avea să se încheie, dar prin preajmă erau mult prea multe persoane, aşa că n-ar fi putut să facă nimic altceva decât să schiţeze către Matthew un zâmbet discret. În seara aia, Helen a aşteptat şi-a tot aşteptat. Prin casă ardeau lumânări, o sticlă de vin alb era pusă la răcit, dar Matthew tot n-a apărut. Aşa că Helen a decis că iubitul ei era încă supărat şi voia s-o facă să se simtă vinovată.

Claudia îl juca pe unul dintre magi, purta o barbă falsă, era îmbrăcată într-o pânză lungă, în dungi, iar în picioare avea o pereche de sandale. Când s-a dus să-i dea Fecioarei Maria darul ei de

mir, fetița s-a lovit cu degetul mare de la picior de ieslea pruncului și-a zis „Căcat" foarte sonor.

Vineri era ultima zi la serviciu înainte de vacanța de Crăciun de două săptămâni. Helen se convinsese singură că Matthew era deja fericit că-i dăduse o lecție și că acum, din secundă-n secundă, avea să găsească o scuză ca să vină la ea în birou și să se împace. Intenția ei fusese să-i dea servieta în seara precedentă, dar acum cadoul stătea, ambalat în hârtie argintie și decorat cu o fundiță, sub birou. Era conștientă că n-ar fi trebuit să riște să-i ofere darul la serviciu, dar Matthew nu-i lăsase nici o altă posibilitate.

Helen s-a dus la prânzul de Crăciun al secretarelor, care se organiza în fiecare an, s-a pilit și-a devenit plângăcioasă. Pentru o clipă, a luat în considerare opțiunea de a-l seduce pe Jamie, singurul secretar al firmei, dar tipul nu avea decât 27 de ani și nici măcar nu era frumos, așa că Helen a renunțat la idee. S-a străduit, în schimb, să direcționeze fluxul discuției înspre subiectul Matthew. Sigur, atât cât putea ca să nu se dea de gol. Dar n-a reușit să afle decât că acesta îi cumpărase lui Sophie, de Crăciun, o pereche de cercei de la Tiffany, că odată îi ceruse lui Jenny să-i cumpere niște chiloți – când pleca la o conferință și uitase să-și ia de-acasă – Calvin Klein, negri, măsura L și că Laura îl suna deseori ca să-l invite la masă, iar uneori Matthew îi accepta invitațiile. Nici una dintre veștile astea n-a făcut-o pe Helen fericită.

Pe la ora 4, Helen s-a decis să se folosească de unul dintre apelurile telefonice de urgență, însă a dat de un mesaj înregistrat: „Matthew

Shallcross e plecat în vacanța de Crăciun și se va întoarce la birou pe 4 ianuarie". Apoi a încercat pe mobil. Telefonul era închis.

În seara aia, Helen, Rachel și Neil au ieșit împreună într-un bar, iar Helen a fost nevoită să recunoască faptul că Neil era într-adevăr foarte drăguț și amuzant și că era limpede c-o adora pe Rachel. Mai mult decât atât, când Rachel îi vorbea despre o trupă sau despre un club la modă, Neil nu considera că era teribil de haios și de drăgălaș să-i răspundă cu „Asta e o marcă nouă de cereale?". Când ea a spus o poveste în care era vorba de *breakdancing* și de fuste cu volane, Neil n-a zis: „Pe vremea aia, eu aveam deja o rată la casă și copii, așa că am pierdut toată nebunia anilor '80". (Apropo, Sophie era cea de-a doua soție a lui Matthew. Când a cunoscut-o pe ea, acesta avea deja un băiat, Leo, de la prima lui nevastă, Hannah. Leo avea acum 38 de ani, deci era destul de în vârstă ca să le fie tată lui Suzanne și Claudiei, așa cum Matthew ar fi putut să fie tatăl lui Helen – căreia însă nu-i plăcea să se gândească prea mult la acest aspect, pentru că el invita comparații cu tatăl ei adevărat, pe care te puteai baza întotdeauna, care nu mai avea o viață sexuală și care nu era decât cu cinci ani mai în vârstă decât Matthew.)

În plus, serile lui Rachel nu se încheiau abrupt, la ora 8, pentru că prietenul ei nu avea o nevastă la care să plece.

Helen a stat în oraș prea mult și a băut exagerat, așa că atunci când s-a dus acasă a plâns o groază și n-a mai ieșit din apartament două zile.

În ultimii ani, Helen își petrecuse toate zilele de Crăciun singură, în apartamentul ei. Ar fi putut să se ducă acasă, la părinți, dar îi era mult prea rușine ca la aproape 40 de ani să se prezinte de una singură. Așa că le spunea că stă cu prietenul ei – nu Matthew, fiindcă părinții ei ar fi repudiat-o dac-ar fi aflat că are o relație cu bărbatul unei alte femei –, iubitul ei imaginar, Carlo, despre care Helen le tot povestea de-o veșnicie. Era o decizie destul de riscantă, dar, punând cele două opțiuni în balanță, era de preferat să înduri jignirea pe care mama ei o resimțea din cauza faptului că respectivul Carlo nu binevoise să-i viziteze împreună cu Helen, decât să suporți mila și dezamăgirea părinților, care ar fi constatat în felul ăsta că unica lor copilă era o fată bătrână de vârstă mijlocie. Într-un an, îngrozită de perspectiva acelei zile mizerabile, cu programe proaste la televizor și bulete din carne de curcan, Helen s-a hotărât să se ducă totuși acasă, anunțându-și părinții că iubitul ei plecase la familia lui, în Spania. Nu-și amintea când și de ce devenise Carlo spaniol, dar, de-a lungul anilor, descoperise că avea tendința să-și înflorească minciunile numai ca să umple momentele de tăcere. Așa că acum Carlo nu numai că nu era englez, dar era și bogat și, după cum își amintea că zisese odată, era chiar faimos în țara lui. Deși Helen nu-și mai amintea motivul pentru care acesta era faimos. La prânz, maică-sa adoptase deja o privire tristă din cauza faptului că iubitul n-o sunase încă pe fiică-sa ca să-i ureze Crăciun fericit. Pe la 5 se ajunsese la „V-ați certat?“, iar seara

Helen a fost obligată să se poziționeze pe undeva, prin preajma sufrageriei, și să poarte o discuție imaginară pe mobil: să râdă la glume inexistente și să-și declare dragostea în neant. De-atunci a ales să nu mai repete niciodată experiența asta.

De când ținea ea minte, Crăciunul fusese un eveniment destul de traumatizant. Întotdeauna îi plăcuseră pregătirile – aranjamentele din vitrine, luminițele și filmele vechi de la televizor –, dar ziua de Crăciun propriu-zisă fusese mereu dezamăgitoare. Neavând nici frați, nici surori, toată sărbătoarea avea un aer foarte serios. Nu era loc de jocurile, de râsetele și de isteria despre care îi povesteau prietenele. Ziua aia părea să nu se mai sfârșească și implica un prânz lung, plicticos și formal, apoi Helen nu avea voie să se uite la televizor până când mami și tati nu se trezeau din somnul de după-amiază, după care se mâncau sendvișuri cu curcan urmărind emisiunile-concurs de la televizor. Pe măsură ce Helen a crescut, perspectiva unei zile lungi, întunecate și monotone a început să eclipseze bucuria pregătirilor. Astfel că a ajuns să fie îngrozită de întregul sezon al sărbătorilor de iarnă.

În ultimii ani, Helen trecea, de obicei, prin perioada asta ieșind cu Rachel, pentru un Ajun zgomotos, după care, a doua zi o dormea aproape în totalitate. Anul acesta, Helen nu era însă în stare să dea piept cu bucuria cuplului abia format, cu Rachel și Neil, așa că și-a anunțat prietena că merge într-un club cu niște amici, tot imaginari, după care s-a băgat în pat împreună cu o sticlă de votcă.

Spre groaza lui Sophie, Ajunul Crăciunului în căminul Shallcross urma tiparul obișnuit. Amanda, Edwin și întreaga lor familie sosiseră împreună cu mama lui Matthew, Sheila. Toți erau ocupați să critice absolut orice găseau de criticat: de la anul în care fusese produs vinul care le era servit, până la producătorul paharelor în care le era oferită licoarea. Louisa și Jason erau în întârziere. Probabil că se certau. Louisa avea să-și ia un pahar cu votcă, pe care avea apoi să-l plimbe pe sub nasul lui Jason, care, de curând, se decisese să nu mai bea decât ceai. În ultima vreme, când voia să-l scoată din sărite, Louisa îi spunea că, acum, de când nu mai bea, nu mai era deloc haios. Pentru cineva care odată se trezise într-o celulă, la poliție, pentru c-o pocnise peste față în timpul unei dispute, asta era ceva greu de digerat.

— Îți aduci aminte când Louisa l-a adus acasă, la cină, pe primul ei prieten, Wilson ăla, iar tipu' a adus o sticlă de *Cava*? i-a spus Sheila Amandei, care a râs cu poftă către Sophie, deși aceasta din urmă nu cunoștea povestea.

— Da, și-a zis: „Trebuie să fie bună, fiindc-a costat 6 lire".

Amanda și-a tamponat ochii, pentru că începuseră să-i lăcrimeze de atâta râs.

Sophie și-a făcut o notă mentală să ascundă în spatele navetei de Laurent Perrier din bucătărie cele șase sticle de Cava pe care le cumpărase mai devreme de la Oddbins ca să-și suplimenteze stocul de șampanie. În toți anii de când era împreună cu Matthew, Sophie nu reușise niciodată să anticipeze care avea să fie următoarea perlă de

condescendență care avea să iasă din gura mamei sau a surorilor bărbatului ei.

Sigur că nu-și făcea nici un fel de iluzii. Era conștientă că atât Amanda, cât și mama ei considerau că Matthew se vânduse ieftin atunci când se căsătorise cu ea. Știa că o considerau o micburgheză în comparație cu falsa lor aristocrație. Amandei îi plăcea să creadă că semăna izbitor cu prințesa Michael de Kent, că avea același aer de sexualitate rafinată – ceea ce, de fapt, era chiar adevărat –, așa că-și luase și un accent care ar fi izbutit să taie chiar și pâine. Sheila, care aducea foarte bine cu lady Thatcher, purta mănuși albe când se ducea duminica la biserică și era singura persoană pe care Sophie o cunoscuse în toată viața ei care chiar citea *Horse and Hound*[1], cu toate că ura toate animalele. Amândouă erau niște femei ridicole și deseori Sophie se trezea compătimindu-le. Asta în ciuda ostilității lor care uneori se manifesta fățiș. Nici Louisa n-o iubise vreodată prea tare, dar, în cazul ei, asta se întâmpla pentru că nici o femeie nu putea să fie destul de bună pentru fratele ei mai mare. Sophie se minuna de multe ori la gândul că un om atât de șarmant, atât de relaxat și de *amuzant* ca Matthew putea să fie înrudit cu trei persoane atât de dezagreabile.

La ora 9, Louisa și Jason au ajuns la rândul lor și toată lumea s-a așezat confortabil. Sophie era deja epuizată de la atâtea pahare umplute cu băutură, de la servitul atâtor farfurii cu plăcinte

1. Titlul unei reviste, care se traduce prin *Calul și Ogarul.*

cu carne și rulouri cu cârnați și de la atâta spălat de pahare. Louisa și Jason nu-și vorbeau, făcând din asta un spectacol extravagant, iar femeia își dădea toată silința să-i înnebunească pe soțul ei și pe Amanda flirtând cu Edwin, care se bucura de atenția acordată și de whisky-ul vechi de 25 de ani al lui Matthew. Sheila îi spusese deja lui Sophie că i se pare că s-a îngrășat, iar acum era în debara, încercând să-i explice de ce filipinezele nu erau de încredere ca bucătărese. Suzanne stătea bosumflată la ea în cameră, pentru că nu se putea uita la televizor, iar Benji și India se luptau pentru un GameBoy. Iar copilul cel mai mic plângea, cu toate că nimeni nu părea interesat de acest aspect. După mai multe încercări, Claudia reușise să verse niște coca-cola pe bluza Juicy Couture a Jocastei, așa că măcar ea era fericită. Matthew s-a simțit îmboldit de un fior nostalgic la gândul apartamentului șic, aerisit și liniștit al lui Helen. O secundă s-a gândit s-o sune, dar în cele din urmă și-a turnat încă un pahar și a alungat gândul acesta.

La 11, Louisa stătea pe canapea, lângă Edwin, și asculta cu mare atenție fiecare cuvânt al acestuia, în timp ce, „accidental", atingea cu mâna piciorul lui de fiecare dată când i se părea că Jason se uita în direcția lor. După o jumătate de sticlă de vin, Edwin începuse deja să împleticească vorbele, într-un fel care ar fi fost comic, dacă întreaga scenă n-ar fi fost atât de înspăimântătoare. Omul și-a așezat mâna pe genunchiul Louisei și-a început s-o bată cu palma, așa cum ai face cu un Labrador bine dresat. Louisa a început să chicotească la fel ca o adolescentă și

s-a uitat în direcţia soţului ei, ca să verifice dacă acesta era atent.

— Edwin, n-ar trebui să faci asta, a şoptit ea teatral, fără să facă însă nici un efort ca să-l oprească. Jason o să devină gelos.

De fapt, pe Louisa începuse s-o cam doară piciorul de la atâtea lovituri. Simţea cum o parte din pielea de pe pulpă i se înroşea sub pantalonul din lână cenuşie. I-ar fi plăcut ca Edwin să treacă la ceva un pic mai... ei bine... mai jucăuş. Aşa că a hotărât să forţeze nota.

— Edwin, n-am ştiut că eşti aşa un mare seducător, a rostit ea pe un ton de pisicuţă care toarce.

Apoi şi-a plasat palma peste cea a bărbatului.

— Poate-ar fi mai bine să ne retragem la culcare mai devreme, a intervenit Matthew, care habar nu avea cum să controleze situaţia.

Aşa că s-a ridicat în picioare.

— Ce zici, Jason?

Ochii lui Jason erau aţintiţi asupra nevesti-sii şi a cumnatului. Matthew s-a aşezat din nou. Nu ştia ce să mai facă. Edwin, care continua să sece barul cu aceeaşi hotărâre, părea să nu fi remarcat tensiunea din încăpere.

— Ei, copii, a cam sosit timpul să vă duceţi la culcare!

Matthew a fluturat un braţ în încercarea de a le mobiliza pe fete înspre scările care duceau la etaj. Copiii mai mici fuseseră deja trimişi sus, dar Claudia, care o convinsese pe Suzanne să iasă din cameră, promiţându-i că vor avea parte de prostii comise de oameni mari, se chinuia să decidă cum era mai bine să folosească acel cuvânt pe care abia îl auzise – i se păruse că sunase

cam ca „bizdă" – şi spera ca Jason să-l mai folosească încă o dată, ca să se asigure că pricepuse corect pronunţia şi contextul. Jocasta devenise foarte tăcută şi, din când în când, îşi ştergea ochii cu mâneca pijamalei Paul Frank. Nici una dintre fetiţe nu s-a clintit.

Fiind sigură că beneficia de toată atenţia lui Jason, Louisa s-a aplecat şi a şoptit destul de sonor în urechea lui Edwin:

— Ştiu că întotdeauna ai fost atras de mine.

Jason, care rezistase eroic până atunci, şi-a turnat un pahar mare de Merlot.

Finalmente, Matthew a decis că i-a ajuns. A luat telefonul şi s-a închis în dormitorul în stil renascentist pe care-l împărţea cu Sophie şi-a format numărul lui Helen. Telefonul a sunat de trei ori, după care a intrat robotul. Vocea lui Helen suna voioasă, tânără şi ademenitoare. Bărbatul a închis fără să lase nici un mesaj, apoi durerea l-a lovit dintr-odată – unde era Helen? În ciuda faptului că Matthew avea o soţie cu care, ocazional, încă mai făcea sex, de fiecare dată când un bărbat se apropia la câţiva metri de Helen, îl apucau crizele de gelozie. Acum a început să şi-o închipuie într-o varietate de scenarii chinuitoare, în care amanta lui bea ceva, într-un bar, într-o atmosferă intimă, împreună cu bărbaţi imposibil de tineri. Apoi, beată, se săruta cu ei pe stradă, după care ajungea în patul lor. Lui Matthew nu-i venea să creadă că fusese atât de tâmpit încât să nu încerce să se împace cu ea înainte de vacanţa de Crăciun. Cine ştie ce făcea Helen – chiar în clipa aia – ca să se răzbune pe el? Ei, sigur că noi ştim. Helen dormea

beată, într-o stare foarte apropiată de comă. Dormea cu gura deschisă, iar un firicel de salivă i se prelingea printre buze, în timp ce o serie de zgomote hârâite și complet neatrăgătoare se auzeau izbucnind de undeva, de prin căile ei nazale – dar, în mintea lui Matthew, iubita lui deja cunoscuse, sedusese și numai că n-apucase să se mărite cu un alt bărbat.

A încercat s-o sune și pe mobil, decis fiind să închidă imediat după ce îi auzea vocea. Numai că telefonul era închis. Matthew s-a așezat pe pat și-a început să se holbeze la pilotă. Fir-ar al dracului! În aceeași poziție l-a găsit și Sophie, care venise pusă pe ceartă. O ceartă similară cu aceea pe care o avuseseră și la Crăciunul precedent și la cel din urmă cu doi ani. Replicile erau cam astea:

— Nenorocita aia a ta de familie a luat-o razna.

— Nu i-am invitat eu.

— A, și i-am invitat eu? S-au invitat singuri. Și ce? Te așteptai să-i refuz, după care să-i aud boscorodindu-mă tot anul?

— Nu! Aș fi preferat să le spui că suntem încântați că vin încoace și că ne strică zilele de Crăciun. Din nou.

Într-un fel sau altul, Matthew reușea întotdeauna, într-o ceartă, să iasă basma curată, în ciuda faptului că familia lui era cea care făcea scandal la parterul casei.

Matthew și Sophie s-au băgat în pat, și-au întors spatele unul altuia și s-au chinuit s-adoarmă. Un sfârșit perfect pentru o zi perfectă. Crăciun fericit!

În ziua de Crăciun, Helen și-a omorât timpul compunând o listă cu toate lucrurile care o enervau la Matthew:

Lipsa lui de implicare
Lipsa lui de verticalitate
Felul în care chiar spunea „hapciu" de fiecare dată când strănuta
Părul din nas
Pielea zbârcită de pe burtă
Felul în care îi suna telefonul mobil
Ursulețul pe care i-l cumpărase pentru una din zilele ei de naștere
Gusturile în materie de muzică
Gusturile în materie de filme
Gusturile lui, în general
Asistenta lui, Jenny
Urechile (în realitate, urechile lui Matthew n-aveau nimic în neregulă, numai că Helen era mult prea pornită)
Pantofii lui Prada – era convinsă că fuseseră cumpărați de nevastă-sa (adevărat)
Ceasul lui Tag – era convinsă că fusese cumpărat de nevastă-sa (fals)
Nevastă-sa

Când a terminat-o, lista era de-a dreptul impresionantă: se întindea pe două pagini. Helen și-a sunat părinții ca să le ureze „Crăciun fericit!", apoi s-a întins pe canapea. S-a uitat la televizor și-a așteptat să-i treacă mahmureala.

Sunetul aspirinei care se dizolva în apă a marcat și dimineața din casa Shallcross, unde

situația evoluase din rău în mai rău. Copiii își deschiseseră cadourile, iar acum, că operațiunea asta se încheiase, adulții erau liberi să abandoneze falsele pretenții de familii fericite și să revină la interesele personale. Sophie și Matthew pregătiseră masa într-o tăcere încordată, respingând ofertele de ajutor venite din partea lui Bill și Alice, care acum se străduiau, fără succes, să înveselească atmosfera repetând istorioarele lor preferate din seria „Când era Sophie mică", adresându-se însă unui public complet dezinteresat. Edwin evita să se uite în ochii Louisei, care, la rândul ei, nu putea să se uite în direcția Amandei.

Pe la jumătatea primului fel, un cocteil de creveți cu aer retro, care revenise însă la modă, Matthew s-a scuzat, s-a ridicat de la masă, a ieșit în grădina din spatele casei și-a sunat-o pe Helen pe mobil. Era convins că era la părinții ei, asta fiindcă Helen nu mărturisise niciodată adevărul despre mesele triste de Crăciun cu care se delecta de una singură.

Recunoscând numărul, Helen a răspuns cu o nonșalanță exersată.

— N-am sunat decât ca să-ți urez „Crăciun fericit!".

— Îmmm-hmm.

— Și iartă-mă c-am fost așa un cretin. Știu că ți-e greu și sincer... ei, am vrut doar să spun că-mi pare rău.

— OK.

(Helen se felicita pentru demonstrația de virtuozitate actoricească.)

— M-ai iertat, Helly?

— Sigur.

(Matthew a început să transpire. Scena nu semăna deloc cu împăcarea debordând de efuziuni sentimentale pe care şi-o închipuise el.)

— Eşti bine?

— Da.

— Te distrezi?

— Fantastic.

Tăcere. Apoi...

— Unde ai fost aseară?

Helen câştigase.

— Matthew, trebuie să închid. Trebuie s-o ajut pe mama la ceva. Pa.

Şi Helen a închis, în timp ce Matthew încă se mai chinuia să rostească „Te iubesc".

În mod normal, Helen ar fi fost în al nouălea cer, nu numai pentru faptul că se descurcase atât de bine la telefon, ci şi pentru că el fusese cel care sunase primul. Numai că, acum, în chip straniu, era cât se poate de dezinteresată. În loc de orice altceva, a răscolit prin cameră, şi-a găsit lista şi-a adăugat: „Felul în care-mi zice Helly".

Matthew a pus telefonul în furcă, în timp ce inima îi bătea cu putere. Se întâmpla ceva. De obicei, de Crăciun, Helen sărea la toate telefoanele lui. Răspundea după primul apel, ca şi cum ar fi aşteptat toată ziua să-l audă. Ceea ce, desigur, era chiar adevărat. Întotdeauna el era cel care încheia conversaţia, pentru că-l strigau copiii sau mâncarea fusese adusă la masă sau toată lumea era chemată ca să joace şarade. Atunci Helen începea să plângă, încerca să-l reţină şi-l întreba când o s-o mai sune, îi declara că se simţea groaznic şi că-i era dor de el. Acum, însă,

abia aşteptase să închidă telefonul. Pentru prima dată în toată viaţa lui, Matthew a simţit că nu el era cel care controla situaţia.

La 10 seara, toţi cei aflaţi în casa de pe Bartholomew Road se retraseseră în camerele lor, după ce, într-o atmosferă tensionată, luaseră parte la concursurile pregătite de Sophie. Ea şi Matthew au rămas singuri, declanşându-se astfel cearta pe care Matthew tot căutase s-o instige toată ziua, de când conversaţia cu Helen îl făcuse să se simtă iraţional de furios pe Sophie. Dintr-un motiv... ei bine, omul nu era prea sigur care era motivul.

Sophie i-a oferit deschiderea pe care Matthew o aşteptase:

— Ce s-a întâmplat cu tine la prânz?

Şi asta – Sophie n-avea nici cea mai vagă idee de ce – i-a dus la cearta cu cele mai stridente urlete pe care o avuseseră de ani de zile. Sophie s-a străduit să nu piardă şirul acuzelor pe care Matthew i le arunca în faţă, acuze ce păreau să înglobeze totul: de la felul în care ea nu realiza stresul la care era el supus la serviciu, trecând la viaţa lor socială care devenise aproape inexistentă şi ajungând la faptul că mama ei îl întrebase cum de rezistă să ajungă acasă atât de târziu în fiecare seară.

— A încercat să mă provoace, a declamat Matthew. A vrut să spună că nu pun osul la treabă sau că nu petrec destul de mult timp cu copiii sau ceva în genul ăsta.

— Nu, n-a încercat să te provoace, aproape c-a urlat Sophie. A vrut doar să facă un pic de conversație, numai că nu se prea pricepe. Scuze.

Printre celelalte acuzații, Matthew a aruncat-o și pe aceea legată de viața lor sexuală teribil de diminuată, apoi a făcut și referiri la presiunea de a reuși în carieră și, în mod bizar, la gustul lui Sophie în materie de haine de serviciu.

— Sunt demodate, a zbierat.

— Ce dracu' te privește pe tine cu ce mă îmbrac la serviciu? a răcnit ea. Nici tu nu arăți ca abia coborât de pe coperta de la *GQ*[1].

Sophie nu-l mai văzuse pe Matthew așa decât o singură dată, și asta atunci când îl anunțase că era însărcinată cu Suzanne, deci în urmă cu mai bine de 13 ani. Uitând, în mod convenabil, că el era răspunzător pentru situația respectivă, Matthew începuse să scuipe și să fumege cum că nu mai voia să treacă din nou prin experiența paternității. I-a spus că mai trecuse o dată prin ea și c-o făcuse lată. Cum de-a îndrăznit Sophie să rămână gravidă fără să-l consulte? Da' el cum de-a îndrăznit s-o lase gravidă fără s-o consulte? i-a replicat ea. Matthew i-a zis că situația asta îl făcea să se simtă constrâns și sufocat și că abia ieșise dintr-o relație care-l făcuse să se simtă exact așa și că nu era deloc fericit să se trezească într-o alta similară. Punctul culminant al întregului episod a fost atunci când el a

1. *Gentlemen's Quarterly*, revistă pentru bărbați ce apare lunar.

adăugat că nu voia să mai treacă printr-o nouă sarcină, s-o vadă pe femeia pe care o iubea umflându-se ca un balon cu aer cald, să-i vadă varicele și fâșiile roșii de pe pântecul expandat ca o minge. I-a spus lui Sophie că el îi iubea trupul – de parcă replica asta avea să-l facă din nou plăcut în ochii ei – și că nu voia să-l vadă deformându-se.

— Atunci de ce te-ai însurat cu mine? l-a întrebat ea.

— Fiindcă te iubesc, i-a răspuns el pe un ton atât de patetic și de egoist încât, în clipa aia, Sophie l-a urât.

Toată noaptea, Sophie a stat trează și-a născocit planuri: cum să-l părăsească și cum să-și crească singură copilul. În zori, avea deja un plan complet cu creșe, locuințe noi și un serviciu cu jumătate de normă. Numai că Matthew și-a cerut scuze – așa cum făcea de fiecare dată, *post factum*, atunci când punctul lui de vedere fusese deja exprimat și era sigur că fusese și înregistrat –, așa că Sophie i-a mai acordat o șansă. În realitate, era obosită, din cauza hormonilor, și foarte speriată. Se simțise incapabilă să treacă prin următoarele opt luni de una singură. Câteva săptămâni mai târziu, din senin, Matthew s-a aruncat entuziasmat în atmosfera pregătirilor nașterii (la drept vorbind, a cam exagerat; uneori o călca pe nervi pe Sophie: voia să discute despre ceea ce se întâmpla în interiorul ei cu oricine era dispus să-l asculte). A ajutat-o să-și planifice nașterea („Nu, Matthew, nu vreau să zac goală într-o cădiță, cu tine și moașa îmbrăcați în costume

de scafandru. Vreau să merg la un spital şi să mi se facă multe anestezii.") şi-a ţinut-o de mână pe parcursul întregului eveniment, a respirat împreună cu ea, i-a cronometrat contracţiile şi, sincer vorbind, în general a cam încurcat-o. Doi ani după, când Sophie l-a anunţat că e din nou însărcinată, bărbatul a chiuit, a urlat de bucurie, a luat-o în braţe şi-a învârtit-o prin toată bucătăria.

De data asta, însă, dimineaţa n-a mai venit nici cu căni de ceai, nici cu regrete înlăcrimate. Pe Sophie n-a întâmpinat-o decât o tăcere care a rămas netulburată, în ciuda eforturilor ei de a o sparge şi a privirilor ciudate, neliniştitor de vinovate pe care Matthew i le arunca de fiecare dată când credea că ea nu îl vedea.

Helen şi-a petrecut următoarele zile ignorând telefonul (apeluri nepreluate de la Matthew: opt; mesaje primite: trei) şi compunând alte liste. Cea cu „Motive pentru care să-l părăsesc pe Matthew" se întindea pe trei pagini şi jumătate. Cea cu „Motive pentru care să rămân cu Matthew" era jalnic de scurtă şi nu conţinea decât trei puncte:

Zice că mă iubeşte
Uneori e amuzant
Cu cine altcineva să ies?

După ce-a notat şi cel de-al treilea punct, Helen a izbucnit în lacrimi, fiindcă ăla era, într-adevăr, cel mai demn de milă lucru pe care-l văzuse vreodată.

Helen a mai ieşit o dată cu Rachel şi cu Neil şi a fost surprinsă să constate că se distra de minune. Prietenul lui Neil, James, a discutat cu ea, iar Helen a flirtat cu el, deşi nu se simţea absolut deloc atrasă de persoana lui. Era însă flatată şi amândoi au râs copios. James era singur, de vârsta ei, n-avea nici vreun picior de lemn şi nici nu era desfigurat din cauza bubelor, ceea ce constituia o sinceră revelaţie pentru Helen. Seara s-a consumat extrem de rapid, iar ea nu s-a gândit nici măcar o dată la Matthew. Telefonul a anunţat-o că avea două mesaje vocale. Dar Helen nu s-a deranjat să le asculte.

În seara următoare, când un alt prieten de-al lui Neil, Chris (proaspăt divorţat şi posesor a trei copii), a întrebat-o dacă e singură, ea a răspuns că da. Chris a mai întrebat-o şi dacă n-ar vrea să bea ceva numai cu el şi, cu toate că răspunsul lui Helen a fost nu – se vedea de la o poştă că bărbatul încă târa după el un ditamai bagajul emoţional –, chestia asta a pus-o pe gânduri. Apoi a ajuns acasă. Două mesaje. Helen le-a ascultat: Matthew spunându-i „Sunt terminat dacă nu-ţi aud vocea. Sună-mă". Ea însă nu l-a sunat.

S-a dus la culcare şi s-a trezit ascultându-i pe vecinii de deasupra, care iar făceau sex zgomotos. Femeia (Helen nici nu ştia cum o cheamă. Asta e Londra.) se dedase unui rol deosebit de spectaculos. De data asta nu folosea prea multe cuvinte, ci se rezumase la o grămadă de „ooo"-uri şi „aaa"-uri, de parc-ar fi fost spectatoarea încântată a unei reprezentaţii de pantomimă. Lui Helen îi venea

să urle: „E în spatele tău!", dar a rămas întinsă în pat, încercând să decidă dacă rolul vecinei era interpretat cu sinceritate sau nu. Concluzia a fost că nu. Cealaltă variantă era mult prea deprimantă. Helen s-a dat jos din pat cu greu și-a hotărât să se ducă până pe bulevard, la chioșcul de ziare.

Dimineața devreme, Camden-ul era întotdeauna șocant: era mult prea zgomotos, prea aglomerat și obscen de treaz. Asta îi și plăcea lui Helen: faptul că zona aia nu se dădea niciodată bătută, că refuza să depună armele și să devină liniștită. Helen și-a făcut loc prin mulțimea de oameni care se învârteau prin jurul pieței din Inverness Street și s-a târât până la magazinul din colț, evitând să se uite în ochii celorlalți clienți. Tocmai deschidea ușa de la intrarea în clădire, chinuindu-se cu ziarul, cu un litru de lapte și un pachet de tăiței instant, când ușa de la etaj s-a deschis și cuplul de deasupra și-a făcut apariția. Amândoi au schițat câte-un zâmbet, iar vecina a zis „Bună" cu o voce pierită, fără inflexiuni. Era îmbrăcată în obișnuitul pulover din lână, fără nici o formă, și într-o pereche de pantaloni largi. Helen i-a privit în căutarea unor semne care să indice faptul că terminaseră partida smintită de sex cu nici cincisprezece minute mai devreme, dar, ca întotdeauna, și el și ea emanau un soi de timiditate mohorâtă și fără vlagă. Erau genul de oameni care stricau orice petrecere, dar care, în mod evident, atunci când rămâneau singuri, schimbau registrul.

— Crăciun fericit, i-a urat bărbatul cu aspect de șobolan când au trecut pe lângă ea.

— Mulţumesc, i-a răspuns Helen, intrând în casă, disperată să evite prelungirea conversaţiei. Şi vouă la fel.

Helen nu-şi dădea seama de ce existenţa dublă pe care o duceau vecinii de deasupra o tulbura, dar asta era realitatea. O făceau să se simtă de parcă ei ar fi ştiut un secret la care ea nu avea să aibă niciodată acces.

În seara următoare, Helen a rămas acasă. A băut un pahar mare de vin şi a meditat la situaţia ei. Asta era cea mai lungă perioadă în care nu vorbise cu Matthew, de la începutul relaţiei, şi, privind retrospectiv, i se părea că toată aventura avea aspectul unei farse. Ani întregi de program rigid, în care îşi făcea planuri numai în funcţie de el, în care el anula întâlniri, iar ea accepta, ani în care el intra în panică, iar ea îi tot oferea câte o nouă şansă.

La al doilea pahar de vin, Helen a început să se gândească la James şi la Chris şi la faptul că, deşi nu era interesată de nici unul dintre ei, amândoi reprezentau dovada tangibilă că încă mai existau bărbaţi singuri, suficient de atrăgători şi care să fie de-o vârstă cu ea. În plus, nu putea să nege că a-ţi petrece timpul cu persoane care nu atinseseră încă maturitatea atunci când Beatles îşi depăşise epoca de glorie era plăcut. Helen s-a chinuit să-şi aducă aminte ce anume din existenţa de celibatară a lui Rachel îi inspirase milă, însă n-a izbutit.

Când şi-a turnat cel de-al treilea pahar, se întreba deja care fusese rostul ultimilor patru ani şi un pic. Cu patru ani în urmă ea avea 35

de ani – adică era încă tânără, aşa cum realiza acum –, ar fi putut să cunoască pe cineva, să se mărite şi să facă şi doi copii. Asta dacă nu s-ar fi retras de pe piaţă. (Şi nu că şi-ar fi dorit copii. Deşi aceştia se strecurau întotdeauna în tabloul vieţii perfecte pe care şi-o imagina alături de Matthew. Dar copiii reprezentau, mai curând, o modalitate de a-şi asigura atenţia şi devotamentul bărbatului. În acea viaţă imaginară, Helen avea, în mod clar, o bonă cu normă întreagă – desigur, o hoaşcă bătrână, care nu prezenta nici un pericol –, astfel că ea nici nu trebuia să-şi vadă copiii, darămite să le mai poarte de grijă.) Aşa, însă, ca recoltă a ultimilor ani, ea nu avea decât nişte fire de păr alb, pe care trebuia să le tot acopere vopsindu-şi rădăcinile o dată la şase săptămâni, şi câteva riduri în jurul ochilor şi al gurii. Ah, şi faptul că-şi pierduse cariera, independenţa şi respectul de sine. Ei, ducă-se dracului, şi-a spus Helen umplându-şi, din nou, paharul. La dracu' cu toate!

Şi-atunci s-a auzit soneria de la intrare.

Îndreptându-se către uşă, Helen şi-a surprins imaginea în oglindă. Nu era machiată deloc, avea părul nespălat şi era îmbrăcată în pijama. A deschis uşa şi, în prag, l-a văzut pe Matthew. I-a trebuit cam un minut ca să observe şi cele două valize de mari dimensiuni pe care omul le avea la picioare. Până atunci, atenţia lui Helen fusese distrasă de ochii lui, care erau roşii şi umflaţi, ca şi cum bărbatul ar fi plâns.

— Bună, a spus ea.

Matthew şi-a deschis braţele.

— Am făcut-o. Am părăsit-o pe Sophie. I-am spus tot și mi-am adus toate lucrurile. Ei, adică nu chiar toate. Numai strictul necesar. Mai am niște chestii în mașină și-o să trebuiască să mă mai duc acolo ca să-mi iau și restul. Dar asta după ce Sophie o să se mai calmeze nițel. Iartă-mă, bat câmpii. Ce vreau să spun este că mă mut cu tine.

5

În timp ce Matthew, cu lacrimi în ochi, îi povestea lui Helen că-şi petrecuse ziua şi noaptea care trecuseră gândindu-se la ea şi hotărând ce îşi dorea cu-adevărat, ea s-a trezit meditând la lasagna îngheţată pe care o lăsase în cuptor şi la cât de mult aştepta s-o mănânce. Ceea ce nu era un semn bun. Era conştientă că asculta monologul lui Matthew pe sărite, prinzând din zbor câte-un cuvânt.

— ...După ce-au plecat toţi, m-a pus să stau jos ca să discutăm... a încercat să pretindă că totul e în regulă... m-a întrebat direct dacă am pe altcineva... i-am zis că te iubesc... bla, bla, una-alta...

Cum?

— Ce-ai spus?

Helen făcea eforturi să se concentreze.

— Am spus că habar n-a avut. În toţi anii ăştia n-a bănuit nimic.

— Ah!

Haide, şi-a zis Helen, concentrează-te. Treaba e serioasă. Dar s-a uitat la Matthew, care plângea

din rărunchi pe canapea şi s-a trezit chinuindu-se să-l identifice în bărbatul terminat, cu părul albit, care nu mai avea decât câţiva ani până la pensie, pe cel la care tânjise în ultimii patru ani şi din cauza căruia stătuse ca pe jar.

— Am renunţat la tot. La o căsnicie de cinşpe ani. La casă. Doamne, poate şi la copii, zicea Matthew. Am fost groaznic cu ea. Am spus nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun. Dar acum îmi dau seama c-a meritat. Pentru tine. Am făcut ce trebuia, nu? Pentru că nu mai am cum să dau înapoi.

Helen s-a desprins din braţele lui şi s-a ridicat.

— Numai să închid cuptorul.

În bucătărie, s-a lipit cu capul de uşa rece a frigiderului, încercând să priceapă ce se întâmpla. Asta era tot ceea ce-i ceruse lui Matthew. Era o dovadă copleşitoare a sentimentelor lui faţă de ea. Însă ea, personal, se simţea absolut detaşată. Ar fi trebuit să se arunce în braţele lui, să plângă de fericire, să-i fie recunoscătoare şi să râdă la gândul unui viitor împreună. Şi-atunci de ce nu făcea nimic din toate astea? De ce nu putea să-i dea asigurarea pe care era limpede că Matthew o aştepta? Şi de ce chestia asta se întâmpla acum? De ce nu se întâmplase altă dată, în ultimii patru ani, atunci când îl rugase, când se gudurase pe lângă el şi, uneori, şi-a spus Helen ruşinată, când îl implorase? Şi de ce Matthew n-o sunase înainte, să-i fi zis şi ei: „Sunt pe cale s-o părăsesc pe Sophie. Voiam numai să mă asigur că şi tu îţi mai doreşti asta". A, da, s-a gândit Helen, pentru că nu-i mai răspunsese la telefon. De asta. Femeia a închis uşa de la bucătărie şi-a

sunat-o pe Rachel, apoi a dat drumul tare la apa de la robinet, ca Matthew să n-o audă vorbind.

— Matthew a lăsat-o pe Sophie. I-a spus tot şi-a părăsit-o pe ea şi pe copii. E aici.

— Cum? Nu te aud.

— Of, fir-ar al dracului, a exclamat Helen închizând apa.

După care a repetat şoptit ceea ce spusese mai devreme.

— E fantastic.

Rachel părea somnoroasă, ca după o partidă de sex.

— Nu ştiu dacă e aşa de fantastic. E? Helen era iritată. N-ai auzit nimic din ce ţi-am zis în ultimele două săptămâni? Situaţia s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Nici eu nu mai ştiu sigur ce vreau.

Adevărul era că Rachel petrecuse atâţia ani ascultând-o pe Helen povestind la infinit despre complicaţiile relaţiei ei cu Matthew, încât acum peroraţiile respective treceau pe lângă ea. Rareori Rachel mai era atentă la detalii.

— Ah, fir-ar al dracului, da! Fir-ar al dracului! Ei, păi atunci trebuie să-i spui să se ducă înapoi.

— Rachel, tu mă asculţi? Le-a spus adevărul lui Sophie şi copiilor. Nu pot să-i zic: „Ştii, sunt conştientă că asta e ce ţi-am cerut în ultimii patru ani, dar oare e o decizie corectă?". Nu pot să-i zic: „Ştiu c-ai făcut exact ce ţi-am spus că vreau, lucrul pentru care, practic, ţi-am dat un ultimatum cu mai puţin de două săptămâni în urmă, dar poate ar trebui să te mai gândeşti. Poate c-ar fi mai bine să te întorci la nevastă-ta, care e în pragul sinuciderii, şi la cei doi copii,

care sunt terminați, și să le spui că totul a fost o glumă".

— De ce nu?

— Pentru c-a făcut chestia asta din cauza mea. Eu sunt de vină. Ce dracului să fac?

— Nu știu. Zi-i că mai ai nevoie de timp. Zi-i că ai o boală, în fază terminală, și c-o să mori în curând, așa că mai bine rămâne cu ai lui.

Lui Helen îi era limpede că Rachel nu era cu mintea la conversația lor și-l mai auzea și pe Neil, pe fundal, mieunând pe lângă prietena lui și implorând-o să se întoarcă în pat.

— Of, las-o baltă!

Și Helen a închis. „OK, și-a spus ea, situația e asta: deja am distrus probabil viețile a trei oameni – cea a lui Sophie și cele ale fetițelor." În clipa aia, cu un sentiment de vinovăție, Helen a realizat că nu-și amintea decât numele uneia dintre fiicele lui Matthew – Claudia.

„Ceea ce nu pot să fac acum este să-l mai adaug și pe Matthew pe lista asta. Întâi trebuie să fiu sigură că asta este ceea ce ne dorim. Amândoi."

Așa că Helen a încercat să zâmbească și a făcut un efort să se întoarcă în sufragerie. Matthew se uita la ea ca un cățeluș abandonat, ascuns în spatele unui tomberon – tipul de imagine de pe afișele celor de la RSPCA[1]. Helen a observat că era îmbrăcat cu un pulover lejer, genul care i-ar fi plăcut și tatălui ei, și-a realizat că, până atunci, nu-l mai văzuse în altceva decât în hainele de

1. The Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals, în traducere „Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii asupra Animalelor".

serviciu, care constau din mai multe costume bine croite şi nişte cămăşi cu finisaj manual. Sau gol. Gol sau la costum, acestea erau cele două feţe ale lui Matthew Shallcross – orice altceva părea a fi uşor ridicol. Bărbatul mai avea şi o pereche de jeanşi – uniforma tinerilor, care pe el îl îmbătrânea cu cel puţin zece ani – şi... Doamne, aia era o pereche de tenişi? Părul, de obicei pieptănat cu grijă, acum îi stătea zburlit ca la pui, iar cercul cheliei i se iţea, printre firele de păr, roz şi vulnerabil. Matthew îi stârnea milă. Helen s-a aşezat pe canapea, lângă el, şi l-a luat în braţe.

A doua zi, Helen s-a trezit devreme, fiindcă în patul ei era o persoană străină – sau, cel puţin, aşa i se părea ei. Aproape toată noaptea stătuse şi se întrebase cum de ajunsese în punctul în care seara respectivă nu fusese cea mai fericită din viaţa ei şi de ce acum simţea c-o apuca plânsul, în timp ce Matthew dormea ca un prunc. Ei, un prunc cu probleme la sinusuri. Helen descoperise că iubitul ei sforăia. Chestie de care, în mod fericit, până atunci nici n-avusese habar, de vreme ce niciodată nu se mai bucurase de compania lui Matthew pe parcursul unei nopţi întregi.

Imaginea sufrageriei minuscule cotropite de cutii şi valize a deprimat-o şi mai tare. Pentru un om care se ridicase de pe scaun şi plecase în grabă, Matthew reuşise să împacheteze o grămadă de lucruri. Helen întrezărea două chestii care semănau cu nişte schiuri şi, Doamne fereşte!, ceva care aducea cu o chitară. A mai cotrobăit niţel printre boccelele lui Matthew şi-a dat peste

o trusă de lustruit pantofii. Imposibil! Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat e ăla care are o trusă de lustruit pantofii? Şi-apoi, unde să mai pui că nici nu uitase să şi-o ia cu el în timp ce traversa cea mai cutremurătoare criză din viaţa lui! Helen a mai scotocit puţin şi s-a trezit deschizând un album micuţ cu fotografii de familie – ceea ce întotdeauna reprezintă o greşeală. Din album o priveau fotografiile unei familii fericite şi zâmbitoare. Era limpede că, în goana împachetării acelor perii de pantofi absolut vitale, Matthew n-avusese timp să mai arunce pozele cu Sophie, aşa că iat-o şi pe rivală – ei, Helen nu putea decât să presupună că ea era. Deşi adevărata Sophie nu se apropia nici pe departe de imaginea pe care Helen şi-o formase în minte despre ea. Nici nu ştia ce o şoca mai tare: faptul că Sophie era cu mult mai tânără decât crezuse ea, cu mult mai frumoasă şi mai fericită sau faptul că soţia lui Matthew era, pur şi simplu, reală. Helen s-a cufundat într-un fotoliu şi s-a apucat să răsfoiască albumul de la început.

Într-o viaţă anterioară, Helen ar fi studiat fotografiile cu precizie de laser în căutarea tuturor detaliilor cu care, mai târziu, ar fi putut să se tortureze singură. După ce-ar fi trecut de şocul produs de aspectul lui Sophie, s-ar fi concentrat asupra limbajului corporal al celor doi soţi, căutând orice semn care să indice afecţiune. Acum, însă, Helen nu vedea decât doi copii care, în mod clar, îşi iubeau tatăl şi o femeie care părea deschisă, prietenoasă şi încrezătoare şi care, era evident, nu avea nici cea mai vagă idee că viaţa ei era pe punctul să fie distrusă. Era o femeie

surprinsă într-un moment fericit, într-un moment perfect, cu braţele în jurul copiilor, sprijinită de soţul ei. Oare cine făcuse fotografia asta? s-a întrebat Helen. Cine mai era acolo într-o clipă de-asemenea intimitate, într-o clipă atât de lipsită de orice complicaţii? Sau poate că aşa arătau Matthew şi Sophie întotdeauna când erau împreună. Helen trebuia să discute cu el. Dacă nu asta era ceea ce îşi dorea ea cu-adevărat, atunci nu avea nici un drept să-l ia de lângă familie.

Helen s-a furişat în dormitor şi s-a uitat la iubitul ei, care dormea adânc. A încercat să-şi dea seama ce simţea faţă de el, însă emoţiile pe care le resimţea înainte când era lângă el, acum păreau să se fi evaporat completamente, fiind înlocuite cu – cu ce?

Cu milă?

Jenă?

Prin somn, Matthew şi-a băgat un deget în nas şi a început să se scobească.

Dezgust?

Când Helen l-a trezit, bărbatul părea să nu-şi dea seama unde se află. Apoi, pe chip i-a apărut o expresie panicată. Helen s-a decis să abordeze problema direct, aşa că s-a aşezat pe pat, lângă el, şi l-a mângâiat pe umăr.

— Să ştii că încă mai poţi să te întorci acasă, dacă ţi se pare că ai făcut un pas greşit. Eu o să înţeleg. Spune-i lui Sophie că erai beat, c-ai inventat totul sau ceva de genul ăsta.

— Nu spune asta. Ce vrei să zici? Am făcut-o pentru tine. Acum nu mai pot să mă întorc. Nu după tot ce le-am făcut în ultimele două zile.

— Nu vreau să spun decât că, dacă tu consideri că ai făcut o greşeală, atunci e OK. Eu o să fiu alături de tine indiferent ce vrei să faci. Poate că ne-am grăbit puţin.

— Ne-am grăbit? De ani de zile îmi spui că asta e ceea ce-ţi doreşti. Am făcut-o pentru tine, a zis Matthew pentru prima, dar – credeţi-mă pe cuvânt – nu şi pentru ultima oară. Spune-mi c-am făcut ce trebuia.

Apoi a continuat cu cea mai tristă propoziţie din istoria umanităţii:

— Nu mă vrei?

Helen nu putea să-l respingă mai mult. Era aşa de disperat şi de jalnic încât trebuia să-l liniştească.

— Doamne... Matthew... ştii bine că te vreau. Asta e tot ce mi-am dorit. Nu vreau decât să fii sigur că şi tu îţi doreşti asta, că n-o faci doar pentru că te-am presat eu.

— Vreau să fim un cuplu adevărat, a răspuns el. Vreau să locuim împreună. Vreau să-ţi cunosc prietenii, iar tu să-i cunoşti pe ai mei. Vreau să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă şi vreau să adorm lângă tine în fiecare noapte.

Helen ar fi putut să jure că simţea cum pereţii apartamentului şi-aşa microscopic se strângeau în jurul ei.

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

Matthew s-a tras mai aproape de ea ca s-o sărute, după care au făcut sex într-un fel stângaci şi fără implicare reală. Helen a observat că răsuflarea stătută de dimineaţă a iubitului ei îi cam tăia elanul.

6

În casa de pe Bartholomew Road, Sophie se chinuia să priceapă despre ce fusese vorba în ultimele douăzeci şi patru de ore. Aştepta ca Matthew să intre pe uşă relaxat şi să-i spună că totul nu fusese decât o glumă. După cearta din ajun, Sophie îşi dăduse seama că se întâmplase ceva serios, dar presupusese că situaţia respectivă avea legătură cu serviciul lui Matthew. Soţul ei avea obiceiul să se ia de cei din preajma lui atunci când avea probleme, iar Sophie încerca să se convingă că probabil greşise vreo campanie publicitară sau fusese exclus din consiliul de administraţie al firmei sau i se ceruse să se pensioneze anticipat. Sau poate că Matthew dezvoltase o pasiune pentru jocurile de noroc şi cheltuise toate economiile familiei ori nu era decât o chestie de vârstă, iar asta îl determinase să-şi iasă din minţi, aşa cum se mai întâmplase uneori. Sophie ştia că Matthew avea o problemă în a-şi accepta vârsta. De parcă aceasta era un afront personal, o nenorocire care i se întâmpla numai lui. Însă nimic din tot ceea ce se petrecuse

în ultimii cincisprezece ani n-o pregătise pentru marele adevăr. Atunci când Matthew finalmente clacase şi-i declarase despre ce era vorba, Sophie era conştientă că reacţia firească ar fi fost să înceapă să urle, să plângă, ba chiar să arunce cu lucruri, însă ea nu făcuse altceva decât să păstreze o tăcere prelungă şi tensionată. Pur şi simplu, nu i se păruse real. Mai mult, îi trecuse prin minte că aveau să depăşească şi acest necaz. În ani de zile şi cu muncă multă, ba chiar şi cu ajutorul unui psiholog. Nimeni nu trebuia să afle. Amândoi aveau să păstreze aparenţa de cuplu fericit, în timp ce aveau să-şi repare căsnicia din interior spre exterior, astfel încât, într-o zi, întregul episod să fie uitat. Sophie auzise chiar oameni care mărturisiseră că, după ce trecuseră printr-o experienţă de genul ăsta, relaţia lor devenise şi mai solidă. Totuşi, în clipa de faţă, ea nu prea vedea cum aşa ceva ar fi fost posibil. Apoi îl ascultase pe Matthew vorbind despre vizite în care să-şi vadă fetele şi despre o revenire acasă pentru a-şi lua şi restul lucrurilor, şi-abia atunci realizase că soţul ei pleca de-adevăratelea. Totul se terminase. După atâţia ani, totul se rezumase la o simplă alegere între ea şi o altă femeie, iar cealaltă femeie câştigase. Trecutul nu avusese nici o relevanţă.

Sophie era conştientă că trebuia să arboreze un comportament curajos în faţa copilelor, dar era la fel de conştientă că fetiţele ascultaseră, în tăcere, disputa zgomotoasă din seara precedentă, deşi se prefăceau că nu ştiau nimic. Şi, în ciuda eforturilor ei, Claudia a surprins-o plângând în baie.

— Unde e tata?

— Nu sunt sigură, draga mea. A plecat puţin.

— Se mai întoarce vreodată?

— Sigur că se mai întoarce. Ca să vă vadă pe tine şi pe Suzanne, i-a răspuns Sophie îmbrăţişând-o. Nu va înceta niciodată să-şi dorească să vă vadă.

Suzanne a dat buzna în încăpere, supărată că nu fusese implicată în discuţie.

— Ce se întâmplă?

— Se pare că tata a luat-o razna după o pizdă, a declarat Claudia, care exersase noul termen şi simţise că, momentan, avea să scape basma curată dacă-l folosea. Nu-i aşa, mami?

Cu toate că n-a vrut, Sophie a izbucnit în râs.

— Da, iubito, cam aşa e. Şi să nu mai spui cuvântul ăsta.

Mai era încă o zi până când trebuiau să se întoarcă la serviciu. Matthew s-a apucat să-şi desfacă bagajele şi cutiile, aşezându-şi majoritatea lucrurilor în mormane, direct pe podeaua din sufragerie, deşi Helen izbutise să elibereze un sertar din dormitor. După cum a observat ea, se părea că, printre altele, Matthew îşi adusese şi o grămadă de haine murdare, pe care s-a oferit, strângând din dinţi, să i le bage în maşina de spălat.

— Nu, nu, a protestat Matthew. Pot să le pun şi eu.

Amândoi erau foarte politicoşi şi se comportau cu multă atenţie, ca doi străini care abia se cunoscuseră prin intermediul unui anunţ de genul „caut coleg de apartament". Helen şi-a dat seama

că nu-şi mai aducea aminte cum de reuşiseră în trecut să se distreze împreună. Asta dacă într-adevăr se distraseră vreodată.

Telefonul mobil al lui Matthew a început să sune. Amanda. El s-a dus în dormitor, iar Helen l-a auzit bolborosind, pe un ton defensiv. Când a ieşit din cameră, Matthew arăta epuizat, moment în care ei i-a fost sincer milă de el, pentru că bănuia că avusese parte de o mustruluială din partea soră-sii. La naiba, s-a gândit Helen, cum o să le explic situaţia asta mamei şi tatei? Pe la 6, când telefonul a început din nou să sune, Matthew a făcut o glumă, ceva în legătură cu aruncatul telefonului pe fereastră, apoi, când a văzut cine îl apela, s-a albit la faţă.

— E Suzanne.

Helen era conştientă că el aştepta o reacţie din partea ei, însă ea se chinuia să-şi aducă aminte cine era Suzanne, care era poziţia ei în familionul supraaglomerat al lui Matthew. Aşa că a adoptat o atitudine ce voia să spună „Da? Ce interesant!", dar care, din exterior, a fost interpretată ca o dovadă de ignoranţă.

— Fata mea.

Matthew părea jignit pentru că fusese nevoit să-i amintească cine era Suzanne.

— Ştiu! Răspunde-i.

Matthew s-a retras, din nou, târându-se spre dormitor, şi a început din nou să vorbească pe un ton scăzut. Cu toate că nu era genul, Helen nu s-a putut abţine să nu asculte. L-a auzit pe Matthew încercând s-o aline pe fetiţă, care, în mod evident, era distrusă. Se chinuia s-o asigure că nimic n-avea să se schimbe între ei.

— Tu şi Claudia puteţi să veniţi încoace oricând vreţi. O s-o cunoaşteţi pe Helen şi puteţi să ieşiţi cu noi în weekenduri.

Ignorând faptul, uşor deranjant, că Matthew tocmai folosise expresia „să ieşiţi", Helen s-a concentrat numai asupra ideii principale şi înfricoşătoare din fraza pe care tocmai o auzise. În nici unul dintre visele ei legate de viaţa cu Matthew după despărţirea de Sophie, copiii nu intraseră în ecuaţie. Iar acum fetiţele erau pe cale să înceapă să vină pe la ei oricând voiau. Să nu înţelegeţi greşit – lui Helen îi era milă de ele. Mai mult decât îşi închipuise vreodată că i-ar putea fi. Nu-şi dorea ca fetiţele să nu mai ţină legătura cu tatăl lor, dar Matthew nu putea să se ducă şi să se vadă cu ele în altă parte? Nu putea să le plimbe prin grădina zoologică sau să le trateze cu un prânz la McDonald's, aşa cum făceau întotdeauna taţii cu jumătate de normă din filme?

Sau nu putea să se mute înapoi cu ele şi să pretindă că, între timp, nu se întâmplase nimic?

Pentru Helen, să nu aibă copii nu fusese niciodată o decizie, ci o stare de fapt de care fusese întotdeauna conştientă. Responsabilitatea era prea mare, iar posibilitatea unei ratări – şi mai mare. În plus, ea voia să se realizeze în viaţă, voia să fie ambiţioasă, fără griji şi spontană – tot ceea ce părinţii ei nu fuseseră. În trecut, lui Helen îi trecuse prin minte că se putea ca acesta să fie unul dintre motivele pentru care îşi îngăduise să se lase fraierită şi să accepte o relaţie cu un bărbat căsătorit – pentru că ultimul lucru pe care un astfel de bărbat l-ar fi făcut era s-o preseze să facă un copil.

Aşa că era ciudat că singura dată când fusese însărcinată, chiar la începutul relaţiei cu Matthew, pe vremea când amândoi încă erau capabili să se lase purtaţi de valul dorinţei încât să-şi asume şi riscuri, ea nu luase cu prea mare uşurinţă hotărârea de a face avort. Vreo două zile, înainte de a-i da vestea cea bună iubitului, Helen îşi permisese să viseze la o situaţie în care ideea unui nou copil era exact impulsul de care Matthew avea nevoie ca să plece de-acasă şi să se mute cu ea şi cu copilul lor cel perfect. Cu hormonii dezlănţuiţi, făcuse două liste cu puncte pro şi contra:

Pro
Matthew va trebui să-i spună lui Sophie
Eu şi Matthew = fericiţi până la adânci bătrâneţi
Şase luni liber de la serviciu

Contra
Vergeturi
Niciodată n-o să mai arăt bine în bikini

Helen ştia că, de fapt, existau mai multe puncte pe lista cu argumentele contra, dar, pur şi simplu, nu putea să se gândească şi la ele. Când şi-a verificat listele, a fost şocată să constate cât de egoistă şi de superficială o făceau să pară prin comparaţie cu fiinţa micuţă care începuse să crească în interiorul ei. Aşa că s-a forţat să plângă, sub imperiul sensului profund spiritual al situaţiei. Şi s-a convins singură că Matthew avea să fie la fel de mişcat, de încântat şi de copleşit ca şi ea.

Când, în sfârşit, l-a anunţat că *era adevărat*, urmau să devină părinţi, Matthew a luat-o razna. Era furios – cum putuse să-i facă una ca asta, de ce nu folosise o metodă de contracepţie (trecând lejer peste faptul că era limpede că nici el nu folosise aşa ceva). Era înspăimântat – vai, Doamne, Sophie, bieţii mei copii! A început s-o acuze – eşti sigură că e al meu? Apoi a început să urle, mai târziu să se milogească şi, în final, s-o implore pe Helen să scape de copil. În ultimă instanţă, a anunţat-o că, dacă nu face un avort, atunci el n-o să mai aibă nimic de-a face nici cu ea, nici cu copilul. Epuizată de crizele nesfârşite şi de ameninţările lui cu abandonul, Helen a fost de acord. Desigur, Matthew a fost cel care a plătit. Dar n-a mers cu ea şi la clinică – în stilul bădăranului tradiţional. Sarcina asta a fost lăsată în seama lui Rachel, care era la fel de convinsă că Helen proceda corect, numai că din cu totul alte motive („De ce-ai vrea să faci un copil cu un ratat care-şi înşală nevasta?"). Cam trei săptămâni după avort, Helen a plâns aproape fără întrerupere. Ştia că era numai din cauza hormonilor solicitaţi la maximum, dar era convinsă că n-o să se mai oprească niciodată din plâns. I-a spus lui Matthew că-l urăşte, apoi s-a panicat, la gândul că el ar fi putut s-o ia în serios, aşa că l-a sunat înapoi şi şi-a cerut scuze. Şi-a luat concediu de la serviciu şi-a zăcut în casă, îmbrăcată în pijama, uitându-se la televizor şi mâncând.

Apoi, dintr-odată, într-o dimineaţă, starea de spirit i s-a schimbat radical. Helen a deschis ochii şi şi-a spus: „Mamă, Doamne, am scăpat ca prin urechile acului". Era îngrozită că trupul ei

aproape c-o păcălise să facă un lucru pe care, în mod normal, nu și-l dorea. Ba chiar i-a mulțumit lui Matthew pentru abordarea drastică prin care o obligase să ia hotărârea cea bună. Și-a scos listele și le-a revizuit pentru viitor, în cazul în care avea să mai ajungă pe punctul de a-și pierde mințile. Acum pe liste era trecut:

Pro
Șase luni liber de la serviciu

Contra
Vergeturi
Niciodată n-o să mai arăt bine în bikini
Planurile legate de carieră spulberate (asta se întâmpla pe vremea când Helen încă nu se lămurise că planurile respective erau oricum spulberate)
Matthew o să mă părăsească
O să am o familie monoparentală
Viața mea o să fie distrusă, fiindcă va trebui să am grijă de copil și n-o să mai ies niciodată să mă distrez. Nici un alt bărbat n-o să mă mai vrea, iar corpul o să-mi ajungă o epavă

Helen subliniase ultima intrare de mai multe ori.

Claudia, fata cea mică a lui Matthew, avea aproape 6 ani la vremea aia, așa că, dacă visul inițial al lui Helen s-ar fi împlinit, atunci copila și-ar fi trăit aproape toată viața fără tată.

7

În prima zi când s-a întors la serviciu, Helen s-a întâlnit cu Rachel la prânz, într-o cafenea de pe Berwick Street. Toată dimineaţa reuşise să-l evite pe Matthew, iar cu o seară în urmă deciseseră că n-ar fi o idee prea bună să-şi anunţe deja colegii cu privire la micul lor secret. Helen era recunoscătoare pentru această decizie – cum ar fi putut să le explice colegelor că de ani de zile şi-o trăgea cu şeful, dar, în mod misterios, uitase să le spună şi lor. Cei doi iubiţi au mers la serviciu separat: Matthew cu maşina lui uriaşă şi deloc practică, iar Helen cu metroul supra-aglomerat. Până în clipa aia, nu se întâlniseră decât o singură dată, pe un hol, şi atunci reuşiseră să se salute într-o manieră colegială-prietenească destul de convingătoare.

— Mă simt vinovată faţă de familia lui.

Rachel a pufnit:

— De când? Pe Sophie parcă o urai.

Sophie ajunsese de câţiva ani pe lista cu „Femei pe care le urâm", cu toate că Rachel protestase, invocând faptul că ea nu avea nici un fel de

sentimente față de femeia aia. Helen i-a replicat că nici ea nu avea vreo problemă cu femeile care merg la psiholog, dar că totuși o lăsase pe Rachel să le treacă pe listă.

— N-o cunosc pe Sophie, a spus ea acum.

— Asta nu te-a împiedicat pân-acum s-o urăști.

— Tocmai de-asta mă simt vinovată. Nu mă mai face să mă simt și mai mizerabil de-atât!

— Atunci trimite-l înapoi la ea.

Helen i-a explicat cum abordase subiectul întoarcerii acasă și cum Matthew se agățase de ea, pentru că-și tăiase singur craca de sub picioare pentru a fi împreună, așa că era obligată să încerce să facă relația să meargă.

Rachel nu era însă convinsă.

— Ce flatant e să ai un bărbat care să vrea să-și petreacă tot restul vieții cu tine numai pentru că nevastă-sa n-o să-l mai primească înapoi dacă tu-l dai afară.

— Nu-i așa.

Helen știa însă că situația cam asta era.

— Ei, așa sună.

Preț de câteva minute, cele două prietene au tăcut îmbufnate, apoi Helen s-a înmuiat.

— Cred că mă iubește cu adevărat. Și, cum ai zis și tu, asta e tot ce mi-am dorit. Trebuie doar să mă obișnuiesc cu ideea.

Ceea ce-i plăcea lui Helen cel mai mult la Rachel era că niciodată nu-i spunea: „Ți-am zis că toată chestia asta o să se termine cu plânsete".

În patruzeci și opt de ore, Sophie plânsese, fusese furioasă, nu-i venise să creadă, îl urâse pe Matthew, după care ajunsese, din nou, la

plâns. Trebuise să facă faţă nesfârşitelor telefoane provenite de la nenumăratele rude ale lui Matthew, care-o sunaseră să-i spună cât de oribil se purtase soţul ei. Dar, fără nici o excepţie, după toate conversaţiile, Sophie simţise că, în sinea lor, toţi credeau că, într-un fel sau altul, ea era de vină pentru ceea ce se întâmplase. Până şi Suzanne îi aruncase chestia asta în faţă, deşi nu într-o manieră atât de evidentă. Claudia, ceva mai rezonabilă, îi luase partea maică-sii – nu că Sophie le-ar fi încurajat să ia partea cuiva – şi declarase că n-o să mai vorbească niciodată cu taică-su.

Fetele ştiau că tatăl lor s-a mutat de acasă, că are o nouă prietenă şi că acum locuieşte cu ea. Sophie se străduise să le scutească de amănuntele detestabile ale situaţiei. Ea, însă, le rula de zor în minte, în încercarea de a da un sens întregii poveşti.

La drept vorbind, Sophie n-ar fi trebuit să fie deloc surprinsă de ceea ce i se întâmplase, de vreme ce ea însăşi îl furase pe Matthew de lângă prima doamnă Shallcross. Asta se petrecuse cu mulţi ani înainte, dar în circumstanţe similare. Pentru că, da, cândva Sophie fusese şi ea amanta lui Matthew – înainte de nuntă şi înainte de apariţia fetelor, iar timpul scurs de-atunci şterse sese această amintire din mintea oamenilor, ba chiar, uneori, şi din mintea ei. De-a lungul anilor, Sophie se străduise să-şi reprime această amintire. La vremea respectivă, ea avea 30 de ani, iar Matthew 45. Deci el avusese atunci aceeaşi vârstă pe care o avea ea acum. Şi – Sophie nu se gândise la asta – ea avea acum exact aceeaşi vârstă pe care o avusese prima doamnă Shallcross când Matthew o părăsise.

Matthew îi spusese că mariajul lui cu Hannah era mort de multă vreme. La început, îi spusese c-o să mai stea cu ea până când fiul lor, Leo, avea să plece de-acasă – făcuse deci un efort ca să se comporte corect –, apoi rămăsese pe loc din obișnuință. Matthew adăugase că Hannah știa că relația lor era pe butuci și, de fapt, își dorea la fel de mult ca și el să se despartă. În tot timpul ăsta, în viața lui nu mai existase altcineva, dar nici nu mai cunoscuse o femeie ca Sophie. Nu putea să rateze această șansă de a fi fericit numai pentru că – pe hârtie – avea o soție, iar Hannah avea să fie prima care să-i dea dreptate. Matthew făcuse ca toată povestea să sune extrem de plauzibil.

De-atunci, Sophie se întrebase de multe ori ce-o determinase să-i cedeze. Faptul că el era însurat făcuse ca relația să pară mai puțin reală, mai puțin înfricoșătoare. Știuse de la început că nu putea să-l aibă pe Matthew pe de-a-ntregul, așa că asta nu fusese o problemă. Nu se așteptase nici ca el să se dovedească a fi iubirea vieții ei, așa că nu-l presase ca să-i dovedească asta. Șase luni mai târziu, când Matthew a cerut-o în căsătorie, Sophie era deja prinsă în laț, iar el a asigurat-o că Hannah îl înțelegea și că era fericită pentru el.

Sophie a realizat că relatarea respectivă fusese cam exagerată abia după ce Matthew și-a mutat lucrurile în apartamentul ei cu două camere din Muswell Hill, iar planurile de nuntă începuseră să prindă contur. De fapt, fusese vorba de o minciună sfruntată. Hannah nu era fericită pentru el și nici nu-l înțelegea. De fapt, într-o zi, când

Sophie a deschis uşa şi în prag a descoperit o femeie între două vârste furioasă şi în plină criză de isterie, a priceput că, până în urmă cu câteva zile, când Matthew o părăsise, Hannah nici măcar nu avusese habar de relaţia lor. Sophie a încercat s-o convingă să intre înăuntru şi să discute, dar – şi asta a fost complet de înţeles – Hannah a preferat să rămână în cadrul uşii de la intrare şi de-acolo, adică sub nasul vecinilor, s-o facă ştoarfă şi curvă. În mod convenabil, Matthew era plecat să joace golf cu un prieten şi habar nu avea ce scandal stârnise.

Dintr-un motiv misterios – nu şi-l mai aducea minte –, Sophie l-a iertat. Sigur, după o vreme. Timp în care Matthew s-a dovedit a fi om serios: a depus actele pentru divorţ şi s-a dedicat acelei noi vieţi, aşa cum proceda în orice altă situaţie: creând senzaţia că ăla era cel mai incitant lucru din lume. Desigur, nunta a trebuit să fie amânată până când Matthew devenea, oficial, un bărbat liber, dar, atunci când a avut loc, a fost emoţionantă şi frumoasă: aşa cum Sophie o visase dintotdeauna. Bineînţeles, se forţase să uite toate zvonurile despre caracterul afemeiat al soţului şi scena pe care i-o făcuse Hannah în pragul uşii. Şi reuşise.

Iar acum, ea era cea pe care Matthew o părăsea.

Matthew se ţinuse tare şi nu-i spusese exact câţi ani avea Helen. Când Sophie l-a întrebat – aşa cum ar fi făcut orice femeie – „E mai tânără decât mine?", bărbatul s-a codit şi n-a vrut să-i

dea un răspuns precis. De fapt, singurele detalii pe care reuşise să le smulgă de la el erau acestea :

O chema Helen
O cunoscuse la serviciu
Avea un apartament în Londra
Nu era căsătorită
Nu făcuseră niciodată sex în casa lui Matthew şi a lui Sophie (dintr-un motiv nedefinit, acest amănunt avea o importanţă capitală pentru Sophie)
Tipa era mai tânără decât ea – ezitarea lui Matthew îl dăduse de gol
Matthew se întâlnea cu ea „de ceva timp", dar, deşi presat, nu precizase ce însemna „de ceva timp"

Perioada în care Matthew îi făcuse curte lui Sophie fusese ca o ploaie scurtă de vară. Ea era contabilă la firma unde lucra atunci Matthew – era limpede că omul nu era capabil să-şi caute amantă decât pe o rază de zece metri de jur-împrejur. După şase luni de întâlniri clandestine în sala de conferinţe, a urmat cererea în căsătorie. Privind în urmă, Sophie vedea acum că, pentru Matthew, nu fusese vorba decât de o manifestare a crizei datorate vârstei. Unicul lui copil părăsise – în sfârşit – căminul familial, aşa că el era acum singur, numai cu soţia. Nu-i aştepta altceva decât bătrâneţea, adică probabil încă vreo 40 de ani împreună. Iar Matthew a intrat în panică. Se uita la soţia cu care era împreună de 24 de ani şi vedea o femeie cu riduri în jurul ochilor, părul încărunţit şi pielea lăsată prin locurile pe unde,

până deunăzi, fusese fermă – Hannah îmbătrânea. Ceea ce însemna că același lucru se întâmpla și cu el. Era mai bine să te trezești în fiecare dimineață lângă un chip tânăr, decât lângă o persoană care reprezenta dovada tangibilă a propriei tale mortalități. Privind dintr-o perspectivă vizibilă numai la mult timp după ce evenimentele s-au consumat, lucru valabil, de altfel, și pentru Helen, Sophie a realizat că, mai mult decât orice altceva, timpul, sincronizarea, fusese ceea ce-l determinase pe Matthew s-o aleagă pe ea.

Sophie nu crezuse niciodată în karma sau în soartă. Era mult prea rațională ca să înghită teoriile alea *New Age*. Dar până și ea era nevoită să recunoască faptul că schimbarea abia intervenită reprezenta un soi de justiție morală – ea plătea acum pentru ceea ce-i făcuse lui Hannah. S-a întrebat ce-avea să gândească Hannah când avea să afle vestea și dacă, după atâția ani, prima doamnă Shallcross avea s-o resimtă ca pe o mică victorie. Și dacă ei înseși avea să nu-i mai pese atunci când Matthew – în mod inevitabil – avea să-i facă același lucru lui Helen.

8

În fiecare zi, Helen descoperea amănunte legate de Matthew de care, până atunci, nici nu avusese habar, iar majoritatea nu erau deloc pozitive.

Matthew își vopsea părul. La drept vorbind, își dăduse seama de asta de dinainte, dar faptul că vedea sticla de Just For Men în dulapul din baie însemna că omul renunțase la ascunzișuri – cel puțin în ceea ce o privea.

Matthew purta papuci. Nu șlapi, nu o pereche veche de mocasini. Matthew purta papuci. Cu bordură de blană.

Atunci când căsca, Matthew scotea un soi de răget. Cum de nu știuse chestia asta înainte? Oare, în patru ani de zile, Matthew nu mai căscase niciodată în fața ei sau poate, până atunci, suprimase zgomotul, conștient fiind cât de enervant era?

Înainte de culcare, Matthew își scotea din dulap hainele pentru a doua zi, iar Helen nu știa de ce treaba asta o irita așa de tare. De fapt, probabil că era chiar o chestie bună, dar ei i se părea că e așa de... confortabilă... ca o chestie pe

care-o făcea nevastă-sa înainte sau un gest deprins de Matthew la internat. Helen trebuia să se țină în frâu ca să nu-i mototolească hainele sau să nu i le schimbe cu altele, numai ca să-l tulbure. Odată ce Matthew se decisese asupra unei garderobe, atunci purta hainele respective indiferent ce se întâmpla. Așa că, dacă seara se culca în vreme de iarnă, iar dimineața se trezea scăldat de soare, Matthew își lua fix același pulover pe care și-l pregătise de cu seară.

Mașina lui avea un nume. Un nume. Mașina. Lui. Matthew. Avea. Un. Nume. Helen știa că asta li se datora probabil fetițelor, că era genul de drăgălășenie care se practică în familii, dar într-o zi, când Matthew a uitat unde era și i-a spus „Hai să intrăm în Delia", Helen s-a holbat la el cu gura căscată pentru atât de mult timp, încât bărbatului i-a trecut prin minte gândul că iubita lui suferise un atac cerebral. Într-un final, Helen și-a revenit destul cât să-l roage ca niciodată să nu mai antropomorfizeze obiecte în fața ei. Niciodată.

— Iartă-mă, Helly, i-a răspuns Matthew ușor spășit.

— Și nu-mi mai zice Helly. Mă scoți din pepeni când îmi zici așa.

— Da-ntotdeauna ți-am zis Helly, a replicat omul bosumflat.

— Exact.

Nici la serviciu n-a trecut neobservat faptul că Matthew era nițel distrat. În primul rând, cămășile îi arătau ușor boțite. Și, la ședința de miercuri dimineață, Matthew a intrat în panică atunci când și-a dat seama că lăsase dosarul de

strategie al unui client, pe care-l redactase în timpul vacanţei de Crăciun, pe computerul de-acasă.

— O sun pe Sophie şi-o rog să ţi-l trimită pe e-mail, s-a oferit Jenny săritoare.

— NU! Nu... Sophie nu e acasă. Acum nu e nimeni acasă. Lasă, încerc să îmi aduc aminte elementele principale.

Datorită anilor de experienţă, Matthew a parcurs prezentarea fără ca bietul client să-şi dea seama că inventase totul din mers. Însă Matthew era conştient că Jenny ştia că se întâmplase ceva, iar eforturile lui din restul zilei de a compensa situaţia printr-un comportament excesiv de amabil n-au făcut decât s-o convingă pe aceasta că avusese dreptate.

În seara aia, Helen s-a uitat la dezastrul care fusese cândva sufrageria ei.

— Ţi-ai uitat laptopul?

Apoi a scotocit în cutia aflată cel mai aproape de ea.

— Ţi-ai adus aminte să iei o... maşinuţă de jucărie... dar ţi-ai uitat calculatorul?

— E o antichitate. E de colecţie.

Helen a continuat să cotrobăiască.

— În cutia asta sunt sute de maşinuţe. Tu mai ai 8 ani?

— Valorează o avere.

— Şi ce-ai de gând? Să-ţi deschizi un magazin? Doamne, Matthew!

El a arborat o expresie jignită, iar Helen s-a simţit vinovată, numai că starea de iritare a câştigat lupta, aşa că s-a întors pe călcâie şi-a

ieşit din cameră. A făcut o baie lungă şi, când a revenit în sufragerie, a descoperit că toate lucrurile lui Matthew fuseseră aranjate cu grijă într-un colţ, iar iubitul ei era în bucătărie, pregătind ceva într-o tigaie. Ceva cu un aspect de nedescris. Când a văzut-o pe Helen, Matthew a fluturat către ea o spatulă, ca şi când ar fi vrut să spună „Ia uite ce deştept sunt!".

— E aproape gata. Ce zici de nişte mâncare chinezească?

— Fantastic!

Matthew nu se mutase la ea decât de câteva zile, dar Helen îşi dorea să fie lăsată singură, cu un curry preparat la microunde. Voia să lenevească prin casă în pijama, fără urmă de machiaj, să mănânce şi să se uite la televizor. Voia să dea peste cap, în ritmul ei, paharele de vin, fără să mai fie obligată să suporte tortura amabilităţilor de genul „Mai vrei un pahar?", „Nu ştiu. Tu mai vrei?", „Ei, mai vreau unul, dacă mai bei şi tu". Părinţii ei pierdeau seri întregi în felul ăsta. Politeţea: marele substitut al pasiunii.

Helen s-a aşezat să mănânce. Conversaţia lor era împiedicată. Despre ce mama dracului vorbeau înainte? Helen a fost nevoită să se rezume la sunete apreciative legate de mâncare (care era dezgustătoare), în timp ce Matthew se chinuia, curajos, să spargă tăcerea cu chestii de la serviciu – genul de conversaţie pe care, până atunci, întotdeauna o evitaseră cu succes.

Lui Helen i-a ajuns.

— Hai să dăm drumul la televizor!

— În timp ce mâncăm? a răspuns Matthew, de parcă i-ar fi propus să-şi depună excrementele pe masă.

— Ca să ne relaxăm. Ceva cretin, să uităm de serviciu. Dar nu e neapărat nevoie.

— Nu, dacă tu vrei, atunci dă-i drumu'.

— Nu, nu, e-n regulă. Dacă tu nu vrei.

Fir-ar al dracului, şi-a spus Helen, iar o luăm de la capăt. „Întâi tu" – „Nu, tu întâi" – „Nu, tu" – „Nu, pe bune, tu întâi" – şi tot aşa, vreme de 40 de ani.

— Ai dreptate, a decis Matthew. Ce-are dacă dăm drumul la televizor? Atâta doar că mie şi lui Sophie nu ne-a plăcut niciodată ca fetele să se uite...

Nu şi-a terminat fraza, ca şi când deja ar fi spus prea mult. Apoi s-a ridicat şi-a dat drumul la televizorul din colţ. Şi aşa cina s-a încheiat în tăcere, în compania serialului *Emmerdale*. Lui Helen nu i-a venit să spună cu voce tare: „Întoarce-te – în partea cealaltă ai ceva mai bun".

În următoarele două zile, Helen a realizat că indiferent cât de greu îi era ei, Matthew întotdeauna avea să refuze să recunoască faptul că luase o hotărâre greşită. Singurul mod în care era capabil să accepte importanţa crucială a gestului pe care-l făcuse, ca să nu mai vorbim de sentimentul de vinovăţie, era să creadă, din inimă, că tot ce se întâmplase fusese din cauza unei mari iubiri, pe care-i era imposibil s-o ignore.

Aşa că, atunci când Helen i-a servit la cină un pui insuficient fript, care mai era încă roz, împreună cu cartofi pai arşi, el i-a zâmbit şi i-a spus:

— Trebuie să te învăţ să gătești.

De parcă Helen ar mai fi avut 8 ani.

Când l-a anunţat că-i place de puştiul de 18 ani care servea la magazinul din josul străzii,

Matthew a râs atât de mult, încât lui Helen i-a fost teamă că va fi nevoită să-l resusciteze.

Când s-a ras pe picioare şi-a lăsat perişorul lipit pe marginea căzii, l-a surprins pe Matthew curăţându-l şi fluierând o melodie.

Cu cât el se străduia mai mult să-i demonstreze c-o iubea, cu-atât mai tare Helen se trezea chinuindu-se, până la perversiune, să-l facă să n-o mai placă. Poate că ăsta era un test – ca un adolescent care sare calul frizând dezastrul şi aşteptând să fie respins, aşteptând să i se dovedească faptul că bănuielile lui fuseseră corecte: părinţii îl urâseră dintotdeauna – poate că, în mod inconştient, Helen se străduia să devină cât mai neatrăgătoare ca să testeze limitele devotamentului lui Matthew. Sau poate, îşi spunea ea, voia, pur şi simplu, să-l îndepărteze, pentru că nu-l mai dorea lângă ea. Aceasta era însă o idee mult prea respingătoare ca să stăruie asupra ei mai mult de câteva secunde. Helen se considera deja o nenorocită – gândul respectiv ar fi oripilat-o până şi pe ea: să-l ispiteşti pe un bărbat şi să-l răpeşti de lângă familia iubitoare, pentru ca apoi să-i tragi un şut în fund. Ca şi când numai competiţia ar fi contat, iar premiul era irelevant. Mă iubeşti mai mult pe mine, am câştigat, acum du-te-n pizda mă-tii.

Aşa că Helen s-a străduit să fie drăguţă. Însă copilul încăpăţânat din ea nu s-a lăsat.

A încetat să se mai radă la subsuoară şi în zona inghinală.

I-a mărturisit lui Matthew că, odată, a luat Clamidia de la un tip pe care nici nu apucase să-l întrebe cum îl cheamă.

L-a anunţat că are o mustaţă pe care trebuie să şi-o epileze cu ceară o dată la şase săptămâni.

I-a spus că n-are chef de sex, iar el i-a răspuns:

— Bine.

A început să-i critice îmbrăcămintea.

Nu s-a mai spălat pe dinţi.

Nu s-a mai pieptănat.

Nu şi-a mai smuls firul de păr care-i creştea din barbă ca la babe.

A cumpărat un pachet de tampoane Tena, pentru cei cu incontinenţă urinară, şi le-a lăsat înşirate prin baie.

Şi în tot timpul ăsta, Matthew a continuat să-i declare c-o iubeşte şi să-i spună: „Nu-i minunat că, în sfârşit, suntem împreună?" şi „Asta e: împreună, pentru totdeauna" şi alte replici siropoase clasice.

9

Era vineri dimineaţă, iar Helen scria la calculator un comunicat de presă pentru Laura, chinuindu-se să nu modifice cuvintele acolo unde i se părea că exprimarea ar fi putut fi îmbunătăţită. Comunicatul se referea la zvonurile conform cărora fosta „puicuţă" din telenovela *Northampton Park* (care tocmai fusese concediată şi avea nevoie disperată de câteva rânduri în presă), Jennifer Spearman, tocmai se logodise cu cântăreţul Paulo (homosexual, îngrozit că şi-ar putea pierde fanele cu o medie de vârstă de 11 anişori). Desigur, în realitate nu existase nici un astfel de zvon, însă respectivul comunicat, care nega relaţia cu vehemenţă şi era pigmentat cu câteva fotografii bine plasate, cu titlul „neautorizate", care reprezentau cuplul într-o varietate de circumstanţe intime, avea rolul de a se asigura că zvonurile aveau să se nască.

În calitate de asistentă personală, Helen nu avea dreptul la un birou propriu, astfel că împărţea o încăpere în plan deschis cu încă doi asistenţi: Jenny cea cu păr negru şi buze subţiri şi Jamie,

care era inofensiv, dar un pic cam prea ușor influențabil. Încăperea în cauză reprezenta echivalentul modern al halelor în care secretarele de pe vremuri băteau documente la mașina de scris. Însă, așa cum se întâmpla și în cazul modelelor și supermodelelor, secretarele nu mai erau numite secretare: erau doar asistente personale sau, atunci când ajungeau la un statut intergalactic, asistente personale executive.

Jenny era o scârbă. Deși n-avea decât 26 de ani, se considera cea mai tare dintre asistentele personale. Și asta fiindcă avea grijă de Matthew. Vorbea pe un ton de copilaș – un soi de văicărit ca al unui personaj de desen animat care a inhalat heliu. Pronunța „r"-urile ca pe niște „w"-uri șterse – ceea ce-i masca vâna de prădător feroce, însetat după putere. Jenny se lupta pe viață și pe moarte ca să se asigure că numele ei era primul pe orice document, că scaunul ei costa cu 5 lire mai mult decât cele ale lui Helen și Jamie și că deținea controlul asupra catalogului cu produse de papetărie. Se zvonea chiar că o dată fusese surprinsă măsurând birourile ca să verifice dacă al ei era, într-adevăr, cel mai mare. Jenny avea o mentalitate de brută și, pentru că Jamie era slab, iar Helen nu se deranja să se angajeze în luptă, ea prezida întregul birou de pe poziția, autodesemnată, de regină.

Încăperea în plan deschis dădea direct înspre holul principal al companiei. La ora 11, tocmai când începuse să se întrebe cum să-și umple timpul până la pauza de prânz, privirea lui Helen a fost atrasă către recepția din hol, acolo unde o femeie aștepta ca Annie, recepționista bucălată

a firmei, să termine de vorbit la telefon. Femeia ţinea în mână ceva care semăna cu o geantă de laptop. Helen şi-a ridicat ochii spre chipul intrusei şi-a simţit că i se opreşte inima-n loc. Era Sophie.

Helen s-a ascuns în spatele monitorului, apoi s-a iţit pe deasupra aparatului, ca un detectiv particular cu un ziar deschis în faţă. Ce mama dracului căuta Sophie acolo? Panica a pus stăpânire pe gândurile ei, aşa că Helen era convinsă că soţia lui Matthew venise să se certe cu ea, cu nenorocita care-i furase bărbatul şi-i lăsase copiii orfani. Scena s-a desfăşurat în imaginaţia lui Helen ca un episod din *Trisha*: întregul birou se holba, în timp ce soţia ultragiată ţipa, plângea, o ameninţa, ba chiar o şi lovea. Helen era nevoită să se apere moral şi fizic încercând să întoarcă situaţia astfel încât faptul că-l furase pe Matthew de lângă soţie şi copii să pară a fi o chestie acceptabilă. Matthew intra şi-şi vedea nevasta şi iubita ocărându-se ca două adolescente. Colegii fie se uitau cu gurile căscate, fie rânjeau în spatele palmelor cu care-şi ascundeau feţele. Helen era jenată, ruşinată şi ridiculizată. A împins scenariul până în punctul în care n-a mai avut ce face şi şi-a dat demisia, fără speranţa de a mai primi o recomandare de la şefi. Apoi Helen s-a mai uitat o dată la geanta de pe umărul lui Sophie. Calculatorul – asta era! Îi adusese calculatorul lui Matthew. Aducându-şi aminte că Matthew îi spusese că nu-i dezvăluise lui Sophie identitatea femeii pentru care o părăsise, Helen s-a calmat şi-a început, din nou, să respire. Scăpase. Momentan.

Dezbărându-se de sentimentul de teamă, Helen a devenit curioasă. A luat un dosar de pe birou și s-a dus la un dulap care se afla aproape de recepție. Tocmai atunci Annie a închis telefonul și-a salutat-o pe Sophie. Prefăcându-se că răsfoiește niște hârtii, la întâmplare, Helen a auzit-o pe Annie spunându-i lui Sophie că-l anunță pe Matthew de venirea acesteia. Sophie a intervenit ca arsă.

— Nu. Mă grăbesc. O să las doar calculatorul.

Sophie avea o voce plăcută. Prietenoasă. Helen i-a aruncat o privire cu coada ochiului și a văzut că arăta exact ca în fotografii: nu era o apariție surprinzătoare, avea însă o siluetă frumoasă și subțirică. Helen se aștepta să fie copleșită de sentimentul de ură îndelung reprimat. Dușmanca ei de moarte se afla acolo, în carne și oase. La numai câțiva metri stătea persoana asupra căreia, în ultimii patru ani, Helen concentrase atâta energie negativă încât ar fi avut cu ce să aprindă și vreo câteva becuri. Helen visase și-și închipuise clipa asta de-o veșnicie – s-o vadă pe Sophie în realitate, s-o studieze cu atenție –, încât aproape c-a fost dezamăgită să descopere că Sophie era doar o altă femeie. O femeie care tremura puțin din cauza efortului de a menține aparențele. Era limpede că-i fusese greu să vină acolo – la gândul că se putea întâlni cu soțul ei. Oricâte farduri și-ar fi aplicat pe față, Sophie tot n-ar fi putut să-și mascheze cearcănele de sub ochi. Da' unde naiba o fi Matthew? s-a întrebat Helen. Apoi s-a gândit dacă să-l sune și să-l avertizeze să nu treacă pe la recepție, însă tocmai atunci Sophie s-a întors să plece, încheind schimbul de amabilități

banale cu Annie. Aproape c-ajunsese la uşă, când Matthew a ieşit din sala de conferinţe şi-aproape c-a dat peste ea.

A urmat un moment înfiorător, care probabil că n-a durat decât zece secunde, dar care a părut să se lungească la nesfârşit. Un moment în care nici unul dintre soţi n-a scos un cuvânt. Apoi fiecare a spus câte un „Bună" bâlbâit şi cumva stânjenit. Deşi s-a chinuit să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, o lacrimă a apărut în colţul ochilor lui Sophie şi i s-a prelins pe obraz. Annie, care avea un simţ supranatural de a identifica potenţialele subiecte de bârfă, nici nu s-a mai străduit să pretindă că nu asculta conversaţia celor doi.

Sophie i-a dat laptopul lui Matthew.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el.

Matthew a coborât vocea, dar nu de-ajuns încât Annie să nu-l mai audă.

— Ce fac fetele?

Ce mama dracului, Matthew, s-a gândit Helen, du-o într-un birou, n-o obliga să poarte discuţia asta în public.

Vocea lui Sophie era tremurată şi abia perceptibilă.

— Le e dor de tine. Normal.

— Spune-le că şi mie mi-e dor de ele, a răspuns Matthew.

Helen practic s-a înroşit din cauza umilinţei pe care probabil că o simţea Sophie.

— Dă-le telefon şi spune-le personal.

Şi cu asta Sophie i-a întors spatele, plecând cu demnitatea (aproape) intactă.

În numai câteva minute, ştirea s-a răspândit în tot biroul. Helen şi-a ţinut privirea în calculator, dar aproape că simţea valul de şoapte care mătura încăperea.

Într-un final, Jenny a venit şi i s-a aşezat pe birou.

— Ai auzit?

Preţ de-o clipă, Helen s-a gândit să se ridice în picioare şi să urle: „Da, şi totul e din cauza mea. Eu sunt motivul pentru care nevastă-sa plânge, pentru care Matthew are cămăşile necălcate şi pentru care copilele lor o să crească fără tată". Dar s-a decis să răspundă cu:

— Ce să aud?

— Matthew s-a despărţit de nevastă-sa. A plecat de-acasă – nimeni nu ştie unde.

Apoi Jenny a făcut o pauză dramatică, în aşteptarea unei reacţii.

Helen a făcut o grimasă încercând să obţină o expresie surprinsă.

— Ce trist.

— Mi-am dat eu seama că ceva nu era în regulă cu el. Vai, Doamne!

Şoapta teatrală a lui Jenny s-a transformat într-un chiţăit şi mai subţire.

— Doar nu crezi că s-a dus cu alta, nu?

— De unde dracu' să ştiu, i-a replicat Helen pe un ton puţin cam prea defensiv.

— Închipuie-ţi! Ce scârbos! Tipu' e aşa de... bătrân. Hei, a strigat Jenny către recepţie, ce-ar fi dacă Matthew şi-a tras-o cu alta?

Annie s-a cutremurat, dezgustată până în vârful degetelor.

— Ce groaznic. Pun pariu că e... lăsat cu totul.

— Cred că şi părul de la puţă îl are cărunt, a adăugat o altă fată, Liza, pe care Helen oricum o ura.

Tipa tocmai trecea prin hol, ducându-se către departamentul de IT.

— Şi-are şi ţâţe din alea lăsate.

Grozav, s-a gândit Helen, care, dintr-un motiv misterios, fusese întotdeauna convinsă că femeile din birou îl considerau pe Matthew un bărbat atrăgător. Al dracului de grozav!

— Nu vreau să afle de mine.

Helen şi Matthew erau din nou la masa din bucătărie, luând cina. De data asta, ea fusese cea care gătise – crochete de peşte, cartofi la cuptor şi mazăre congelată, o masă care, spera Helen în secret, avea să-l facă pe Matthew să tânjească după mâncărurile elaborate ale lui Sophie.

— Vorbesc serios, Matthew. Nu vreau să spunem nimănui de la serviciu.

El arborase din nou expresia de căţeluş amărât, aia pentru care lui Helen îi venea să-i tragă o scatoalcă peste ochi.

— Ţi-e ruşine cu mine?

— Sigur că nu mi-e ruşine. Atâta doar că nu cred că o să ne fie prea bine dacă spunem.

— Dar eu vreau să mă laud cu tine. Vreau ca toată lumea să ştie cât de mult ne iubim.

Helen a simţit că i se face greaţă.

— Uite cum facem! Hai să mai aşteptăm un pic şi dup-aia le zicem că ne-am cuplat după ce-ai părăsit-o pe Sophie. Aşa o să fie mai simplu. Altfel, toată lumea o să creadă că sunt o curvă nenorocită.

— OK, a consimţit Matthew nu prea entuziasmat. Presupun că putem să mai aşteptăm o lună.

— Hai să fie două.

Helen şi-a aşezat mâna peste palma lui şi s-a gândit: „OK, deci am două luni ca să mă lămuresc ce-o să fac".

Trecuseră aproape două săptămâni de când Matthew se mutase de-acasă şi singurul contact pe care Sophie îl avusese cu el fusese reprezentat de întâlnirea aia înfiorătoare cu laptopul. Sophie ştia destule despre Annie ca să fie sigură că vestea despărţirii se răspândise deja în toată compania Global. Asta dacă nu se aflase dinainte. Femeii i s-a strâns stomacul la gândul manifestărilor de pseudosimpatie şi falsă îngrijorare faţă de ea, manifestări care făceau probabil parte din discuţiile purtate de colegii lui Matthew. Sophie era furioasă – cum de îndrăznise Matthew s-o lase să se umilească în felul ăla şi, mai exact, de ce se deranjase ea să-şi facă griji dacă nu cumva el avea nevoie de calculator; acum asta nu mai era treaba ei – aşa că, atunci când Matthew a sunat-o să-i spună că mai are nevoie de unele lucruri, ei i-a trecut prin minte să-i explice unde să şi le bage pe toate. Dar Sophie nu era genul care să facă aşa ceva. Ca de obicei, ea se străduia să facă orice situaţie pe cât de simplă şi de

suportabilă cu putinţă pentru toţi cei din jur, mai puţin pentru ea. Matthew a întrebat-o dacă putea să vină atunci când erau şi fetele acasă, iar Sophie i-a spus o oră, pentru duminică după-amiază, astfel încât ea să poată să plece la supermarket, iar contactul dintre ei doi să fie redus la minimum. Nu se simţea în stare nici să se certe, nici să poarte vreo conversaţie.

Matthew a ajuns cu punctualitate la ora 2 şi a ezitat în faţa uşii. Nu ştia dacă să sune sau să intre direct. Sophie l-a văzut prin jaluzelele din bucătărie. Soţul ei stătea cu mâinile în buzunare, puţin cocoşat, aşa cum făcea de fiecare dată când nu se simţea în largul lui. Şi arăta obosit. Sophie a chemat-o pe Suzanne şi i-a spus să deschidă uşa şi să-l ducă pe Matthew în sufragerie, apoi ea s-a strecurat afară din casă. Nu voia nici măcar să-l salute.

Lui Helen i s-a părut că, preţ de câteva ore, şi-a recăpătat vechea ei viaţă. A stat întinsă pe canapea şi-a citit o carte, savurând liniştea. Ştia c-ar fi trebuit să încerce să mai facă loc prin casă pentru lucrurile lui Matthew, dar nu s-a deranjat să se mişte din loc. S-a gândit, într-o doară, la cum decurgea întâlnirea lui, dar şi-a îndepărtat gândul din minte cu aceeaşi repeziciune cu care acesta îşi făcuse apariţia.

Pe la ora 5, a auzit maşina lui Matthew trăgând în faţa casei şi s-a târât spre uşă. S-a oprit însă în loc. Îl auzise pe Matthew vorbind cu... cu cine? Helen a dat într-o parte un colţ al perdelei, apoi l-a lăsat să cadă la loc. Îl văzuse pe Matthew însoţit de două fetiţe în pragul adolescenţei. Fiecare

căra câte o cutie. Fir-ar al dracului! Matthew le adusese pe Claudia şi pe cum-o-cheamă. Helen s-a repezit la oglindă şi-a început să-şi aranjeze coafura zburlită de duminică după-amiază şi să-şi şteargă petele de rimel care i se întăriseră sub ochi încă din ziua precedentă.

Cum poate să-mi facă una ca asta? s-a gândit ea. Fără să-mi dea nici măcar un telefon? Oare el chiar nu avea habar că adolescentele puneau preţ pe aspectul fizic mai mult decât pe orice altceva? Helen îşi făcuse deja planul cu ce să se îmbrace la prima întâlnire cu copilele – jeanşi FCUK, nişte cizme înalte, din piele maro, de la Aldo şi hanoracul cu glugă, albastru pal, de la Paul Frank, despre care ştia că era mult prea tineresc pentru ea, dar care spera s-o facă să arate *„cool"*. Alesese nişte firme de care adolescentele au auzit şi pe care le admiră. Helen se decisese să adopte comportamentul „soră mai mare". Desigur, sora în cauză era înfricoşător de în vârstă faţă de fetele lui Matthew – era o situaţie similară cu aceea din *Whatever Happened To Baby Jane?*[1], dar asta era. Acum, singura haină curată pe care Helen o avea la îndemână era un pulover gri, mulat şi destul de vechi, cu care se mai ducea la serviciu. Însă nu exista alternativă. Tocmai îşi trăgea puloverul pe ea, când a auzit cheia lui Matthew întorcându-se în

1. În traducere, *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane?* – titlul unui film clasic, din 1962, cu Bette Davis şi Joan Crawford, în regia lui Robert Aldrich, o ecranizare a romanului omonim semnat Henry Farrell.

broască. Arborând un aer despre care ea credea că exprimă o nonşalanţă sofisticată, Helen a reuşit să ajungă în hol oarecum neciufulită, chiar în clipa când iubitul ei le invita pe fete în casă.

Matthew era în acea stare de tată vesel care se chinuie să-şi compenseze în felul ăsta absenţele de-acasă.

— Ia uite pe cine-am adus să te cunoască, a anunţat el.

— Ce surpriză plăcută, a declamat Helen pe un ton aproape convingător.

— Abia aşteptau să te vadă, nu-i aşa, fetelor?

Judecând după expresiile de pe chipurile lor, orice idiot îşi putea da seama că aia era o minciună gogonată.

— Ea e Suzanne, a spus Matthew indicând-o pe fata mai înaltă, cu o mină ceva mai puţin morocănoasă. Iar ea e Claudia.

Helen le-a zâmbit într-un fel care ea spera să fie tineresc şi amical.

— Mă bucur foarte tare să vă cunosc. Tatăl vostru vorbeşte despre voi, amândouă, foarte mult, aşa că am senzaţia că, într-un fel, vă ştiu deja. Şi sper sincer să putem fi, ăăă, prietene.

Fetele s-au uitat la ea cu priviri lipsite de expresie.

— Ştii că ţi-ai pus puloverul pe dos? a spus Claudia, după care s-a întors imediat către taică-su. Acum putem să mergem acasă?

— Nu, Claudia. Nu fi nepoliticoasă. Salut-o pe Helen.

Suzanne a bolborosit un „Bună" aproape neauzit, în timp ce Claudia a fixat-o pe Helen cu o privire goală.

— O să le ia puţin ca să se deprindă cu tine, a remarcat Matthew pe un ton de scuză. Fetelor, haideţi în sufragerie. Până aduc eu ceva de băut, puteţi să staţi de vorbă cu Helen.

— Asta e o cocină, i s-a părut lui Helen c-a auzit-o pe Claudia zicând în timp ce le îndemna să treacă în cealaltă cameră.

Când Sophie a adus-o pe Suzanne acasă de la spital, Matthew i-a spus că el vedea în fetiţă o a doua şansă de a se dovedi un tată bun. Relaţia lui cu fiul din prima căsătorie, care la vremea respectivă avea 26 de ani, fusese întotdeauna formală – la prima încercare, Matthew nu-şi acceptase paternitatea cu prea multă tragere de inimă şi mereu se temuse de privirea plină de reproş a celui mai mare dintre copiii lui –, dar, în ultima vreme, după ce Matthew o abandonase pe mama lui Leo, ea devenise aproape inexistentă. În mod straniu, Leo s-a înţeles întotdeauna foarte bine cu Sophie, pe care o considera – pe drept cuvânt, se părea – o potenţială victimă a egoismului lui taică-su. Pentru divorţul de Hannah, Leo a dat vina exclusiv pe Matthew şi, cu toate că niciodată nu vorbea despre asta, gestul tatălui se ridica între ei ca un perete de sticlă care îi împiedica să se apropie unul de celălalt. Aşa că Matthew ţinea legătura cu singurul său fiu mai mult prin intermediul celei de-a doua neveste – o situaţie care ştia că nu era deloc ideală, ba chiar tindea spre imposibil.

Astfel că Suzanne nu-l cunoscuse pe Matthew decât în calitate de tată dedicat, devotat şi iubitor. Datorită venirii pe lume a Claudiei, care era mai

frumuşică, Suzanne fusese forţată să-şi asume rolul fetiţei celei deştepte, şi de-atunci se chinuia să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Însă laudele şi atenţia pe care i le acorda Matthew atunci când trecea un examen cu notă bună făceau ca orele petrecute studiind în secret, ca să dea impresia că totul era făcut cu lejeritate, să merite pe deplin. La suprafaţă, Suzanne era un copil placid, care nu făcea niciodată mofturi. În interior, însă, copila ascundea nişte frământări înnebunitoare.

Pe de altă parte, Claudia clocotea de furie din cauza etichetei de fetiţă frumuşică. Ea considera, şi pe bună dreptate, că, în realitate, era şi cea mai deşteaptă. Era la curent cu reprizele clandestine de toceală ale lui Suzanne, dar niciodată nu suflase vreun cuvânt despre asta. Cu cât Suzanne trăgea mai tare, cu atât Claudia arbora mai des o atitudine de copil căruia nu-i pasă de şcoală. Comportamentul ei reprobabil, care, în mod optimist, era descris de profesori ca „o pasă", era, evident, o reacţie la starea de plictiseală care o măcina în mijlocul unei clase de copii pe care îi depăşise intelectual cu câţiva ani. Orice psiholog amator şi-ar fi dat seama de acest lucru, numai că, din păcate, niciodată nu se găseşte un psiholog amator prin preajmă atunci când ai nevoie de el.

Pentru cineva care voia ca, de data asta, să reuşească să fie un părinte bun, Matthew izbutise să crească două fetiţe foarte tulburate.

Când Matthew s-a dus după ceai şi coca-cola dietetică, Helen s-a decis să încerce să discute cu fetiţa cea mai puţin înfricoşătoare. Cu Suzanne.

— Probabil că vă e foarte greu. Îmi pare rău.

Claudia a pufnit și, în același timp, și-a dat ochii peste cap. Ceea ce, din perspectiva lui Helen, necesita multe exerciții. Lui Suzanne i se umeziseră ochii. Fetița se juca cu degetele prin buclele de un blond-nisipiu, iar Helen și-a dat seama că făcea un efort uriaș ca să nu izbucnească în plâns.

— Vreau să vină acasă.

— Știu. Poate c-o să vină – Helen a râs într-un fel care ei i se părea a fi drăgălaș și lipsit de ostentație – după ce se satură de mine.

A, grozav, și-a zis ea, acum am început să fac și glume tâmpite. Ba mai mult, glume tâmpite despre tatăl lor, despre care vorbesc ca și când ar fi un fustangiu bătrân, pe care nu te poți baza.

— Vreau să spun, atunci când o să-și dea seama cât de dor îi e de voi.

— Vorbești serios?

Felul naiv în care Suzanne s-a agățat de acea replică a făcut-o pe Helen să se simtă și mai groaznic. Dacă asta era posibil. Dar înainte să apuce să mai dea vreo replică încurajatoare, Claudia a intervenit sfidătoare.

— Nu fi cretină. Normal că nu vorbește serios. Și, oricum, eu n-aș vrea să mai vină acasă.

Suzanne a început să plângă chiar când Matthew a intrat cu paharele și cu un zâmbet de tată vesel tencuit pe față. Imediat i-a picat fața, iar privirea i s-a ațintit acuzatoare asupra lui Helen, de parcă le-ar fi bătut pe fete cu rigla din clipa în care el ieșise din încăpere. Helen a ridicat din umeri.

— Putem să plecăm odată, tată? l-a întrebat Claudia.

— Da, a răspuns Matthew. Cred c-ar fi mai bine să plecăm.

Helen ar fi putut să jure c-a auzit-o pe Claudia murmurând „curvă" când a ieşit din apartament.

10

În weekendul următor, Matthew a vrut să le invite din nou pe la ei pe Suzanne şi pe Claudia, dar Helen n-a fost de acord. Îşi dădea seama că n-avea să-i fie deloc uşor să devină prietena fetelor, iar acum i se părea c-ar fi trebuit să muncească prea din greu. L-a convins pe Matthew că era prea devreme pentru ele, dar n-a reuşit să-l convingă să le scoată undeva în oraş, pentru ca ea să rămână astfel singură şi fericită în apartament.

— Ideea e că vreau să le fac să simtă că aici au o a doua casă, s-a lamentat el. Nu că au un tată cu jumătate de normă, care, de fiecare dată când se vede cu ele, le duce în diverse locuri, unde ele nu vor să meargă.

Aşa că au căzut de acord ca întâlnirea să aibă loc duminica următoare şi-au ales să petreacă două zile lipsite de evenimente.

Sâmbătă, la ora 4, soneria de la intrare a anunţat o vizită. Helen a deschis uşa şi în prag a găsit o femeie în vârstă, foarte aranjată, care-i părea oarecum familiară.

— Matthew e acasă? a întrebat.

— Nu. Se întoarce în vreo oră.

De fapt, din dorința de a se face util, Matthew plecase la supermarketul din zonă pentru a face cumpărăturile săptămânale. Ceva ce nu mai făcuse niciodată în toată viața lui. În clipa aia, stătea paralizat de frică în fața standului cu legume și se chinuia să-și dea seama care era diferența dintre roșiile cireașă și roșiile prună și dacă diferența respectivă avea vreo semnificație.

— Foarte bine. Cu tine am venit să vorbesc. Eu sunt Sheila.

Femeia avea o voce atât de tăioasă că ar fi putut străpunge totul în jur. Lui Helen i-a displăcut instantaneu. Femeile snoabe se aflau pe primele locuri în listele cu „Femei pe care le urâm" întocmite de ea și Rachel.

Femeia a trecut pe lângă ea, a intrat în hol și-apoi în sufragerie.

Helen și-a spus că era incredibil de bine îmbrăcată pentru o zi de duminică. Ea n-avea decât o pereche de pantaloni de trening și un tricou, ansamblu care ar fi putut să treacă și drept pijama. Sheila, însă, era îmbrăcată cu o bluză albă, un pulover din cașmir de un albastru pal, o pereche de pantaloni bej-cărămiziu și pantofi cu toc. Genul ăsta de femei aveau talentul de-a o face pe Helen să se simtă ca o amărâtă, iar Sheila nu făcea excepție de la regulă. Până și parfumul cu care era dată mirosea ca unul foarte scump. Femeia și-a clicăit tocurile pe podeaua din lemn, și-a dat pe spate părul coafat până la dezintegrare cu föhnul și s-a uitat de jur-împrejur observând farfuriile murdare, cu urme de

pâine prăjită zăcând încă pe ele, tonele de ziare și reviste aruncate pe toate suprafețele posibile și cutiile cu lucrurile lui Matthew care erau încă depozitate într-un colț. Helen își forța memoria ca să-și dea seama cine era „Sheila". Oare pe soția numărul unu n-o chema tot așa? s-a întrebat ea, dar Sheila a lămurit-o.

— Sunt mama lui Matthew.

Sigur că da. Matthew era bătrân, dar totuși nu s-ar fi însurat cu o femeie care acum trecuse deja de 80 de ani.

— Aha! Mă bucur să te cunosc, a replicat Helen pe un ton deloc convingător. Să-ți fac un ceai?

— Ceea ce ai făcut este de neiertat. Ai distrus o familie și le-ai lăsat pe fete fără tată. Sper că ți-e rușine.

— Cu lapte și zahăr?

Helen a plecat ca o furtună în bucătărie. Voia să-și revină. N-a avut însă norocul ăsta – Sheila a venit după ea.

— Presupun c-ai făcut-o din cauza banilor, nu?

Helen a tras adânc aer în piept.

— Nu știu. Matthew are bani?

Sheila a ignorat-o.

— Pun pariu că nu te-ai gândit nici o secundă la familia lui, nu-i așa?

Helen abia s-a abținut să nu-i zică: „Și ce? Sophie s-a gândit la familia lui atunci când l-a furat de lângă prima nevastă?". În loc de asta, a răspuns:

— I-am spus că, dacă vrea, poate să se întoarcă acasă.

— Dar acum e prea târziu să mai facă asta, nu? Sophie nu l-ar mai primi niciodată înapoi.

— Atunci tu de ce-ai mai venit încoace? a întrebat-o Helen, abandonând prefăcătoria cu ceaiul.

— Eu și fiicele mele suntem foarte îngrijorate de efectul pe care despărțirea părinților îl va avea asupra fetelor.

— Te referi la fata care s-a dat, de Crăciun, la soțul celeilalte fiice ale tale? Sau la aia care e măritată cu un alcoolic? Sau sunt una și aceeași? Niciodată nu țin minte, a remarcat Helen, care se decisese să renunțe la politețuri.

Sheila a ignorat-o din nou.

— Dacă ai să devii membră a familiei noastre – și nu văd ce aș putea să fac ca să împiedic asta –, atunci vrem să fim sigure că ai de gând să-ți iei în serios responsabilitățile de mamă vitregă.

— Și dacă n-am de gând să fac chestia asta?

Helen se întorcea, cu fiecare minut, către vârsta de 14 ani.

— Atunci îți cer să nu mai încerci să te strecori în viața lor. Au fost foarte supărate după vizita pe care v-au făcut-o weekendul trecut.

Ia mai du-te-n pizda mă-tii, s-a gândit Helen, dar cu voce tare a spus:

— Să te conduc afară?

— E o scârbă nenorocită, cretină și care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, a urlat Helen către Matthew mai târziu, în cursul aceleiași după-amiezi.

— E mama mea.

— Ei, atunci maică-ta e o scârbă nenorocită, cretină și care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Și spune-i să nu mai vină niciodată pe-aici.

Seara de duminică se apropia cu paşi repezi. Simţindu-se foarte deprimată, Helen fusese de acord cu ieşirea în oraş în cursul căreia să-şi prezinte iubitul în faţa prietenei ei celei mai bune. La momentul respectiv, până la întâlnire mai era o săptămână şi mai bine, aşa că-şi spusese că avea la dispoziţie tot timpul din lume ca s-o anuleze. Acum, însă, ieşirea planificată era chiar în seara următoare, iar Helen era nevoită să recurgă la măsuri disperate. A sunat-o pe Rachel.

— Deci o să-i zic c-ai pus coada pe spinare. Că ai treabă la serviciu.

— În nici un caz! De patru ani de zile te-ai tot plâns de bărbatul ăsta. N-am de gând să ratez ocazia să-l văd la faţă.

— O să-i zic că sunt bolnavă – şi-atunci o să trebuiască să rămânem acasă. Dacă vrei, tu poţi să stai şi să ne aştepţi în bar toată noaptea. Dar n-o să venim.

— Dacă nu veniţi, vin eu la tine, a râs Rachel. N-ai nici o şansă să scapi.

Matthew era enervant de agitat. Şi-a schimbat ţinuta de două ori – costum sau jeanşi şi o cămaşă. Spre groaza lui Helen, jeanşii au ieşit câştigători. Apoi Matthew s-a sucit în faţa oglinzii ca o adolescentă. În ultima vreme arăta mult mai boţit, s-a gândit Helen, mai bătrân. Era ca şi cum, în fiecare seară, când se dezbrăca de costum, bărbatul îşi abandona personalitatea de om puternic şi sigur pe el şi devenea un soi de tătic bătrâior şi timid. Până şi mersul i se schimba – parcă-şi cerea scuze, parcă deplasarea era mai puţin autoritară. Helen s-a abţinut să-i spună să-şi tundă

părul din nas și să-și sugă burta. Când s-au urcat în taxi, starea de nervozitate a lui Matthew devenise aproape tangibilă, iar asta a scos la suprafață cele mai urâte și mai egoiste trăsături ale lui Helen.

— Numai să nu zici ceva și să mă faci de râs, l-a avertizat ea, demoralizându-l de tot.

În bar, Rachel a fost numai un zâmbet când a făcut cunoștință cu Matthew și apoi l-a prezentat pe Neil, numai că Helen știa că prietena ei ar fi vrut, de fapt, să spună: „Doamne, chiar că ești bătrân". Câteva minute au fost umplute cu agățatul hainelor în cuier și comanda de băuturi, după care toată lumea s-a chinuit să găsească o replică de deschidere a conversației. Rachel le-a luat-o însă înainte:

— Deci, Matthew, mai ai și alte soții despre a căror existență ar trebui să știm sau nu sunt decât astea?

Matthew a început să bâlbâie un răspuns, dar Helen l-a oprit.

— Matthew, glumește, a spus ea uitându-se urât la prietena ei. Așa înțelege Rachel să glumească.

— Mi-am dat seama, a zis Matthew pe un ton autocritic.

— Nu, de fapt, chiar eram curioasă, a insistat Rachel. Erai încă însurat cu prima nevastă când ai început să te vezi cu Sophie? Adică așa procedezi tu de obicei?

— Rachel!

De data asta, cel care a sărit în apărarea lui Matthew a fost Neil.

— Îmi pare rău, Matthew.

— E-n regulă. Rachel, înţeleg că-ţi faci griji pentru Helen. Nu i-ai fi o prietenă bună dacă n-ai încerca să fii sigură că face alegerea corectă. Şi da, mă tem că eram încă însurat cu Hannah atunci când am cunoscut-o pe Sophie; şi nu, ăsta nu e un lucru de care sunt mândru. Dar vreau să te asigur că o iubesc pe Helen şi că intenţia mea este s-o fac într-adevăr fericită pentru tot restul vieţii.

Matthew îşi dădea toată silinţa, numai că răspunsul lui sunase ca predica unui vicar. Lui Helen îi venea să iutre în pământ de ruşine.

— Putem să vorbim despre altceva?

Dar Rachel nu voia să se dea bătută.

— Ai şi copii, nu? Probabil că ţi-e foarte dor de ei.

— Aşa e, a răspuns Matthew încercând să intuiască direcţia din care avea să-l lovească următoarea săgeată otrăvită.

— E groaznic pentru ei – să-şi piardă tatăl la o vârstă atât de fragedă. Cine ştie care vor fi efectele psihologice...

Neil s-a ridicat în picioare, tăindu-i brusc macaroana.

— Matthew, nu vrei să jucăm nişte biliard? Eu nu mă pricep deloc, dar cred că e de preferat decât să stai aici şi să fii interogat.

Helen l-a atins pe mână.

— E o idee excelentă. Du-te să joci biliard. Eu şi Rachel avem multe de discutat.

— Ce mama naibii faci? a şuierat către Rachel în clipa în care Matthew şi Neil se îndepărtaseră destul cât să nu le mai audă.

— Încerc să te ajut. M-am gândit că, şi dacă mai crede că te vrea, o să-şi spună că nu poate

să îndure gândul că va fi nevoit s-o suporte pe prietena ta cea mai bună pentru tot restul vieții.

— Încetează. Matthew mă iubește. E limpede că sunt irezistibilă.

— Helen, Matthew e un om bătrân. Lui i se pare irezistibil și simplul fapt că mai ai încă toți dinții în gură.

— Relația asta o să funcționeze, a declarat Helen pe un ton nu prea convingător. Așa că trebuie să te obișnuiești cu ideea.

— Foarte bine. Fiindcă el n-o să te părăsească niciodată – sau, cel puțin, n-o să te părăsească până nu-și găsește pe altcineva. Am realizat că e genul care nu încheie o relație până n-a început una nouă. Singurătatea îl îngrozește.

Rachel avea o grămadă de teorii legate de relații, ceea ce, dat fiind faptul că nici una dintre relațiile ei nu duraseră mai mult de câteva săptămâni, era de-a dreptul hilar. Rachel împărțise bărbații în:

Monogami în serie

Cei care caută un înlocuitor pentru mami

Cei care au fobie de angajarea într-o relație stabilă

Tipul Darren Day[1]

Băieți drăguți

Bărbați noi (probabil cel mai detestabil dintre toate grupurile)

Cei prea leneși ca să se miște din loc

1. Darren Day este un actor, cântăreț și prezentator TV englez, în vârstă de 39 de ani, care este mai curând cunoscut pentru viața personală foarte colorată.

Cei cu activităţi paralele
Bărbaţi normali, maturi şi echilibraţi (puţini şi foarte rari)
Cei care nu încheie o relaţie până când n-au început una nouă

La capitolul femei, Rachel era mai puţin generoasă şi le separase în doar trei categorii:

Femei ca mine (adică drăguţe, loiale, credincioase şi pe care te poţi baza)
Cele care fură bărbaţii altor femei
Sonatele, care devin obsedate de un bărbat cu care au avut o aventură de-o noapte

Până atunci, Rachel crezuse că Matthew se înscria în categoria celor cu activităţi paralele: un bărbat care are o soţie, dar şi diverse aventuri, care nu trece însă niciodată de această fază, fiindcă omul nu vrea să-şi strice liniştea căminului. Helen, desigur, fusese transferată de mulţi ani din grupul femeilor „ca mine" în cel al tipelor care fură bărbaţii altora.

— Trebuie să încerc să fac relaţia asta să meargă, spunea Helen, care ajunsese să semene cu un disc rap zgâriat.

— Ei, presupun că asta e cea mai bună soluţie, fiindcă, ţi-am zis, Matthew n-o să te părăsească decât dacă găseşti o altă femeie care să fie dispusă să ţi-l ia de pe cap, a insistat Rachel.

— Când se întorc, tu să fii drăguţă cu el, a rugat-o Helen.

Aşa că, atunci când Matthew şi Neil au revenit la masă, Rachel a făcut eforturi să fie prietenoasă.

Drept care Matthew s-a întrebat dacă nu cumva era schizofrenică.

— Îmi place de el, i-a spus Neil lui Rachel când se duceau spre casă.

— Ei, nu te ataşa prea tare, i-a răspuns ea.

Fără să ştie că soţul ei era subiectul unor discuţii atât de intense, Sophie se ocupa cu redecorarea dormitorului, făcând efortul de a îndepărta orice urmă a prezenţei lui Matthew. În faţa casei de alături era o pubelă industrială, iar Sophie a umplut-o cu crose de golf, cutii cu cărţi, rachete de tenis şi alte lucruri pe care presupunea că Matthew avea să-şi dorească, la un moment dat, să vină şi să şi le recupereze. Privind pe fereastră, Sophie i-a văzut pe doi dintre studenţii care locuiau în căminul din susul străzii cotrobăind prin gunoi şi luând diverse obiecte. Pentru prima dată, pe ziua respectivă, Sophie a zâmbit. Hainele lui Matthew le donase unei fundaţii caritabile, fiindcă o încânta ideea de a-l vedea pe unul dintre amărâţii din zonă dormind pe pragul unei case îmbrăcat în puloverul preferat, marca Armani, al soţului ei.

Când Suzanne şi Claudia se întorseseră din vizita la noua casă a lui Matthew, Sophie şi-a respectat promisiunea şi nu le-a pus nici o întrebare, dar, pe parcursul săptămânii care se încheiase, diverse detalii ieşiseră la suprafaţă, iar acum ea ştia că:

Helen locuia într-un subsol

Locuinţa acesteia era la o distanţă de zece minute cu maşina (dar nu ştia în ce direcţie)

Podeaua apartamentului era din lemn

Helen avea părul lung şi negru
Era foarte drăguţă

Acest ultim amănunt fusese obţinut de Sophie de la Suzanne, căci curiozitatea nu-i mai dăduse pace. Apoi Suzanne încercase să amortizeze lovitura adăugând:

— Dar nu e nici pe departe la fel de drăguţă ca tine, mami.

Fusese însă prea târziu.

Faptul că aflase că Helen era „foarte drăguţă" sigur c-a făcut-o pe Sophie să se simtă şi mai rău, deşi, dacă stai să te gândeşti, ar fi putut s-o facă să se simtă mai bine. Dacă soţul te părăseşte pentru o femeie care arată ca o gorgonă, abia atunci trebuie să te simţi deprimată, fiindcă devine limpede că tipului într-atât i-a trecut dragostea de tine, încât aspectul fizic nici nu mai intră în ecuaţie. Înseamnă că personalitatea noii lui iubite e aşa de încântătoare, prin comparaţie cu a ta, încât omul e dispus să treacă cu vederea faptul că tipa e urâţenia întruchipată. Înseamnă că e pregătit să facă sex cu lumina stinsă pentru tot restul vieţii, pentru că măcar o să facă sex cu o altă persoană decât cu tine. Măcar dacă te părăseşte pentru o femeie care arată mai bine decât tine, atunci poţi să-ţi spui că bărbatul tău trece prin criza vârstei mijlocii – sau, în cazul lui Matthew, prin a doua criză a vârstei mijlocii.

În orice caz, de la respectiva discuţie, Sophie a încercat să evite subiectul Helen când vorbea cu fetele. Asta ca nu cumva să mai afle şi alte detalii care s-o deprime la fel de tare. Însă, între timp, îşi făcuse obiceiul să meargă la sală, să-şi facă manichiura şi să-şi vopsească părul la salon.

Şi asta de teamă ca nu cumva prietenele ei să se coalizeze pe la spate, după ce aveau s-o cunoască pe Helen – ceea ce era inevitabil – şi să spună ceva de genul: „Era doar o chestiune de timp – Sophie e minunată, dar Helen e... aşa de drăguţă". Sophie s-a gândit dacă s-o întrebe pe Suzanne câţi ani credea că avea Helen, numai că, ştiind modul în care copiii îi percep pe adulţi, şi-a dat seama că răspunsul avea să fie ori 17 ani, ori 60, ceea ce nu o ajuta în nici un fel, aşa că s-a decis să renunţe la idee.

Sophie s-a întrebat dacă Matthew avea să fie cel care să înainteze acţiunea de divorţ sau trebuia să facă ea asta. Aşa că şi-a pus în gând să-şi caute un avocat.

Apoi a dat peste o fotografie cu ei doi din ziua nunţii şi i-a desenat lui Matthew nişte ochelari, o mustaţă şi o aluniţă păroasă, dar după aceea i-a părut rău şi-a încercat să şteargă desenele, însă n-a izbutit.

A făcut curăţenie şi în sertarul biroului lui Matthew şi-a descoperit un desen pe care Claudia îl făcuse pe când avea 4 ani. Desenul reprezenta o familie: mama, tata, două fetiţe şi un câine pe care ei nu-l avuseseră niciodată. Personajele stăteau aliniate pe un singur rând, lângă un copac şi sub un soare strălucitor, cu o faţă foarte zâmbitoare. Claudia scrisese numele fiecăruia dintre personaje dedesubt, iar cuvântul „Tati" era subliniat de trei ori, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că „Tati" era foarte important. Matthew păstrase desenul respectiv pe tot parcursul mutării lor prin patru case şi îl ţinuse în trei birouri. Sophie a refuzat să mai plângă – a netezit foaia de hârtie şi a pus-o la loc în sertar.

11

În majoritatea zilelor, Helen se trezea răsfoind albumul foto pe care Matthew îl aruncase grăbit, când se mutase la ea, împreună cu apărătorile de crichet şi plosca de şold în formă de Homer Simpson. Helen descoperise că pozele aveau pe spate diverse note, scrise într-un stil pe care nu îl recunoştea, deci care nu putea să-i aparţină decât lui Sophie. „Matt şi fetele. Braunton, 2003" scria pe una dintre fotografii. Pe faţă apăreau imaginile celor trei în bătaia vântului şi a ploii pe o plajă. Sophie îi zicea Matt? Lui Helen i se părea complet aiurea – Matthew era Matthew până în măduva oaselor. Apoi s-a întrebat dacă el îşi striga soţia „Soph". Altă fotografie: un cuplu zâmbitor, cu braţele înlănţuite, capul cu păr întunecat al lui Sophie odihnindu-se pe umărul lui Matthew. Pe verso era scris „A doua lună de miere"!!!! Cei doi fuseseră într-o a doua lună de miere? Când? Helen a întors din nou poza, căutând să găsească indicii. Ochii căprui spre negru ai lui Sophie erau ridicaţi către soare. Avea părul mai lung decât acum, astfel că buclele

i se revărsau peste umeri. Ochelarii de soare ridicați pe cap îi descoperiseră fața și câțiva pistrui erau încă vizibili prin bronzul pielii. Brațul lui Matthew stătea, într-un gest de stăpân atotputernic, în jurul umerilor ei. Helen știa că, în fiecare an, cei doi mergeau, de obicei, în Italia – la o vilă din Toscana; o demonstrație de mare originalitate printre reprezentanții clasei de mici bogătași englezi – dar în care an deciseseră să eticheteze vacanța ca pe o „a doua lună de miere", cu toate partidele de sex, procesele de redescoperire și declarațiile de reînnoire a angajamentelor matrimoniale pe care le implica această hotărâre? Helen a ascuns albumul la loc, în cutie, înainte ca Matthew s-o surprindă răsfoindu-l.

Claudia și Suzanne trebuiau să ajungă la ora 3. Într-un efort de a le câștiga de partea ei, măcar în limitele unui comportament civilizat, Helen cumpărase prăjituri și bușeuri cu cârnăciori și pregătise niște sendvișuri. Matthew, emoționat de faptul că iubita lui se chinuia într-atât ca să se înțeleagă cu fetele, a îmbrățișat-o cu lacrimi în ochi.

Întâlnirea n-a decurs însă deloc bine.

— Eu sunt vegetariană.

Claudia a strâmbat din nas în fața mesei încărcate cu mâncare și s-a aruncat într-un fotoliu.

— De când? a întrebat-o Matthew, străduindu-se să-și mascheze exasperarea din voce.

— Sunt și cu asta, basta.

Suzanne făcea eforturi ca să-i fie pe plac tatălui ei. Și-a încărcat farfuria cu un morman de mâncare și-a început s-o devoreze încet, uitându-se la Helen cu suspiciune.

— Nu mânca prea mult, i-a spus taică-su. O să ți se facă rău.

— Și? Cum merge cu școala? a întrebat Helen, uluită ea însăși de lipsa de imaginație a întrebării.

— Bine, a răspuns Suzanne.

Claudia n-a scos un cuvânt. Deci așa aveau să stea lucrurile.

— Spune-i lui Helen ce mi-ai povestit în mașină, a îndemnat-o Matthew pe Claudia. Despre piesă.

— Nu.

Claudia a întors capul și-a început să privească pe fereastra care dădea în curticica din spatele clădirii.

— Claudia joacă rolul principal, a sărit Suzanne să dea o mână de ajutor. O să fie o prințesă.

Helen s-a abținut să remarce, „Atunci trebuie să fie o actriță foarte talentată", gândindu-se să se concentreze asupra Suzannei, singura care o băga în seamă.

— Și tu? i s-a adresat Helen lui Suzanne. Și tu ești actriță?

— Nu, eu n-am talent, a răspuns Suzanne, trădându-și invidia pe care o simțea față de sora ei.

Lui Helen i s-a făcut milă de ea. Ce groaznic e să fii sora mai mare, cea banală și mai puțin talentată, și să fii perfect conștientă de asta.

— Ei, toată lumea are talent la câte ceva. Tatăl tău mi-a povestit că te-ai descurcat de minune la examenele din trimestrul trecut.

(Doamne, fă ca asta să fie sora cu note bune. Adevărul era că Helen nu-și mai aducea aminte despre care dintre fetițe o tot bătuse Matthew la

cap. La vremea respectivă, nu-l ascultase nici o secundă.)

— Așa a zis?

Suzanne s-a înviorat instantaneu și s-a întors către taică-su cu un zâmbet larg pe buze.

— Așa am zis, a intervenit Matthew cu indulgență. S-a descurcat extraordinar de bine. De fapt, amândouă au avut note foarte bune, nu-i așa, fetelor?

Bravo, Matthew, s-a gândit Helen. Ai reușit să-i strici bucuria lui Suzanne.

Pe la 4, Helen era epuizată și își dorea cu disperare ca fetele să plece acasă. Se plictisise de conversația posomorâtă și unidirecțională. Simțind că atmosfera lâncezea, Matthew a luat-o pe Claudia și-a dus-o în îngrăditura întunecoasă care trecea drept grădină ca să planteze niște bulbi de flori. Odată scăpată de sub privirile dezaprobatoare ale surorii, Suzanne s-a transformat într-o adevărată vorbăreață și, lipsită fiind de gena șireteniei, n-a devenit suspicioasă atunci când curiozitatea lui Helen a ieșit triumfătoare, iar aceasta din urmă s-a trezit mitraliind o serie de întrebări legate de mama fetiței. Așa a aflat Helen că Sophie:

Lucra în centrul financiar al Londrei
Se ducea la serviciu cu metroul
La birou își folosea numele de fată: Marcombe
Uneori, în pauza de prânz, se ducea la sală
Nu ieșea niciodată seara în oraș (niciodată??)

Nu părea să aibă prieteni sau, cel puțin, prieteni pe care Suzanne să-i cunoască după nume

În perioada aia petrecea mult timp plângând

Mamă, Doamne, s-a gândit Helen, ce viaţă!

Luni dimineaţă, revenită în siguranţa din spatele biroului ei de la serviciu, Helen a căutat-o pe Sophie Marcombe pe Yahoo şi-a găsit ceea ce căuta. Sophie era director senior de conturi la firma May and Co. Financial Services din Finsbury Square. Curioasă, a căutat şi pe site-ul *Prietenii Reuniţi* şi-a descoperit trei Sophie Marcombe de vârste diferite. Una, de la o şcoală din Iver, din Buckinghamshire, scrisese: „Sunt măritată cu Matthew şi am două fete. Lucrez în centrul financiar". Helen a verificat anul – Sophie avea 45 sau 46 de ani, în funcţie de ziua naşterii. A căutat apoi Finsbury Square în catalogul *De la A la Z*, după care, în *Pe Strada Mea*, Iver Heath Junior School, May and Co. şi Bartholomew Road, strada pe care ştia că se afla casa lui Matthew şi a lui Sophie. Într-un final, s-a uitat la ceas.

De fapt, Helen nu ştia numai unde locuia Sophie, ci-i şi văzuse casa. Odată, la începutul relaţiei cu Matthew, copleşită de curiozitate în ceea ce-o privea pe rivala ei, Helen a verificat dosarul personal al lui Matthew – o prietenă, care lucra la Resurse Umane, îi făcuse favoarea asta – şi i-a găsit adresa. După serviciu, într-una din zilele când Matthew nu venea la ea, în loc să se întoarcă în Camden, Helen a luat metroul către Kentish Town, după care a mers pe jos până după colţ, pe Bartholomew Road, o stradă cu case maiestuoase care, în majoritate, fuseseră împărţite în apartamente, dar care începeau să fie

recuperate de proprietari bogați și transformate la loc în case de sine stătătoare. Helen a parcurs strada, care făcea o buclă și revenea pe un plan paralel cu capătul dinspre metrou și-a găsit numărul 155: o casă cu patru nivele, plus subsol, construită dintr-o cărămidă nisipie, cu o grădiniță dichisită în față, unde fuseseră plantate câteva tufe de trandafiri, și două locuri de parcare. Mașina lui Matthew nu era acolo – Helen i-o luase înainte –, dar o alta, un Peugeot mititel, probabil al lui Sophie, stătea parcat cuminte.

Afară era iarnă, iar luminile erau aprinse la parter și la primele etaje, dar, din punctul ei de observație, care se afla puțin în susul străzii, pe trotuarul de vizavi, Helen n-a văzut mai nimic. O vreme s-a plimbat în sus și-n jos, pentru că nu se simțea deloc în largul ei. S-a gândit să se ducă și să sune la ușă – „Bună ziua, doamnă, fac un sondaj" –, dar știa că Matthew trebuia să ajungă acasă din clipă-n clipă și, oricum, oare chiar ar fi reușit să-și joace rolul? Și, presupunând că reușea, la ce bun? Așa că s-a decis să renunțe și să se întoarcă într-un weekend, atunci când avea o șansă s-o surprindă pe Sophie urcând sau coborând din mașină ori ducându-se până la magazinul din colț. Helen tocmai se întorcea obosită către stația de metrou, când o mașină cunoscută a trecut pe lângă ea, apoi s-a oprit și-a dat în marșarier. Matthew s-a dat jos și-a început să urle. Clocotea de furie și, și-a dat Helen seama, era cuprins de panică. Ce naiba făcea acolo? Dac-o vedea Sophie? Cum de-și permitea să se joace așa cu viața lui? Helen s-a simțit jenată, furioasă și cretină în același timp.

Dar, mai mult decât orice, i-a fost frică să nu-și piardă iubitul, i-a fost teamă ca bărbatul să nu creadă că nu se poate baza pe discreția ei.

Lui Matthew i-au trebuit mai multe zile până să se calmeze, iar pentru asta, Helen a fost nevoită să se milogească mult de el. De atunci, nu mai făcuse nici o încercare de genul ăla.

Acum, la o distanță de câțiva ani, Helen a fost cuprinsă de aceeași dorință nestăpânită. Azi, din fericire pentru ea, Laura era plecată la un prânz prelungit cu un client, așa că n-a avut cum s-o observe pe Helen, care, la 12:30, s-a strecurat afară din birou. La 12:50, iubita lui Matthew stătea pe o bancă, în piața din fața intrării la May and Co. și se uita la oamenii care ieșeau din clădire și se îndreptau către cafenelele și restaurantele din zonă. Helen nu știa de ce, dar voia s-o mai vadă o dată pe Sophie. De data asta, într-un spațiu relaxat și familiar. Se simțea ca Steve Irwin pândind lângă culcușul mlăștinos al unui crocodil – voia să-și studieze subiectul în mediul lui.

Orice femeie știe că acesta este un impuls bine-cunoscut – observarea anonimă, dorința de a o studia pe fosta sau pe actuala rivală sau pe fata de la departamentul de IT despre care el a pomenit ceva într-o conversație. E simplu să faci un mic ocol în drum spre casă și să treci prin fața biroului ei. Nu mai e decât un pas să mergi către magazinele de unde vrei să-ți faci cumpărăturile și să ajungi și prin fața casei ei. Și-atunci mai bine mergi până la capăt și stai în mașină, patru ore, în speranța c-ai să vezi – ce? O femeie pe care ai mai văzut-o și-altă dată, ieșind sau intrând în casă. Sau poate c-ai să-l prinzi, pentru

o fracţiune de secundă, pe actualul ei iubit sau poate pe maică-sa, pe soră-sa sau, cine ştie, o să-i vezi câinele. Sau măcar câinele surorii ei. E cât se poate de clar – o reptilă de patru metri, cu dinţi uriaşi, e o reptilă de patru metri cu dinţi uriaşi oriunde-ai vedea-o, dar e cu mult mai satisfăcător s-o vezi înotând într-un lac decât la grădina zoologică.

Helen începuse deja să se plictisească şi să îngheţe când, la 1:04, a văzut-o pe Sophie ieşind pe uşa companiei May and Co. Era îmbrăcată într-un palton alb, avea cizme maro şi o umbrelă. Helen s-a ridicat în picioare, s-a aşezat la loc pe bancă, apoi s-a ridicat din nou şi-a început s-o urmărească de la distanţă. A văzut că Sophie a intrat la Eat, aşa c-a intrat şi ea şi-a început să răscolească, fără prea multă tragere de inimă, prin frigiderul cu sendvişuri. Sophie era deja la casă, unde comandase o supă. Helen a înşfăcat un sendviş cu pui şi s-a aşezat la coadă în spatele ei. Şi-n clipa aia a realizat cum e să fii bărbat. Cum e atunci când toată lumea se aşteaptă ca tu să fii cel care să abordeze fetele. Helen voia neapărat să intre-n vorbă cu Sophie, dar nu găsea nici o modalitate s-o facă.

„Ce zi frumoasă." Prea banal.

„E bună supa aici?" Necesita un răspuns format dintr-un singur cuvânt şi, oricum, cine n-a mai mâncat supă de la Eat?

„Lucrezi în zonă?" Prea înfiorător, iar Helen nu voia să dea senzaţia că-i o lesbiană în căutare de parteneră.

„Ştii cum pot să ajung la cea mai apropiată staţie de metrou?" Perfect. Nu era chiar cea mai

potrivită replică pentru inițierea unei conversații, dar Helen trebuia să se mulțumească și cu-atât.

Sophie și-a luat restul, după care s-a întors și s-a îndreptat către ieșire.

— Scuză-mă, știi cum pot să ajung la cea mai apropiată stație de metrou? a spus Helen, numai că Sophie era deja prea departe ca s-o mai audă.

Ajunsese deja în stradă. Helen s-a gândit să alerge după ea și s-o bată pe umăr, dar bărbatul de la casă începuse să-i răspundă la întrebare, așa c-a fost obligată, din politețe, să stea pe loc și să asculte niște indicații de care nu avea nevoie. Când, în sfârșit, a ieșit și ea afară, Sophie dispăruse de mult.

Slavă Domnului!

Ce naiba fusese în capul ei? Acum, că momentul trecuse, Helen s-a albit la față imaginându-și ce s-ar fi putut întâmpla. „Unde e metroul?" – și-apoi? „A, apropo, numai ca să știi, eu sunt femeia pentru care te-a părăsit bărbatul tău. Trebuie să fug. Mă bucur că te-am cunoscut. Pa." Ce s-ar fi putut întâmpla în cel mai bun caz? Sophie să-i dea niște indicații care n-o interesau? Helen s-a întors la birou demoralizată, chinuindu-se să-și dea seama ce se petrecea în capul ei. Tocmai încerca să se decidă dacă s-o sune pe Rachel și să-și mărturisească excursia de urmărire, când s-a întâlnit cu Annie.

— Ghicești? a întrebat-o Annie cu ochii scăpărând de încântare.

Femeia avea încă o bârfă de împărtășit.

— Amelia, de la Resurse Umane, a vorbit azi-dimineață cu soția lui Matthew și i-a zis că, *într-adevăr*, Matthew s-a mutat cu altcineva și, mai mult

decât atât, e vorba de o tipă pe care-a cunoscut-o prin intermediul serviciului. Şi...

A urmat o pauză îndelungată şi plină de dramatism, în timp ce Helen nici nu mai răsufla, aşteptându-se la ce era mai rău.

— ...pe tipă o cheamă Helen.

Annie trăia ca să ducă vorba de colo până colo. Ceea ce nu însemna neapărat că era vreo isteaţă, care se pricepea să distreze lumea. Annie nu avea talent în relatarea poveştilor. Nu voia decât să fie în centrul atenţiei şi era încântată de poziţia ei de oracol al scandalurilor din sânul companiei Global. Era un miracol că încă nu se prinsese de relaţia lui Helen cu Matthew, însă Annie era o blondă din aia cu sâni mari care – în ciuda faptului că avea o faţă de iepuraş Playboy obosit, o faţă de bebeluş storcit, care probabil că era drăgălaşă la 20 de ani, dar care acum semăna cu mutra unui căţeluş umflat cu pompa – era convinsă că se afla în posesia singurelor două calităţi care interesau un bărbat. Niciodată lui Annie nu-i trecuse prin minte că unui bărbat i-ar putea plăcea şi o brunetă sau o roşcată şi, dacă respectivele aveau un bust mai mic de 36 C, atunci, din punctul ei de vedere, puteau să-şi ia adio de la viaţă. Normal că ăsta era un mecanism de apărare. Când se uita seara în oglindă, pe Annie o podideau lacrimile văzând că-şi pierduse frumuseţea de căţeluş umflat, dar încă tânăr, însă îşi spunea că, dacă trâmbiţa vrute şi nevrute, destul de des şi de tare, despre biata X, care n-avea la sutien decât măsura 34 A, şi dacă anunţa cât de milă îi era de sora ei, care, spre deosebire de ea, nu moştenise blondul de miere

al părului mamei, atunci toată lumea avea să fie de acord cu ea. Annie ştia că Helen era drăguţă – acum, la aproape 40 de ani, Helen era mai drăguţă decât fusese Annie vreodată –, dar se consola cu gândul că frumuseţea colegei n-avea să incite niciodată un bărbat. Pur şi simplu, Annie refuza s-o considere pe Helen ca fiind atrăgătoare din punct de vedere sexual.

Helen a decis că forma cea mai potrivită de apărare era să râdă, sugerând un „Ce coincidenţă ridicolă". Dar Annie nu terminase încă.

— Deci, toate ştim că nu e vorba de tine. Nu e vorba de tine, nu? a continuat ea râzând. Nu eşti aşa de disperată. Şi-l ai pe Carlo. (A, da, Carlo cel imaginar exista şi în povestea vieţii pe care Helen le-o relatase colegelor de serviciu.) Asta înseamnă că rămâne Helen de la Conturi, dar cred că ea e măritată – nu că asta ar conta prea tare –, dar e urâtă ca porcu', însă şi Matthew e bătrân, deci probabil c-ar fi mulţumit cu orice i s-ar oferi... Apoi e Helen de la Simpson – Matthew s-a ocupat de contul ăla – îţi aduci aminte? –, şi încă mult timp. Plus că tipa e blondă. Jenny zice că-şi aminteşte că stăteau de multe ori să lucreze până târziu. Mai e Helen care lucrează la Barker and Co. şi odată, imediat după ce-am luat contul, au ieşit împreună la cină. A, şi mai e şi tipa aia de la agenţia de turism care-i organizează toate călătoriile. O cheamă Helen sau Helena sau ceva în genul ăsta. Doamne, nici nu-mi dădusem seama câte Helen sunt!

Pentru Helen a noastră, sentimentul de uşurare că nu fusese încă depistată a fost aproape anulat de senzaţia deranjantă că nici una dintre

colegele ei nu luase în considerare posibilitatea ca ea să-l fi tentat pe Matthew. Pe de-o parte, Helen ar fi vrut să spună: „De ce-ai tras deja concluzia că nu e vorba de mine?", însă s-a decis să renunțe cât mai avea încă loc de întors carul. Cât încă mai avea posibilitatea să le atace ea pe ele și nu viceversa.

— Pun pariu că e Helen de la Conturi, s-a trezit Helen zicând. Tot timpul se plânge de bărbată-su și-a fost și-n vacanța aia oferită de companie în care a fost și Matthew, ții minte? Plus că sunt sigură c-am auzit-o odată zicând că-l place.

Vai, Doamne, s-a gândit Helen, o să ajung în iad.

Restul zilei s-a consumat într-un soi de ceață, însă zvonul cu Helen de la Conturi luase amploare, și asta cu ajutorul consistent al lui Annie. Înspre seară, deja căpătase valoarea unei certitudini. Chiar înainte să plece de la birou, Helen a sunat-o pe Rachel.

— Trebuie să ne vedem să bem ceva. Acum. Și să nu-l aduci pe Neil.

Apoi Helen l-a sunat pe Matthew și i-a lăsat un mesaj cum că are nevoie de câteva ore de stat ca între fete cu prietena ei și că ei doi urmează să se vadă acasă, mai târziu.

Mergând către lift, Helen s-a întâlnit cu Jenny, care fusese să-și cumpere o cafea.

— Ai aflat de Matthew și Helen de la Conturi?

Jenny strălucea, animată de cea mai nouă bârfă.

— Știu, i-a răspuns Helen peste umăr. E înfiorător, așa-i?

Rachel se prăpădea de râs, deşi era limpede că Helen era stresată şi avea nevoie de sprijin moral.

— Şi zi-mi: cum e Helen de la Conturi?

— Ştearsă, măritată şi probabil că-şi iubeşte bărbatul. Chiar nu merită ca toată lumea s-o bârfească în halul ăla.

— Genial! Şi chiar a zis că-l place pe Matthew?

— Normal că nu. Asta am băgat-o de la mine.

— Bravo!

— N-am făcut decât să amân inevitabilul. Şi să-mi înrăutăţesc situaţia pentru atunci când o să se afle adevărul.

— Eu nu mi-aş face griji din cauza asta, i-a sărit Rachel în ajutor. Oricum, odată ce-o să realizeze cum stau lucrurile, viaţa ta va fi terminată.

Întoarsă acasă, Helen s-a gândit dacă să-i povestească lui Matthew de Helen de la Conturi, dar s-a decis că mai bine nu. Vestea asta n-ar fi făcut decât să-l îngrijoreze, să creadă că toată lumea de la birou vorbeşte despre el şi-i urmăreşte fiecare mişcare. În plus, exista posibilitatea să insiste să se ducă la serviciu şi să nege zvonurile ca s-o scape pe cealaltă Helen, în timp ce lui Helen a noastră îi convenea ca lumea să creadă că ăla era adevărul.

Marţi, deşi instinctul îi spunea să rămână la serviciu şi să-şi mănânce sendvişul la birou, Helen a revenit la postul de observaţie de la ora

prânzului. Îi spusese Laurei că avea nevoie de o pauză mai lungă, fiindcă se ducea la dentist. Era o zi superbă de ianuarie, cu soare, iar piața era plină de oameni care se aventuraseră afară pentru prima dată în anul respectiv. Fețele le erau întoarse către cer, de parc-ar fi fost niște pinguini care urmăreau un avion în zbor, iar mânecile le erau suflecate în semn de sfidare, deși cu toții tremurau de frig. Din nou, Helen a urmărit-o pe Sophie până la Eat, s-a învârtit prin spatele ei, apoi a urmărit-o înapoi, către intrarea la May and Co., dar Sophie a trecut mai departe și s-a întors în piață. S-a așezat pe o bancă, sub razele reci ale soarelui de iarnă, a scos din geantă un ziar și-a început să-l citească în timp ce-și mânca sendvișul (raci și rucola – ezitase între combinația asta și șuncă, brie și muștar cu miere, în timp ce Helen o privea și se întreba ce căuta ea acolo și de ce se prefăcea interesată de ceea ce scria pe lateralul unei baghete cu ton și castraveți).

Helen n-a știut ce altceva să facă, așa că s-a dus și s-a așezat pe cea mai apropiată bancă, astfel încât să-și poată supraveghea în continuare prada. Nu avea nici cea mai vagă idee în ce scop făcea asta, dar s-ar fi simțit o ratată dacă s-ar fi întors și-ar fi plecat înapoi la serviciu. Sophie răsfoia un exemplar din *Metro*, așa că Helen a profitat de moment și, în vreme ce trecea prin fața femeii, s-a uitat bine la ea. Încerca, din nou, să-și imagineze că aia era aceeași femeie de care fusese obsedată timp de patru ani de zile, aceeași femeie despre care îl descususe pe Matthew de atâtea ori. I se părea teribil de bizar că Sophie

avea o viaţă a ei, o viaţă independentă de aceea pe care Helen i-o crease în mintea ei. Era ca şi cum l-ai vedea pe Harry Potter umblând pe Camden High Street sau pe Shrek cumpărând ceai la pliculeţe de la magazinul din colţ. Helen şi-a spus că Sophie era palidă, uitând însă că erau în ianuarie şi că toată lumea era palidă. Ştia că n-ar fi trebuit să se holbeze în halul ăla. Sophie putea oricând să ridice ochii din ziar şi s-o surprindă, însă Helen nu se putea abţine. În consecinţă, n-a observat nici rădăcina copacului din apropiere, care crescuse pe trotuar în faţa ei şi nici faptul că piciorul stâng i se îndrepta fix către respectivul obstacol.

— Auuuu!

Helen s-a trezit întinsă pe pavajul îngheţat. Cu o mână îşi ţinea glezna, care îi pulsa de durere şi se umfla în acelaşi timp. Amintindu-şi episodul, Helen s-a văzut pe post de Kate Winslet în *Raţiune şi simţire*, numai că, în realitate, ea era roşie la faţă, cu nasul plin de muci şi ochii în lacrimi. Atât de jenă, cât şi de durere. A încercat să vadă dacă nu se putea ridica în picioare fără să atragă şi mai tare atenţia, când a remarcat că Sophie lăsase ziarul şi se uita la ea îngrijorată.

— Te simţi bine?

Vai, Doamne, vorbeşte cu mine.

— Glezna. Cred că mi-am scrântit-o. Auuu!

— Ia vezi dacă poţi să mergi.

Sophie a ajutat-o să se ridice în picioare, iar Helen s-a schimonosit de durere când şi-a lăsat greutatea pe glezna accidentată.

— Nu... mă doare. Iartă-mă, sunt sigură că ai altceva de făcut. O să-mi revin. Trebuie doar să mă odihnesc un pic. Cred.

— Ei, nu poţi să te odihneşti aici, afară, a spus Sophie cea bună. Biroul meu e chiar acolo. Poţi să stai puţin la mine şi, dacă nu te simţi mai bine, îţi chem un taxi să te ducă la Urgenţe.

Vai, Doamne, vai, Doamne, vai, Doamne!

Deşi toate instinctele lui Helen îi spuneau s-o ia la goană, pentru că întâlnirea respectivă nu putea să se termine cu bine, ea chiar îşi scrântise glezna, chiar nu putea să meargă, chiar ar fi fost o prostie să stea în frig şi să aştepte ca durerea s-o mai lase şi, în plus, cum ar fi putut rezista dorinţei de a arunca o privire în biroul lui Sophie?

— Auu, a spus ea ţopăind către clădirea din cărămidă roşie în care funcţiona May and Co.

Sophie i-a oferit braţul, iar Helen s-a sprijinit de ea.

12

Helen stătea întinsă pe canapeaua din biroul lui Sophie şi studia încăperea, care era deconcertant de ordonată şi de bine organizată. Teancurile de documente erau sortate în tăviţe etichetate, iar cărţile erau aranjate în ordinea mărimii şi dispuse pe nişte rafturi dintr-un lemn întunecat.

Helen şi-a spus că biroul nu avea nici un pic de *personalitate.* Nu existau nici tablouri pe pereţi, nici fotografii pe birou – nu că Helen s-ar fi dat în vânt după femeile alea care-şi tapetează biroul cu poze de-ale copiilor, de parcă le-ar face reclamă ca să-i vândă, dar în încăperea aia ar fi trebuit să mai fie ceva. Măcar un ruj aruncat pe birou.

— Ştiu. Sunt obsedată de ordine.

Sophie o văzuse că se uita prin încăpere.

— Numai aşa pot să ţin pasul cu toate. Nu-mi permit să mă las distrasă de nimic. Plus că lucrez în finanţe. Ceea ce înseamnă că probabil sufăr de autism.

Asistenta lui Sophie îi făcuse lui Helen un ceai, iar Sophie îi urcase piciorul pe-o pernuţă. Helen a aruncat o privire la ceas – era 1:28. Ar

fi trebuit s-o ia din loc dacă voia să ajungă la serviciu la ora 2.

— Apropo, eu sunt Sophie.

Femeia a întins mâna.

— Helen... ă... Eleanor, s-a bâlbâit Helen.

— Lucrezi în zonă?

Vai, Doamne! Gândeşte-te!

— Sunt PR. Independentă. Lucrez de-acasă. Locuiesc chiar după colţ. Pe... ăăă...

Helen a ezitat, fiindcă de-abia ştia unde se afla în clipa aia, darămite să mai cunoască şi numele străzilor din împrejurimi.

— ...ei, chiar după colţ.

— Şi soţul meu lucrează tot în domeniu. Adică, fostul meu soţ. Presupun. Viitorul meu fost soţ.

— A, îmi pare rău.

— N-ai de ce. S-a dovedit a fi un nenorocit.

— Aha.

A urmat un moment stânjenitor în care Helen, oarecum afectată de abordarea subiectului Matthew, pe care nu ea o provocase, n-a ştiut ce să mai spună, iar Sophie şi-a făcut de lucru mutând nişte hârtii prin tăviţe. Din fericire, tăcerea a fost întreruptă de sunetul telefonului.

— Iartă-mă, a spus Sophie aruncându-i o privire scurtă. Te deranjează dacă răspund?

Helen i-a făcut semn să nu-şi facă griji din cauza ei. A ciulit urechile, în speranţa că va mai afla vreo informaţie utilă despre Sophie, însă conversaţia s-a dovedit a fi despre taxele pe profit şi alte subiecte monetare la fel de plictisitoare şi de complicate. Helen s-a uitat cu coada ochiului la Sophie, care vorbea fără s-o bage în seamă. A

observat felul în care femeia răsucea firul telefonului cu mâna rămasă liberă. „Şi eu fac aşa", şi-a spus Helen. De fapt, şi-a dat seama, studiind chipul lui Sophie, că, din punct de vedere fizic, ar fi putut să treacă drept surori. Atâta doar că Helen avea un ten palid, în timp ce Sophie se putea lăuda cu unul de porţelan. Helen s-a întrebat oare cum arăta Hannah. Era clar că lui Matthew nu-i plăcea decât un singur gen de femeie şi că, atunci când partenera împlinea 45 de ani, trecea la o altă versiune mai tânără a aceluiaşi tipar. Ce flatant, şi-a spus Helen. Dacă aş fi avut exact aceeaşi personalitate, dar părul blond, probabil că nici nu l-aş fi interesat. Helen şi-a zis că trebuia să caute nişte fotografii cu prima nevastă ca să-şi confirme teoria. Când Sophie a terminat convorbirea, a devenit limpede că ea trebuia să-şi vadă de lucru, iar musafira trebuia – şi era conştientă de asta – să se întoarcă la serviciu. Aşa că Helen şi-a testat glezna cu grijă şi, cu toate c-o durea îngrozitor, a declarat că se simţea destul de bine ca să plece acasă. Nu-i prea venea să pună capăt întâlnirii şi îi era ciudă că nu se folosise de ocazie ca să mai afle lucruri noi despre Sophie. Ce mama mă-sii, s-a gândit ea. Ce-am de pierdut? De fapt, putea să piardă cam totul, aşa cum îi şoptea conştiinţa, dar Helen a ignorat vocea raţiunii. Şi nu era pentru prima dată. Însă altă şansă nu avea să i se mai ofere, aşa că a încercat marea cu degetul.

— E vreo sală de sport bună prin zonă? Nu stau aici de prea multă vreme şi n-am avut timp să umblu prin cartier.

Sophie a muşcat momeala.

— Tocmai mi-am făcut abonament la Fit For Life, de pe City Road. Nu e rău. Deși se cam aglomerează la prânz.

— Grozav! O să trec pe-acolo.

— Știi ceva? Mie mi-au dat o grămadă de permise pentru invitați – poți să mergi într-o zi cu mine. După ce ți se vindecă glezna.

Aleluia! Helen auzea deja mulțimea aplaudând.

— Ar fi extraordinar!

Așa că au făcut schimb de numere de telefon. Helen i-a mulțumit lui Sophie fiindc-a avut grijă de ea și i-a promis c-o s-o sune. Sophie a luat un dosar de pe birou și s-a cufundat în muncă; în câteva minute, aproape că uitase de tot de întâlnirea din pauza de prânz.

— Și? Cum e?

Helen îi povestise lui Rachel o versiune prescurtată, în care ea ajunsese în Finsbury Square cu treburi legate de serviciu, iar întâlnirea cu Sophie fusese absolut întâmplătoare. Helen nu era sigură că Rachel o crezuse.

— E... OK. E... normală, a răspuns Helen fără să exprime nici o opinie.

— Dă-o-n pizda mă-sii! Ești obsedată de femeia asta de patru ani de zile. Trebuie să ai și altă părere despre ea. Nu doar că „e OK".

— Presupun că e chiar drăguță... nu știu.

— E mămoasă?

— Nu, deloc.

— Bătrâncioasă?

— Nu?

— Haioasă? Deșteaptă? Genul care să-ți devină cea mai bună prietenă?

— Nu. Normal că nu. E doar... banală. Chiar puțin plicticoasă.

— Are vreo diformitate? Are cicatrice? Îi lipsește ceva?

— Nu. Din câte am văzut eu.

— Doamne! Ce dezamăgitor!

Helen de la Conturi nu fusese niciodată atât de populară. Acum oamenii aproape că stăteau la coadă ca să iasă cu ea la prânz și demonstrau un real interes față de persoana ei. Îi puneau tot felul de întrebări despre viața ei de-acasă și despre soțul ei. Helen habar nu avea din ce motive căpătase atâta importanță, dar era foarte recunoscătoare pentru asta. Până atunci, întotdeauna mâncase singură, cu o revistă deschisă pe birou. Azi stătea la o masă la Prêt, împreună cu Annie și Jenny. Mânca o salată cu mozzarella și avocado și le răspundea la întrebările legate de persoanele pe care le plăcea sau nu de la Global.

— Ce zici de Matthew? a sărit Annie. Ce părere ai de el?

Helen de la Conturi îl considerase întotdeauna pe Matthew ca fiind un bărbat încântător – era prietenos, politicos și răbdător, chiar și atunci când facturile nu-i erau plătite la timp.

— A, îmi place de el, a răspuns femeia, fără să realizeze capcana în care intrase de una singură.

Jenny a scos un sunet scurt și strangulat, pe care l-a transformat pe loc într-un acces de tuse.

— Dar de Anthony ce ziceți? a spus Helen de la Conturi, referindu-se la un alt director din companie. De el nu sunt prea sigură.

— A, e OK, a răspuns Jenny. Dar crezi că Matthew e arătos?

— Cred că e atrăgător, a spus Helen de la Conturi şi-n clipa aia aproape că s-a auzit zgomotul lopeţii cu care îşi săpase singură groapa.

Groapa în care se şi aruncase. Şi, ca să-şi înrăutăţească şi mai tare situaţia, Helen de la Conturi s-a îmbujorat. Nu era obişnuită cu discuţiile ca între fete şi era atât de încântată că-şi făcea noi prietene, încât o luase cu călduri.

Matthew şi Helen îşi urmau programul de seară obişnuit. Cina în faţa televizorului (*Emmerdale* – amândoi deveniseră fani), câteva pahare de vin, ghemuiţi pe canapea, cu picioarele ridicate pe masă, şi-n continuare televizor până la culcare. Din casă nu ieşeau aproape niciodată. Cu excepţia câte unei mese luate la un restaurant din zonă, unde erau siguri că n-aveau să întâlnească nici o persoană care să-i recunoască. Nu mai repetaseră experienţa aceea tristă a ieşirii în oraş împreună cu Rachel şi Neil, iar Helen interzisese orice altă întâlnire cu restul prietenilor ei. Iar amicii lui păreau a face parte, în totalitate, din categoria cuplurilor căsătorite şi cu copii şi, în perioada aia, nimeni nu tânjea să o cunoască pe noua iubită a lui Matthew. Ceea ce ei îi convenea de minune. Se obişnuise să-l vadă pe Matthew fâţâindu-se prin apartament în pantaloni de pijama şi-un tricou, iar ea nu mai făcea de mult eforturi să arate bine acasă. Purtau conversaţii plăcute, dar anoste şi făceau sex mult mai rar decât pe vremea când nu se întâlneau decât câteva ore pe săptămână. Lui Helen nu-i venea să creadă că Matthew era fericit, dar el îi tot repeta chestia asta, şi-atunci, cine era ea să-l

contrazică? Ea, desigur, nu era deloc fericită, dar asta știam deja.

În seara respectivă, însă, Matthew venise acasă cu un buchet mare de crini, pe care îi aranjase într-o vază din sticlă verde, iar pe aceasta o așezase pe măsuța din sufragerie. Helen nu se omorâse niciodată după flori – nu era că nu-i plăceau; îi plăcea să aibă o bucățică parfumată de natură în casă, dar nu ținuse niciodată morțiș să primească flori de la bărbați. Erau ca parfumurile și ciocolata: cadouri care nu necesitau nici un strop de imaginație și pentru care nu trebuia să-l cunoști în profunzime pe destinatar. Lui Helen i se părea că nu există insultă mai mare decât ca, de ziua de naștere, o persoană care pretinde că-ți cunoaște sufletul mai bine ca oricine altcineva să-ți ofere un buchet de flori și-o cutie de Ferrero Rocher. Dar faptul că darul lui Matthew venea într-o zi oarecare – nu era o zi specială, nu era un buchet de împăcare pentru că bărbatul nu venise la întâlnire sau pentru că se certase cu ea la beție –, faptul că omul încercase să-i facă o bucurie a emoționat-o și, cu toate că florile acopereau o parte a ecranului de la televizor, Helen s-a cuibărit lângă iubitul ei, punându-și afectuos capul pe pieptul lui. Matthew a mângâiat-o pe cap recunoscător. Lui Helen i-ar fi plăcut să mai aibă față de el sentimentele din trecut sau măcar sentimentele pe care crezuse, în trecut, că le avea în ceea ce-l privea.

— Tu și Sophie ați avut o a doua lună de miere? l-a întrebat ea.

Își dorea, cu sinceritate, să afle răspunsul la întrebarea asta.

Matthew a arborat o expresie de animal încolțit, ca și când Helen i-ar fi arătat o înregistrare CCTV în care-ar fi apărut furând bani dintr-o casă de marcat.

— Ăăă... nu, nu... normal că nu, s-a bâlbâit el, protestând exagerat de mult.

— Multe cupluri fac chestia asta. Când sunt împreună de mult timp.

— Știi care a fost relația noastră în ultimii ani. Abia mai rezistam să stau cu ea.

Helen s-a simțit vinovată, fiindcă-l adusese în punctul în care el considera că nu-i este permis să recunoască nici cea mai mică dovadă de afecțiune față de soția lui.

— Să știi că poți să-mi spui. Nu mă supăr.

Dar sigur că Matthew nu avea de gând să se mai lase prins în capcană. O mai crezuse pe Helen o dată, atunci când îl făcuse să mărturisească faptul că, din când în când, încă mai făcea sex cu Sophie. Apoi Helen uitase că promisese să nu se supere – se înfuriase și făcuse o criză de nervi, iar Matthew nu mai voia să treacă încă o dată prin asta.

— Ți-am spus că nu, a încheiat el ridicându-se în picioare. Hai să nu mai vorbim de Sophie.

Mai târziu, în cursul aceleiași seri, lui Matthew i-a sunat mobilul, iar el s-a retras în cealaltă cameră, ca să n-o deranjeze pe Helen, care se uita la televizor. Când s-a întors, era răvășit.

— Era Louisa. Jason a părăsit-o și s-a mutat cu o altă femeie. Se pare că aventura a început dinainte de Crăciun.

— Mamă, Doamne! Ce familie ai!

— Louisa voia să ştie dacă poate să vină să stea aici câteva zile, până când îşi ia Jason calabalâcul din casă.

— Nu. Matthew, nu. Apartamentul ăsta e prea mic şi pentru noi doi, darămite să mai vină şi soră-ta.

— Şi copilul.

— Şi copilul. Dumnezeule! Sun-o şi spune-i că ne pare foarte rău, dar nu. Mi-e milă de ea, sincer, dar va trebui să se ducă să stea cu Amanda sau în altă parte.

— I-am spus deja că poate să vină-ncoace. Se urcă-n maşină şi-o să ajungă cam într-o oră.

— Dă-o-n pizda mă-sii, Matthew! Adică... dă-o-n pizda mă-sii. Ăsta e apartamentul meu. Nu poţi să inviţi oameni aşa, la întâmplare, să stea aici.

— Mulţumesc că mi-ai reamintit că asta nu e şi casa mea. Numai că eu, dacă-ţi aduci aminte, mi-am părăsit soţia şi casa cea frumoasă pentru tine – aşa, iar o luăm de la capăt – şi cred că măcar atâta lucru poţi să faci şi tu: să găzduieşti un membru al familiei mele care are necazuri.

— Dacă deja i-ai zis că poate să vină, atunci se pare că eu oricum nu mai am nici un cuvânt de spus.

Pe parcursul orei următoare, cei doi au bufnit şi trântit prin apartament, făcând ordine şi pregătind aşternutul pe canapea. Helen nu era sigură dacă mai întâlnise vreodată, în carne şi oase, un copil de doi ani şi-ar fi vrut să-l întrebe pe Matthew unde-ar fi trebuit să doarmă progenitura – dar asta ar fi însemnat să deschidă încă o discuţie, aşa că nu s-a mai deranjat. La ora 9, soneria de

la uşă s-a făcut auzită şi o femeie în lacrimi, purtând în braţe un copil care plângea, a fost lăsată să intre în casă. Helen nu credea să mai fi văzut vreodată atâţia muci şi-atâtea lacrimi. Nasul Louisei – care era oricum proeminent – era acum roşu şi strălucitor, iar părul rar, roşcat şi buclat îi stătea lipit de pielea capului. Helen ştia că surorile lui Matthew erau mai mici decât el cu nişte ani buni – reprezentând produsul reîntoarcerii tatălui în sânul familiei, după o escapadă cu secretara personală – şi-a presupus că Louisa, cea mai tânără dintre toţi, avea în jur de 46 de ani. Asta deşi sora lui Matthew era genul de femeie căreia ţi-e imposibil să-i ghiceşti vârsta reală. Fiindcă era îngrozitor de convenţională: de la şalul de lână de la gât, până la mănuşile, pantofii şi geanta care se asortau. Copilul – care era îmbrăcat într-o rochiţă, deci trebuia să fie fată, deşi apartenenţa la acest sex nu era trădată de nici un alt detaliu – a fost aşezat pe podea, unde a început să se târască de colo-colo, băgându-şi degetele murdare de Dumnezeu ştie ce prin lucrurile lui Helen.

Helen a adus nişte vin, în timp ce Louisa plângea în braţele lui Matthew şi-i povestea ce se întâmplase printr-o serie de propoziţii incoerente şi scăldate în lacrimi. Louisa nu dăduse nici un semn cum c-ar fi remarcat prezenţa lui Helen, cu excepţia unei priviri rapide, de verificare din cap până-n picioare, pe care i-o aruncase gazdei când intrase în casă. Acum era atât de cufundată în propria amărăciune, încât ignora până şi încercările mucoasei ăleia mici de a se electrocuta prin introducerea degetelor în fantele

din spatele televizorului. Așa că Helen a fost nevoită să intervină.

— Ăăă... fetița are voie să facă treaba asta?

Louisa i-a aruncat copilei o privire fugară.

— Jemima.

Jemima? Ce căcat de nume mai era și ăsta?

Desigur că Jemima, neavând decât doi ani, n-a băgat-o în seamă pe maică-sa, iar Louisa se întorsese oricum la smiorcăielile executate pe umărul fratelui mai mare, astfel că Helen n-a avut ce face și-a înșfăcat copilul, luându-l de lângă televizor. A continuat să țină fetița în aer, la distanța pe care i-o permiteau brațele perfect întinse, după care a așezat-o lângă maică-sa. Helen și-a spus că în nici un caz n-avea să facă pe dădaca pruncului ăluia.

— Mă duc la culcare, a anunțat ea către întreaga cameră. Louisa, ai canapeaua pregătită. Mă tem că Jemima va trebui să doarmă cu tine. Ia-ți orice îți trebuie. Matthew o să-ți arate pe unde sunt lucrurile.

Louisa nici măcar nu s-a oprit din plâns.

— OK. Atunci noapte bună.

Și Helen a ieșit din sufragerie.

Luând în considerare faptul că, la miezul nopții, când a decis să se culce, Matthew s-a împiedicat de-un scaun, că Jemima a plâns, iar Louisa s-a trezit și s-a apucat să-și facă un ceai la 6 dimineața, Helen n-a izbutit să doarmă decât vreo trei ore. Așa că, atunci când s-a dus în bucătărie, nu era în cea mai bună dispoziție. A găsit-o pe Louisa la masă, hrănind-o pe Jemima.

— 'neața!

Helen a încercat să rostească salutul cu o notă de voioşie pe care, însă, nu o simţea.

Louisa s-a uitat la ea cu răceală. Avea ochii roşii şi umflaţi.

— Acum ştii ce efect au avut acţiunile tale.

A, grozav!

— Poftim?

— Acum vezi cum stau lucrurile şi din cealaltă perspectivă. Cum se simte o femeie atunci când bărbatul ei se duce cu altcineva şi-o lasă singură cu copiii. Nu e plăcut, nu?

De ce toate rudele lui Matthew vorbeau de parcă aveau scenariul scris de Barbara Cartland?

— Matthew a părăsit-o pe Sophie, nu eu.

— Dar dacă femeile ca tine n-ar fi acolo ca să-i atragă, atunci bărbaţii n-ar mai fi tentaţi.

— „Femeile ca mine"? Ce înseamnă asta exact?

Helen se gândea cum s-ar simţi dac-ar pocni-o pe Louisa într-unul dintre ochii ăia mici şi injectaţi.

— Femeile care cred că o căsnicie nu înseamnă nimic, femeile care cred că distracţia lor e mai importantă decât toţi anii în care nevasta s-a dedicat bărbatului, în care a investit sentimente în el, femeile care cred că e în ordine ca pruncii să crească fără tată, femeile care nu au un bărbat al lor.

— Ei, mulţumesc pentru evaluarea sumară, dar înfiorător de plină de acurateţe a caracterului meu. Mai e însă un singur lucru – te-ai gândit vreodată că unele femei îşi pun singure bărbaţii pe fugă? Că-i împing în braţele altcuiva pentru că-i bat la cap, îi sâcâie şi .. îi plictisesc de moarte?

Pentru că sunt ipocrite, pentru că se cred superioare și... au impresia că numai ele au dreptate?

Și cu asta Helen a ieșit pe ușă ca o furtună și-a plecat la serviciu fără să-și mai ia la revedere de la Matthew. Știa că bărbatul avea să se înfurie când Louisa avea să-i dea raportul asupra discuției – de fapt, știa că ea însăși avea să se învinuiască după ce avea să se mai calmeze puțin –, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Louisa începuse!

Geoff Sweeney sau domnul Helen de la Conturi, ca să-i dăm numele întreg, a observat că, în dimineața aia, nevastă-sa era îmbrăcată cu o bluză cu glugă, nouă, de un roz țipător, și-și abandonase obișnuitul costum de serviciu, albastru închis. La 34 de ani, Helen de la Conturi adoptase un stil care-ar fi fost potrivit unei persoane de 70 de ani. Fuste până la genunchi cu ciorapi – bej închis vara și albastru închis iarna – și pantofi comozi, cu tocul jos. Pe sub sacoul M&S, care începuse să lucească puțin de-atâta purtat, femeia se îmbrăca cu una dintre numeroasele ei bluzițe cu nasturi. Bijuteriile erau întotdeauna aurii și erau reprezentate de un lanț cu zale banale, petrecut în jurul gâtului, care în mijloc avea un medalion cu un scris înclinat, care spunea „Helen", și o brățară asortată. Lanțul de la gât era prea strâmt, cam cu o za sau două, astfel că „Helen"-ul din față stătea înfipt în gâtul femeii și, de fiecare dată când aceasta vorbea, se sălta în sus și-n jos. Helen de la Conturi avea un păr scurt și moale, tăiat drept, care avea nevoie disperată de un produs de coafat care să-i atenueze ciufuleala

ce intervenea în zilele prea calde, prea umede sau prea stresante. Helen de la Conturi nu mai avea nevoie decât de un ecuson și-ar fi arătat ca și când ar fi ieșit din spatele unui birou de la Nat West[1].

Sub casca respectivă de păr apărea un chip care semăna cu acela al unui șoricel timid. Helen nu era nici frumoasă, nici urâtă. Era, pur și simplu, indescriptibilă. Avea o față pe care o uitai instantaneu din cauza absolutei banalități. Dacă ar fi avut un nas mai mare sau o bărbie mai pronunțată, atunci chipul lui Helen ar fi căpătat acel aer particular care te face să-l remarci. Așa, însă, femeia plutea printre oameni, fără ca aceștia să-și aducă aminte de ea. Vocea îi tremura emoționată și, ascultând-o, oamenii erau copleșiți de dorința de a precipita lucrurile și de a-i termina ei propozițiile. De fapt, în majoritatea cazurilor, asta și făceau, așa că deseori Helen se trezea lăsată în afara conversațiilor și, în consecință, devenea din ce în ce mai temătoare în contextele în care trebuia să socializeze.

— Toate fetele de la birou poartă chestii din astea la serviciu, i-a spus ea lui Geoff, iar bărbatul a fost încântat văzând că, în sfârșit, soția lui părea să-și facă niște prietene.

Geoff a sărutat-o de la revedere, iar Helen s-a urcat în mașină.

— Te iubesc, iepuraș, i-a zis el.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns Helen de la Conturi demarând și fluturând o mână peste umăr.

---

1. Denumirea unei bănci englezești

— Uită-te la ea. Cu ce dracului e îmbrăcată? a râs Annie uitându-se la Helen de la Conturi prin geamul despărțitor al biroului. Ieri, la prânz, aproape c-a recunoscut. Ei, adică a zis că Matthew i se pare atrăgător. Ceea ce, hai să fim sincere, nu mulți oameni ar recunoaște.

Helen a ridicat capul din mormanul de scrisori pe care le sorta la recepție tocmai când Helen de la Conturi i-a făcut veselă cu mâna lui Annie.

— E demnă de milă, a remarcat ea clătinând din cap. E chiar demnă de milă.

Încă o chestie pe care s-o adaug la profilul personal, s-a gândit Helen ducându-se înapoi către biroul ei:

Am furat un soț
Am lăsat niște copii orfani
Sunt o mincinoasă
Și o superscârbă

Helen s-a așezat pe scaun și a deschis calculatorul.

În seara respectivă, când s-a întors acasă, Louisa era tot acolo. Îi pregătea ceva de mâncare lui Matthew în timp ce mucoasa cea mică făcea scandal. Femeia s-a uitat la Helen de parcă *ea* ar fi fost intrusul.

13

Fetele lui Matthew veneau acum în fiecare duminică după-amiază. Claudia vorbise cu Helen fără să fie împinsă de la spate și fără să-i declare nimic jignitor, ceea ce reprezenta un eveniment istoric. Schimbul legendar de replici sunase cam așa:

Helen: Salut! Ce mai faci?

Claudia: Bine.

Helen: Vrei să te duci afară să vezi cum ți-au înflorit bulbii?

Tăcere. A urmat o demonstrație de ochi dați peste cap, după care Claudia s-a concentrat asupra lui taică-su. Însă un „Bine" emis voluntar era mai bun decât nimic, iar Helen s-a simțit de parcă ar fi câștigat o bătălie. Între timp, nu mai avusese ocazia s-o prindă pe Suzanne singură, ca să-și continue misiunea de aflare a noi amănunte legate de Sophie, însă prinsese câteva lucruri interesante care-i scăpaseră Claudiei, în timpul unei discuții acuzatoare cu taică-su:

Sophie contactase un avocat ca să vorbească despre înaintarea acțiunii de divorț.

Miercuri seara băuse aproape o sticlă întreagă de vin de una singură, după care vomase pe covorul din sufragerie.

Louisa o sunase ca să-i spună că femeia cu care plecase Matthew era o scârbă cretină și că relația n-avea să dureze.

Pentru prima dată, atunci când a furnizat această ultimă nestemată, Claudia i-a zâmbit lui Helen.

— Claudia! Cere-i scuze lui Helen. Acum!

— E-n regulă, Matthew. Copilul n-a făcut decât să repete ceea ce a spus altcineva. Și probabil c-o merit. N-o certa.

O clipă, Claudia s-a uitat la Helen ca și când și-ar fi spus „OK, m-a scos din bucluc. Interesant". Și-a descoperit că-i părea puțin rău pentru că relatase respectiva poveste. Dar nu atât de rău încât să nu mai repete gestul.

Helen avea o întâlnire. Luni, la 12:45, în față la Fit For Life din City Road. Toată dimineața se gândise să anuleze întâlnirea. De fapt, se gândise la asta tot weekendul. Ba de câteva ori chiar formase numărul lui Sophie, dar numai până la jumătate. Însă, la 12:15, Helen s-a ridicat de la birou și-a mers până la stația de metrou Tottenham Court Road, ca și când să te duci să te întâlnești cu fosta nevastă a prietenului tău pentru o sesiune de exerciții fizice era cel mai firesc lucru din lume. Helen se pregătise ca și cum ar fi fost o primă întâlnire de amor. Își făcuse griji cu ce să se îmbrace, cât fard să-și pună pe față, dacă să întârzie, așa cum era la modă, sau să ajungă

mai devreme, așa cum era politicos. Oare Sophie ar fi preferat o prietenă la modă și adolescentină sau una sofisticată și matură? Sau poate una sportivă și băiețoasă? Numai să nu uiți că te cheamă Eleanor, și-a spus ea când a coborât din metrou la stația Old Street.

Restul săptămânii trecuse fără incidente majore. Louisa plecase, în sfârșit, vineri dimineață. În fața lui Matthew s-a comportat civilizat, deși cam rece, iar Helen a reușit să evite momentele în care să mai rămână singură cu ea. Dimineața, până când Matthew ieșea din cameră și-ncepea să discute cu soră-sa, Helen rămânea ascunsă în dormitor. Subiectul metodelor prin care Helen îi ruinase căsnicia bărbatului nu mai fusese abordat, iar crizele de isterie ale Jemimei, care nu încerca decât să solicite atenția mamei, reprezentaseră cea mai potrivită diversiune de fiecare dată când discuțiile stagnau. În fiecare seară, Louisa împrumutase telefonul lui Helen ca să-i sune pe Jason și pe noua lui prietenă și să zbiere la ei. În cea de-a doua seară, când Jason n-a răspuns la telefonul mobil, Louisa i-a lăsat un mesaj în care îl anunța că Jemima era grav bolnavă și-i cerea s-o sune de urgență. Ceea ce omul bineînțeles c-a făcut. Louisa i-a răspuns ca o mahalagioaică dementă, urlându-i că n-o s-o mai vadă niciodată pe nenorocita de fiică-sa și că, dacă, într-adevăr, Jemima ar fi vreodată grav bolnavă, atunci el n-ar afla despre asta decât când ar fi prea târziu. Helen era conștientă că ar fi trebuit să-i fie milă de Louisa, însă, pur și simplu, n-a izbutit.

Vineri, înainte să plece la serviciu, Helen a sunat-o pe Sophie ca să-i spună că glezna i se

mai înzdrăvenise și ca să stabilească un plan de atac. Cinstit vorbind, Sophie și uitase de ea. Avusese chestii mai importante pe cap – de pildă, eşecul mariajului ei. Dar când Helen i-a reamintit oferta pe care i-o făcuse, Sophie a fost destul de amabilă, ba chiar, și-a spus Helen, prietenoasă. În realitate, pe Sophie o iritase faptul că femeia asta voia să i se introducă în program. Într-adevăr, ea s-ar fi dus oricum la sală. Făcea parte din noul ei regim de viață. Dar gândul c-avea să fie nevoită să discute politicos cu un străin – chiar şi cu un străin care părea a fi o persoană normală şi plăcută – a apăsat-o tot weekendul. Sophie era, prin natura ei, o singuratică – o stare de fapt care fusese accentuată de devotamentul ei pentru slujbă și familie, ceea ce însemna că n-avea timp de prieteni –, iar despărţirea de Matthew o făcuse să se simtă şi mai izolată şi mai stânjenită în preajma oamenilor pe care nu-i cunoștea prea bine – era ca şi cum ar fi avut prins pe piept un ecuson pe care să scrie „ratat" sau „rebut". Și totuși, Sophie a fost de acord să-i facă femeii respective, acestei Eleanor, turul de onoare al sălii de sport. Trebuia să se țină de cuvânt. Numai că avea de gând să încheie operațiunea cât de repede posibil. Să fie politicoasă și după aceea să dispară.

Sophie nu se pricepuse niciodată să-şi facă prieteni. La şcoală, întotdeauna fusese a treia fată dintr-un grup de trei. Cea care știa că, după o vreme, celelalte două aveau să înceapă să se întâlnească serile pe la spatele ei. Cea care trăia sub amenințarea de a fi abandonată în orice

secundă. Dacă ar fi fost întrebată cine era cea mai bună prietenă a ei din copilărie, Sophie n-ar fi fost în stare să dea un răspuns. Ar fi putut să fie Kelly și Michelle, când avusese 7 ani, Charlotte și Catherine la 9 ani, Ella și Nadia la 12 ani și Olivia și Emma la 15 ani. Dacă li s-ar fi pus aceeași întrebare, nici una dintre fetele respective, Sophie știa asta, nici măcar nu și-ar mai fi amintit de ea, darămite s-o mai și nominalizeze. Nu că Sophie n-ar fi fost populară. Nu asta era problema. Problema era că ea nu pricepuse niciodată cum funcționează legăturile astea de prietenie, cum să susții un oarecare grad de intimitate prin telefoane date de câte două-trei ori pe zi sau prin întâlniri stabilite de fiecare dată când părinții îți dădeau voie.

Așa că, în mod inevitabil, când Sophie s-a măritat cu Matthew, foarte curând a renunțat la toate prietenele ei. Ea a dat vina pe programul de la serviciu, dar adevărul era că-i venea mult mai ușor să funcționeze în stilul prieteniilor dintre cupluri, să întrețină relații cu jumătate de normă cu soțiile sau iubitele prietenilor lui Matthew. Acestea erau niște relații amicale, dar deloc intime. Nici nu se punea problema ca femeile să se întâlnească și singure, fără soții lor, și, chiar și în cazul când s-ar fi întâlnit, nici una dintre ele n-avea habar despre ce-ar fi putut să vorbească una cu cealaltă. Uneori, în siguranța confortabilă a vieții ei de familie, Sophie se simțea împovărată de singurătate. Dar asta se întâmpla numai uneori.

Helen a ajuns la Fit For Life cu două minute înainte de ora stabilită. Era una din acele zile

cenuşii şi vântoase de început de februarie, care transformau Londra dintr-un oraş vibrant într-un amalgam jalnic, opresiv şi claustrofobic de pietre cenuşii şi oameni furioşi. Dintr-odată, Helen s-a simţit zdrobitor de deprimată. Ce căuta ea acolo? De ce nu putea să accepte că Matthew o alesese pe ea şi să fie fericită? Helen s-a trezit întrebându-se unde dispăruse viaţa ei de odinioară. Bine, la momentul respectiv, viaţa ei de odinioară nu-i plăcuse prea tare, dar acum i se părea de-a dreptul idilică. În vremurile alea, Helen trăia numai pentru zilele în care se vedea cu Matthew, pentru acele luni, miercuri şi joi când bărbatul venea la ea. Acum, însă, nu înţelegea de ce niciodată nu se bucurase de celelalte zile ale săptămânii, când era singură şi putea să facă tot ce-şi dorea.

— Eleanor. Bună.

Helen a rămas neclintită o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit, înainte să realizeze că era vorba de ea şi să ridice ochii.

— Arăţi de parc-ai avea o zi proastă.

Helen i-a întors cel mai convingător dintre zâmbetele care spuneau „Uite ce prietenoasă sunt".

— Nu. Sunt bine. Abia aştept să intrăm.

Au urmat formalităţile înscrierii lui Helen (Eleanor Pitt, în onoarea lui Brad, care se întâmpla să fie la recepţie, pe coperta revistei *Heat*) şi, în drum spre vestiar, o discuţie despre cât de urâtă era vremea. Odată intrată, Helen şi-a dat seama, alarmată, că vestiarul era un spaţiu deschis, fără separeuri, astfel că ea şi Sophie trebuiau să se schimbe una lângă cealaltă.

— Presupun c-ai mai fost la o sală, a spus Sophie în timp ce-şi scotea haina şi apoi puloverul crem, lăsând la vedere sutienul din dantelă albă de dedesubt.

Helen s-a chinuit să nu se uite. Se simţea ca perversul care pândeşte la poarta şcolii. Însă n-a rezistat să n-o studieze pe Sophie, rapid, din cap până-n picioare, în timp ce femeia îşi dădea jos pantalonii maro.

„OK, are o siluetă frumoasă. Sânii îi are mai mari decât mine, abdomenul e puţin ridat, are câteva vergeturi şi un pic de celulită pe pulpe, dar, sincer, n-arată deloc rău." Sophie n-avea nimic de care Matthew să se poată plânge. Şi el o văzuse pe femeia asta, pe străina asta, dezbrăcată, zi de zi, în ultimii 15 ani. Ce straniu!

— Da, dar fiindcă m-am mutat...

Ar fi trebuit să-mi scriu o biografie, s-a gândit Helen, terifiată de gândul c-o să se dea de gol. Oare, în ziua când se întâlniseră prima dată, îi spusese că abia se mutase în zonă? Nu-şi mai aducea aminte.

Se părea că da.

— A, da, şi cum ţi se pare?

— Bine, bine. Da, e bine.

Minunat, s-a gândit Helen. Dac-o să menţin nivelul ăsta sclipitor de conversaţie, o să devenim cele mai bune prietene cât ai bate din palme.

Cele două femei au început cu *stepper*-ul. În mod inconştient, se supravegheau una pe cealaltă, ca nu cumva să se lase întrecute. Sophie a ţinut un mic discurs despre felul în care funcţiona maşinăria, iar Helen, care mersese la sală de

două ori pe săptămână, în fiecare săptămână, în ultimii cinci ani, s-a prefăcut a fi interesată. Helen își dădea seama că Sophie nu voia decât să termine mai repede. Nu într-o manieră ostilă, ci în genul „mai bine nu mă ofeream, dar, dacă tot am făcut-o, acum măcar să fiu politicoasă". Helen știa foarte bine cum s-ar fi simțit dac-ar fi fost în locul lui Sophie. Ar fi fost plictisită și irascibilă. Încercând să susțină o conversație, a întrebat-o pe Sophie dacă are copii, însă aceasta n-a răspuns decât „Da, doi" și n-a mai adăugat nimic. Helen a mai încercat să lege o conversație punând niște întrebări legate de serviciu și așa a mai consumat cam un minut și jumătate, după care Sophie a întrebat-o și ea despre serviciul ei, iar Helen a mai inventat niște chestii, pe care a încercat să le stocheze într-un colț al memoriei, unde, în caz de nevoie, ar fi avut posibilitatea să le regăsească. Apoi amândouă s-au mutat la aparatele de vâslit și-au mai sporovăit despre meritele dietei pe baza grupelor de sânge prin opoziție cu dieta Atkins (lui Helen nici că-i păsa de subiectul ăsta și era sigură că nici pe Sophie n-o interesa), despre *Big Brother*, despre ce magazine preferau – Harvey Nichols sau Selfridges. Au ajuns apoi la starea deplorabilă a sistemului de transport din Londra – cea mai dezastruoasă din istorie –, iar Helen tocmai era pe cale să renunțe, să-și scurteze sesiunea de exerciții și să se retragă în relativul confort al biroului ei, când a intervenit un miracol. Un bărbat a căzut de pe una dintre benzile de alergare. Și nu orice bărbat. Ci un bărbat extrem de gras, cu părul pieptănat peste cap, ca să-și ascundă chelia, o pieptănătură care, ce-i drept,

nu-i prea reușise. Iar când omul a căzut, n-a căzut pur și simplu, ci întâi s-a împiedicat, încercând, cu disperare, să se reechilibreze, ca un Fred Astaire obez în mijlocul unei demonstrații de step, după care a părut să renunțe la efortul respectiv și-a zburat cu fața în jos, alunecând finalmente pe spate, pe podeaua sălii.

Ăsta era primul lucru de pe lista cu chestii de care nu trebuie să râzi. Ei, de fapt, genul ăsta de întâmplare ocupa primele patru locuri:

Un grăsan
Cu părul pieptănat peste cap, ca să-și ascundă chelia
Care cade
Și se rănește

Se putea să fi fost vorba numai de sentimentul de ușurare generat de evenimentul care le distrăsese atenția, însă Helen nu s-a putut abține să nu zâmbească și simțea că era pe cale să izbucnească în râs. Apoi a auzit un pufnet și, când s-a uitat către Sophie, a văzut că femeia se înroșise la față și tremura. Era ridicol – două femei mature, care ar fi trebuit să știe că nu era frumos să râdă în hohote de nenorocirea altcuiva. Bărbatul se ridicase acum în fund, ajutat de un cuplu milostiv de buni samariteni, care aruncau priviri dezaprobatoare în direcția lui Helen și Sophie. Însă omului i se ridicase părul pe vârful capului și acum arăta ca un pui. Lui Helen au început să-i curgă lacrimile de râs, iar Sophie se chinuia din răsputeri să-și mascheze impolitețea prefăcându-se că tușește. Amândouă renunțaseră la a mai simula că vâsleau.

— Saună, a reuşit Sophie să rostească.

— Îhm, a fost tot ce-a izbutit Helen să răspundă.

Şi cu asta, gheaţa a fost spartă.

Dintr-odată, conversaţia a început să curgă fluent. Helen a reuşit să uite că Sophie era Sophie, iar aceasta din urmă a trecut peste lipsa ei de exerciţiu în a-şi face prietene şi amândouă au trăncănit, fără nici un efort, despre tot felul de nimicuri şi s-au făcut, una pe cealaltă, să râdă. Când a venit timpul să plece ca să se întoarcă la serviciu, Helen era mulţumită de felul în care îşi zgândărise coaja bubei numită Sophie – ştia (cu precizie) cum arăta Sophie, cum vorbea Sophie şi ce-o făcea pe Sophie să râdă. Reuşise să-i adauge „carne", s-o transforme într-o persoană reală. Ajunsese în miezul sentimentului de vinovăţie pe care-l resimţea deja atunci când Matthew se mutase la ea, iar acum îl amplificase. Ceea ce făcuse ea era un lucru de neiertat. Şi-i făcuse asta unei femei reale, care trăia şi respira – ba, mai mult, care mai era şi drăguţă şi care nu merita să păţească aşa ceva (deşi Helen n-ar fi putut să spună cine *ar fi meritat* să păţească aşa ceva). Helen reuşise să se facă să se simtă groaznic – mai groaznic nici că se putea –, iar acum trebuia să înveţe să trăiască cu povara asta pe suflet.

Înainte să-şi ia la revedere de la Sophie, mai avea un singur lucru de rezolvat, însă situaţia s-a complicat peste măsură.

— Apropo, eu iar trebuie să mă mut, a inventat ea pe moment. Apartamentul în care stau este al

unei prietene şi, ei, povestea-i lungă, dar ideea e că fata s-a despărţit de prietenul ei în weekend şi acum trebuie să se mute înapoi. Apartamentul nu e destul de mare ca să stăm împreună...

— A! Ce păcat. Şi tu unde-o să te duci?

— Un prieten de-al meu care stă în Camden are o cameră liberă. E un apartament mult mai drăguţ, aşa că...

— Şi eu care mă bucuram că am cu cine să merg la sală, a spus Sophie, iar lui Helen i s-a părut că femeia era într-adevăr sinceră.

— Îmi pare rău.

— Atunci trebuie să ieşim împreună să bem ceva, s-a trezit Sophie spunând. Ce program ai joi? Fostul meu soţ poate să stea cu copiii. Ştii, cât am fost căsătoriţi, nu cred c-am ieşit vreodată singură seara şi să-l las pe el cu copiii. Asta o să-i fie învăţătură de minte.

— Mamă, Doamne, a râs Helen. Tu chiar că trebuie să-ncepi să trăieşti.

Şi-nainte să-şi dea seama ce face, Helen a acceptat să se vadă cu Sophie joi seara, la 7, la Coal Hole, pe The Strand.

În ceea ce-o privea pe Sophie, nici ea nu ştia ce-o făcuse să lanseze respectiva invitaţie. Numai că-i plăcuse de femeia asta şi se simţise bine în ultima oră, gândindu-se la altceva în afară de jalnica ei situaţie şi de dezastrul din viaţa ei. Ştia că, oricât de tentant ar fi părut, nu putea să-şi petreacă tot timpul numai cu fetele ei. Avea nevoie de o prietenă.

Când s-a întors la serviciu, Helen l-a găsit pe Matthew în biroul secretarelor, răsfoind nişte

dosare împreună cu Jenny. A simţit că i se face greaţă când şi-a dat seama că restul fetelor se maimuţăreau în spatele lui, trimiţându-i bezele, şi ridicau degetul mare, în semn de „foarte bine", către Helen de la Conturi, care se uita nedumerită prin geamul despărţitor. Helen a noastră s-a simţit şi mai rău atunci când Helen de la Conturi s-a prins, în sfârşit, de ceea ce ea a presupus a fi o glumă şi-a început şi ea să râdă şi să se strâmbe. Ceea ce le-a făcut pe celelalte fete să izbucnească în râs, iar pe Helen de la Conturi să surâdă fericită pentru că fusese acceptată de haită. Helen nici nu ştia ce-o enerva cel mai tare: glumele patetice ale celeilalte femei, prostia sau disperarea lui Helen de la Conturi. Sau poate era vorba de faptul că Helen de la Conturi era femeia pe care toţi cei din birou o considerau cea mai bună partidă pentru Matthew sau, şi mai rău, că era cea mai amărâtă dintre posibilele candidate, singura în stare să accepte avansurile şefului. Matthew i-a zâmbit lui Helen, dar ea, fără să vrea, s-a strâmbat către el.

Laura a chemat-o la ea în birou şi-a închis uşa.

— E totul în regulă?

Helen a îngheţat.

— Da. De ce să nu fie?

— Abia acum te-ai întors din pauză şi ştiu că nu e prima oară, în ultimele două săptămâni, când îţi iei o pauză de prânz lungă.

— A trebuit să mă duc la dentist, a răspuns Helen pe un ton defensiv.

— Iar?

Helen s-a uitat la Laura cu o privire sfidătoare.

— Da, iar. Ce? Acum nu mai ai încredere în mine? Crezi că chiulesc?

— Helen, eu nu te acuz de nimic. Am vrut doar să-ți spun că, dacă ai vreo problemă, dacă ai nevoie de niște zile libere sau orice altceva, atunci nu trebuie decât să-mi spui.

— Sunt bine.

Și cu asta Helen s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat către biroul ei fără să mai scoată vreun cuvânt.

Seara.

Paste. Canapea. Vin. *Emmerdale.*

— Sophie mi-a cerut să stau cu copiii joi, a anunțat Matthew țâfnos în timpul pauzei de publicitate.

— Și ce-i rău în asta?

— N-o face decât ca să mă enerveze.

— Matthew, copiii sunt și ai tăi. Cum poate să te enerveze ideea de a merge și de a avea grijă de ei pentru câteva ore?

— Nu asta am vrut să zic. Abia aștept să stau cu fetele. Am vrut să spun că... ei... Sophie nu iese niciodată în oraș.

— Poate că are un iubit, a intervenit Helen savurând momentul.

— Cum? s-a stropșit Matthew. Sigur că n-are nici un iubit. Cel puțin, așa sper – vreau să zic: ce efect ar avea chestia asta asupra fetelor? Ca Sophie să iasă cu altcineva așa de repede?

— Închipuie-ți că nu le-ar fi mai rău decât atunci când au aflat că tu ai fost cu mine atâta timp.

E gelos, şi-a spus Helen. Încă mai are sentimente faţă de ea. Şi femeia a căutat adânc, în sufletul ei, ca să vadă dacă asta o deranja, însă şi-a dat seama că n-o afecta chiar deloc.

— De ce să nu fi întâlnit pe altcineva? Tu m-ai întâlnit pe mine.

— Sper să întâlnească pe cineva. Într-un final, a replicat Matthew deloc convingător. Numai că m-ar surprinde să se fi întâmplat atât de repede. Asta-i tot.

— Atunci poate că iese la nimereală. Sunt sigură că una scurtă, cu un necunoscut pe care abia l-ai cunoscut într-un bar, e o metodă excelentă de ridicare a moralului când soţul tocmai te-a părăsit pentru o altă femeie.

— OK. Ajunge.

Era limpede că Helen atinsese o coardă sensibilă.

— Matthew, încetează cu dramele. Sophie are dreptul să iasă în oraş o dată la 12 ani, iar acum pe tine nu te mai priveşte unde se duce. Consideră că asta e o şansă să petreci mai mult timp cu fetele – tot timpul zici că vrei să stai mai mult cu ele.

— Vii şi tu cu mine, nu? O să ne distrăm, a spus Matthew.

— Nu, îmi pare rău. Joi mă duc în oraş. Tocmai voiam să-ţi zic.

— Unde te duci?

— Ies cu Rachel. Doar bem ceva. N-o să întârzii. Aşa măcar ştiu că n-o să stai singur în faţa televizorului, făcându-ţi griji din cauza mea.

— Ştii că te iubesc, a murmurat Matthew tăbărând pe Helen.

— Știu că mă iubești, a răspuns ea pupându-l pe creștet.

— Și tu mă iubești, nu?

— Tu ce crezi? Hai să mai bem o sticlă de vin, a spus Helen și s-a ridicat în picioare.

14

O săptămână mai târziu, Helen a început să simtă că, la capătul tunelului, niciodată nu se va mai aprinde vreo lumină. Asta în ciuda faptului că, în duminica petrecută cu fetele, apăruseră cuvinte și fraze noi rostite de Claudia:

Bună
Cola dietetică
Te rog
Mulțumesc

Plus „Istoria", ca răspuns la întrebarea directă adresată de Helen în legătură cu materia preferată de la școală. Nu fusese o replică demnă de Dorothy Parker[1], dar, pentru Helen, reprezentase un mare pas înainte. Mai mult, Helen a început să le privească pe Claudia și Suzanne dintr-un alt unghi, și asta în urma comentariilor făcute de Sophie cu privire la relația fetelor cu

1. Dorothy Parker (1893-1967) – scriitoare și poetă americană cunoscută pentru replicile ei caustice.

tatăl lor. Helen își dădea acum seama că dorința disperată a lui Suzanne de a-i face pe plac tatei avea aproape intensitatea unei obsesii, iar atitudinea „mă doare în cot" a Claudiei nu mai părea atât de convingătoare. S-a întrebat chiar dacă n-ar fi fost cazul să încerce să discute cu Matthew pe tema asta, dar, la drept vorbind, nu era problema ei.

Seara de joi a început din nou într-o atmosferă oarecum incomodă, iar Helen nu-și mai aducea aminte cu exactitate ce căuta acolo sau de ce acceptase întâlnirea respectivă, însă, după două pahare de votcă și apă tonică, a început să se relaxeze și să-și spună că poate chiar se distra cu adevărat.

Nu trebuie să mă îmbăt, își tot repetase înainte să iasă din casă. Mă cheamă Eleanor, lucrez de acasă și nu mi-o trag cu bărbată-su. Helen l-a expediat pe Matthew către postul de dădacă, apoi s-a urcat în metrou și s-a dat jos la stația Charing Cross, după care a mers pe jos până la barul unde stabilise să se vadă cu Sophie. Pe drum, a încercat să treacă printr-o listă cu subiecte de conversație, ca să evite următoarele puncte:

Divorț
Adulter
Serviciu
Locuință
Orice ținea de viața personală
Orice altceva

La naiba, și-a spus Helen, o să improvizez.

Dar, nefiind obişnuită cu măsurile de bar, la al treilea pahar mare de vin – ceea ce însemna că deja consumase o sticlă întreagă – Sophie a adus discuţia pe făgaşul bărbaţilor.

— Ai un prieten? a întrebat ea.

Vai, Doamne, s-a gândit Helen, oare Eleanor are un prieten? Nu sunt sigură. S-a gândit dacă să-l scoată din nou pe tapet pe Carlo, dar minciuna respectivă i s-a părut prea complicată ca s-o mai reia.

— Nu. Momentan, nu. Dar tu? Adică... ştiu că eşti măritată şi aşa mai departe...

— Am fost măritată, a corectat-o Sophie cu amărăciune în glas. A plecat de-acasă acum câteva săptămâni.

— Doamne, ce groaznic!

Helen n-a rezistat tentaţiei de a mai face săpături.

— Şi-a plecat aşa, din senin?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sophie suferea prea tare. Are pe altcineva. Apoi femeia a mai luat o gură zdravănă de vin. În fond, ce-au în cap femeile astea? Cum de se dau la bărbatul unei alte femei? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o grămadă de bărbaţi pe pământ. Ştii ce cred eu? Cred că e o demonstraţie de putere. Puterea de a şti că au câştigat concursul. Concursul în care biata soţie, care nu bănuieşte nimic, nici măcar nu ştie c-a fost înscrisă. Sau poate sunt aşa de disperate să aibă un bărbat, încât nu le pasă dacă trebuie să fure unul. Ar trebui să-mi fie milă de ea.

— Şi-ţi este? a chestionat-o Helen curioasă.

— Nu! O urăsc. Nici măcar n-o cunosc, dar o urăsc. La asta m-a adus soţul meu.

— Şi el? a insistat Helen. În capul lui ce crezi c-a fost?

— A, el a fost flatat. E un bărbat de vârstă mijlocie. De fapt, de vârstă foarte mijlocie. În curând o să fie bătrân. Lui probabil că i s-a părut c-a venit Crăciunul. Sinceră să fiu, nici nu cred c-a gândit ceva. Cel puţin nu cu capul. Şi mi-a zis că tipa s-a aruncat pur şi simplu pe el. Nu că asta ar fi o scuză.

Helen şi-a reprimat un strigăt de uluire.

— Aşa a zis?

— Da, dar nu ştiu dacă-i adevărat. Şi, hai să fim serioase, chiar dacă tipa ar fi făcut chestia asta, el ar fi putut s-o refuze.

Helen nu mai putea să se abţină.

— Mi se pare puţin probabil. O femeie mai tânără – ai zis că e mai tânără, nu? Ei, în orice caz – să te arunci pe un bărbat mai în vârstă. Asta dacă soţul tău nu e incredibil de atrăgător. Ce zici? E incredibil de atrăgător sau nu?

Sophie a schiţat un zâmbet.

— Sinceră să fiu, nu mai ştiu. Dacă e să fiu obiectivă – nu, n-aş zice că e. Nu cred că femeile îl găsesc irezistibil, dacă la asta te-ai referit.

— Atunci mi se pare puţin probabil.

— Da, e puţin probabil.

Lui Helen îi era greu să abandoneze subiectul. Cum mama mă-sii şi-a permis Matthew să zică una ca asta, s-a gândit ea. OK, a încercat să amortizeze lovitura pe care i-a dat-o nevesti-sii, dar ca să spună că ea, Helen, la 35 de ani şi indubitabil într-o formă fizică excelentă, s-a aruncat asupra unui tip de 55 de ani, aproape un boşorog, i se părea de-a dreptul ridicol. El fusese

cel care se ținuse de capul ei. Ea îi rezistase. El perseverase. La început, el fusese cel care insistase. În totalitate.

— Te simți bine?

Helen și-a dat seama că Sophie se uita la ea nedumerită. A tras adânc aer în piept și s-a forțat să se concentreze asupra situației.

— Mă întrebam cum a fost pentru tine. Ți-e dor de el?

— Știi ceva? Chiar nu vreau să vorbesc despre el. Hai să mai bem ceva.

Helen s-a ridicat. Nu se ținea prea bine pe picioare.

— Mă duc să iau.

Pentru ea a cumpărat doar niște apă tonică, iar lui Sophie i-a mai luat încă un pahar mare cu vin.

— Era beată!

Când a ajuns, în sfârșit, acasă, după 12 noaptea, Matthew era montat.

— Și ce dacă? Și tu te îmbeți uneori.

Helen se băgase în pat de cum ajunsese acasă. Ca să poată să disece informațiile acumulate în timpul serii și, cinstit vorbind, ca să-l evite pe Matthew. Întreaga întâlnire fusese cel puțin tulburătoare. Se înțelesese bine cu Sophie, însă faptul de a discuta despre ea însăși cu altă femeie, care nu știa că era vorba despre ea, îi lăsase un gust amar. O altă decepție care se adăugase mormanului deja existent. Și oare mama ei n-o avertizase că, dacă tragi cu urechea la conversații de care n-ar trebui să ai cunoștință, atunci e obligatoriu să auzi și ceva de rău despre tine?

— Mai ştii când am devenit noi un cuplu? i-a zis Helen lui Matthew, care se dezbrăca pentru culcare. Ţi s-a părut că sunt atrasă de tine?

— Nu mi-a venit să cred ce noroc am avut. Matthew s-a cuibărit lângă ea, sub pilotă. Am crezut c-o să începi să urli, c-o să-mi dai o palmă peste faţă şi-apoi o să alergi la Resurse Umane. Mi s-a părut c-am câştigat la loto.

Bărbatul a început să-şi plimbe mâna stângă peste abdomenul lui Helen, gândindu-se că respectiva conversaţie era un soi de preludiu romantic. Helen şi-a pus mâna peste a lui şi l-a împiedicat să mai coboare.

— Deci nu ţi s-a părut că mă arunc pe tine? a continuat ea privindu-l fix în ochii nedumeriţi, la lumina difuză proiectată de veioza de pe noptieră.

Matthew a izbucnit în râs.

— N-aveam eu norocul ăsta. Ce te-a apucat?

— Nimic, i-a răspuns Helen şi s-a întors pe partea cealaltă. Noapte bună.

A doua zi dimineaţă, Sophie a sunat-o pe Helen pe mobil.

— OK, deci nu obişnuiesc să mă îmbăt ca o adolescentă de 14 ani şi să vomit prin taxiuri în drum spre casă – voiam să ştii chestia asta.

— Doar n-ai vomat?

— Ba da. Şi bărbată-miu a făcut o criză. Mi-a zis că le dau fetelor un exemplu prost.

— A, da, şi se pare că el e un model perfect de conduită.

— Exact.

Când Sophie a închis, a zâmbit de una singură. Era mulţumită că reuşise să treacă şi peste

„telefonul de a doua zi". Îi venea ușor să discute cu Eleanor – aveau multe lucruri în comun, femeia era haioasă, un companion plăcut, iar conversațiile cu ea o ajutau pe Sophie să nu se mai gândească la... ei... chestii... măcar pentru o vreme. Sophie era bucuroasă că-și făcea o prietenă. Deși i se părea că procesul era epuizant. Și înfricoșător. Era mult mai simplu să se retragă întotdeauna acasă, în siguranța solitară și previzibilă a micii ei familii, ca să-și lingă rănile, decât să încerce să-și construiască o viață socială din nimic. Dar avea nevoie să iasă din casă, trebuia să se adune. Nu putea să-și petreacă tot restul vieții făcând numai pe *mama*.

Când a sunat-o Sophie, Helen făcea corectură de literă la un dosar de presă pentru Laura. Interviuri plictisitoare cu distribuția plictisitoare a unui nou și plictisitor serial de televiziune care urma să fie lansat. Treaba asta îi lua de două ori mai mult decât ar fi fost normal pentru că, în același timp, urmărea și sesiunea zilnică de meciuri care o aveau ca țintă pe Helen de la Conturi și care se desfășura, ca de obicei, în biroul deschis al secretarelor. Helen de la Conturi tot nu avea habar de crima pentru care era suspectată, darămite să fi aflat de orele de amuzament pe care le generase noua ei tunsoare *pixie* și rujul de culoarea prunei. Femeia își cumpărase și o bluză roșie, gen caftan, ca alternativă la aceea roz, cu glugă. Și, pentru că era micuță de înălțime și puțin cam grăsuță, arăta cam ca o cutie de scrisori.

Acum Annie, mereu șefa haitei, o întreba pe Helen de la Conturi despre soțul ei. Era arătos?

(„Aaa, da", a răspuns Helen de la Conturi înroşindu-se.) Era bun la pat? („A, nu pot să răspund la întrebarea asta", şi Helen de la Conturi s-a înroşit şi mai tare.) Era tipul de bărbat gelos? („Vai, Doamne, da. Chiar azi-dimineaţă mi-a zis: pentru cine te găteşti aşa?", s-a scăpat Helen de la Conturi, semnându-şi, practic, condamnarea la moarte.)

— Puteţi să vorbiţi mai încet? Încerc să corectez chestia asta, a strigat Helen, sperând să spargă gaşca şi s-o cruţe pe Helen de la Conturi de noi umilinţe.

— Ei, nu mai fi aşa de tocilară, i-a strigat înapoi Helen de la Conturi, pentru ca apoi să se uite la Annie şi la Jenny, ca să primească aprobarea acestora.

Era ca adolescenta grasă de 12 ani care fură un CD de la Woolworth ca să le demonstreze fetelor celor mai populare din şcoală că şi ea ştie cum să facă parte din grupul lor.

Întotdeauna, grasa era prinsă.

Helen şi-a reprimat sentimentul de antipatie pe care îl simţea faţă de cealaltă femeie. Tipa era imposibilă. Dar, şi-a spus ea întorcându-se la treabă, Helen de la Conturi nu merita să ajungă în situaţia respectivă. Şi totul era din vina ei.

— Ei, ştiţi cum sunt eu, a răspuns ea detestându-se pentru că se ralia la gluma cretină a biroului. Muncă, muncă şi iar muncă. Numai că, dacă nu termin chestia asta până la 12, Laura o să mă ucidă. Şi ştiţi cum face atunci când e întoarsă pe dos.

Şi Helen şi-a dat ochii peste cap ca să adauge un plus de veridicitate rolului.

— OK.

Annie s-a ridicat de pe colţul biroului pe care stătuse şi tocmai se îndrepta spre recepţie, când Matthew şi-a făcut apariţia din direcţia opusă. Annie s-a oprit lângă uşă.

— Bună ziua, doamnelor.

Lui Helen i s-a făcut pielea de găină şi s-a rugat ca el să treacă prin birou fără să se oprească şi să iasă pe cealaltă uşă. Însă Matthew s-a oprit să frunzărească un dosar gri de pe biroul lui Jenny. Helen a simţit cum atmosfera se încarcă, la modul aproape tangibil, cu tensiunea aşteptării, ca atunci când derbedeul şcolii se pregăteşte să aplice lovitura de graţie şi toată lumea ştie asta. Aşa că Helen s-a decis să aplice o tactică de diversiune.

— Annie, a strigat ea. Laura aşteaptă un telefon urgent din partea lui Simon de la Lotus. Dacă sună, îi faci legătura imediat?

Dar Annie nu şi-a slăbit prada din ochi.

— Matthew, nu ţi se pare că Helen arată superb azi?

O clipă, pe faţa lui Matthew a apărut o expresie şocată, apoi a realizat că Annie nu se referea la Helen a lui, ci la Helen de la Conturi cea mică şi rotofeie.

Nu, Matthew, aproape c-a strigat Helen cu voce tare. Nu. Nu. Face. Asta.

Era însă prea târziu.

— Uau, a exclamat Matthew. Chiar că arăţi superb! Tunsoarea asta nouă te prinde de minune.

Annie și Jenny au pufnit pe nas, apoi s-au înecat puțin, după care au început să tușească. Desigur, Helen de la Conturi s-a înroșit și-a chicotit ca o adolescentă amorezată, în timp ce Matthew, care adora să se afle în centrul atenţiei femeilor şi-şi savura senzaţia că făcea parte din gaşcă, i-a dat înainte.

— Dacă n-aş fi fost însurat...

Toată lumea a izbucnit într-un hohot de râs homeric. Lui Helen i s-a părut că atât Matthew, cât și Helen de la Conturi erau oarecum miraţi de gradul de amuzament generat de replicile lor, dar amândoi au zâmbit prietenește. Era limpede că Matthew își zicea că – iată! – nu și-a pierdut încă succesul la femei. Helen s-a ridicat în picioare.

— Gata, toată lumea! Acum chiar că trebuie să faceţi liniște. Am treabă. Haideţi! Căraţi-vă de-aici!

Matthew a ridicat o sprânceană în direcţia ei, dar s-a îndreptat către hol, şi-abia în clipa aia Helen a realizat îngrozită...

El crede că sunt geloasă.

Zece minute mai târziu, Helen și-a pus haina pe ea, și-a luat umbrela și-a pornit-o furioasă pe Oxford Street, încercând să se calmeze. Dar nu reușea. Era convinsă acum că relaţia dintre ea şi Matthew n-avea să meargă. Nu avea cum să mai nege lucrul ăsta: ceea ce-şi dorea ea era să-și recapete viața de dinainte. Nu voia decât ca ultimii patru ani și ceva să nu fi existat. Nici nu cerea așa de mult. OK, s-ar fi mulţumit să primească și mai puțin. Puținul acela care se referea la serile de marţi şi de vineri şi la weekendurile

când putuse să facă orice-i poftea inima, deşi, în realitate, rareori făcuse ceva. Era ca atunci când locuieşti în Londra: niciodată nu mergi la Madame Tussauds, dar e liniştitor să ştii că muzeul e acolo, dacă vrei vreodată să te duci. Şi nu era vina lui Matthew. Helen începea să-şi dea seama că totul fusese o greşeală. Şi-a suflat nasul, s-a oprit la Starbucks, şi-a cumpărat un espresso dublu şi l-a băut pe drumul de întoarcere către birou.

Când Helen a trecut prin faţa recepţiei, îndreptându-se către toaletă, înainte să se aşeze înapoi la birou, pe faţa lui Annie a apărut un rânjet malefic.

— Ai pierdut faza cea mai tare, a strigat ea, numai că Helen nu s-a deranjat s-o întrebe la ce se referea.

Odată ajunsă la toaletă, s-a oprit în faţa oglinzii ca să verifice cum arată.

Cineva şi-a tras nasul şi un zgomot înfundat s-a auzit din spatele uşii închise a unuia dintre separeuri. Helen şi-a desfăcut coada de cal, apoi şi-a aranjat părul cu grijă şi l-a prins, la loc, în coadă.

Din nou, cineva şi-a tras nasul. De data asta, însă, sunetul a fost urmat de un scâncet ciudat.

Helen s-a uitat de jur-împrejur. S-a gândit să se retragă rapid din toaletă, dar, tocmai când se îndrepta către uşă, scâncetul s-a repetat, apoi a fost urmat de încă unul, iar conştiinţa lui Helen nu a lăsat-o să plece.

— Te simţi bine?

Persoana şi-a tras iar nasul, apoi a scâncit, a mai scâncit o dată şi din nou şi-a tras nasul.

Parcă voia să comunice în alfabetul morse. Helen nu se pricepuse niciodată să facă faţă în situaţii de genul ăsta. Nu ştia ce să spună şi întotdeauna era tentată să apeleze la replica „Pentru numele lui Dumnezeu, adună-te", care nu era niciodată ideală. Aşa că s-a tras mai aproape de separeul cu pricina.

— Vrei să chem pe cineva sau să-ţi aduc ceva? Sau vrei să te las singură?

(Te rog, spune da.)

Din separeu s-au auzit câteva cuvinte amestecate cu muci şi gâlgâieli înlăcrimate, apoi persoana n-a mai spus nimic. Lui Helen i s-a părut c-ar fi înţeles cuvântul „Annie", dar cam atât.

— Ăăă... n-am prea înţeles.

Tăcere.

— Apropo, cine eşti? Eu sunt Helen. Asistenta Laurei. Spune-mi ce vrei să fac.

Helen a auzit cum a fost tras zăvorul, după care uşa s-a deschis şi din spatele ei a apărut o Helen de la Conturi foarte udă. Rimelul îi cursese pe obraji, rujul de culoarea prunei i se întinsese de pe buze, iar părul tuns în stil *pixie* i se ridicase în vârful capului. Femeia a scos un ţipăt ca de lup bolnav şi s-a aruncat la pieptul lui Helen, care-a rămas cu braţele lipite pe lângă trup, pentru că nu ştia ce să facă.

— Toatecredcăamoaventurăcumatthew!

Apoi Helen de la Conturi a scâncit, iar şi-a tras nasul, a mai scos un ţipăt, iar şi-a tras nasul şi-a mai scâncit o dată. Era ca şi cum ai fi fost încuiat într-o toaletă împreună cu întreaga secţie de percuţie a Filarmonicii Regale.

— Nu te înţeleg, a spus Helen dezlipind-o de la pieptul ei. Vorbeşte mai rar şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Dar, cinstit vorbind, Helen ştia deja ce avea să audă şi a simţit cum i se strânge inima.

— Fetele. Annie şi Jenny. Şi Jamie. Toţi cred că am o aventură cu Matthew.

Helen a tras adânc aer în piept.

— Ştiu că aşa cred.

— De asta au fost aşa de drăguţe cu mine. Eu am crezut că-mi sunt prietene, dar ele nu voiau decât să afle detalii, ca să mă bârfească. Cum adică ştii că aşa cred?

— Mi-au spus... ceva.

Helen de la Conturi s-a uitat la ea cu o privire acuzatoare.

— Dar nu le-ai crezut, nu?

— Nu, a liniştit-o Helen. Nu le-am crezut.

— I-au decupat fotografia dintr-un catalog al companiei şi mi-au lipit-o pe calculator şi, când le-am întrebat de ce au făcut asta, au început să râdă. Se prefăceau că-mi dau cu cotul şi-atunci am ştiut. Pur şi simplu, am ştiut ce voiau să spună. Şi-am încercat să le zic că nu-i adevărat, dar nu m-au crezut. Au zis că soţia lui Matthew i-a spus Ameliei, de la Resurse Umane, că bărbatul ei a plecat de-acasă cu mine. Dar nu se poate să-i fi spus asta, fiindcă nu-i adevărat.

— Ştiu, ştiu, a răspuns Helen pe un ton care, spera ea, era liniştitor.

Însă mintea ei lucra la viteză maximă. Scârbele alea rele, care aveau impresia că ele deţin supremul adevăr!

— De parc-aş face vreodată aşa ceva.

Lui Helen de la Conturi începuse să-i revină glasul.

— Uită-te la el! Eu îl am pe Geoff – de ce m-aş uita la Matthew Shallcross? E un om cumsecade, dar... ei, chestia asta chiar nu se face, nu?

— Da, a şoptit Helen. Chestia asta chiar nu se face.

— Trebuie să mă ajuţi să le conving că nu-i adevărat. Te rog, Helen. Dacă m-ar crede cineva că sunt genul care se duce cu bărbaţi însuraţi, m-aş sinucide.

— Nu prea ştiu ce-aş putea să fac.

Pe Helen începuse s-o doară capul. Nu voia decât să se ducă acasă şi să uite că discuţia respectivă avusese vreodată loc. Dar nu putea să facă asta.

— Vorbesc serios. Dacă Geoff află ce-au zis sau... Doamne, dacă-mi pierd serviciul? Sunt sigură că te pot concedia pentru comportament nepotrivit. Sincer, Helen, mă sinucid. Trebuie să mă ajuţi.

Şi femeia a început din nou să plângă, sprijinindu-se de Helen şi lăsându-şi lacrimile să cadă pe pieptul colegei.

— Bine, a murmurat Helen. O să încerc.

Tocmai din acest motiv, Helen se afla acum în faţa Laurei şi-i spunea că-şi dă preavizul de demisie.

— Dar de ce? a spus Laura. E vorba de ceva anume? De bani? Ai o altă slujbă?

— Fără nici un motiv.

Helen abia dacă putea să se uite în ochii Laurei.

— Vreau doar să merg mai departe. Asta-i tot. Şi aş vrea să plec cât mai repede... Ştiu că trebuie să dau un preaviz de o lună de zile şi asta fac... îmi dau preavizul.

— Şi nu pot să spun nimic ca să te conving să rămâi?

— Nu.

— Îmi pare foarte rău, Helen. Sincer îmi pare rău. Am ajuns să mă bazez pe tine.

Helen a izbutit să bolborosească un mulţumesc, după care a ieşit din biroul Laurei cât de repede a putut. Când s-a aşezat, din nou, la biroul ei, Annie tândălea, ca de obicei, prin zona secretarelor, râzând împreună cu Jenny din cauza evenimentelor extrem de amuzante ale zilei. Helen simţea c-o ia cu ameţeală şi că i se face greaţă. Era ca şi cum ar fi fost pe punctul să se arunce într-un hău. Ceea ce, dintr-un anume punct de vedere, chiar aşa era. După care şi-a dres glasul.

— Aţi mers prea departe cu Helen de la Conturi.

— Ei, las-o moartă, i-a replicat Jenny. Merită tot ce primeşte. Dacă şi-o trage cu un bărbat însurat.

Annie s-a alăturat şi ea.

— Vaca tâmpită! Şi, oricum, ţie de ce-ţi pasă? Nici tu n-o înghiţi.

Helen îşi auzea inima bătându-i undeva, în spatele urechilor.

— Atâta doar... că nu-i adevărat. De ea şi Matthew. Asta-i tot.

— De unde ştii?

Radarul lui Annie a intrat în funcţiune.

— Fiindcă... pur şi simplu, ştiu.

— Trebuie să ne dai detalii. Numai pentru că vaca a reuşit să te facă să-i plângi de milă nu înseamnă c-a şi spus adevărul. Hai să fim serioase! Trebuie să fie o mincinoasă de excepţie dacă noi nu ne-am dat seama de ceea ce se întâmpla.

Ăsta era momentul. Armaghedonul. Ora H. Apocalipsa. N-ai altă soluţie decât să te duci pe marginea prăpastiei şi să sari în hău.

— Ştiu că spune adevărul pentru că..., Helen a făcut o pauză, ...pentru că eu sunt cea cu care Matthew s-a întâlnit în tot timpul ăsta. Pentru mine a părăsit-o pe nevastă-sa. Aşa că e limpede că-i datoraţi scuze lui Helen de la Conturi.

Dacă ăsta n-ar fi fost cel mai groaznic moment din viaţa ei, dacă Helen n-ar fi fost absolut sigură că după asta nimic nu avea să mai fie la fel, şi asta nu într-un sens pozitiv, atunci scena i s-ar fi părut demnă de râs. Preţ de-un minut, Annie şi Jenny au rămas cu gurile căscate, literalmente căscate, ca doi pudeli cu capetele scoase pe fereastra maşinii. Helen şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul şi-a aşteptat ca informaţia să fie procesată. Annie a împietrit.

— Dumnezeule, a zis ea întorcându-se şi luând-o din loc, întotdeauna am zis că eşti cam scârbă, şi-acum se dovedeşte c-am avut dreptate.

— Glumeşti, nu? a întrebat-o Jenny pe Helen cu o expresie perplexă. Asta e o glumă.

— Deloc, a reuşit Helen să murmure.

— Dar ne-ai făcut să credem că e vorba de Helen de la Conturi. De fapt, chiar tu ai spus că ea e vinovata, a adăugat Jenny.

— Scuze.

Vocea lui Helen abia dacă se mai auzea.

— Tu şi Matthew?

Lui Jenny tot nu-i venea să creadă.

— Vai, Doamne! Şi Carlo? L-ai înşelat în tot timpul ăsta?

— Plec acasă. Helen şi-a tras haina pe ea. Ne vedem luni.

Când a trecut prin faţa recepţiei, a auzit-o pe Annie anunţându-i vestea Ameliei. Nici una nu i-a urat noapte bună când a trecut pe lângă ele.

15

Luni, Helen s-a gândit să sune la serviciu şi să anunţe că e bolnavă şi-şi ia o zi liberă. Nu se simţea capabilă să facă faţă privirilor şi râsetelor pe la spate şi nici comentariilor sarcastice pe care ştia c-avea să le primească, în faţă, de la Annie şi Jenny. Lui Matthew i se părea că totul era în regulă – de fapt, era iritant de mulţumit că adevărul ieşise la lumină, aşa că acum fluiera o melodie în bucătărie, ocupându-se de cafea. Matthew însă nu avea idee cât de rele erau femeile şi, mai mult, nu de el aveau să râdă colegele de la serviciu. Matthew reuşise să pună laba pe o femeie atrăgătoare (dacă pot să spun asta chiar eu, s-a gândit Helen) şi mai tânără, în timp ce ea îşi irosea viaţa cu un bărbat la care până şi jalnica de Helen de la Conturi nu s-ar fi uitat de două ori.

— Toţi ceilalţi directori sunt geloşi pe mine, îi spusese Matthew mândru, cu o seară în urmă, după ce fetele plecaseră acasă (noi cuvinte rostite de Claudia; trei: „nu", „fi" şi „idioată" – răspunsul pe care l-a furnizat când a fost întrebată dacă îi place formaţia de băieţi McFly).

— Cum? Şi Laura e geloasă?

Helen nu şi-a putut reprima nota sarcastică din voce. Bărbatul încerca s-o facă să se simtă mai bine, dar ce aspect pozitiv putea să existe în situaţia de a apărea în discuţiile unei turme de boşorogi urâţi pe post de curvă-trofeu?

— Ştii ce vreau să spun.

— Urăsc faptul că ştiu toţi, Matthew. Îmi pare rău, dar asta simt. Mă face să mă simt... ieftină. Mă simt de parcă toţi se uită la mine şi se gândesc că, dacă erau amabili cu mine, atunci le ofeream câte-o partidă de sex oral. Şi ce spune asta despre ei? Vreau să zic că toţi au neveste. Nenorociţi hodorogiţi şi jalnici!

— Bine, bine. Eu nu voiam decât să te înveselesc.

— Ei, îmi pare rău, dar va trebui să încerci altfel, fiindcă metoda asta nu funcţionează.

Helen a luat telefonul ca s-o sune pe Rachel. Iepurii, cum îi botezase Matthew, şi-o trăgeau, la etaj, cu mare tărăboi. Bocăneau în tăblia de la capul patului, urlau „Ah, iubire" şi „Da, iubire" şi-apoi bum, bum, bum. Helen ajunsese la concluzia că patul cuplului era poziţionat chiar peste crăpătura din tavanul ei, aşa că acum, aşezându-se pe propriul pat, simţea că-şi lua viaţa în propriile mâini, în timp ce vecinii de deasupra ţopăiau prin patul lor. Studiind tavanul, lui Helen i s-a părut că fisura, care semăna cu un fulger, se mărea sub ochii ei şi-a încercat să-şi închipuie titlul de pe prima pagină a ziarului *Camden New Journal*:

Femeie zdrobită de un cuplu de amorezi

Mizerabila hoaţă de bărbaţi storcită de amanţii excesiv de activi

Scârbă jalnică de vârsta a doua făcută plătică de un cuplu de iubiţi banali şi urâţi care aveau parte de-o partidă de sex mai grozavă decât ea

Helen a aşteptat ca episodul familiar să se consume – „Da, da, iubire" şi „Iubito, zi-mi tati" (asta era nouă, nota 10 pentru inventivitate, s-a gândit Helen, deşi era cam greţoasă), după care bum, bang, un chiţăit, crescendo şi linişte – apoi a format numărul de telefon.

Rachel a răspuns somnoroasă. Era clar că nici ea nu se dăduse încă jos din pat. Helen îşi petrecuse mare parte din weekend vorbind la telefon, disecând evenimentele zilei de vineri împreună cu prietena ei. Ceea ce însemna că Rachel bănuia ce avea să urmeze.

— Nu pot să mă duc. Nu pot să dau ochii cu ele, a trecut Helen direct la subiect.

— Nu fi proastă. Dacă nu te duci azi, atunci mâine o să-ţi fie şi mai greu să te târâi acolo. Ce-o să faci – o să-ţi iei concediu medical pentru următoarele patru săptămâni?

— Uite o idee bună.

— Care e cea mai groaznică treabă care se poate întâmpla? Să-ţi râdă în nas. Şi să mai râdă şi pe la spate. Să-ţi spună că eşti o curvă care strică familii. Şi fură taţi. Să-ţi spună că întotdeauna te-au bănuit pe tine şi nu pe Helen de la Conturi, fiindcă ea e prea bună pentru Matthew şi niciodată nu s-ar coborî aşa de jos...

Chiar dacă nu voia, Helen a izbucnit în râs.

— Bine, bine, poți să termini.

— Da' acu' serios vorbind, a continuat Rachel. Tu oricum le urăști pe fetele alea, deci ce-ți pasă? Ce părere ai de Jenny? În trei cuvinte.

— Vacă tâmpită și răzbunătoare.

— Și de Annie?

— Curvă și vacă jalnică, idioată, rea, răzbunătoare și fără viață proprie. O pizdă.

— Așa te vreau. Șo pă ele!

— Am zis că Annie e o pizdă?

— Da. Și, Helen, dacă toate metodele eșuează, atunci pocnește-o în bot. Ce-or să-ți facă – te concediază?

Pentru prima dată, cei doi au mers la serviciu împreună, cu mașina lui Matthew care era făcută să treacă și prin junglă pe timp de furtună. Helen s-a văzut nevoită să admită că era mai bine decât cu metroul. Matthew a dat drumul tare la casetofon și amândoi și-au coborât geamurile, cu toate că era luna februarie și afară era un frig de îngheți. OK, deci Magic FM într-un SUV care mergea cu 70 pe oră pe Hampstead Road nu era totuna cu un gangsta rap într-un Chevy la comandă care sălta pe Crenshaw Boulevard, dar era amuzant și, pentru o clipă, Helen s-a simțit încântată că era cu iubitul ei, afară, în public. Ca orice cuplu normal. Dar momentul a trecut și, înainte să-și dea seama ce se întâmpla cu ea, a izbucnit în plâns. Matthew, care se afla la jumătatea refrenului din *Angels*, care nu avea o linie melodică prea clară, dar care era dat aproape la maximum, s-a holbat la ea și s-a oprit din cântat în mijlocul unui cuvânt.

— Ce...? s-a bâlbâit el. Te simți bine?

— Da, și-a tras Helen nasul, deși era limpede că nu se simțea bine deloc.

— Vrei să vorbim? Plângi din cauza mea?

— Nu. Da. Matthew, tu ești fericit?

— Sigur că sunt, a răspuns el tulburat.

— Cum poți să fii? Abia dacă mai vorbim unul cu celălalt, abia dacă mai facem sex, apartamentul e mult prea mic pentru amândoi, tu nu-ți vezi niciodată copiii, soră-ta mă urăște...

— Putem să facem mai mult sex, a intervenit bărbatul fără să priceapă care era problema. Eu am crezut că tu nu vrei.

— Nu e vorba de sex. E vorba de tot.

Helen a așteptat ca Matthew s-o consoleze, să-i spună c-o înțelege, ba chiar să-i declare ceva de genul „Știi, ai dreptate, hai să punem punct", dar, în loc de asta, el se uita la ea. Ochii i-au scăpărat din cauza iritării.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, maturizează-te! Asta e viața adevărată. De-acum nu ne mai jucăm. Așa arată o relație adevărată. Ceea ce-am avut noi înainte a fost o relație nefirească, cu suișuri și coborâșuri. Când stai împreună cu cineva, secretul îl reprezintă lucrurile cotidiene, detaliile banale. Eu am făcut sacrificiul suprem și mi-am părăsit copiii, așa că, dacă eu pot să fiu fericit în situația dată, atunci poți și tu.

— Mi-ai tot spus chestia asta.

Matthew s-a întors, din nou, ca să se uite la ea și-aproape c-a intrat pe banda destinată autobuzelor.

— Adică?

Dar ajunseseră deja în parcarea de peste drum de birou. Acum nu e momentul potrivit, s-a gândit Helen. Peste cinci minute, toți ochii vor fi ațintiți asupra noastră și ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca alea să creadă că sunt nefericită. Ar fi ca și cum ai arăta tăietura pe care ți-ai făcut-o la deget cu o coală de hârtie unui banc de piranha. Helen s-a studiat în oglinda de pe spatele parasolarului și și-a tamponat ochii cu un șervețel, chinuindu-se să nu-și întindă stratul de mascara rezistent la apă care până atunci se păstrase, în mod miraculos, intact.

— Nimic. Am doar emoții din cauza zilei de azi.

Matthew a tras frâna de mână și și-a împletit degetele cu ale ei.

— O să fie în regulă.

Când bărbatul s-a întins s-o sărute pe obraz, Helen a tresărit din cauza temei muzicale din *Emmerdale*, care era enervantă și vag recognoscibilă și care acum reprezenta tonul de apel de pe telefonul ei mobil. A scos celularul din geantă. Sophie. Fir-ar al dracului! Helen a apăsat pe butonul roșu ca să respingă apelul, iar Matthew s-a uitat la ea curios.

— E mama. Nu sunt în stare să vorbesc cu ea acum. O s-o sun mai târziu.

— I-ai spus de noi?

În ultima lună de zile, Matthew îi pusese întrebarea respectivă de cel puțin douăzeci de ori.

— Nu, știi cum e mama. Ei, adică nu știi, fiindcă n-ai văzut-o niciodată, dar poți să-ți închipui. Pentru numele lui Dumnezeu, mama o citește

pe Catherine Cookson. Şi face prăjiturele pentru ceai. Tu ai mai văzut prăjiturele pentru ceai din 1974 încoace? Mama colecţionează ciobăniţe din porţelan. Dacă i-aş spune că m-am culcat cu cineva, *oricine*, cred c-ar face infarct. Dacă vrei să-i spun că trăiesc cu un bărbat însurat, care mai are şi doi copii, atunci întâi trebuie să chemi o salvare – eu nu fac decât să te avertizez.

Matthew a început să râdă.

— Bine, bine, dar, la un moment dat, tot trebuie să afle.

— Aaaa, Matthew şi Helen au venit împreună! Ei, asta da surpriză, a rânjit Annie când Matthew şi Helen s-au despărţit în faţa recepţiei. Amândoi arătaţi de parcă n-aţi prea dormit. Mă întreb de ce.

— Termină, Annie, i-a strigat Matthew jovial peste umăr.

Fiindcă era unul dintre şefi, îşi permitea.

Helen a schiţat un zâmbet fals:

— Du-te-n pizda mă-tii.

Apoi şi-a continuat drumul către birou, ignorând privirile ostile ale lui Jenny. După care a încercat să-şi ţină capul la cutie, verificând mailuri. Dar simţea cum începea să se înroşească până-n vârful urechilor. Helen a reluat, în minte, conversaţia pe care o purtase cu Rachel – „Tu oricum le urăşti – deci ce-ţi pasă ce părere au despre tine?" –, dar exerciţiul ăsta n-a ajutat-o să se simtă mai curajoasă. Nu conta dacă ea le dispreţuia pe femeile respective. În majoritate, chiar le dispreţuia. Pentru răutatea lor, pentru lipsa de originalitate şi pentru rolul pe care îl jucau în procesul de consolidare a tuturor stereotipurilor

de femei pe care le detesta – femeile obsedate de bărbaţi, femeile lipsite de simţul umorului, cele care credeau în horoscoape, cele care urau sportul şi aerienele care nu citeau decât reviste de scandal. Însă acum Helen nu mai putea să le privească de sus, fiindcă acum femeile respective ştiau ce ratată era ea. Nu era decât o chestiune de timp până când aveau să afle de când dura relaţia cu Matthew şi să realizeze că, în aproape toată perioada în care lucraseră împreună, Helen le minţise. Şi toate poveştile alea despre Carlo! Vai, Doamne, Carlo! Helen n-avea nici cea mai vagă intenţie să mărturisească adevărul legat de Carlo – era mult prea ruşinos. Toate momentele în care colegele ei ziseseră ceva despre Matthew, de bine sau de rău, fără să ştie că, mai târziu, ea avea să se vadă cu şeful în secret şi că, prin urmare, nu puteau să aibă încredere în ea şi s-o trateze drept o confidentă. Şi cel mai groaznic lucru era problema Helen de la Conturi. Nu mai conta că fetele merseseră mult prea departe – conta că ea fusese cea care o arătase cu degetul.

Nu-mi pot permite acum să-mi fac griji din cauza asta, şi-a spus Helen şi s-a forţat să reia contactul cu realitatea. Atunci o văzut-o pe Laura. Femeia se uita la ea din spatele geamului despărţitor, apoi a schiţat un zâmbet. Laura a scos capul pe uşă.

— Helen, ai un minut?

Helen s-a ridicat cu greutate de pe scaun şi a închis în spatele ei uşa biroului minuscul al Laurei. Apoi s-a aşezat.

— Deci, a început Laura. Evident, am aflat. Ştii cum merg lucrurile aici.

Helen a mârâit un răspuns care n-o angaja în nici un fel. S-a înfundat în scaun şi-a început să fixeze gresia cenuşie şi cu asperităţi, ca o adolescentă care a fost chemată în biroul directoarei.

— N-am vrut decât să-ţi spun că, a continuat Laura, dacă ăsta e motivul pentru care ţi-ai dat preavizul, atunci eu aş vrea să te mai gândeşti. Sunt conştientă că acum atmosfera din jurul tău e înfiorătoare, dar situaţia o să se schimbe. Fetele astea au o capacitate de concentrare de copil mic – o să intervină altceva şi ele o să treacă la următoarea victimă. Tu ai putea să-ţi iei acum concediu şi să laşi balonul să se dezumfle.

— Mulţumesc.

Helen şi-a ridicat privirea către Laura. Îi era sincer recunoscătoare pentru cuvintele respective. De ce nu-mi place de ea? s-a întrebat iar Helen. A, da, fiindcă e femeie şi e directoare, iar eu nu sunt decât o secretară şi cred c-ar fi trebuit să primesc postul ei. Nu pentru că m-aş descurca mai bine decât ea, ci pentru că sunt geloasă, am luat decizii îngrozitor de proaste şi mi-am distrus totalmente viaţa.

Helen a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Îţi mulţumesc. Pe bune. Chiar apreciez gestul tău. Dar... oricum, a venit momentul să plec de-aici. Peste vreo două luni fac 40 de ani şi nu vreau să fiu o secretară de 40 de ani.

— Asistentă personală.

— E acelaşi lucru. E cam timpul să-mi fac o carieră.

— Şi ce-o să faci?

— N-am idee. N-am prea multe talente şi mă simt prea bătrână ca să mă mai duc în altă parte

și s-o iau de la început. Asta dacă s-ar mai găsi cineva care să mă angajeze. Dar o să mă gândesc eu la ceva.

— Ei, eu o să-ți duc dorul. Pe bune. Și-o să mă interesez și eu, să vedem dacă pot să pun o vorbă bună pentru tine pe undeva.

— Mulțumesc. Iartă-mă c-am fost o asistentă așa de scârboasă. Sper să ai mai mult noroc cu următoarea.

— Știi, singurul motiv pentru care aș vrea să rămâi e că mă îngrozesc gândindu-mă că o să mă oblige să accept pe cine știe cine în locul tău.

— Am auzit că Annie ar vrea să se mute de la recepție.

— OK – dacă-i spui ceva, atunci să-ți iei adio de la vreo scrisoare de recomandare din partea mea, a râs Laura. Vorbesc serios.

Întoarsă la biroul ei sub privirile scrutătoare ale colegelor, Helen s-a uitat la ceas. Supraviețuise o dimineață întreagă și se părea că pedeapsa cea mai grea a fetelor era să nu-i vorbească deloc sau să-i arunce, din când în când, câte-o remarcă tăioasă. Dacă ăsta era nivelul, atunci Helen putea să-i facă față.

N-a fost însă așa.

Tocmai își trăgea haina pe ea ca să iasă să-și cumpere un sendviș, pe care se decisese să-l mănânce singură, așezată pe o bancă din piața din fața clădirii, când Helen de la Conturi, care renunțase la rujul de culoarea prunei și revenise la vechiul ei costum albastru închis, a intrat în biroul secretarelor. Helen i-a zâmbit și chiar se gândea s-o întrebe dacă nu voia să meargă și ea

până la magazinul din colţ, când a realizat că femeia a ignorat-o completamente. Şi nu numai c-a ignorat-o, dar s-a dus la Jenny, care a întâmpinat-o ca pe o rudă pe care n-o mai văzuse de-un car de ani şi pe care tocmai o descoperise după ce supravieţuise tragediei de pe *Titanic*. Cele două fete au început să chicotească vesele, după care s-au uitat în direcţia ei şi au izbucnit în râs. Asta era deja prea mult. Helen se aşteptase la un astfel de comportament din partea celorlalte colege, dar acum Helen de la Conturi îşi bătea joc de ea. Helen de la Conturi! Şi ea care se sacrificase ca s-o salveze pe idioata aia jalnică! Cum de-şi permitea?! Helen şi-a întors privirea către ea cu duşmănie, dar Helen de la Conturi fie că n-o vedea, fie că se bucura de amărăciunea lui Helen a noastră. Apoi victima a auzit-o pe grăsuna cu tunsoare *pixie* zicând ceva, la care a fost adăugat cuvântul „curvă", după care ambele colege s-au uitat la ea şi-au izbucnit, din nou, în râs. Helen a simţit că se înroşeşte din nou la faţă, şi-a înşfăcat geanta şi-a pornit ca o furtună către uşă. Pe drum a trecut pe lângă Annie, care se îmbrăcase deja şi venise să se alăture celorlalte secretare.

— Gata, fetelor, unde mergem la prânz?

Helen a auzit-o strigând ca să acopere hohotele de râs şi, în loc să aştepte liftul şi să rişte să mai fie încă pe hol când fetele aveau să iasă din birou, a deschis uşa către ieşirea de urgenţă şi practic a fugit pe scări în jos cinci etaje şi-a ţâşnit în stradă.

16

— Fii atentă, a spus Matthew scoţând de la spate un vraf de hârtii, cu gesturile largi şi teatrale ale unui magician care scoate iepurele din joben.

— Ce-s astea? a întrebat Helen şi-a întins mâna, după care, văzând titlurile de pe hârtii, a simţit cum i se strânge inima.

Winkworths, Frank Harris, Copping Joyce. Agenţii imobiliare. Of, fir-ar al dracului! OK, deci ei doi locuiau deja împreună, dar semnificaţia unei decizii *ferme*, *finalitatea* gestului de a cumpăra o locuinţă împreună îi crea lui Helen un sentiment de panică. Atunci când cumpărai o locuinţă împreună însemna că „Asta e, ne-am decis, suntem împreună pentru totdeauna", iar Helen nu se simţea pregătită pentru asta – de fapt, nu ştia dacă avea să fie vreodată gata pentru pasul respectiv. Dacă era să fie sinceră cu ea, şansele erau foarte reduse. În ultima vreme, când încerca să se gândească la viitor, scenariul nu-l includea niciodată pe Matthew. În realitate, în ultima vreme Helen se ferea să-şi imagineze cum avea să arate viaţa ei în viitor – era un exerciţiu mult prea deprimant.

— Tot timpul zici că apartamentul e prea mic, așa c-am zis, ce mama naibii?!

— Dar..., a intervenit Helen agățându-se de un fir de ață, ca înecatul, cum ne putem permite o altă locuință? Vreau să zic că tu încă mai plătești rate la cealaltă casă, mai trebuie să-i dai bani și lui Sophie pentru copii, iar eu sunt pe cale să devin șomeră. Și e posibil ca nimeni altcineva să nu mai vrea să mă angajeze.

Matthew i-a zâmbit mânzește.

— Tu ai idee cât câștig eu? Practic am putea să ne cumpărăm o altă locuință cu bani gheață. Nu o casă, dar un apartament mare. În orice caz, unul cu mult mai mare decât ăsta. Unde-ai vrea să stăm? În Highgate? Primrose Hill? Pe-aici, prin zonă? Eu vreau undeva unde să fiu aproape de copii, în rest, Bob e la picioarele tale.

Helen și-a ignorat starea de iritare provocată de expresia stranie pe care o folosise Matthew.

— Dar eu îmi iubesc apartamentul.

— Ba nu-l iubești deloc. Tu singură ai zis că e minuscul, întunecos, că e năpădit de igrasie, iar Iepurii o să ne omoare într-o noapte în propriul nostru pat. Plus că e o nebunie ca, la vârsta ta, să mai stai într-o locuință închiriată.

— Măcar hai să mai așteptăm până când îmi găsesc alt serviciu, a sărit Helen, gândindu-se că, probabil, asta nu avea să se întâmple niciodată, și-atunci o să pot și eu să contribui cu bani. Nu vreau să mă simt ca o femeie întreținută.

Tehnica asta a părut să funcționeze și cei doi au petrecut o jumătate de oră destul de plăcută, frunzărind cataloagele pe care Matthew le adusese oricum, pe principiul „Numai ca să vedem cum arată piața".

— Eşti foarte drăguţ cu mine, i-a spus Helen când s-au suit în pat. Îmi pare rău că, în perioada asta, sunt o vacă mizerabilă şi greu de suportat.

— Ştii ceva? Poţi să mă răsplăteşti, i-a răspuns Matthew şi s-a întins s-o sărute.

Pentru prima dată, de foarte mult timp, cei doi au făcut sex, iar Helen şi-a adus aminte cum fusese înainte ca situaţia să se deterioreze. A fost sălbatică şi zgomotoasă, iar bărbatului i-a plăcut asta, deşi, la drept vorbind, Helen o făcuse numai ca să fie auzită de Iepuri. Când Matthew a adormit, Helen l-a studiat o vreme. Era aşa de liniştit, aşa de lipsit de orice griji. Habar nu avea cât de gravă era situaţia de fapt. Helen s-a simţit îngrozitor de vinovată. L-a sărutat pe frunte. Era fericită că măcar reuşise să-i ofere o seară plăcută. După care s-a întors pe partea ei de pat şi s-a culcat.

Helen şi Sophie erau, din nou, împreună într-un bar, iar Helen o îmboldea pe Sophie să-i povestească detalii despre eşecul mariajului ei. Prima dată, când Sophie a sunat-o ca să aranjeze o nouă întâlnire, Helen a refuzat-o, dar apoi, la insistenţele ei, a cedat imediat. Nu reuşea să-şi dea seama dacă acceptul respectiv venise din curiozitate sau dintr-un soi de masochism, însă nu putea să rateze şansa de a înţelege care erau ramificaţiile gestului ei – acela de a-l fura pe Matthew – din punctul de vedere al celeilalte femei. Nu putea să rateze ocazia de a-şi mai zgândări buba, până în punctul în care durerea avea să dispară într-un fel de amorţeală, iar rana avea să înceapă să se vindece. Sophie, mereu o persoană controlată, rezista şi ea dorinţei de

a-şi pune sufletul pe tavă. Cu toate că era tentată să se spovedească şi astfel să încerce să dilueze enormitatea durerii pe care o simţea. Totuşi i-a furnizat noii ei prietene o ştire proaspătă – că mai aflase şi alte amănunte despre rivala ei.

— Tipa lucrează chiar la Global. Îţi vine să crezi?

Helen aproape că s-a înecat cu înghiţitura de votcă pe care o luase.

Simţea că pereţii barului începeau să se strângă în jurul ei. S-a uitat de jur-împrejur: totul era la fel, lumea îşi vedea de mersul ei, iar Sophie continua să vorbească.

— Vreau să zic că ştiam c-a cunoscut-o prin intermediul serviciului, dar nu mi-am închipuit că e vorba de cineva cu care stă bot în bot toată ziua. Pentru numele lui Dumnezeu, tipa a fost asistenta lui personală!

— De unde ştii? a izbutit Helen s-o întrebe.

— Crede-mă, atunci când se întâmplă lucruri de genul ăsta, oamenii abia aşteaptă să vină şi să-ţi toarne ultimele noutăţi. Se pare că tipa tocmai a anunţat vestea ieri în tot biroul. Deşi Amelia mi-a zis că nimeni n-a fost surprins, fiindcă tipa a fost întotdeauna cam cu nasul pe sus. Nimeni n-o înghite.

A! Amelia de la Resurse Umane. Ce scârbă, s-a gândit Helen.

Tot restul serii, Helen a tot întors discuţia la „Helen cea Rea", cum îşi dăduse seama că era percepută, şi pe bună dreptate, dar tot simţea nevoia să audă ce mai spuseseră colegele despre ea. Celelalte detalii pe care Sophie le aflase de la Amelia erau:

Helen era un dezastru la serviciu (ceea ce nu era deloc adevărat)

Flirta cu toți directorii de sex masculin (la fel de neadevărat)

Până de curând, le spusese tuturor fetelor de la birou că avea un alt iubit („Mă întreb dacă Matthew știe asta", a spus Sophie)

Le spusese tuturor că Matthew avea o aventură cu o altă femeie, ca să înlăture suspiciunile în ceea ce o privea („Grozav", a zis Sophie)

Avea aproape 40 de ani („Ha!", a exclamat Sophie. „E mai tânără decât mine, dar nu cu mult. N-o să se mai poată baza mult timp pe aspectul fizic.")

— Doamne, mi se pare oribilă, s-a trezit Helen zicând.

O clipă, a și crezut ce-a spus. Asta până când și-a adus aminte că se referea la ea însăși.

— Și prietena ta crede că relația o să dureze?

— A, Amelia nu e prietena mea, a lămurit-o Sophie. Dar e una dintre femeile alea care întotdeauna vor să fie primele care să livreze cele mai proaspete știri, așa că pun pariu că abia aștepta să mă sune. Deci nu e c-ar fi fost îngrijorată de soarta mea. De fapt, eu nici n-o suport.

Ai gusturi bune, s-a gândit Helen.

— Și nu, a continuat Sophie, percepția generală a celor de la Global este că relația n-o să dureze. Toți sunt de părere că lui Matthew o să-i vină mintea la cap și-o să-și dea seama c-a făcut o greșeală, dar eu am dubii. Îl cunosc pe Matthew. Niciodată n-o să admită c-a greșit.

— Nu se știe niciodată, a remarcat Helen.

— Ei, acum asta e problema lui, a replicat Sophie, încheind subiectul.

După asta, n-a fost chip să mai accepte o discuție pe tema fostului soț, și cele două prietene au alunecat spre subiectul mult mai puțin incitant al viitoarei zile de naștere a Claudiei.

— Cum e Claudia? Vreau să zic, ce-o interesează? a întrebat Helen, gândindu-se c-ar putea să mai adune informații utile, de care să se folosească în lupta ei de a face ca după-amiezile de duminică să devină suportabile.

— Marea iubire a Claudiei sunt animalele. Când era mai mică voia să se facă medic veterinar și cred că și acum vrea tot asta, numai că nu mai recunoaște, fiindcă e în faza „Nu trebuie să las să se vadă că-mi pasă de ceva". Suzanne este cea care ia note mari la examene. Ea vrea să se facă doctoriță sau, cel puțin, așa zice, deși cred c-o ține, în continuare, pe panta asta pentru că a spus odată c-ar vrea să se facă doctoriță și de-atunci Matthew tot anunță chestia asta. Sinceră să fiu, cred că-i e frică să spună că vrea să se facă altceva, fiindcă e fata tatei și nu vrea să-l dezamăgească pe Matthew. În rest, e o fetiță normală. E înnebunită după trupele de băieți, după farduri și după chestii roz. N-am văzut-o niciodată să se uite la *Holby*[1] și nu e deloc interesată de științele exacte. Pe bune, eu chiar sunt recunoscătoare

1. *Holby City* – serial de televiziune, transmis pe postul britanic BBC One, ce urmărește dramele medicilor și pacienților din Holby City Hospital. (n. r.)

pentru faptul că amândouă sunt relativ echilibrate şi nici una nu e încă dependentă de droguri, nu se prostituează şi nici n-a furat de prin magazine – mă rog, din câte ştiu eu.

Helen a râs.

— Cât au? 10 şi 12 ani?

— Curând 11 şi 12. Dar ce contează? În ziua de azi, toţi încep de mici...

— Crezi că vor ca tatăl lor să se întoarcă acasă?

— Cred c-ar da orice pentru asta. Absolut orice. Dar ele sunt încă mici şi mai au puterea să ierte şi să uite. Pe măsură ce înaintezi în vârstă, ţi-e din ce în ce mai greu să faci asta.

— Şi de Helen ce părere au?

Lui Helen îi era imposibil să nu mai zgândăre subiectul.

— A, nu pot s-o suporte. Sau, cel puţin, aşa mi-au zis mie. Se pare însă că tipa a demonstrat foarte limpede că fetele n-o interesează.

Helen şi Sophie au luat împreună un taxi până la staţia de metrou Camden, acolo unde Helen a insistat să coboare şi să meargă pe jos până acasă, iar Sophie şi-a continuat drumul pe Kentish Town Road. Fusese o seară aşa de normală, o întâlnire atât de firească între prieteni, încât Helen aproape c-a şi uitat cine erau ea şi Sophie, aşa c-a lăsat-o pe aceasta, care insista de zor, s-o ducă până în faţa uşii. Sigur că Matthew nu era acasă – era acasă la Sophie şi vedea de fete –, aşa cum nici maşina lui nu era, dar, cu toate astea, gestul lui Helen a fost extrem de riscant. Ce era dacă Sophie, ştiind acum unde

locuia prietena ei, se decidea ca, într-o zi, să treacă pe la ea fără să se mai anunţe? Nu... Helen nici nu se putea gândi la o astfel de posibilitate. Şi-a făcut loc prin mulţimea care ieşea de la Electric Ballroom şi a reluat în minte filmul întâlnirii. În afara acelei jumătăţi de oră în care se desfiinţase pe sine însăşi, fusese o seară plăcută. Ciudată, dar plăcută. Ciudată, plăcută şi foarte nesăbuită. Helen s-a întrebat dacă nu cumva voia s-o încheie cu viaţa.

Şi-a dat seama că se simţea vinovată faţă de fete. N-a fost vina lor c-au ajuns să fie prinse în mijlocul poveştii ăsteia, s-a gândit Helen, pe care votca o făcea neobişnuit de generoasă. Îmi place de Matthew, îmi place de Sophie, deci nu există nici un motiv pentru care să nu pot să fac un efort ca să mă înţeleg cu progeniturile lor. De fapt, Helen a realizat că începuse chiar să prindă drag de fete. *În principiu.* Când Sophie vorbea despre ele, le transforma într-un subiect care te intrigă – fetele păreau vulnerabile, complicate, unice şi dotate cu un potenţial neexploatat şi, deocamdată, neştirbit de loviturile vieţii. Atâta doar că era foarte dificil să suprapui imaginea asta peste aceea a creaturilor ursuze şi monosilabice care-şi petreceau după-amiezile de duminică pândind-o de sub bretoanele lungi. Când Helen a intrat pe Jamestown Road şi-a jurat să se străduiască mai tare.

— Hai să luăm un pisoi, a spus ea când a ajuns acasă şi după ce Matthew a terminat cu smiorcăielile legate de faptul că Sophie se întorsese târziu acasă şi că, din nou, era cherchelită.

— Ce?

— Vorbesc serios. Hai să mergem la Battersea, la adăpostul pentru animale, şi să luăm un pisoiaş, o pisică sau un câine. Orice. Da' hai să luăm un animal.

— Rachel te-a îmbătat criţă? a întrebat-o Matthew râzând, dar Helen şi-a dat seama că el era mulţumit să vadă că iubita lui era binedispusă.

17

Zilele s-au târât, în continuare, prin întunericul umed de februarie. Helen se forța să se ducă la serviciu și să se așeze la birou, făcând pe surda la comentariile ocazionale care-i erau aruncate de către celelalte femei. De fiecare dată când colegele reveneau la campania de ignorare a trădătoarei, Helen se simțea ușurată. Matthew insista să treacă s-o vadă de mai multe ori pe zi, și asta în ciuda faptului că Helen îi explicase de nenumărate ori că nu făcea decât să-i înrăutățească situația. La fiecare plecare a lui (un „Pa, fetelor" general), ea își ținea ochii lipiți de ecranul calculatorului, ca să nu vadă rânjetele colegelor. De joi, a decis să-și folosească iPod-ul când stătea la birou. La prânz, chiar și atunci când ploua, ieșea ca să-și mănânce sendvișul în piața de după colțul clădirii. Și-așa vineri, cum stătea cu părul ud, cu sendvișul năclăit și cu romanul pe care-l citea făcut fleașcă, s-a întâlnit cu Sophie. Și nu numai cu Sophie, ci și cu un bărbat foarte atrăgător.

Helen i-a zărit cu coada ochiului. Cei doi mai aveau o fracțiune de secundă și ajungeau în fața băncii pe care stătea ea. Helen a paralizat din cauza șocului și s-a gândit dacă să încerce să plece, dar i s-a părut prea riscant. Când Sophie a observat-o la rândul ei, Helen abia apucase să-și revină oarecum și se chinuia să dea impresia că a mânca pe o bancă, cu o ploaie rece ca gheața căzându-ți în creștet, în piața de lângă Global PR era cel mai firesc lucru din lume.

— Bună!

— Eleanor! Ce naiba faci aici?

— Am... avut o întâlnire pe Dean Street și... mai am încă una, peste puțin timp, chiar după colț. Așa că m-am gândit să profit de vremea asta frumoasă.

Din fericire, atât Sophie, cât și Domnul Atrăgător au râs. Helen s-a uitat mai bine la el. Doamne, tipul era chiar frumos – era înalt, cu o combinație ușor tulburătoare de păr negru și o pereche de ochi de un albastru pal incredibil, avea câteva riduri provocate de râs și era bine făcut. Helen detesta bărbații slăbănogi. Ăia numai genunchi și coate, care întotdeauna se îmbrăcau de parcă voiau să-și scoată fizicul scheletic în evidență, fiindcă erau mândri de el. Ăia care nu purtau decât jeanși strâmți, care-i făceau să semene cu niște cocostârci. Acum, sincer vorbind, dacă, în urmă cu câțiva ani, cineva ar fi întrebat-o pe Helen dacă-i plac bărbații cu chelie și burtă, răspunsul ei ar fi fost „Sigur nu". Trecuse atât de mult timp de când Helen nu mai văzuse un bărbat care să-i placă, măcar pe departe, încât acum s-a holbat la Domnul Atrăgător ceva mai

mult decât ar fi trebuit. Apoi și-a adus aminte că nu e frumos să te holbezi la cineva, mai ales dacă respectivul se poate dovedi a fi noul iubit al noii tale prietene.

N-a fost însă decât o rătăcire temporară, care s-a consumat într-o clipă. Helen știa că nu era vorba decât de o resuscitare a hormonilor ei adormiți, generată de evenimentul de a fi dat cu ochii de o persoană măcar pe jumătate ca lumea, și asta pentru prima oară după foarte mult timp. S-a mustrat singură, în gând, pentru că-și permisese reacția respectivă. Chiar nu trebuia să-și facă un obicei din a-i fura bărbații lui Sophie.

— El e Sonny, a spus Sophie și, dintr-un motiv misterios, și ea și bărbatul au izbucnit în râs. Eleanor... a, Eleanor se ocupă de PR. Ce întâmplare! Sonny deschide un restaurant pe Percy Street cam în două săptămâni și tocmai îi ziceam că trebuie să-și găsească o persoană care să se ocupe de PR – și uite că ne-am întâlnit cu tine. Dă-i o carte de vizită.

— Ăăă... le-am terminat. Îmm, din cauza mutatului și-așa mai departe. Trebuie să-mi comand altele...

— Ei, atunci o să-i dau eu numărul tău de mobil. Nu ești prea ocupată, nu?

Helen a întocmit repede o listă mentală cu argumentele pro și contra:

Pro

Sunt aproape șomeră, deci banii mi-ar prinde bine

Pot să fac chestia asta și cu ochii închiși

Ăsta poate să fie începutul unei noi cariere

Contra

Nu lucrez în PR
Nu mă cheamă Eleanor
Nu-mi aduc aminte care am zis că mi-e numele de familie

Fără să știe de ce, într-o fracțiune de secundă Helen a decis că argumentele pro aveau câștig de cauză și s-a trezit zicând:

— Nu, deloc. Ar fi grozav. Dă-mi un telefon.

Apoi:

— Și cum e restaurantul?

— Păi, e cu specific spaniol. M-am gândit să-l botez „Verano". O să servim *tapas*. Toate ingredientele sunt importate. O să pregătim mâncare catalană autentică. Bucătarul-șef a venit de la Gaudi, din Barcelona. Ai auzit de restaurantul ăsta?

— Nu, îmi pare rău. Ai mai avut vreun restaurant?

Tipul era atât de entuziasmat, încât era foarte simplu să ți-l închipui vrăjind presa.

— Am avut un bistrou în Richmond. Micuț. Sigur. Sincer să fiu, chestia asta de-acum mă sperie de moarte.

— Eu îi tot spun că e nebun, a intervenit Sophie. Știi ce se spune: că, statistic vorbind, nouă din zece restaurante dau faliment în primul an de funcționare. Ei, el deja l-a avut pe acel unu din zece, așa că și-n continuare nu poate să-i meargă decât tot bine.

— Sophie mă susține întotdeauna, a remarcat Sonny, iar Helen s-a gândit cât de relaxați păreau cei doi.

Era bucuroasă pentru prietena ei, deși puțin supărată că Sophie nu-i pomenise nimic de noua ei cucerire pe parcursul ultimei lor întâlniri. Poate că se vedea cu el dinainte ca Matthew s-o părăsească, s-a gândit Helen, sperând c-a găsit un amănunt care s-o facă să nu se mai simtă vinovată, dar știa că Sophie nu era genul de femeie infidelă.

Helen și-a luat la revedere de la Sophie, care-a promis s-o sune săptămâna următoare, și de la Sonny, care-a asigurat-o c-avea să-i telefoneze chiar în după-amiaza respectivă. Apoi a așteptat până când cei doi au dispărut și s-a întors la serviciu, ca să se așeze la loc, în spatele biroului ei nenorocit.

Vai, Doamne, ce-am făcut? E o nebunie. Helen lucra la Global de destul de mult timp ca să știe că putea să conducă o campanie de presă de mici dimensiuni chiar și în somn – dar ca Eleanor Cumocheamă? Toate cunoștințele ei, nenumărații editori, editorii-adjuncți și jurnaliștii cu care trata în fiecare zi în numele Laurei o cunoșteau ca Helen Williamson. Poate că, în relația cu ei, putea să-și folosească numele adevărat, iar cu Sonny – pe cel inventat. Sau poate că putea să-i explice bărbatului că, în lumea oamenilor de PR, ăla era echivalentul pseudonimului literar. Sau să-i spună că ăla era numele ei de fată. Deși Helen nu mai întâlnise pe nimeni care, odată măritată, să nu-și schimbe numai numele de familie, ci și prenumele. Era o idee tâmpită. Mult prea periculoasă.

Dar... dacă figura îi reușea? Dacă făcea o campanie excelentă și-apoi Sonny o recomanda celorlalți prieteni ai lui? Atunci Helen putea să-și facă firma ei și să le spună adio celor de la Global. Nu... dacă făcea o campanie excelentă, atunci Sonny ar recomanda-o prietenilor lui pe Eleanor Cumocheamă. Eleanor Cumocheamă putea să-și facă firma ei, să înceapă o afacere de succes și să pună bazele unei cariere fulminante. Iar ea nu era Eleanor Cumocheamă. Vai, Doamne, oare *cum* îi spusese lui Sophie c-o cheamă? N-avea nici cea mai vagă idee.

Și cu asta, Helen a intrat în biroul Laurei.

— Voiam să știu dac-ai avut cumva noroc – dac-ai auzit de vreun post.

— Am auzit, i-a răspuns Laura și i-a întins un bilețel pe care erau scrise, cu cerneală neagră, un nume și un număr de telefon. Martin Ross, de la EyeStorm. Au fost o firmă de top. Mă tem însă că e vorba tot de un post de secretară. Eu le-am tot spus că ești pregătită să faci muncă de PR, însă toți cer experiență. Îmi pare rău.

— Mulțam c-ai încercat, a spus Helen retrăgându-se către ușă. O să-l sun, a încheiat ea, deși nu intenționa s-o facă.

Ziua se scurgea greoi. Helen luase decizia ca, în cazul în care Sonny avea s-o sune, să-i spună că era de acord să se ocupe de campania de PR. Avea să lucreze, în relația cu Sonny, pe post de Eleanor Cumocheamă, iar în tratativele cu presa ca Helen Williamson și-avea să găsească ea o cale ca să netezească diferențele dintre cele două personaje astfel încât, la finalul campaniei, să fi

căpătat experiența necesară ca să găsească un post adevărat de PR – postul pe care ar fi trebuit să-l obțină cu mulți ani înainte. Helen și-a privit mobilul, implorându-l, în gând, să sune.

La ora 5 a început ritualul plictisitor și fără sens al băutei de vineri de la birou. Obiceiul era să se deschidă câteva sticle de șampanie și oricare dintre directorii aflați prin zonă să tândălească prin zona secretarelor, până când toți angajații dădeau repede peste cap câte-un pahar și-apoi plecau acasă. Intenția era ca respectivul ritual să-i apropie pe colegii de serviciu. De obicei, doi-trei dintre cei mai jalnici angajați rămâneau în urmă, golind paharele tuturor și devalizând frigiderul în căutare de bere, pentru ca apoi să se mute într-un bar din zonă, unde să zacă toată seara și de unde să adune istorioare hilare despre viața lor sălbatică și incitantă, pe care să le relateze la birou, luni dimineața („Am vomat în paharul cuiva!", „Mi-am tras-o cu un tip în taxi!", „Am dansat pe mese la Nelly Dean!"). Din fericire, în seara respectivă, Matthew era plecat la o lansare, dar Alan Forsyth, unul dintre partenerii din conducerea firmei, care avea o reputație binemeritată de nenorocit, era la post, socializând cu Laura. Curând au început să apară și ceilalți angajați. Printre ei erau și Annie și Amelia. Helen a rămas la biroul ei, cu capul la cutie, rugându-se ca Laura să-i spună că putea să plece mai devreme.

— Nu bei nimic, Helen? a strigat Alan către ea. Ți-e teamă că, dacă tragi două pahare, n-o să poți să-mi mai reziști?

Corul de vrăjitoare a început să cotcodăcească.

— Termină, Alan, a intervenit Laura, dar bărbatul nu putea niciodată să rateze șansa de a se da în spectacol, mai ales dacă publicul era format din femei.

— Sunt prea tânăr pentru tine?

Lui Alan i se părea că era așa de amuzant, încât fața îi explodase într-un soi de roșu-vinețiu. Helen s-a gândit că semăna c-o vânătă. O vânătă obeză, transpirată și indigestă. S-a rugat ca bărbatul să aibă un atac de cord sau măcar un accident vascular. Nimic fatal. Doar ceva care să-l bage în spital pentru vreo câteva săptămâni.

— Vreau să zic că nu sunt decât cu – cât? – 15 ani mai mare decât tine!

Bine. Ceva fatal.

Alan n-avea să renunțe. Cel puțin nu atâta vreme cât făcea mulțimea să râdă.

— Dar am nevastă și copil. Asta e foarte excitant pentru tine, nu?

Helen s-a gândit dacă să scoată artileria grea. Arma care l-ar fi făcut pe Alan una cu pământul dintr-un singur foc. Arma care l-ar fi făcut să priceapă că tot biroul știa de e-mailurile sordide pe care i le trimitea unei femei pe nume Felicia, care, în mod sigur, nu era nevastă-sa. L-ar fi făcut să priceapă nu numai că toate secretarele știau de e-mailurile respective, dar și că petrecuseră multe după-amiezi, când el era plecat, citind mesajele electronice cu voce tare. Se părea că Alan uitase faptul că e-mailurile care intrau în *inbox* ajungeau întâi la asistentul lui, Jamie – apropo, Jamie fusese angajat după ce asistenta personală a lui Alan, Kristin, se plânsese că șeful

îi făcuse propuneri indecente la petrecerea de Crăciun a firmei şi că apoi, după ce mai dăduse câteva pahare peste cap, încercase s-o pipăie pe coridor. Sigur că pentru Alan nu existaseră nici un fel de repercusiuni. Asistenta lui personală fusese concediată şi, două săptămâni mai târziu, Jamie fusese promovat din funcţia de curier la cea de asistent. Jamie, care era bun prieten cu Kristin şi-şi petrecuse multe ore ascultând lamentările acesteia legate de mâinile neastâmpărate ale şefului, n-avea nici o fărâmă de loialitate faţă de Alan, căruia omisese să-i aducă aminte că schimburile de e-mailuri nu erau, practic, confidenţiale.

Uneori, când una dintre secretare bea ceva mai mult la petrecerile de vineri după-amiaza, lumea se trezea rostind tot soiul de citate de genul „puţe uriaşe şi tari" sau „organe pulsând de dorinţă", fiindcă Alan nu fusese înzestrat cu darul originalităţii sau al talentului literar – iar Jamie stătea cu sufletul la gură sperând ca şeful să nu se prindă, dar până atunci scăpase de fiecare dată basma curată. Suprema lui aroganţă îl făcea pe Alan să se creadă de neatins. Helen ştia însă că un atac direct ar fi deconspirat întreaga poveste, iar Jamie probabil c-ar fi fost dat afară, în timp ce Alan ar fi fost bătut pe spate, în semn de felicitare, de către ceilalţi directori.

Helen a tras adânc aer în piept, s-a ridicat şi şi-a luat haina de pe spătarul scaunului.

— Ştii ceva, Alan? Ai dreptate. Chiar că vreau să mă culc cu tine. Nu ştiu exact dacă din cauza părului tău ciufulit, din cauza reputaţiei tale, a uluitorului tău talent sau poate din cauza

inteligenței tale efervescente, dar mi se pare că ești totalmente irezistibil.

— Aaa, am atins-o la coarda sensibilă, a remarcat Alan, dar era limpede din felul în care râdea că nu mai era la fel de sigur pe el.

— Du-te-n pizda mă-tii!

Ignorând „aaa"-urile celorlalte femei, Helen a plecat ca o furtună către ușă. Apoi, îngrozită, chiar când credea c-a scăpat, a realizat că-și uitase geanta. Preț de-o secundă s-a gândit s-o abandoneze, numai că geanta aia conținea toată viața ei: cheile, banii și mobilul. Roșie ca racul, a trebuit să se întoarcă și să-și croiască drum prin birou. Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Helen a ținut capul sus, încercând să dea senzația că dubla ieșire de pe scenă făcuse parte din plan încă din faza inițială.

— Cum îți permiți să-ți bați joc de mine? Să nu te aștepți să-ți dau vreo nenorocită de scrisoare de recomandare, a scuipat Alan în direcția ei.

Annie, Amelia și Jenny se înverșiniră de-atâta râs. Helen a lăsat capul în piept.

— Dă-o dracului de treabă, Alan! Mai maturizează-te și tu, s-a auzit glasul Laurei. De ce să vrea o scrisoare de recomandare de la tine? Helen lucrează pentru mine. Femeia a ridicat tonul ca să se asigure că Helen o auzea. Și am de gând să-i dau recomandări foarte bune.

Când Helen a ajuns în holul de la parter, încă așteptând să-și revină, telefonul mobil a început să-i sune. Era un număr pe care nu-l cunoștea. Înainte să răspundă, a tras adânc aer în piept.

— Alo.

— Bună. Eleanor?

Bingo. Când și-a dat seama despre cine era vorba, a luat-o ușor cu amețeală și-a trebuit să facă un efort pentru ca vocea să-i sune calmă și inteligentă.

— Eu sunt.

— Ne-am întâlnit mai devreme, în Soho Square...

— Da! Bună.

— Da, ăăă... M-am gândit și... Sophie are dreptate. Dacă crezi că ai timp să mă ajuți, atunci mă întrebam dacă n-ai vrea să ne întâlnim și să discutăm despre campania de PR.

Helen s-a chinuit să răspundă ca un adevărat profesionist.

— Sigur. Mi-ar face plăcere. Spune-mi când vrei să ne întâlnim.

— Păi, a zis Sonny, ce-ai zice să ne vedem chiar acum? Eu sunt la restaurant. Dacă vrei, poți să vii încoace și să vezi la ce te înhami.

Helen s-a întors către scări și-a intrat la toaletă. Verific doar dacă sunt cât de cât prezentabilă, s-a gândit ea, dar s-a trezit refăcându-și machiajul de la A la Z. E important să arăt bine, a murmurat de una singură în timp ce se pieptăna. În munca de PR, totul ține de imagine. Dar Helen era conștientă că se mințea singură și că, de fapt, voia ca Sonny s-o găsească atrăgătoare.

Asta era realitatea. Voia – nu, avea nevoie de – comanda respectivă, dar în joc mai era și altceva, iar acel ceva o făcea să nu se simtă tocmai în largul ei. Trebuia s-o sune pe Sophie și să afle exact cum stătea treaba între ea și Sonny, și asta înainte să se trezească într-o situație

pe care, mai târziu, putea s-o regrete. Helen a format numărul lui Sophie, însă i-a răspuns robotul.

Of, dă-o-ncolo, şi-a spus ea. Sunt femeie în toată firea, pot să iau singură hotărâri în ceea ce mă priveşte şi n-o s-o zbârcesc absolut deloc. Îmi trebuie doar ceva de muncă.

Restaurantul lui Sonny se afla în ultima fază a procesului de renovare. Helen a intrat singură, escaladând mormanele de moloz şi având grijă să nu se împiedice de firele întinse peste tot. Era limpede că, deocamdată, localul nu era alimentat cu energie electrică, aşa că spaţiul micuţ era luminat cu ajutorul câtorva lămpi pe baterii, răspândite prin colţuri. În ciuda frigului pătrunzător de-afară, căldura provenită de la un cuptor cu lemne dădea încăperii un aer intim. Doi bărbaţi lucrau foarte concentraţi, cu capetele plecate şi, prin perdeaua de praf, Helen şi-a dat seama că unul dintre ei era chiar Sonny. Omul era absorbit de munca pe care o făcea. Tencuia un zid şi, aşa cum era îmbrăcat, în tricou şi cu o pereche de jeanşi pătaţi de vopsea, reprezenta întruparea bărbatului din reclamele la Coca-Cola dietetică. Helen putea foarte bine să-şi imagineze birouri întregi pline de secretare, femei care lăsau din mâini carneţelele şi-şi dădeau jos ochelarii ca să se strângă la un loc şi să se holbeze la el prin geam. Helen a rămas nemişcată. Nu prea ştia ce să facă. Apoi a realizat că *ea* era cea care se holba, din nou, la Sonny. Iar celălalt bărbat se holba, la rândul lui, la ea.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat-o.

— A... da... eu sunt... ăăă... sunt Eleanor.

Helen se simțea ciudat de emoționată. Poate pentru că sunt o impostoare, s-a gândit ea, întrebându-se dacă nu era mai bine să iasă din local și s-o ia la sănătoasa. Dar, la auzul vocii ei, Sonny întorsese capul, iar acum se îndrepta către ea zâmbind și întinzând o mână.

— Eleanor. Îți mulțumesc foarte mult că ai venit.

Sonny i-a luat mâna și i-a scuturat-o viguros.

— Deci... ăsta e locul. Cum ți se pare?

— E... ăăă...

— E un dezastru complet, a spus el râzând. Dar totul o să fie gata la timp. Chiar dacă trebuie să-mi dau duhul pentru asta. Haide în spate să-ți arăt planurile.

O oră mai târziu, Sonny o convinsese pe Helen că restaurantul era menit să aibă mare succes, iar Helen îl convinsese pe Sonny că avea niște idei excelente și originale pentru promovarea localului. De fapt, se entuziasmase așa de tare în legătură cu viitoarele articole din presă (Helen știa, pur și simplu, știa cu siguranță că Lesley David, de la *Mail on Sunday*, avea să fie interesată de un material despre specialități catalane și, în plus, îi era datoare lui Helen, pentru că ea – adică Helen, nu Eleanor – îi aranjase interviul cu bucătăreasa de elită Pippa Martin, atunci când Laura fusese plecată, iar Pippa refuza orice interviu înainte ca noua ei carte să fie gata), cu strategiile de promovare și cu seara sclipitoare a deschiderii, încât uitase că se amorezase ca o adolescentă de Sonny. Helen avea de gând să-i invite la lansare pe toți clienții celebri ai companiei

Global, oameni pe care, de-a lungul anilor, ajunsese să-i cunoască foarte bine. Ştia că starurile de categoria D ar fi mers oriunde exista şansa să fie fotografiate şi să apară în ziare, aşa cum fotografii ar fi mers la orice eveniment care promitea să-i trateze cu un cocteil de staruri de categoria D şi băuturi gratis. Helen tocmai se felicita pentru felul în care gestionase situaţia, când Sonny a făcut două lucruri care au dat-o completamente peste cap.

A invitat-o la cină.

A întrebat-o care era numele ei de familie.

Ca să distragă atenţia de la răspunsul la cea de-a doua întrebare, Helen s-a trezit acceptând invitaţia lansată în prima.

Helen l-a sunat pe Matthew din toaleta luminată cu lumânări a restaurantului lui Sonny şi, dintr-un motiv neştiut nici de ea, l-a mințit şi i-a spus că se ducea să se vadă cu Rachel.

— Sophie n-o să se... ăăă... supere că ieşim împreună la cină? l-a întrebat ea pe Sonny după ce a ieşit din toaletă şi şi-a strecurat telefonul în geantă.

Pe faţa lui a apărut o expresie nedumerită.

— Sophie? De ce?

— Păi, m-am gândit că voi doi...

Helen s-a oprit în momentul în care a văzut că Sonny a izbucnit în râs.

— Eu şi Sophie? Doamne, nu! Doamne... nu.

— A!

Sonny nu se putea opri din râs.

— Vreau să zic... o iubesc pe Sophie, dar, sincer... nu e cazul. Nu-ţi face griji.

— OK.

Helen începuse să se simtă jenată. Punând întrebarea aceea, își trădase interesul personal, deși nu-și putea permite să fie interesată de un alt bărbat până când nu rezolva situația cu Matthew. Însă, oricât se chinuia, nu putea să-și reprime sentimentul de satisfacție pe care-l avea aflând că nu era iubitul lui Sophie.

În sfârșit, Sonny își revenise.

— Iartă-mă, a spus el. Nu râd de tine. Atâta doar că mi-e imposibil să mă închipui pe mine și pe Sophie împreună... Sigur, Sophie e minunată, dar... asta nu s-ar putea întâmpla niciodată... Dumnezeule, niciodată...

Helen l-a întrerupt râzând.

— OK. Te cred. Mergem acum?

Seara a fost perfectă. Ei, adică ar fi fost perfectă dacă n-ar fi existat problemele legate de Matthew și Sophie și cele referitoare la faptul că pe Helen n-o chema Eleanor și că ea nu lucra, de fapt, în PR. Sonny era atent și haios. Nu avea nici 60 de ani, nici familie și nici alte complicații – sau, cel puțin, așa părea. Helen era conștientă că, din cauza minciunilor pe care trebuia să le inventeze ca să-i creeze un trecut lui Eleanor, dădea impresia unui personaj destul de apretat, dar totuși Sonny părea să fie încântat de compania ei. După câteva pahare cu vin, Helen a ajuns să evolueze pe o frânghie periculos de subțire – se tot încurca în Eleanor și Helen și se contrazicea singură din cinci în cinci minute, dar Sonny părea să nu observe nimic din toate astea. Totul îl amuza. Și o făcea pe Helen să se simtă ca fiind cea mai haioasă și inteligentă persoană pe care o

cunoscuse vreodată. Pentru ea, asta era cea mai bună injecţie cu încredere în sine – nu trebuia decât să-şi aducă din când în când aminte că relaţia lor nu avea să meargă mai departe.

La 9:30, când îşi aşteptau cafelele, Sonny şi-a pus pe neaşteptate palma peste mâna lui Helen. Femeia a înghețat. Se simțea ameţită din cauza cantităților de Pinot Grigio pe care le dăduse peste cap. S-a uitat la Sonny, iar el o privea atent.

Zi ceva, şi-a spus Helen.

Sonny şi-a dres glasul.

— Eleanor...

— Nu.

Helen şi-a retras mâna.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta.

— OK.

Bărbatul părea întristat şi uşor iritat.

— Am un prieten, dar, ei, n-am pomenit nimic de el mai devreme fiindcă... e o situaţie mai complicată.

— Am înţeles.

— Nu, n-ai cum să înţelegi. Cred că între noi s-a terminat. Numai că nu i-am spus încă. Doamne, nu, aşa sună înfiorător. Încerc să găsesc o cale să pun punct relaţiei, dar să-l fac să sufere cât mai puţin. Şi chestia asta îmi ia mai mult decât am crezut.

— Eleanor, nu-i mare lucru. Îmi place de tine, dar abia ne-am cunoscut, aşa că, dacă mă refuzi, n-o să sufăr de inimă albastră. Mă rog, doar puţin.

Sonny începuse să zâmbească. Ăsta era un semn bun.

— Oricum, probabil că e mai bine aşa, de vreme ce în următoarele săptămâni o să lucrăm împreună. După care, odată încheiată treaba, dacă tu n-o să mai ai prieten, atunci, cine ştie? Dacă eşti foarte, foarte norocoasă, o să mai fac o încercare. A, şi desigur, dacă, între timp, n-am cunoscut o femeie mai bună decât tine.

— N-ai nici o şansă, a râs Helen.

Era în regulă – fusese vorba doar de un moment, care acum trecuse, şi era bine că puteau să lucreze în continuare împreună. Cât şi-au băut cafelele, Helen şi Sonny au conversat şi-au glumit, dar un anume sentiment se evaporase şi amândoi erau conştienţi de asta. O uşoară notă de formalism se insinuase în comportamentul lor şi Helen a sesizat că amândoi evitau, cu mare grijă, se se uite în ochii celuilalt. La un moment dat, când s-au întins în acelaşi timp după nota de plată, mâna lui Sonny a atins-o pe a ei şi amândoi au sărit ca arşi.

Dar când şi-au luat la revedere, el a sărutat-o pe obraz şi-a rămas cu buzele lipite de pielea ei ceva mai mult decât ar fi fost cazul. Şi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se întâmplă – privind în urmă, Helen chiar nu ştia cine făcuse primul pas –, amândoi s-au răsucit în aşa fel încât au ajuns la o pupătură în toată regula. Nu, nu o pupătură, s-a gândit Helen. Asta era o definiţie prea adolescentină, prea des rostită la beţie, prea disperată, care îţi aducea aminte de petreceri numai cu fete, de Ibiza şi de necesitatea ca dimineaţa să-l întrebi pe bărbatul de lângă tine cum îl cheamă. Ceea ce li s-a întâmplat lor a fost o sărutare, o sărutare de

oameni maturi, care era încărcată de înțelesuri și de lucruri pe care amândoi voiau să le rostească, dar nu puteau. De data asta, însă, Sonny s-a retras primul. Era jenat și-a început să-și ceară scuze.

— Îmi pare foarte rău. Nu știu ce-a fost în capul meu.

— E-n regulă, a spus Helen, care încă nu se ținea bine pe picioare. A fost... drăguț.

Dar Sonny nu voia s-o lase baltă.

— Nu, nu. Tocmai ți-am promis să te las în pace până când o să fii liberă și-apoi vin și fac chestia asta. Eu niciodată nu mă dau la prietenele altor oameni. Sincer, niciodată.

— Eu sunt cea care are prieten, a zis Helen. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

— N-o să se mai repete.

Sonny a făcut un pas în spate, ridicând o barieră fizică între ei.

— Cu siguranță, a fost Helen de acord.

— Ei, eu sper că totuși o s-o mai facem. Într-o zi. Dar nu acum.

— Exact.

Nici unul dintre ei nu știa cum să încheie conversația și amândoi au rămas în picioare, teribil de stânjeniți. Aburii respirației erau albi în aerul rece, în timp ce mâinile le erau îndesate în buzunare, ca să se împiedice să se repeadă unul la celălalt, ca doi adolescenți cu hormonii în clocot. Apoi Sonny a pupat-o ușor pe obraz – de data asta de parcă și-ar fi luat la revedere de la bunică-sa.

— Noapte bună, a spus el.

— Noapte bună, i-a răspuns Helen, ieșind în stradă ca să cheme un taxi.

Apoi, în timp ce maşina s-a pus în mişcare, i-a făcut cu mâna. Deja se simţea vinovată faţă de Matthew. Dar ştia că exista posibilitatea ca, în viitor, să se întâmple ceva şi de aceea nu se putea abţine să nu zâmbească.

Când a ajuns acasă şi l-a găsit pe Matthew pe canapea, în pijamaua Calvin Klein, nerăbdător să afle cum decursese seara ei, Helen şi-a spus că iubitul ei era un bătrân. Nu era vina lui şi acest aspect n-ar fi reprezentat, în mod obligatoriu, o problemă – o grămadă de oameni aveau relaţii foarte frumoase şi fericite, deşi între ei exista o diferenţă de vârstă uriaşă –, dar, nici ea nu ştia cum, diferenţa de vârstă dintre ei doi devenise acum o piedică. Prin comparaţie cu Sonny, Matthew părea dintr-odată ridicol. Nu mai era bărbatul puternic, în floarea vârstei şi îmbrăcat în costum de care se îndrăgostise, ci un frate bătrâior, care se agăţa de ea. Un frate bătrâior, care se agăţa de ea şi care avea o predilecţie pentru femeile mai tinere decât el, lucru pe care, la oricare alt bărbat, Helen l-ar fi considerat scârbos. Când ea avea să aibă 50 de ani, el urma să aibă 70. Oare asta îşi dorea ea cu-adevărat? Să-şi petreacă tot restul vieţii alături de un pensionar?

Dacă l-aş iubi sincer, atunci n-aş gândi aşa, şi-a spus Helen. Dacă l-aş iubi sincer, i-aş fi spus lui Sonny că n-are nici o şansă, că am o relaţie fericită şi că, după ceea ce s-a întâmplat, nu mai pot să lucrez pentru el. Dar ea îi spusese lui

Sonny că relația cu celălalt bărbat se terminase și că nu aștepta decât momentul potrivit ca să anunțe acest lucru. Privindu-l acum pe Matthew, Helen s-a simțit obligată să admită existența reală a gândului care începuse s-o macine încă de când Matthew se mutase la ea și căruia nu-i îngăduise să scoată capul la lumină – acela că nu-l iubea cu-adevărat. Sau, cel puțin, că nu-l iubea destul de mult.

Acum nu-i mai rămânea decât să se decidă ce să facă în acest sens.

18

Sâmbătă dimineață, Matthew și Helen au mers la adăpostul de animale din zonă și au luat un pisoi mare, cu ochi verzi. Se duseseră chitiți să adopte un pisoiaș, dar la adăpost nu exista nici unul, iar pisoiul acela cu ochii verzi practic îi implorase să-l ia pe el: când au trecut pe lângă el, a început să se frece de marginea cuștii, iar când s-au oprit în dreptul lui, a început să toarcă. Animalul avea trei ani și un trecut lipsit de povești lacrimogene. Pur și simplu, nimeni nu-l voise. Noii părinți l-au botezat Norman. Helen era conștientă că Matthew interpretase acest gest caracteristic unui cuplu ca pe o dovadă a instinctului ei de a-și construi un cuib. Dar nu voia să-i spună că Norman nu reprezenta decât o momeală.

Helen dormise prost. Se trezise de multe ori peste noapte și încercase sentimente de tot soiul: de la acela de euforie până la cel de vinovăție. Toate erau legate de campania de PR, de Matthew și de Sonny. Înainte de sărutul de noapte bună și înainte de apariția tuturor complicațiilor pe

care acel sărut le generase, Sonny îi pusese în palmă o carte de vizită, astfel încât Helen să-l poată suna la începutul săptămânii, ca să-l anunțe cum mergeau planurile ei pentru campania publicitară. Acum cartea de vizită stătea ascunsă în buzunarul de la spate al jeanşilor şi, din cauza asta, Helen se simțea când încântată, când îngrozită. Știa c-ar fi trebuit să-i spună lui Matthew de restaurant și de potențiala ei șansă de a-și construi o nouă carieră, dar, pur şi simplu, nu se simțea în stare să navigheze prin noianul de minciuni pe care ar fi trebuit să-l străbată ca să ajungă la respectivul punct terminus şi, oricum, probabil că Matthew s-ar fi transformat într-un personaj moralizator și-ar fi insistat ca Helen să-l anunțe pe Sonny c-o angajase în condiții care frizau înșelătoria. În plus, în ultima vreme, ea şi Matthew evitaseră discuțiile legate de serviciu, şi asta de când Helen îl rugase să pună o vorbă bună pentru ea la o altă companie.

— N-ar da bine venind din partea mea. E ca şi cum aş zice că eşti bună numai pentru că eşti iubita mea.

— Dar ai lucrat cu mine ani de zile – e perfect normal să mă recomanzi. Pentru numele lui Dumnezeu! Doar am fost asistenta ta.

— Poate peste câteva luni, după ce-o să se uite toate bârfele. Până atunci ai putea să lucrezi pe un post temporar – sau nu ziceai că Eyestorm caută pe cineva?

— Caută o secretară. Nu mai vreau să fiu secretară.

— Ei, a replicat Matthew. Știi cum zice proverbul: cerşetorii nu pot să aleagă.

Chiar a zis chestia asta? Helen era furioasă.

— Chiar ai zis chestia asta? Mi-am pierdut nenorocita aia de slujbă din cauza relației cu tine. Tu nu te simți în nici un fel responsabil?

— Ei, haide, Helly, lasă melodramele! Nu trebuia să-ți dai preavizul de demisie. Nu exista absolut nici un motiv pentru care să nu rămâi la Global.

— Ești. De. Ne. Crezut. Și nu-mi mai zice Helly.

Helen a ieșit pe ușă ca o furtună și-a înconjurat zona de vreo câteva ori, după care și-a dat seama că n-avea unde să se ducă. Afară începuse să burnițeze, așa că s-a întors acasă. Vrând parcă s-o enerveze și mai tare, Matthew, anticipându-i revenirea, tocmai terminase de pregătit o cafetieră cu cafea.

El și-a cerut scuze, ea a făcut pe indiferenta; el s-a milogit, ea a capitulat. Aceeași veche poveste.

Dimineața de duminică era mohorâtă, iar afară ploua. Helen și Matthew au tândălit prin apartament, incapabili să se mobilizeze ca să se ducă până la magazinul din colț și să cumpere ziarele. Helen a făcut o încercare, nu prea energică, de a face ordine prin casă. Știa că, mai târziu, două perechi de ochi critici aveau să studieze dezastrul. Simțea, din ce în ce mai pregnant, că la asta ajunseseră să se reducă duminicile ei – la o zi în care aștepta ca Matthew să meargă și să le aducă pe fete. O zi dedicată altora. Helen a rezistat tentației de a se furișa pe undeva și de-a o suna

pe Sophie ca să inițieze, nonșalant, o conversație pe tema Sonny:

Și... de unde-l cunoști pe Sonny?

Și... care-i treaba cu Sonny? E ceva ce-ar trebui să știu? Nu c-aș fi interesată. Are ceva neveste, copii, iubiți? Ceva boli transmisibile, probleme de sănătate mintală sau e vreun fundamentalist religios?

Deci... mă gândeam ca, într-una din zilele astea, să mi-o trag cu Sonny. Ce părere ai?

Helen s-a decis să-și distragă atenția compunând liste cu idei prin care să promoveze restaurantul. Dansatori de salsa – nu, prea de prost gust; *sangria* gratis – la fel; castaniete, lupte cu tauri, *tortillas* – ce mama naibii mai e reprezentativ pentru Spania? Unica experiență în domeniu a lui Helen era o săptămână în Ibiza, în urmă cu cinci ani. Atunci când era deja prea bătrână ca să fie altfel decât tristă, iar amintirile ei erau un amestec tulbure de dansuri, pahare cu băuturi, arsuri solare, chipsuri și ore de somn. Foarte autentic! Vai, Doamne, și-a spus ea, nu pot să fac chestia asta. Ce-ar face Matthew? Dar Laura? OK, deocamdată lasă Spania deoparte și gândește-te cui i se adresează restaurantul. Oamenilor de carieră, oamenilor tineri și la modă, oamenilor care au nevoie de un loc unde să ia un prânz de afaceri și oamenilor care vor să meargă la restaurant înainte sau după ce-au mers la teatru. Helen și-a notat ideile într-un carnețel. A adăugat o coloană pentru „Elemente de Atracție" și-a trecut bucătarul din Barcelona, rețetele autentice, ingredientele proaspete și Sonny. Apoi s-a îmbujorat ca o adolescentă cuprinsă, pentru prima

dată, de fiorul dragostei şi-a închis carnetul cu o mişcare rapidă.

— Te simţi bine? a întrebat-o Matthew. Arăţi de parcă te-a luat cu călduri.

— Nu prea e aer aici. Dar mi-e bine.

— Îţi fac un ceai, a zis el şi-a mângâiat-o pe cap în timp ce se îndrepta către bucătărie.

— Nu vreau să merg. E plictisitor.

Claudia stătea la masa din bucătărie, cu mâncarea neatinsă în faţă şi cu o expresie funebră pe chip.

— Nu vrei să-l vezi pe tati?

Sophie începuse să se deprindă cu acest ritual care se repeta în fiecare duminică, la prânz. Dar o irita faptul că trebuia să-şi convingă copilele să meargă şi să-şi petreacă după-amiaza cu femeia care-i distrusese căsnicia. În adâncul sufletului ei, Sophie ştia că fetele n-aveau niciodată s-o vadă pe Helen ca pe o a doua mamă, dar posibilitatea asta exista totuşi. Se putea ca fetele să înceapă să ţină la ea, ba chiar s-o iubească. Asta ar fi bine, a încercat Sophie să-şi spună. Orice îi face pe copii fericiţi e benefic. Dar era conştientă că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Îşi amintea cum, pe când era încă la şcoala primară şi n-avea decât vreo 7 ani, părinţii prietenei ei, April, divorţaseră. Fără să stea să se gândească, April s-a mutat cu tatăl ei şi cu prietena acestuia şi, după vreo câteva luni, după ce a jucat rolul de domnişoară de onoare la nunta celor doi, fetiţa a început s-o numească pe cealaltă femeie „mama mea". Prima dată când a auzit-o, Sophie a întrebat-o:

— Cum, mama ta adevărată?

Dar April i-a explicat:

— Nu, ea e mami, iar Mandy e mama.

Şi-aşa, peste noapte, poziţia mamei lui April, aceea de principală femeie din viaţa fiicei ei, a fost uzurpată. Acum, în viaţa lui April existau două femei, iar lui Sophie i se părea că, în ochii prietenei ei, amândouă se situau pe poziţii egale. Doamna Shallcross a încercat să-şi aducă aminte ce-o determinase pe April să se mute cu tatăl ei – în condiţiile în care avea o mamă care, în mod clar, o adora –, dar n-a reuşit. Pentru că, la vremea respectivă, nu făcuse decât să accepte situaţia, fără să-şi pună întrebări. Dar asta fusese viaţa lui April.

Acum Sophie a aşezat în faţa Claudiei o farfurie pe care era o prăjitură de casă. De obicei izbutea s-o dea pe brazdă folosindu-se de mâncare.

— Pe mine nu mă deranjează să merg, a intervenit Suzanne care, ca întotdeauna, voia să liniştească apele.

— Şi eu vreau să-l văd pe tata, dar nu vreau s-o văd pe ea. Claudia rămânea fermă pe poziţie. Şi nu facem altceva decât să stăm în apartamentul ăla împuţit al ei. Şi tipa ne serveşte cu sendvişuri de rahat şi-ncearcă să discute cu noi despre şcoală şi e îngrozitor de plictisitor.

Sophie i-a zâmbit mezinei. Îi iubea încăpăţânarea.

În acea clipă, s-a auzit soneria de la intrare. Ca întotdeauna, Matthew ajunsese la ora exactă. De fapt, Sophie bănuia că, în cazul în care ajungea cu câteva minute mai devreme, bărbatul aştepta după colţ, în maşină. Încerca să se comporte ca la carte. De obicei, le anunţa c-a sosit, după care

se retrăgea în parcare şi le aştepta pe fete lângă maşină, dar azi, când Sophie a deschis uşa, în timp ce-şi lua la revedere de la copile, s-a trezit cu Matthew în prag. Femeia a simţit cum inima începe să-i bată mai tare în piept şi sângele să-i pulseze în tâmple, mai să dea pe-afară.

— A... bună, a spus ea suspicioasă.

— Ce mai faci? a întrebat-o Matthew formal.

— Sunt bine... presupun, da... şi tu?

— Da, da, sunt bine.

Dumnezeule, s-a gândit Sophie, ai crede că asta e prima dată când ne întâlnim. Preţ de câteva clipe, amândoi au rămas în picioare, stânjeniţi, în timp ce fetele se uitau la ei pline de speranţă, de parcă un miracol era pe cale să se înfăptuiască.

— Ei... oricum..., a spus Sophie, disperată să urnească din loc conversaţia.

— Ăăă... am vrut să te întreb despre şedinţa cu părinţii de la clasa lui Suzanne. E săptămâna viitoare, nu? Şi mă întrebam – adică voiam să spun c-aş vrea să vin şi eu, ca de obicei.

— A! Sigur. Atunci ne vedem acolo.

— N-aş vrea să fie o situaţie stânjenitoare. Cu profesorii şi-aşa mai departe.

— Matthew, sigur c-o să fie stânjenitor. Dar asta e situaţia, aşa că trebuie să facem faţă.

— Exact. Matthew şi-a mutat greutatea trupului pe celălalt picior. Şi mă întrebam dac-aş putea să-mi iau crosele de golf. Dacă eşti de acord.

— Nu. Îmi pare rău.

— Nu?

— Le-am aruncat la gunoi. Cred că le-a luat tipul de la numărul 146. Poți să te duci să i le ceri lui.

— Mi-ai aruncat crosele de golf la gunoi?

Matthew nu știa de ce, dar începuse să zâmbească.

— Da. Îmi pare rău.

— Și toate celelalte lucruri, a intervenit Claudia. Am ajutat-o și eu.

Matthew a izbucnit în râs.

— Ei, oricum, niciodată n-am timp să mă duc să joc. Haideți, fetelor! Ne vedem la școală, a strigat el peste umăr, urcându-se în mașină.

— Pa, i-a strigat și Sophie.

— Ce-i mirosul ăsta?

Suzanne a strâmbat din nas, în vreme ce ușa de la intrare se închidea în spatele lor.

Helen a apărut în hol, cu Norman în brațe, ținând pisoiul ca pe un scut blănos.

— Mirosul, a anunțat ea, vine de la Norman. Sau, mai exact, de la tăvița lui de pipi.

— Doamne-Dumnezeule, Doamne-Dumnezeule, Doamne-Dumnezeule, a început Claudia să țipe. Ai un pisoi. Lasă-mă să-l țin și eu în brațe.

Helen era de-a dreptul uluită de expresia de pe chipul Claudiei. Era posibil – oare fetița zâmbea? Era dificil de spus, dat fiind că Helen n-o mai văzuse niciodată nici măcar aproximând o expresie amiabilă. Dar, da, de data asta dinții erau la vedere, iar colțurile gurii se ridicaseră înspre un teritoriu necunoscut. Aleluia, s-a gândit Helen. Am câștigat.

— Sigur că poți să-l ții și tu în brațe, a spus ea transferându-l pe Norman. Pentru tine l-am luat. De ziua ta. Poți să-l consideri ca fiind al tău.

— Mie nu-mi plac pisicile.

Suzanne a trecut din hol în sufragerie.

Minunat!

— Dar ție-ți plac, Claudia, nu-i așa? Și... am adus și-o grămadă de mostre de farduri, pe care le-am primit de la un client, la serviciu. Suzanne, m-am gândit c-am putea să ne uităm printre ele. Să vedem dacă e ceva ce-ți place.

— Câh, a exclamat Claudia și și-a îngropat nasul în blana pufoasă de pe spinarea pisicii.

— Super, a răspuns Suzanne.

— De unde-l aveți? a întrebat Claudia.

Helen și-a permis să-i zâmbească fetiței.

— Păi, ne-am dus la adăpostul Pawprints, care e mai jos, pe stradă și...

— Și vi l-au dat așa, pur și simplu?

— Da...

— N-au voie să facă asta. Surâsul de pe fața Claudiei s-a volatilizat. Ați putea să fiți oricine. Cei de la adăposturi sunt obligați să facă vizite la domiciliu și să vă verifice întâi.

— Dar noi nu suntem oricine, nu, Claudia? a intervenit Matthew, în încercarea de a amortiza bomba.

— Dar ei n-au de unde să știe asta. Ce-ar fi dacă un om rău s-ar duce acolo și-ar zice: „Dați-mi animalul ăsta", iar ei i l-ar da, după care omul ăla n-ar avea grijă de animal sau l-ar tortura?

Of, fir-ar al dracului, și-a spus Helen. Fericirea n-a durat prea mult.

— Ai dreptate, a zis Helen şi s-a aplecat ca să-l scarpine pe Norman după urechi. Tocmai de-asta ne-am dus noi acolo. Fiindcă dacă oamenii de la adăpost aveau de gând să-l dea pe Norman oricui, atunci ne-am gândit c-ar fi mai bine să ni-l dea nouă, nu altcuiva. Pentru că noi ştim c-o să ne purtăm frumos cu el. Ştim că toate animalele de la Battersea sau de la RSPCA o să ajungă în familii cumsecade, fiindcă oamenii de-acolo o să facă întâi verificări, dar cine ştie unde putea s-ajungă bietul de Norman dacă nu-l luam noi.

— Tot nu e corect, a insistat Claudia.

— De acord cu tine. Dar Norman e acum aici şi e numai al tău.

Helen a studiat chipul Claudiei în căutarea unor semne de îndulcire a dispoziţiei şi i s-a părut că a descoperit vreo câteva.

— Da, a conchis Claudia. Aşa e.

Două ore şi jumătate mai târziu, se putea spune că cei patru petrecuseră cea mai plăcută după-amiază de duminică de până atunci. Suzanne era machiată ca o prostituată franţuzoaică (vai, Doamne, lui Sophie o să-i placă la nebunie, s-a gândit Helen), iar Claudia îi dădea indicaţii scrise pentru îngrijirea pisicii, în timp ce Helen se prefăcea că habar nu avea care era diferenţa dintre mâncarea uscată şi cea umedă şi că nu ştia cât era de important să cureţi tăviţa de pipi în mod regulat.

Înapoi acasă, Sophie aştepta inevitabilele lamentări care urmau vizitelor de duminică după-amiază. Când a auzit maşina lui Matthew, a deschis uşa

de la intrare şi-a fluturat un salut vag din mână. Claudia a sărit din maşină înainte ca vehiculul să se oprească de tot. Apoi a luat-o la goană pe alee.

— Amopisică. Amopisicăşiemasculşilcheamă-Normanşiealmeu.

Sophie a vrut să întrebe „Ce ai?", dar n-a reuşit să termine, fiindc-a dat cu ochii de machiajul în stil Marilyn Manson al fetei celei mari.

— Ce naiba ai făcut?

— Helen mi-a dat o grămadă de farduri.

Suzanne arborase un aer sofisticat demn de o femeie de 30 de ani. În ciuda faptului că ea nu avea decât 12. Iar Sophie şi-a spus că fiică-sa arăta ca un clovn.

— Aha, bravo ei. Dar nu le foloseşti decât la ocazii speciale. Nu te duci machiată şi la şcoală.

Claudia a tras-o de mână.

— Mamă, am o pisică.

Sophie s-a uitat înspre maşina care tocmai ieşea din parcare. Matthew i-a făcut cu mâna.

— Unde?

— La tata. Helen a luat-o şi mi-a zis că e a mea.

— Ştii că nu poţi s-o aduci acasă. Ştii că sunt alergică.

Claudia a oftat nerăbdătoare.

— Ăsta e şi schepsisul, prostuţo. Pisica o să stea cu tata şi cu Helen, dar e a mea şi pot s-o văd în fiecare duminică.

— Aha. Drăguţa de Helen. Să înţeleg că acum îţi place de ea?

— Nu, a răspuns Claudia cu o strâmbătură. Tot cred că e o scârbă, dar acum n-o să mă mai deranjeze să mă duc la ei.

Sophie şi-a îmbrăţişat fiica.

— Grozav!

Dar era conştientă că se produsese o modificare, iar asta o neliniştea.

19

Uneori, când nu putea să doarmă, Helen se dădea jos din pat şi umbla prin apartament. Dădea drumul la televizor, făcea cafea şi citea. De când Matthew se mutase la ea, îi era însă mult mai greu. După o vreme, îl auzea strigându-i să se întoarcă în pat. Se plângea că simplul fapt c-o ştia trează îl împiedica şi pe el să mai doarmă. Dar duminică noaptea Helen a trebuit să se mişte. S-a trezit la 1:30. Creierul îi lucra la capacitate maximă. Şi-a dat imediat seama că nu avea să facă altceva decât să se zgâiască la crăpătura din tavan. S-a uitat la Matthew, care dormea dus. Aş putea să-l trezesc şi să facem sex, s-a gândit ea. Asta m-ar mai relaxa. Apoi s-a uitat din nou la bărbatul de lângă ea: avea gura deschisă, iar balele i se scurgeau într-un firicel subţire pe la colţuri. Pe de altă parte... Helen s-a întors şi s-a dat jos din pat cât de delicat a putut, după care a ieşit pe hol în vârful picioarelor şi-a închis uşa. Sufrageria era cufundată în întuneric şi n-avea un aer prea primitor. Fulgi de gheaţă stăteau aninaţi de ferestre, iar

respirația forma un abur în fața ochilor, așa că Helen a dat drumul la căldură, și-a tras un pulover pe ea și a aprins veioza din colț. Peste șase ore trebuia să plece la serviciu.

Și-a scos carnețelul și-a încercat să se concentreze asupra campaniei de PR, citind listele pe care le întocmise mai devreme. Erau jalnice. Poate c-ar fi fost mai bine să se rezume la invitarea celebrităților de categoria D și la plasarea unor articole prin ziare. Rezumă-te la ceea ce știi, și-a spus. Apoi și-a îngăduit o secundă în care să-și lase mintea să fugă la Sonny, însă și-a revenit rapid. Ce mama dracului! Ce e în neregulă cu mine? OK, deci un bărbat pe jumătate cumsecade (bine, foarte cumsecade), un bărbat foarte cumsecade și haios, care era de vârsta ei și avea tot părul pe cap, îi dăduse atenție. OK, omul mărturisise că, mai târziu, ar fi putut să fie interesat de ea. Asta după ce Helen avea să-și rezolve tragediile din viața personală. Și? Chestia asta se întâmpla în fiecare zi. Dar desigur că asta era o minciună. Tocmai aici era clenciul: că așa ceva nu i se întâmpla lui Helen în fiecare zi. Dacă Sonny era noua mare iubire a vieții ei și totul se ducea pe apa sâmbetei din cauza lui Matthew? Pentru numele lui Dumnezeu, s-a gândit Helen, revino-ți – abia l-ai cunoscut pe omul ăsta, nu te lăsa amăgită de un simplu puseu de dorință sexuală.

Helen s-a uitat la ceas – care era pe masă – și-a încercat să calculeze câte ore mai erau până când putea să-l sune pe Sonny, așa cum acesta o rugase, și să pretindă că poartă o conversație profesională obișnuită. 9:30 era prea

devreme. La fel şi 10. Sonny putea să creadă că abia atunci îşi începuse ziua de lucru şi Helen nu voia ca el să-şi închipuie că acela era primul telefon pe care-l dădea. 10:20, a decis ea la întâmplare. Asta însemna încă opt ore de aşteptare.

La 7, Helen s-a trezit pe canapea. Braţul drept îi amorţise de tot şi i-au trebuit câteva clipe ca să-şi aducă aminte de ce era acolo. A făcut un ceai şi, după ce-a verificat dacă uşa de la dormitor era, în continuare, închisă, şi-a luat mobilul şi-a sunat-o pe Rachel.

— Ce mama naibii?

— Iartă-mă, Rach, ştiu că e devreme.

Helen a auzit-o pe prietena ei prăbuşindu-se înapoi pe pernă.

— E doar Helen, a auzit-o pe Rachel spunându-i lui Neil. Doamne, Helen, era să fac infarct. Şi-acum pot să-l mai fac. Sper că ai un motiv serios.

— Am întâlnit un bărbat. Şi am o slujbă nouă.

— Bine, acum sunt interesată. Pune apa la fiert, a strigat Rachel peste umăr.

— Nu e decât pentru vreo două săptămâni, dar e treabă de PR în toată regula.

— OK, zi-mi întâi cu bărbatul. Cum adică ai întâlnit un bărbat? Tu ai deja un bărbat.

— Ştiu, e o nebunie, dar cred că-mi place pe bune, iar el ştie că am un prieten şi-a zis c-o să aştepte până când îmi rezolv problema şi-apoi cine ştie...

— E homo?

— Nu! Nu cred. E doar... drăguţ. E bine că vrea să facă totul ca la carte.

— De unde știi că vrea să facă totul ca la carte?

— Nu știu. Adică ba da. Fiindcă m-a sărutat. Dar dacă nu i-a plăcut și dup-aceea a fost doar politicos și-o fi zis, în capul lui, „Slavă Domnului că are deja un prieten"? Doamne, e ridicol!

— Detest faptul că eu sunt cea care trebuie să ți-o spună, dar cu Matthew ce faci? Eu credeam că vrei să-i dai înainte cu relația asta.

— Nu știu dacă pot. Vai, Doamne, Rach, e așa un dezastru. *Eu* sunt un dezastru.

— Trebuie să iei o hotărâre. Nu-ți bate joc de oameni. Nu-i cinstit.

Helen a auzit zgomotul specific boilerului. Robinetul de la baie fusese deschis.

— Vai, Doamne, s-a trezit Matthew. Trebuie să închid.

În timp ce îndepărta telefonul de la ureche, Helen a auzit-o pe Rachel zicând: „Să nu faci vreo prostie".

După cum s-a dovedit, la 10:20, lui Helen îi stătea mintea la orice altceva, mai puțin la telefonul către Sonny. În biroul secretarelor se dezlănțuise prăpădul. S-a aflat că, după plecarea lui Helen, băuta de vineri după-amiază ieșise nițel de sub control. Helen de la Conturi, care nu era obișnuită cu alcoolul, a băut prea multe pahare de șampanie, așa că l-a sunat pe Geoff și-a insistat ca acesta să vină la The Crown and Two Chairmen ca să le cunoască pe fete. Geoff a comandat nenumărate runde de băuturi, fluturându-și portofelul

de la Burtons, burdușit cu bancnote proaspăt scoase de la bancomat. A refuzat să lase pe altcineva să plătească. Pe la 9:30, toți cei de față s-au angajat într-o rundă hilară de „Adevăr sau Provocare". De fiecare dată, Geoff a ales provocarea – s-a dus la un bărbat foarte serios, care stătea la o masă vecină, și l-a întrebat dacă n-ar vrea o partidă scurtă de sex cu mâna (nu, mulțumesc), apoi s-a dus la barman, cu paharul de vin gol, și i-a cerut omului altul nou, fiindcă respectivul recipient avea dopul pus (du-te-n pizda mă-tii) – iar Helen de la Conturi adevărul. O parte dintre informațiile pe care le-a furnizat colegelor au fost:

Numele de alint pe care Geoff îl dăduse clitorisului ei era Alună.

Helen alinta penisul lui Geoff cu numele Sergentul Sweeney („fiindcă tot timpul stă de gardă", a urlat femeia, iar Geoff a izbucnit în râs).

Dac-ar fi trebuit să facă sex c-o femeie, atunci Helen ar fi ales-o pe Jenny („fiindcă ești așa de drăguță", a explicat ea împleticit, într-un stil pe care-l considera cochet și amuzant, „nu-i așa, Geoff?")

La 10 seara, când au ieșit din bar ca să plece acasă, Helen și Geoff abia dacă se mai țineau pe picioare.

— Noapte bună.

Geoff a îmbrățișat-o pe Annie de parc-ar fi fost prieteni de-o viață.

Când a ajuns la Jenny, tipa l-a luat în brațe și-apoi, cât ai clipi, cei doi se sărutau. Nu cuminte,

ci în toată regula, Geoff plimbându-și mâinile în sus și-n jos pe spatele femeii și ajungând, la un moment dat – Helen era sigură – chiar și pe fund. Annie se uita cu gura căscată, apoi pe față i-a înflorit un rânjet. Helen de la Conturi l-a înșfăcat de mână pe bărbată-su și l-a dezlipit, la propriu, de cealaltă femeie, care s-a șters la gură, cu un gest teatral, de parcă i-ar fi fost scârbă. În timp ce Helen îl târa pe Geoff pe stradă, le-a auzit pe cele două colege izbucnind în râs. Și râzând. Și tot râzând.

Pentru ca seara să fie perfectă, Helen de la Conturi a ieșit ca o furtună în Soho Square. Geoff a urmat-o nedumerit de schimbarea de atmosferă („Ce-i? Ce-am făcut?"). Doi bărbați, pe care îi văzuseră mai devreme în bar, au răsărit în spatele lor și, amenințându-i cu bătaia, l-au ușurat pe Geoff de portofel și pe Helen de geanta ei de piele de un roșu-movuliu. Apoi, pentru ca tacâmul să fie complet, Geoff a vomat. În mare parte, pe el. Helen abia a reușit să adune destul mărunțiș de prin buzunarele amândurora ca să ia autobuzul. Cei doi au stat, fără să vorbească, la etaj, care era decopertat. Din puloverul lui Geoff se ridicau, în valuri, miasmele vomei îmbibate cu bere.

Helen a noastră a reușit să compună povestea asta din diferitele versiuni care erau relatate prin birou. Asta pentru că, așa cum era de așteptat, aproape nimeni nu vorbea cu ea în mod direct. Detaliile cele mai picante le aflase din cearta împănată cu urlete pe care Helen de la Conturi a purtat-o cu Jenny la un metru și

jumătate de ea, în jurul orei 10:15. Ca de obicei, Helen a stat cu capul la cutie, prefăcându-se că munceşte, în timp ce număra minutele până când avea să poată scoate cartea de vizită pe care, în dimineaţa respectivă, o transferase, pe ascuns, din buzunarul jeanşilor în geantă, şi să-l sune pe Sonny. Prin geamul despărţitor al departamentului Conturi, Helen a văzut scaunul gol pe care ar fi trebuit să stea tiza ei. Femeia nu mai întârziase niciodată.

La 10:15, o tornadă grasă şi mică de înălţime a trecut prin zona secretarelor şi s-a oprit lângă biroul lui Jenny. Annie a apărut imediat. Nu voia să rateze spectacolul.

— Cum ai putut? a urlat Helen de la Conturi.

Lacrimile începuseră deja să-i curgă prin cele două canioane de pe obraji care se formaseră pe parcursul weekendului.

— 'neaţa, Helen, i-a răspuns Jenny zâmbind fals. A fost o seară grozavă vineri, nu? Geoff s-a simţit bine? Mie aşa mi s-a părut.

— Scârbă! Scârba naibii!

Şi cu asta, Helen de la Conturi s-a aruncat asupra celeilalte femei, cu braţele ei grăsuţe şi picioarele zburând prin aer. Jenny a ţinut-o la distanţă de-un braţ, în timp ce Annie a intervenit râzând:

— Ce? Eşti geloasă, Helen? Voiai să te sărute pe tine în loc?

Jenny, Annie şi restul colegelor care se strânseseră ca să vadă de ce se stârnise tărăboiul râdeau în hohote, în timp ce Helen de la Conturi, un amestec confuz de braţe, picioare, muci şi lacrimi, o femeie care, evident, nu se mai bătuse

niciodată, își continua jalnica tentativă de a-și lovi adversara.

Helen era conștientă c-ar fi trebuit să intervină, dar era paralizată de atmosfera gen Jerry Springer Show a întregii situații. Din clipă-n clipă, Geoff avea să intre pe ușă și să anunțe că era gay și că și-o lua în fund de la un preot.

— Știi, sunt sigură că l-am simțit pe Sergentul Sweeney făcând de gardă când Geoff a început să mă pipăie, a anunțat Jenny, continuând să pareze loviturile cu o singură mână.

Dintr-odată, Helen de la Conturi s-a prăbușit. O secundă, a rămas nemișcată privindu-și dușmancele și grupul de gură-cască. Unii dintre aceștia au avut bunul-simț ca măcar atunci să pară stânjeniți. Apoi Helen de la Conturi s-a întors și-a luat-o la goană către toaletă. Mulțimea a început să se disperseze, iar Helen i-a auzit pe unii murmurând că s-a mers prea departe. Ea a rămas pe loc, copleșită de sentimentul de vinovăție. De ce lăsase situația să scape de sub control? Jumătate dintre angajații de la Global se temeau de frăția vrăjitoarelor. Nu voiau să riște să devină ținta campaniilor de denigrare orchestrate de cele două. Dar ei ce-i mai păsa? Ea urma foarte curând să plece din firmă. Ar fi trebuit să se ridice și să pună capăt scandalului. Întotdeauna îi plăcuse să creadă că ea era genul de persoană care ar prinde hoțul din metrou. Acum se simțea de parcă s-ar fi ascuns în spatele ziarului, în timp ce o fărădelege se desfășura chiar în fața ei. Annie și Jenny se tăvăleau încă de râs, iar Helen s-a ridicat și-a părăsit încăperea.

Am luat-o de la capăt, s-a gândit ea când a intrat în toaleta femeilor şi s-a aşezat lângă separeul din care se auzea concertul familiar de lacrimi şi suspine. Helen a tras adânc aer în piept.

— Helen, sunt Helen. Deschide uşa.

Femeia din separeu şi-a tras nasul.

— Pleacă de-aici.

— Nu, nu plec până când nu sunt sigură că te simţi bine.

Ce trist, şi-a spus Helen, că eu sunt singura persoană care s-a deranjat să vină să vadă ce face. Şi eu nici măcar nu pot s-o-nghit.

— Vrei să chem pe cineva? S-o chem pe vreo prietenă de-a ta? Sau vrei să-l sun pe Geoff?

Lacrimi şi-apoi nasul tras de două ori.

— Geoff stă la maică-sa.

— Of, Helen! Doar nu l-ai dat afară. Nu pentru atâta lucru. Omul a fost ca mielul la tăiere. I s-a întins o cursă. Trebuie să crezi că n-a fost vinovat.

— Ce ştii tu? Şi tu ai făcut la fel. La naiba, ai furat bărbatul unei femei amărâte.

Helen s-a gândit să renunţe, dar ceva din încercarea jalnică a celeilalte Helen de a înjura a făcut-o aproape să-i dea lacrimile. Ar fi vrut să spună „Măcar zi «Ce dracului». Nimeni nu mai spune «La naiba» decât în *EastEnders*". S-a aşezat pe podea, lângă chiuvetă, şi s-a pregătit pentru un îndelung supliciu.

Când au revenit în birou, Helen era epuizată. Niciodată n-aş putea să fac pe negociatorul pentru eliberarea ostaticilor, s-a gândit ea. Le-aş zice să-i dea înainte, să-i omcare pe toţi şi să mă lase

să plec acasă. Luați elicopterul, numai tăceți dracului din gură. Helen de la Conturi s-a întors și ea la birou și părea să-și fi revenit. Cel puțin atât cât să-și vadă de treabă. Helen n-avea nici cea mai vagă idee dacă femeia avea de gând să-l sune pe Geoff sau nu. La drept vorbind, nici nu-i mai păsa. Însă atmosfera părea să se fi limpezit. Annie și Jenny, s-a gândit Helen plină de speranță, arătau ceva mai spăsite. Ca și când cineva le-ar fi spus c-au mers prea departe.

La ora 12, Laura a făcut ceva ce nu mai făcuse înainte: a rugat-o pe Helen să scrie un comunicat de presă, care să fie trimis către cronicarii de carte împreună cu un exemplar dintr-o nouă autobiografie scrisă de una dintre celebritățile de categoria D. Shaun Dickinson, 28 de ani... oare cu ce se ocupa? Tipul apărea des în ziare, dar nu pentru c-ar fi făcut ceva la modul real, ci pentru simplul fapt că se prezenta în diverse localuri (și numai când cineva de la Global suna înainte pe la ziariști, ca să se asigure că presa avea să fie de față), avea o iubită *glamour* și, împreună, cei doi câștigau o avere împărtășindu-și cele mai intime întâmplări din viețile lor private unei reviste săptămânale (De ce n-o să ne căsătorim niciodată! Ne căsătorim! Iadul prin care trecem din cauza copilului! Dependența lui de jocuri de noroc, dependența ei de sex, trecutul lui de vânzător de droguri, ovarele ei polichistice și, cel mai recent, Viața noastră cea nouă și superbă!, în care își dezvăluiau apartamentul recent cumpărat și decorat de secția de design a revistei, noile ei implanturi de sâni, mărimea D, și puiul de chinez pe care-l adoptaseră și care arăta foarte nefericit).

Acela era un text foarte simplu, jumătate biografie, jumătate reclamă. Genul pe care Matthew o punea tot timpul să-l facă. Acum, însă, Helen a intrat în panică. Nu ştia de unde să înceapă şi-a tot scris şi rescris prima propoziţie, într-un stil din ce în ce mai înflorit. Dacă nu mai era în stare să facă faţă? Dacă scria textul, dar se dovedea că stilul ei era de rahat, iar Laura avea să fie nevoită să-l rescrie chiar ea? Helen a încercat să se concentreze – era o chestie simplă, pe care o persoană cu experienţă ar fi putut s-o compună, într-o formă acceptabilă, în nu mai mult de cinci minute. Dacă nu era în stare să facă nici chestia asta, atunci cum mama dracului avea să promoveze un restaurant? Vai, Doamne, restaurantul! Era 12:25 şi ea nu-l sunase încă pe Sonny. Deşi îi promisese c-avea să-l contacteze înainte de prânz ca să stabilească data deschiderii şi să treacă în revistă ideile ei (care idei?) pentru lista de invitaţi. OK, s-a gândit Helen, Shaun Dickinson şi ţâţe false o să vină. Apoi femeia a întocmit o listă cu unsprezece celebrităţi care erau absolut sigure (disperată, single nou lansat pe piaţă, show TV de promovat, despărţită de soţ – vrea să fie văzută că se distrează, disperat, disperat, disperată, contractul cu casa de discuri anulat, încearcă să prindă un contract pentru o carte, disperat, şi-a ratat cariera de sportiv din cauza drogurilor). După asta, Helen şi-a tras haina pe ea şi şi-a luat mobilul. În nici un caz n-avea să dea telefon din birou. Trebuia să se ducă în parc şi să stea pe-o bancă. Helen a mai răscolit prin geantă, în căutarea portofelului şi a cărţii de vizită a lui Sonny. Şi-a

îndesat banii în buzunarul de la haină şi a întors cartea de vizită, uitându-se la ea pentru prima dată. Nici măcar nu-i ştiu numele întreg, s-a gândit ea. Când a citit înscrisul, chipul i-a fost întunecat de o grimasă. Nedumerită, a răsucit iar cartea de vizită, dar cartonul era alb. Apoi a început să cotrobăiască din nou prin geantă, verificând dacă nu cumva mai avea încă o carte de vizită. Nimic. Helen a citit din nou înscrisul de pe cartea de vizită pe care o ţinea în mână şi-atunci a început să se simtă ca într-un leagăn: o luase cu stare de vomă, era dezorientată şi ameţită. A închis ochii şi s-a mai uitat o dată la cartonaşul din mână, de parcă, în felul ăsta, ceva avea să se schimbe. Degeaba! Numele de pe cartea de vizită era acelaşi: Leo Shallcross.

Fiul lui Matthew.

20

Helen s-a aşezat din nou la biroul ei şi, preţ de câteva minute, a răsucit cartea de vizită între degete. Pur şi simplu, nu era în stare să proceseze ceea ce vedea. Se gândea că probabil luase, din greşeală, o altă bucăţică de hârtie de-acasă, iar numărul lui Sonny era... unde? Ştia că transferase cartonaşul, pe ascuns, din buzunarul jeanşilor în geantă cu o singură mişcare rapidă, astfel încât Matthew să n-o vadă şi să n-o întrebe ce avea acolo. Era imposibil ca hârtia să se fi amestecat cu altele. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru. Sonny era Leo, iar Leo era fiul lui Matthew, băiatul pe care-l avea cu prima lui soţie, Hannah. Cel cu care aproape că nu ţinea legătura. Helen a ieşit pe scară şi-a sunat-o pe Sophie.

— Cum merge treaba cu Sonny? a întrebat Sophie după ce schimbul de amabilităţi s-a încheiat. Mi-a zis că se pare că poţi să-l ajuţi.

— De ce-i zici Sonny? a atacat Helen, încercând să-şi menţină tonul relaxat. Pe cartea lui de vizită scrie că-l cheamă... Leo Shallcross.

Şi Helen s-a străduit să pară că atunci citea numele pentru prima dată.

— A..., a râs Sophie, ...aşa îl cheamă. Eu îi zic Sonny[1] fiindcă e fiul meu vitreg. E băiatul cel mare al lui Matthew. Nu ţi-am povestit de el? Când l-am cunoscut, el era un bărbat deja matur, căruia se presupunea să-i devin aşa, din senin, mamă vitregă. I-am spus Sonny în glumă, ca să-l zgândăr. Şi aşa i-a rămas numele. Acum nici nu mai pot să-i zic Leo. Iartă-mă, ar fi trebuit să-ţi spun.

Of, fir-ar al dracului, s-a gândit Helen. Fir-ar al dracului!

Sophie continua să vorbească.

— Şi... mi-a zis că v-aţi înţeles bine şi că s-ar putea să ai timp să-l ajuţi cu unele chestii...

— Nu sunt sigură, a intervenit Helen, disperată să întrerupă convorbirea. Nu ştiu – problema e că, momentan, am multe treburi pe cap. Şi, oricum, nu mi-ai spus că Matthew lucrează şi el tot în PR? N-ar fi mai logic să preia el problema restaurantului? Aşa ar putea să ofere un discount pentru familie şi-aşa mai departe.

— Nu mai încerca să pierzi slujba...

Helen a întrerupt-o brusc.

— Sophie, trebuie să închid. Am un termen de predare care bate la uşă.

— Ne mai vedem miercuri seară? a întrebat Sophie.

— Da, sigur. Ne vedem acolo.

Helen a închis telefonul înainte ca Sophie să mai apuce să-şi ia la revedere.

---

1. Diminutivul de la *son*, care în engleză înseamnă „fiu" (n. r.)

Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

Helen a încercat să şi-l imagineze pe Matthew la 38 de ani. Oare arăta ca Leo? Aveau aceeaşi ochi albaştri şi strălucitori – de ce nu observase? Dar Leo era mai brunet – sigur că era mai brunet, Matthew începuse deja să încărunţească – şi nu avea nasul neamului Shallcross. Al lui era mai îngust şi mai drept – ca al lui Paul Newman, prin comparaţie cu nasul de Dustin Hoffman al lui Matthew. Vai, Doamne, l-am sărutat pe băiatul iubitului meu, s-a gândit Helen. Uitând că Leo era mai apropiat de vârsta ei decât Matthew, a decis că gestul acela o transforma într-un soi de infractor care molestează copiii sau ceva similar, la fel de pervers. Trebuia să existe o denumire pentru vina ei. Matthew îi schimbase tipului scutecele (ei, de fapt, cunoscându-l pe Matthew, probabil că asta nu se întâmplase niciodată, dar oricum), iar acum ea practic făcea sex cu el. În ceea ce-l privea pe Matthew, nu exista nici o altă persoană pe pământ care să fi fost o alegere mai nepotrivită ca partener de sărutat pentru Helen – ei, poate că mai puteau fi incluse Suzanne, Claudia şi maică-sa. Dar, dat fiind că Helen era o femeie heterosexuală, care nu fusese niciodată interesată de experienţele bisexuale, atunci, cu siguranţă, Leo era cea mai proastă alegere. Sau, poate, ar fi putut fi luat în considerare şi tatăl lui Matthew, dacă omul ar mai fi fost în viaţă, dar nici varianta asta n-ar fi fost la fel de dezastruoasă. Vai, Doamne, Helen era ca o profesoară care ajunge la puşcărie gravidă, purtând în pântec copilul unui puşti de 15 ani, căruia i-a predat engleză şi pe care l-a forţat să facă sex cu ea într-o pauză.

S-a așezat pe treapta cea mai de sus, gândindu-se ce să facă. De fapt, și-a spus ea, nu am la ce să mă gândesc. Nu pot să mă mai ocup de campania de PR a lui Sonny, nu pot să mă mai văd cu el și cu asta, basta.

Trebuie să-l sun acum și să-i zic că sunt prea ocupată. Și cu asta povestea o să se încheie. Iar șansa mea de a avea ce să trec la capitolul experiență în CV s-a dus pe apa sâmbetei. Helen s-a întors la birou ca să ia numărul de telefon, dar Laura era deja acolo și scotocea printr-un morman de hârtii.

— E bun, a spus ea ridicând pagina pe care era scrisă doar o jumătate din comunicatul de presă.

— Nu l-am terminat încă, a răspuns Helen pe un ton defensiv.

— Știu. Am zis doar că partea pe care ai scris-o pân-acum e bună. Dar o să am nevoie de el cam în zece minute.

— Nici o problemă.

Helen i-a luat hârtia din mână și s-a așezat la calculator. Trebuia să termine comunicatul și abia apoi să dea telefonul.

Zece minute mai târziu, Helen era în biroul Laurei, așteptând ca șefa să termine de citit versiunea finală a comunicatului de presă.

— Excelent, a anunțat Laura. Nu trebuie să schimb nimic.

— Nici o problemă, a spus Helen și s-a întors să plece.

— Ah, a adăugat Laura, mai e ceva. Sandra Hepburn vrea să găsim un giumbușluc – ceva care să-i asigure vizibilitate maximă în presa de

weekend, înainte să fie anunțate nominalizările la Ace Awards. Știi la ce mă refer – ceva gen Gail Porter lângă Big Ben. Eu îmi storc creierii, dar dacă-ți vine vreo idee...

— De ce-mi ceri mie? a spus Helen suspicioasă.

Ce s-a întâmplat, dintr-odată, cu Laura?

— Le cer tuturor, a lămurit-o Laura calmă.

— O să mă gândesc, a concluzionat Helen retrăgându-se către ușă.

Era ora 1: chiar că trebuia să-l sune pe Sonny. Leo. Chiar că trebuia să-l sune pe Leo.

Reîntoarsă la birou, Helen a văzut că avea un mesaj în *inbox*. Ignoră-l, s-a sfătuit singură. Sună-l pe Leo și citește mesajul după. Însă posibilitatea de a mai evita, încă cinci minute, să dea respectivul telefon era irezistibilă. Mă uit doar de la cine e, și-a spus ea, după care-l sun pe Leo. A dat clic pe mesajul care venea de la o persoană necunoscută: Helen Sweeney. Helen de la Conturi – sigur că da. În mod surprinzător, Helen de la Conturi nu era numele adevărat al colegei ei. La drept vorbind, lui Helen a noastră nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce conținea mesajul, dar l-a citit totuși, ca să mai omoare puțin timp.

Dragă Helen, (scria în mesaj)

Am vrut să-ți spun că-ți mulțumesc c-ai fost așa de drăguță cu mine azi-dimineață. Știu că n-am fost întotdeauna cele mai bune prietene (nici acum nu suntem, s-a gândit Helen, nu te amăgi singură) *și vreau să-mi cer scuze dacă au existat momente când am fost altfel decât generoasă cu tine. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus,*

despre mine şi Geoff, şi m-am hotărât să-l sun în seara asta şi să rezolv problema. Încă o dată, îţi mulţumesc.

Helen s-a zgâit pe deasupra calculatorului şi-a văzut-o pe cealaltă Helen, care-i zâmbea ca tâmpita. I-a zâmbit şi ea, dezvelindu-şi dinţii, după care s-a uitat la ceas – 13:05. OK, să sperăm că Leo a ieşit la un prânz de afaceri, o să aibă telefonul închis şi-aşa o să pot să-i las doar un mesaj („Îmi pare rău, a intervenit ceva" sau „A avut loc un deces în familie" – nu, prea drastic –, poate „Unul dintre clienţii mei vechi a intrat într-un bucluc, iar eu trebuie să mă chinui ca nimic să nu apară în presă. I-am promis că, în următoarele zile, o să mă concentrez exclusiv asupra problemei lui. Viaţa omului... nu... căsnicia omului ţine de asta? Da, mergea. După care arunc câteva aluzii cum că acest client imaginar ar fi o persoană foarte importantă. Îi promit lui Leo c-o să-l mai sun peste vreo săptămână, după ce rezolv problema, ca să văd cum îi merge cu campania de deschidere a restaurantului, după care pot să uit că l-am cunoscut vreodată. Perfect". Era păcat, dar aşa era mult, mult mai bine: să se distanţeze de el acum şi nu mai târziu, când cine ştie ce putea să se mai întâmple. Helen şi-a amintit de palma lui Sonny aşezată peste mâna ei, în restaurant, dar imediat şi-a alungat gândul din minte.

A ieşit, din nou, pe scară, a format numărul şi a strâns pumnii în speranţa c-avea să intre robotul. Căcat! Telefonul suna. Tocmai voia să închidă – o să vadă că are un apel pierdut, va şti

că am încercat să dau de el, după care pot să-mi țin telefonul închis toată ziua, și diseară, și mâine – când Sonny a răspuns pe nerăsuflate.

— Eleanor! Chiar mă gândeam la tine. Ce mai faci?

— Ăăă... sunt bine... dar...

Helen s-a chinuit să-și aducă aminte discursul pe care și-l pregătise.

— Ăăă...

— De fapt, a continuat Leo, m-am gândit la tine tot weekendul. Știu că n-ar trebui să spun asta, adică știu c-am zis că n-o să mai discutăm despre chestii din astea până când situația ta nu se schimbă, dacă se va schimba vreodată, vreau să spun că nu presupun asta. Dumnezeule! Am început să bat câmpii. Iartă-mă.

— E-n regulă. Ascultă, Sonny. Adică Leo. Ar trebui să-ți zic Leo? În orice caz, la mine a intervenit ceva.

Și Helen a livrat scuza pe care și-o pregătise, deși, privind retrospectiv, a dat prea multe detalii: droguri de primă clasă, plăți ilegale și zvonuri legate de o posibilă orientare sexuală.

Leo părea distrus – și pentru că n-aveau să se mai întâlnească în mod regulat, și pentru că Helen nu se mai ocupa de campania lui de PR. Ea era conștientă de asta, dar Sonny putea să-și găsească pe altcineva pentru PR.

— Sincer, îmi pare foarte rău. Știu că ți-am irosit timpul...

— Nu, Eleanor, ascultă-mă! E-n regulă. Înțeleg. Sunt doar dezamăgit. Asta-i tot. Eram convins c-o să faci o treabă excelentă și-n felul ăsta puteam să ne și vedem...

— Îmi pare rău, Leo. Sincer. Sper să găseşti pe cineva priceput. Şi sper că restaurantul o să aibă mare succes. De fapt, sunt sigură c-aşa o să fie.

— Poate am putea să mai ieşim să bem ceva împreună... la un moment dat..., a continuat Leo.

— Nu, nu cred. E... e o perioadă dificilă. Sunt puţin, ăăă, puţin ocupată. Vai, Doamne, trebuie să închid. *News of the World* este pe cealaltă linie.

— De unde ştii?

— De unde ştiu ce?

— De unde ştii că sunt cei de la *News of the World*, dacă n-ai răspuns încă?

— Fiindcă mi-au zis că mă sună înapoi şi cealaltă linie a început să-mi sune, deci ei trebuie să fie.

— Eu nu aud nimic.

— Pâlpâie. Îmi pâlpâie lumina pentru cealaltă linie. Dar aşa se zice, nu? Că sună. Nimeni nu spune: „Trebuie să închid, îmi pâlpâie cealaltă linie".

— Nu?

— Nu, ar suna cretin – „Îmi pâlpâie cealaltă linie".

— Dacă zici tu. OK, atunci trebuie să încheiem. Doar nu vrem să-i lăsăm pe cei de la *News of the World* să aştepte. Pa, Eleanor.

Of, fir-ar al dracului!

— Pa. Te sun peste vreo săptămână să-mi spui cum merge treaba.

— Bine. Aşa să faci, a spus Leo, fără prea multă convingere, după care a închis.

Fir-ar al dracului!

Ei, s-a gândit Helen, cum stătea așezată pe prima treaptă, am terminat-o. Dar oricum povestea era terminată, fiindcă Sonny nu era Sonny, tânărul și frumosul patron de restaurant, bărbatul fără obligații pe care îl crezuse ea, ci era Leo, fiul lui Matthew, fiul iubitului ei însurat, iar ea nu era Eleanor Cumocheamă, om de PR, ci Helen Williamson, o secretară, prietena tatălui însurat al lui Leo. Și ce dacă Leo se supărase și probabil că nu mai voia s-audă niciodată de ea – așa era cel mai bine. Trebuia să considere întreaga întâmplare ca pe o resuscitare fără sens a propriului orgoliu, ceva ce nu avea nici o șansă să se mai dezvolte. Helen își dorea doar să nu-l fi plăcut atât de tare pe Sonny. Își dorea ca el să nu fi fost atât de arătos. Atât de haios. Și atât de atent.

S-a întors la birou, cu intenția de a sări peste prânz, și-a încercat să se concentreze ca să născocească idei pentru Laura. Nenorocita de Laura, care mă pune să fac eu munca pentru ea, s-a gândit Helen, uitând, în mod convenabil, de câte ori se lamentase că nimeni nu părea interesat de ceea ce avea ea de oferit.

OK, Sandra Hepburn. Celebră pentru că-și dădea hainele jos de pe ea. Era dispusă să facă orice, numai să apară în ziare. Literalmente orice. Dar în ultima vreme era greu să mai găsești ceva atât de extrem încât să-ți garanteze coloane întregi de ziar. Asta pentru că tabloidele erau pline de femei tinere, care „uitaseră" să-și pună chiloți pe sub fuste, care ieșeau în lume, după care se cățărau pe câte-o scară. Probabil că giumbușlucul cel mai năucitor la care putea să recurgă Sandra era să-și tragă pe ea o fustă până la genunchi și să intre într-o biserică. Tragediile

întotdeauna se vindeau bine. Dacă Sandra ar fi putut să scoată pe tapet un copil avortat sau o tumoare canceroasă sau decesul unei persoane iubite – toate astea ar fi mers de minune. Dar Helen avea sentimentul că femeia deja vânduse toate poveştile astea în „exclusivitate". Sandra ar fi putut să aibă o aventură cu cineva. Helen a verificat rapid lista cu clienţi de sex masculin ai firmei, ca să vadă dacă exista vreunul care-ar fi avut nevoie de un bum publicitar instantaneu. Sau poate una dintre clientele de sex feminin – deşi piaţa lesbienelor cu jumătate de normă era cam saturată în ultima perioadă. Haide, şi-a spus Helen, tot timpul pretinzi că ai idei geniale. Unde sunt ideile astea acum? Dar nu era în stare să se concentreze la nimic altceva, decât la replica monotonă a lui Leo: „Bine, aşa să faci". Şi la sunetul de încheiere a apelului. Voia să-l sune înapoi şi să-i spună: „Nu, nu înţelegi, eu te plac foarte, foarte, foarte tare, dar, vezi tu, eu sunt femeia care l-a furat pe taică-tu de lângă maică-ta vitregă, deci situaţia e niţel cam complicată" sau „Hai să fugim împreună în lume şi să nu spunem nimănui unde suntem. În special familiilor noastre" sau doar un jalnic „Putem să fim prieteni?". Deşi această ultimă variantă nu avea chiar nici un sens. Era limpede că ei nu puteau să fie numai prieteni.

Helen a tresărit când mobilul a început să-i sune. El trebuia să fie. Poate c-o suna să-i spună că ştia cine era ea în realitate, dar că asta nu conta, fiindcă era oricum vrăjit de ea şi, imediat ce-şi rezolva situaţia cu taică-su şi cu Sophie, el avea de gând s-o ia pe sus şi s-o ducă departe pentru o viaţă nouă sau măcar pentru un weekend

prelungit. Helen a scormonit pe sub hârtiile de pe birou în căutarea telefonului. Rachel. S-a decis că nu era capabilă să facă față unei discuții cu prietena ei, așa că a lăsat telefonul să sune, ca să intre robotul.

— Știi că-ți sună mobilul? i-a strigat Jenny, cu viclenie, din celălalt colț al încăperii.

— Nu, i-a răspuns Helen cu telefonul în mână, dar mimând naivitatea. Chiar sună?

— Zi-mi de Leo, i-a spus Helen lui Matthew în mașină, în drum spre casă.

Bărbatul s-a întunecat la față.

— Ce-i de zis? a răspuns el amărât. Știu că mă disprețuiește fiindc-am părăsit-o pe Sophie.

— Dar de ce?

Helen era sincer intrigată.

— Doar nu e mama lui.

— Nu, dar se înțelege bine cu ea. Când a cunoscut-o, a încercat s-o avertizeze în privința mea. I-a spus că nu se poate să nu-i fac și ei exact ce i-am făcut lui Hannah. Și, normal, s-a dovedit c-a avut dreptate. În ultimii ani, contactul dintre noi a fost aproape inexistent – am mai aflat unele veşti de la Sophie.

— Cred că ți-e dor de el, a spus Helen, gândindu-se că ei deja îi era.

— O dată la câteva luni apare la ușă din senin și rămâne la cină.

Helen s-a albit la față.

— Știe unde locuiești acum?

— A, da, i-am spus. Așa că nu se știe niciodată...

— Minunat, a comentat Helen, simțind că i se face rău.

În seara aia, Helen a adormit pe canapea și-a visat că Sandra Hepburn s-a despuiat complet la petrecerea de deschidere a restaurantului Verano, asigurând astfel publicitatea atât de necesară și ei și lui Leo. Nu-i o idee rea, și-a spus când s-a trezit. Sunt convinsă că Sandra ar fi dispusă. Helen i-a dat de mâncare lui Norman, după care s-a așezat pe podeaua bucătăriei, lângă el, și-a început să-l scarpine între urechi, în timp ce pisoiul mânca.

Sophie se studia în oglindă, în lumina neiertătoare a becului din baie, așa cum n-o mai făcuse decât rareori de când se măritase – din spate și din lateral. Voia ca lui Matthew să i se pară că arăta bine. Nu pentru că i-ar fi păsat dacă el o mai considera atrăgătoare, și-a spus ea numai pe jumătate convinsă, ci pentru că nu voia ca Matthew s-o compare cu Helen, iar ea să iasă în dezavantaj. Nu voia ca soțului ei să i se pară că a câștigat marele premiu la loterie. Și nu numai atât. Sophie nu voia ca profesorii lui Suzanne să șoptească prin spatele ei cum că li se părea normal ca bărbatul să simtă nevoia să-și caute ceva mai bun. Nu că Sophie ar fi avut vreo dovadă că vreunul dintre profesori ar zice așa ceva. Nu era vorba decât de o criză de paranoia specifică soției abandonate.

Leo urma să aibă grijă de surioarele lui mai mici, ceea ce însemna că Sophie avea ocazia să-l întrebe ce se întâmplase cu Eleanor. La telefon i se păruse că fiul ei vitreg era cam deprimat, iar Eleanor nu părea să se mai ocupe de campania

lui de PR. Ceea ce Sophie spera să nu aibă repercusiuni negative – în mintea ei, noua sa prietenă şi fiul ei vitreg erau deja un cuplu. Sophie nu era pasionată de jocul de-a peţitul, mai ales atunci când era vorba de persoane din familie. Fiindcă, în mod inevitabil, toate poveştile de genul ăsta se terminau dezastruos. Dar între cei doi existase fără îndoială o scânteie atunci când se întâlniseră prima dată, iar Sophie întotdeauna sperase ca Leo să-şi găsească pe cineva cu care şi ea să se înţeleagă bine. Teoretic, relaţia cu un fost fiu vitreg ar trebui să fie destul de spinoasă, dar, timp de 15 ani, Sophie îl considerase pe Leo ca făcând parte din familie şi se temea ca băiatul să nu dea cumva peste vreo femeie care să nu înţeleagă ce însemna pentru ei doi relaţia lor. Nu că, de când îl cunoştea ea, Leo ar fi ieşit cu prea multe femei. Şi-atunci, de fiecare dată, nu fuseseră decât vreo câteva întâlniri. Leo lua foarte în serios noţiunea de relaţie amoroasă, probabil ca o reacţie la totala lipsă de respect a lui taică-su faţă de acest concept.

Suzanne şi Claudia erau înnebunite la gândul c-aveau să-şi petreacă seara împreună cu fratele lor mai mare. Din dorinţa de a părea mai matură, Suzanne se tencuise cu fardurile pe care i le dăduse Helen. Când a văzut-o, Leo s-a prefăcut întâi că n-a recunoscut-o.

— Dumnezeule, dar cine este această încântătoare tânără, a zis el imitând vocea lui Leslie Phillips[1].

1. Leslie Samuel Phillips (n. 1924) – actor englez de comedie (n. r.)

Suzanne a izbucnit în râs şi s-a îmbujorat imediat.

— E Suzanne, prostule, a intervenit Claudia, care nu pricepuse gluma.

— Deci, a spus Sophie conducându-l pe Leo în sufragerie, ce s-a întâmplat cu Eleanor?

— Nimic.

— Cunosc mutra asta. Adu-ţi aminte că sunt mama ta – oarecum. Haide!

Leo a oftat.

— Am sărutat-o.

— Stai puţin, a sărit Sophie. Credeam că se ocupă numai de PR-ul pentru restaurant.

— Am sărutat-o şi după asta mi-a zis că are un prieten, numai că relaţia e, practic, terminată. Aşa că i-am spus bine, n-am de gând să-ţi stric relaţia. O să aştept o vreme şi, dacă tu şi el o să vă despărţiţi, atunci poate că noi doi o să fim împreună.

Sophie tăcea. Leo şi-a continuat povestea.

— Mi s-a părut interesată. După care, din senin, mă sună şi-mi spune că nu mai poate să se ocupe de campania mea de PR şi cu asta, gata. Ce-i? De ce te uiţi aşa la mine?

— Chiar nu ştiu dac-ar trebui să-ţi spun, dar presupun că e mai bine să ştii adevărul... Eleanor nu are nici un prieten. Crede-mă. Noi discutăm despre chestii din astea.

Leo s-a uitat la ea de parcă tocmai ar fi încasat un pumn în stomac.

— Deci a inventat un prieten ca să se scuze. Dumnezeule, mă simt ca un cretin. Am crezut că mă place. Am crezut că e la fel de interesată ca şi mine. Şi nu s-a retras din prima. Fir-ar al

dracului! De ce n-a zis direct: „Îmi pare rău. Nu sunt interesată"? Ba, mai mult, de ce mi-a mai îndrugat şi toată istoria aia cum c-ar fi pe punctul să se despartă?

— Nu ştiu. Dar sunt sigură că are motivele ei, a răspuns Sophie nesigură.

— Grozavă prietenă mai ai şi tu, a remarcat Leo cu amărăciune. Oricum, hai s-o lăsăm baltă. Deocamdată trebuie să mă concentrez asupra deschiderii restaurantului. Ai vreo sugestie?

— Păi, sunt sute de firme de PR pe care ai putea să le angajezi... şi ştiu c-o să ţipi la mine... dar de ce nu-l rogi pe taică-tu? Ştii c-ar fi încântat să te ajute.

— De ce-ţi pasă ţie de el?

— Fiindcă, deşi acum cred că e o scârbă nenorocită, rămâne totuşi tatăl fetelor mele şi n-aş vrea ca ele să piardă legătura cu el. Aşa cum ţi s-a întâmplat ţie. Leo, Matthew n-o să se schimbe niciodată. Peste câţiva ani o s-o părăsească şi pe Helen asta pentru una şi mai tânără – cel puţin, eu aşa sper; asta înseamnă că şi eu sunt o nenorocită? – şi-o să continue să procedeze tot aşa, cât o să poată. Dar tu n-ar trebui să laşi ca obiceiul ăsta al lui să vă strice relaţia. N-ai decât un tată şi aşa mai departe. OK, am încheiat discursul.

— O să mă mai gândesc, a concluzionat Leo pe un ton defensiv.

Patruzeci de minute mai târziu, Sophie era în întârziere. Nu găsise un loc de parcare pe terenul de sport al şcolii, care, pe timpul nopţii, avea şi rol de parcare. Aşa că atunci când a ajuns în

sala de festivităţi, era roşie la faţă, abia mai respira şi broboane de sudoare îi alunecau pe frunte. L-a zărit pe Matthew la coada din faţa doamnei Mason, diriginta lui Suzanne.

— Vai, slavă Domnului c-ai ajuns tu înainte, a gâfâit Sophie.

— Arăţi...

— Cum? Transpirată? Epuizată? Roşie? Cum?

— Voiam să spun „Bine".

— Aha. Bine.

Doamna Mason era o femeie grasă, cu o mină de om bolnav, cu ochelari cu rame negre şi nişte sâni care se întindeau grei peste abdomenul ieşit în afară. Arăta de parcă expresia „un sac de cartofi" fusese inventată având-o pe ea ca prototip. Sophie şi Matthew au înaintat, chinuindu-se amândoi să găsească o replică de deschidere pentru o conversaţie.

— Ce fac fetele? a încercat Matthew.

— Bine. Da, bine, a răspuns Sophie încercând, fără succes, să scoată din pălărie vreo istorioară interesantă.

S-au mai târşâit vreo câţiva paşi, în timp ce unui alt cuplu i-a venit rândul la discuţiile cu ceilalţi profesori.

— L-am văzut pe Leo azi.

— Da? E bine?

— Da.

Ce bine decurg lucrurile, şi-a spus Sophie cu sarcasm. Deşi, la drept vorbind, prin comparaţie cu alte cupluri recent despărţite, care nu suportau nici măcar să se ştie în aceeaşi încăpere, lucrurile chiar nu mergeau rău.

— Ce-ţi mai face familia? a făcut şi Sophie o încercare.

— Bine. Mulţumesc.

Tăcere.

— A... Claudia e foarte fericită datorită pisicii.

— Da. Din păcate, laudele nu le merit eu. A fost ideea lui Helen, a răspuns Matthew şi, cu asta, sclipitoarea lor conversaţie a fost încheiată.

— Mă tem că se stresează prea tare, a spus doamna Mason, sprijinindu-se cu coatele pe masă.

Sânii uriaşi şi lăsaţi atârnau ca două sacoşe umplute la supermarket.

— N-are decât 12 ani. Trebuie să echilibreze munca de la şcoală cu alte activităţi. Ca să n-o mai lungesc, Suzanne nu pare să aibă nici un prieten.

— Dar ar trebui să fiţi mulţumită de notele ei, a intervenit Matthew nedumerit.

— Sigur că da. Rezultatele ei la examene sunt excepţionale, a fost de acord doamna Mason. Dar dezvoltarea unui copil de vârsta ei nu ţine numai de rezultatele la examene. Abilităţile de natură socială şi caracterul sunt la fel de importante.

— Dar..., a început să se bâlbâie Matthew, se întâmplă să fie talentată în zona academică. Asta a ajuns să fie ceva rău?

Sophie era exasperată. De ce soţul ei nu putea doar să asculte ceea ce li se comunica?

— Matthew, ştii că tu ai nişte aşteptări complet nerealiste de la ea. Niciodată n-ai lăsat-o să uite că a spus o dată că vrea să se facă doctoriţă.

— Şi ce-i cu asta? Toată chestia asta e acum din vina mea? Deşi nici nu ştiu ce înseamnă

„chestia asta". Personal, eu nu văd care e problema...

Doamna Mason l-a întrerupt.

— Suzanne își petrece toate pauzele învățând. Nu iese niciodată să se joace. Sinceră să fiu, eu consider că asta nu e o atitudine sănătoasă.

Sophie nu s-a mai uitat urât la Matthew, ci și-a îndreptat atenția asupra profesoarei.

— N-am știut lucrul ăsta.

Matthew părea dezumflat.

— De ce face asta?

— De ce nu ne-ați spus mai devreme?

Sophie era conștientă că părinții din spatele lor trăgeau cu urechea și s-a simțit de parc-ar fi fost demascată public ca fiind un părinte irresponsabil. S-a gândit de câte ori nu s-a strâmbat, plină de ea, când vreo mamă înnebunită de durere din *Trisha* pretindea că nu-și dăduse seama că pruncul ei lua droguri. S-a gândit să se întoarcă și să le spună celor doi din spate: „Nu vă mai luați aerul ăsta de superioritate. Doamna Mason o să vă anunțe imediat că băiatul vostru e dependent de cocaină".

Sophie știa că Suzanne se străduia, mai mult decât lăsa să se vadă, ca să-și păstreze titlul de fata cea deșteaptă, dar nu-și dăduse seama că era vorba de o obsesie zilnică, și-acum se simțea devastată pentru că greșise față de fiica ei.

— Pentru că, în ultima vreme, situația s-a înrăutățit foarte tare. Dacă nu veneați astă-seară, aveam de gând să vă scriu. Știu că acasă sunt probleme...

Profesoara a făcut o pauză ca să le permită celor doi s-o contrazică, numai că Sophie și

Matthew și-au ațintit privirile în podea, ca doi inspectori cărora atenția le-a fost captată de o alunecare de teren serioasă.

— ...și e posibil ca fetița să încerce să vă atragă atenția asupra ei, a continuat doamna Mason cu privirea fixată asupra lui Matthew.

— Acum ați devenit și psiholog calificat? a replicat el copilărește.

— Matthew..., a intervenit Sophie pe un ton scăzut.

— Păi, care-i problema? Dintr-odată, eu sunt cel judecat?

— Exagerezi. Situația asta nu se referă la tine. Doamna Mason...

— Leanne.

— ...Leanne are dreptate. Nimeni nu spune că e vina ta. Numai că situația în care ne găsim...

— Dar eu sunt cel care a plecat, nu? Eu sunt vinovat fiindcă am fost cel care a distrus fericirea familiei.

Cuplul din spatele lor ajunsese practic să se aplece în față, chinuindu-se să prindă din zbor toate amănuntele. Sophie le-a aruncat o privire furioasă, după care și-a coborât vocea.

— Ești ridicol. Amândoi trebuie să ne gândim la ce avem de făcut în cazul în care Suzanne crede că singura modalitate prin care ne poate atrage atenția este să ia numai note maxime. Am încercat să-ți explic și mai demult. O presăm mult prea tare repetând tot timpul cât de deșteaptă e.

— Vrei să spui că eu o presez.

Lui Sophie nu-i venea să creadă că Matthew era în stare să fie atât de egoist. De fapt – ba da, îi venea să creadă.

— Bine, așa e – *tu* o presezi. Numai asta spui despre ea – „Ea e Suzanne, e fata cea deșteaptă, o să se facă doctoriță". Copilul crede probabil că ăsta e singurul punct important în ceea ce o privește.

— Să nu îndrăznești s-arunci vina pe mine, a ridicat din nou vocea Matthew. Numai pentru c-am plecat nu înseamnă că sunt și un tată irresponsabil.

Sophie s-a uitat la bărbatul și la femeia din spate, care acum nici nu se mai prefăceau că n-ar asculta cearta.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat ea zâmbindu-le ca scoasă din minți.

Cei doi au întors privirile rușinați.

— Nu, pe bune, a continuat Sophie. Simțiți-vă liberi să interveniți.

— Poate ar trebui să stabilim o întâlnire ca să continuăm discuția, a spus doamna Mason. În particular.

— E o idee excelentă, a răspuns Sophie și s-a ridicat în picioare, după care l-a înșfăcat pe Matthew și l-a târât după ea aproape la modul propriu. Te sun mâine. De ce nu veniți după noi și-afară? a adăugat ea către cuplul din spate. N-aș vrea să pierdeți ceva.

Sophie și Matthew și-au făcut loc prin mulțime. Sophie era roșie ca racul de rușine. Când a ajuns după colț, astfel încât să nu mai poată fi zăriți prin ferestrele mari ale sălii de festivități, s-a întors furioasă către Matthew.

— Cum îți permiți să-mi faci una ca asta?

— A, am înțeles, deci totul e *într-adevăr* din vina mea...

— Cum îţi permiţi să mă faci de râs în halul ăsta în faţa atâtor oameni... mai mult, în faţa atâtor oameni care sunt părinţii prietenilor lui Suzanne. Şi în faţa dirigintei. Şi, cel mai important, cum de îţi permiţi să transformi totul într-o problemă legată de tine şi nu de fiica ta. Matthew, trebuie să te maturizezi. Lumea asta nenorocită nu se învârte în jurul tău.

— Tipa încerca să spună că sunt un părinte iresponsabil, i-a scuipat Matthew. Ce mă-sa ştie ea? Pun pariu că-i o fată bătrână şi că n-are lângă ea pe nimeni, în afară de câteva pisici.

— Aici nu e vorba de tine!

Sophie a realizat că începuse să urle şi a coborât vocea.

— E tipic pentru tine! Cineva încearcă să-ţi spună că Suzanne are o problemă, iar tu nu eşti în stare să pricepi decât că tu eşti de vină...

— Fiindcă toată lumea încearcă să mă scoată pe mine vinovat...

— TACI DIN GURĂ! TACI! TACI!

Uluit, Matthew a tăcut. Iar Sophie i-a dat înainte.

— Bine, şi ce vrei să zic eu? Da, totul *e* din vina ta. Ani de zile ai ridicat-o în slăvi atunci când a luat note mari la examene şi le-ai spus tuturor ce deşteaptă e, după care, într-o zi, din senin, te-ai ridicat şi ne-ai părăsit. Acum fata crede c-ai plecat pentru că ea n-a făcut destule eforturi. Nu-i nevoie să fii psiholog ca să-ţi dai seama de asta. Dar e şi vina mea, pentru că nu mi-am dat seama cât de gravă e situaţia.

— Eu credeam că e bine s-o laud. Am vrut să fie mândră de ea.

Vocea lui Matthew s-a voalat şi Sophie a realizat, jenată, că bărbatul începuse să plângă. Şi-a înmuiat şi ea vocea.

— Sigur că e bine, dar tot schepsisul este s-o lauzi pentru efortul pe care-l depune, nu pentru rezultate, pricepi? Astfel că, dacă dă chix, deşi a muncit din răsputeri, atunci noi o vom lăuda oricum. E limpede, nu?

Matthew a clătinat din cap, trăgându-şi nasul cu forţă. Sophie vedea cum îi alunecau lacrimile pe obraji şi-abia s-a abţinut să nu i le şteargă. Uneori Matthew era ca un copil.

— Eu am crezut că nu face nici un efort.

— Ei, acum ştim că nu e aşa. Şi, la drept vorbind, şi dac-ar fi fost aşa, cu-atât mai mult nu trebuia să facem atâta tam-tam pe treaba asta. Trebuia s-o lăudăm pentru altceva. Când lauzi pe cineva pentru că e deştept, e ca şi cum l-ai lăuda fiindcă e frumos. Sau pentru c-a câştigat la loterie.

— Probabil că mă urăşte. Sunt un tată de căcat.

— Of, Matthew, pentru numele lui Dumnezeu! Ştii foarte bine că vrea s-o lauzi tot timpul, fiindcă te adoră. Nu trebuie decât să începi s-o încurajezi şi în zone în care nu se descurcă prea bine. Totul o să fie în regulă. O să discut şi eu cu ea. Bine?

Sophie s-a uitat la el. Matthew părea să-şi mai fi revenit un pic, dar apoi chipul i s-a schimonosit, iar din gât i-a ieşit un sunet ca de sirenă de poliţie.

— Mi-e aşa de dor de ele.

Sophie l-a bătut pe umăr în semn de consolare, dar, în egală măsură, se simţea extrem

de iritată. Situația pe care o trăiau era numai din vina lui.

— Asta a fost alegerea pe care ai făcut-o, a spus ea străduindu-se să-și mențină tonul vocii, pe cât posibil, nealterat de dorința pe care o resimțea de a-l blama.

A așteptat ca el să riposteze furios, dar Matthew părea să fi clacat.

— Îmi dau seama că nu le place deloc să vină la mine în weekenduri. Și nici lui Helen nu-i place. Adică, sigur, tolerează situația, dar știu c-ar prefera să le duc în altă parte.

Pe Sophie au apucat-o nervii – cum îndrăznea femeia aia să nu-i primească pruncii? –, dar n-avea de gând să-l lase pe Matthew să scape cu una, cu două.

— Realitatea este că nu erai obligat să pleci. Și oricât am încerca noi acum să le protejăm pe fete, ele întotdeauna vor trăi cu impresia că ai ales-o pe femeia aia în locul lor.

(Și al meu, s-a gândit Sophie, dar s-a abținut să adauge și asta.)

— Iar am dat-o în bară, nu? Iar am eșuat ca tată.

Matthew a început, din nou, să plângă, iar părinții care traversau terenul de sport, îndreptându-se către mașinile personale, se uitau înspre ei ca să vadă care era problema. Sophie nu voia să-l lovească pe Matthew când era la pământ, dar nu s-a putut abține.

— Cum am mai zis: asta a fost alegerea pe care ai făcut-o. Aveai o familie care te iubea, dar asta n-a fost de-ajuns. Niciodată nu poți să le ai pe toate, Matthew. Nimeni nu poate.

— O să mă revanșez față de ele, a declarat el.

— Numai să nu încerci să le cumperi, da? Gata cu pisicile și cu fardurile și cu cine știe ce altceva. Fetele nu-și doresc să le oferi decât timp, atenție și laude. Și, sinceră să fiu, probabil că Helen are dreptate: ar trebui să le duci în altă parte. Fiindcă nu poți să le obligi să dezvolte o relație cu ea. E prea devreme.

Amărât, Matthew a clătinat din cap și și-a șters ochii cu mâneca de la haină ca un bebeluș.

— Bine.

— Unde ți-e mașina? l-a întrebat Sophie. Ar trebui să te duci acasă.

21

— Deci... Sandra Hepburn, a spus Laura la şedinţa săptămânală de adunat idei. Aveţi vreun plan?

— Ce-ai zice de câteva fotografii „la noroc", cu ea şi fetele la cumpărături, numai că ea a uitat să-şi pună şi chiloţi? a propus Alan. Ştii ce vreau să zic: fusta scurtă, vântul bate...

— Şi tu te oferi să faci pe fotograful? l-a întrebat Helen, care lua notiţe.

Alan s-a uitat urât la ea.

— Hai să fim cinstiţi, a spus Laura. Chestia asta s-a mai făcut. Nu, cred că trebuie să încercăm să găsim o altă abordare.

— O întâlnire amoroasă cu altă celebritate? a intervenit altcineva. Simon Fairbrother joacă într-un serial nou şi i-ar prinde bine publicitatea.

— Sau Annabel de Souza? Lesbianismul e foarte la modă acum.

Ce căcat, s-a gândit Helen, oamenii ăştia sunt plătiţi de trei ori mai mult ca mine şi cele mai bune propuneri ale lor sunt alea pe care eu le-am respins din prima. Helen aproape a tresărit când şi-a dat seama că Laura îi pronunţase numele.

— Îmmm?

— Mă întrebam dac-ai avut timp să găseşti vreo idee?

Helen a realizat că şase perechi de ochi critici se întorseseră spre ea, deşi oamenii care se considerau a fi cei mai creativi din firmă – de fapt, pentru asta şi erau plătiţi – nu făceau decât să se chinuie să-şi mascheze totala lipsă de interes faţă de orice ar fi avut ea de spus. În acelaşi timp, Helen şi-a dat seama că uitase complet de Sandra Hepburn.

— Ăăăă...

Of, fir-ar al dracului. Gândeşte-te repede.

— Nu... îmi pare rău.

Helen s-a înroşit ca racul, dar apoi a înţeles că ieşise din lumina reflectoarelor la fel de repede pe cât intrase, iar Laura le cerea tuturor celorlalţi să se mai gândească. Fir-ar al dracului, şi-a spus Helen. Fir-ar al dracului!

Dar ce era mai rău nu trecuse. Schimbând subiectul, Laura le-a anunţat celor prezenţi că aveau un nou client. Leo Shallcross, fiul lui Matthew, îşi deschidea un restaurant şi avea nevoie de o campanie publicitară şi de o petrecere de deschidere. Matthew, a explicat Laura, a considerat că era mai potrivit ca altcineva, în afara lui, să se ocupe de asta. Mai ales că necesităţile lui Leo erau de scurtă durată şi n-aveau să aducă prea mulţi bani (Matthew insistase ca băiatului să i se ofere un tarif special), aşa că respectiva campanie reprezenta un favor pe care toţi trebuiau, din când în când, să-l accepte.

— O s-o rog pe Helen să întocmească un sinopsis de date şi să vi-l trimită după-amiază. E OK, Helen? a întrebat-o Laura.

Dar Helen fixa masa cu o privire pierdută. Se albise de tot la față și simțea c-o lua cu stare de vomă. Era imposibil. Ce însemna asta? Că Leo avea să vină la firmă? Că ea, în calitate de asistentă personală a Laurei, avea să fie obligată să aranjeze respectivele întâlniri – of, fir-ar al dracului! – să fie prezentă la ele și să ia notițe? Și după asta ce-avea să mai urmeze? Era mult prea groaznic ca să se gândească la felul în care viața ei avea să se ruineze dacă Leo afla cine era ea de fapt. Fir-ar al dracului! Helen și-ar fi dorit să-și poată lua concediu. Sau ar fi putut oare să plece de la serviciu chiar atunci? Ce puteau să-i facă? Doar să n-o mai plătească. Sau să nu-i mai dea nici o scrisoare de recomandare. Helen n-ar fi putut să-i explice situația lui Matthew. OK, trebuia deci să se țină tot timpul cu un pas înainte și să-și ia liber de fiecare dată când știa că Leo trebuia să vină la firmă. Dar se simțea epuizată numai la gândul ăsta. Era prea mult pentru ea.

— Te simți bine? a întrebat-o Laura.

— Da. Sunt bine, a răspuns ea pe un ton scăzut.

După ședință, Laura i-a pus mâna pe braț, crezând că Helen era încă supărată din cauza rateului cu Sandra Hepburn.

— Iartă-mă, a zis ea. N-am vrut să te pun într-o situație penibilă.

— E-n regulă, a asigurat-o Helen amărâtă. Ar fi trebuit să am ceva pregătit.

— De ce? Ai văzut ce idei au avut ceilalți – nici una n-a fost originală. Și doar asta e treaba lor.

Helen s-a dus în chicineta firmei ca să-şi facă nişte pâine prăjită şi să se ascundă cinci minute, până se calma puţin. Dar acolo l-a găsit pe Matthew, care se învârtea pe lângă ceainic. Îi plăcea să dea senzaţia că merge pe principiul egalitarismului şi, din când în când, se ocupa singur de prepararea ceaiului pentru el şi Jenny. În dimineaţa asta, voia să creeze impresia că totul era în regulă pe pământ. Asta pentru că, în seara precedentă, după ce se întorsese de la şedinţa cu părinţii, se certase cu Helen la cuţite. Acum, însă, fluiera o melodie. Una dintre chestiile care o scoteau pe Helen cel mai tare din sărite. În timp ce-şi îndesa cu năduf pâinea în prăjitor, femeia era absolut convinsă că Matthew se apucase să fluiere numai ca s-o enerveze pe ea.

Matthew se întorsese de la şcoală devreme, dar într-o dispoziţie foarte ciudată. Era posomorât şi tăcut, iar când Helen a încercat să-l facă să-i spună ce se întâmplase, i-a mărturisit că nu mai voia ca ea să fie de faţă atunci când Claudia şi Suzanne veneau în vizită în weekend. „Dar e apartamentul meu", i-a replicat Helen, iar el s-a supărat şi-a început să urle şi s-o acuze că nu-i pasă de relaţia lui cu copilele. Astfel că amândoi s-au culcat, s-au trezit şi-au mers la serviciu fără să-şi vorbească. Iar Helen tot nu aflase ce se întâmplase. Acum era furioasă fiindcă Matthew nu-i zisese nimic de Leo şi de restaurant, cu toate că, la drept vorbind, nu vedea nici un motiv pentru care iubitul ei ar fi fost obligat să-i facă acest anunţ sau, dacă era să fie sinceră până la capăt – ce-ar fi putut să facă în cazul în care

Matthew i-ar fi adus la cunoştinţă respectiva noutate?

— Poţi să nu mai fluieri? a spus ea printre dinţi, în timp ce Matthew încerca o reproducere aproximativă a temei muzicale din *Dam Busters*.

Helen s-a hotărât să se întoarcă la birou, în ciuda nenumăratelor anunţuri care avertizau oamenii că prăjitoarele de pâine lăsate nesupravegheate cauzau incendii. Ea se întrebase deseori cine compunea anunţurile alea, care apăreau peste noapte – „Maică-ta nu lucrează aici, deci fă curat după ce-ai terminat", „Vă rog să nu mai lăsaţi vase murdare în chiuvetă" şi, preferatul ei, „Femeile de serviciu nu sunt plătite ca să vă spele şi vasele". Helen sperase întotdeauna să surprindă pe cineva lipind un astfel de anunţ. Asta numai ca să-l poată întreba pentru ce erau plătite, *mai exact*, femeile de serviciu. Dat fiind că respectivele treceau pe-acolo în fiecare zi, dar biroul arăta mereu dezastruos. Apoi s-a aşezat la birou, a mutat câteva hârtii, după care s-a ridicat şi s-a îndreptat înapoi către Matthew.

— De ce nu mi-ai spus că firma o să preia campania de PR a lui Leo? l-a întrebat ea pe un ton acuzator.

Matthew a părut surprins.

— Fiindcă n-am vorbit unul cu celălalt, a răspuns el calm. Nu m-a sunat decât azi-dimineaţă. Pot să te întreb de ce eşti aşa de deranjată?

Helen îl ura când era aşa: foarte calm şi raţional. Când ea ştia că Matthew nu făcea altceva decât să încerce să capete cât mai multe bile albe.

— Fiindcă... m-am simţit ca o cretină la şedinţă. N-am avut habar de chestia asta, deşi toată lumea ştie – înţelegi – de noi doi.

— Ei, date fiind circumstanţele, nu mi s-a părut a fi o chestie atât de importantă.

— Dar... a fost, i-a replicat Helen bosumflată.

— Ţi se arde pâinea, i-a atras Matthew atenţia, uitându-se peste umărul ei.

Lucru care pe Helen a scos-o din pepeni.

— Ei, dă-o-n pizda mă-sii de pâine.

Şi s-a întors furioasă în birou.

— Maturizează-te, Helen, a strigat Matthew în urma ei, suficient de tare încât să poată fi auzit de toţi cei care treceau prin zonă.

Revenită în faţa calculatorului, Helen a mai descoperit un e-mail de la tiza de la Conturi. A citit primul rând, care părea a fi începutul unei relatări, cadru cu cadru, a convorbirii telefonice cu Geoff din seara precedentă. Helen a închis mailul la loc – era mult prea... cum?... obosită, preocupată, dezinteresată ca să citească întreaga misivă. Jenny şi Annie aveau impresia că sunt extrem de haioase. Îşi ofereau, foarte sonor, o punguţă cu alune, astfel încât Helen de la Conturi să le audă chiar şi prin geamul despărţitor.

— Vrei o alună, Annie?

— Nu, mulţumesc. Aş prefera un morcov. Ha-ha.

— Da? Credeam că ţi-ar plăcea aşa, o chestie mai uscată.

Cele două femei s-au prăbuşit de râs, încântate de propria lor inteligenţă. Asta nici măcar nu e o glumă, s-a gândit Helen a noastră. Aţi fi putut

mai bine să ziceţi: „Clitoris? Nu, prefer penisurile, mulţumesc. Da? Credeam c-ai prefera să stai ca o turmă de fotbalişti să ţi-o tragă pe ambele părţi". N-avea nici un sens, dar Jenny şi Annie erau de neoprit, iar Jamie începuse şi el să rânjească.

O s-o iau razna aici, şi-a spus Helen. O să-mi iau un AK47 şi-o să le secer pe toate şi tot timpul o să râd. Apoi a observat un teanc de hârtii pe care Laura i le lăsase pe birou. Deasupra era un bilet pe care scria „Astea sunt toate detaliile relevante legate de lansarea restaurantului lui Leo Shallcross. Te rog să le organizezi într-un singur document, pe care să-l distribui apoi echipei. De asemenea, vrei să-l suni pe Leo şi să aranjezi să vină încoace pentru o întâlnire? Mulţumesc". Helen se aşteptase la asta, dar acum i se părea că rugămintea Laurei era ultima picătură. Situaţia asta ridicolă, în care singură se băgase, era prea mult pentru ea. Nu pot să fac faţă, şi-a spus Helen, pur şi simplu nu pot. A încercat să respire profund ca să se calmeze, dar simţea că bărbia începuse să-i tremure şi, înainte s-apuce să se ridice de pe scaun şi să fugă la toaletă, unde n-o vedea nimeni, lacrimile i s-au adunat în colţurile ochilor. Şi-a şters obrajii, chinuindu-se să oprească şuvoiul înainte ca acesta să fie remarcat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca toată lumea s-o vadă plângând – ar fi fost ca şi cum o antilopă ar fi anunţat unei haite de lei că şi-a rupt un picior şi i-ar fi rugat să-i semneze ghipsul. Dar Helen nu reuşea deloc să se controleze. Lacrimile continuau să-i curgă pe faţă şi începuse să-i curgă şi nasul. N-avea nici măcar o batistă în

spatele căreia să se ascundă. N-avea ce să facă, decât să se ridice și să fugă din birou, în speranța că nimeni n-avea să se uite la ea.

— Vai, nu se poate, a auzit-o pe Jenny declamând în urma ei. Doar nu ți-a dat Matthew papucii, nu?

— Poate și-a găsit una și mai tânără, a sărit și Annie, și ambele femei au izbucnit în râs.

Odată ajunsă la toaletă, Helen s-a încuiat într-un separeu, s-a așezat pe capacul de la WC și a început să plângă. Un plânset zdravăn și zguduitor, pe care nu putea să-l controleze. Helen nu plângea decât rareori. De fapt, aproape niciodată. Și, invariabil, de fiecare dată când plângea, o făcea mai curând pentru că era frustrată, nu fiindcă ar fi suferit. Acum nu putea să se mai oprească.

A auzit cum ușa de la intrare s-a deschis cu un scârțâit și și-a ținut răsuflarea ca să nu facă zgomot. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie compătimită. Și era sigură că Helen de la Conturi era singura persoană care s-ar fi deranjat să încerce asta. Așa cum se aștepta, Helen a noastră a auzit-o pe Helen de la Conturi strigând-o pe nume. Ce al dracului de ridicol și de umilitor era să vezi cum se inversaseră rolurile. Helen a tăcut mâlc. Însă Helen de la Conturi se folosea exact de strategia ei: „Nu plec până când nu ieși de-acolo". Chinuindu-se din răsputeri să nu scoată nici un sunet, Helen și-a ridicat încet picioarele de pe podea și a rămas în echilibru cu genunchii susținuți numai prin încolăcirea brațelor. A rămas așa, nemișcată, până când a-nceput s-o doară spatele și, tocmai când simțea că nu

mai rezistă, a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi-apoi închizându-se la loc. Biata Helen de la Conturi – măcar ea încercase. Helen a realizat, recunoscătoare, că din cauza eforturilor de a rămâne ascunsă se oprise din plâns.

A mai stat acolo un minut sau două, până când a fost sigură că lacrimile n-aveau să mai dea pe-afară, după care a deschis uşa cu grijă şi-a aruncat o privire afară, ca să vadă dacă într-adevăr era singură. Cât s-a spălat pe faţă cu apă rece, a încercat să-şi dea seama ce putea să facă. Ar fi putut să plece acasă pe furiş şi să pretindă că era bolnavă, dar, în felul ăsta, n-ar fi reuşit decât să amâne inevitabilul. Helen s-a decis să facă apel la latura sentimentală a Laurei – să-i explice femeii că era mult prea stânjenitor pentru ea să ia legătura cu Leo, dat fiind că ea era femeia cu care şi-o trăgea taică-su. Putea foarte bine să bată la calculator toate documentele, să ia notiţe la şedinţe, dar nu voia să dea ochii cu băiatul lui Matthew şi nici să participe la întâlnirile unde avea s-apară şi el.

— Dar, odată şi-odată, va trebui să te vezi cu el, i-a spus Laura după ce Helen şi-a încheiat discursul.

Înainte de asta, Helen îşi refăcuse machiajul şi parcursese biroul secretarelor ţinând capul sus şi ignorând privirile întrebătoare ale lui Jenny şi zâmbetul fals al lui Annie.

— Poate de asta a şi propus Matthew ca eu să mă ocup de campania lui Leo. Poate voia să petreceţi ceva timp împreună.

— Mai curând nu s-a gândit deloc la aspectul ăsta, a replicat Helen agitată.

Se întreba dacă n-ar fi fost cazul să dea drumul la robinetul cu lacrimi. Se simţea însă secătuită şi, oricum, probabil că Laura ar fi respectat-o mai mult dacă-şi păstra calmul.

— Laura, problema este, a explicat ea, că Matthew vrea să grăbească lucrurile, iar eu vreau să fac totul ca la carte. Vreau să-i las familia să decidă când e, pentru ei, momentul cel mai potrivit să ne cunoaştem. Sincer, mi se pare că aşa nu e deloc bine...

— Bine, bine, s-a învoit finalmente Laura. Tu doar pregăteşte documentul ăla şi-o s-o pun pe Jenny să-l sune.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc. Lui Helen îi venea s-o ia în braţe. Apreciez sincer gestul tău.

— Totuşi, poate c-ar fi mai bine să-i comunici lui Matthew părerea ta. Ca să eviţi neînţelegerile care pot apărea mai târziu.

— Da, ştiu. Aşa o să fac. Şi mulţumesc încă o dată. Şi iartă-mă, te rog, că sunt aşa o pacoste.

— Trebuie să vorbim, i-a spus Helen lui Matthew în timp ce amândoi trânteau şi loveau cratiţe prin bucătărie.

Singurele cuvinte pe care şi le adresaseră erau de genul: „Poţi să-mi dai tigaia?" sau „Cuţitul de pâine e la tine?". Asta după ce în drum spre casă, în maşină, amândoi tăcuseră mâlc. Helen se gândise toată după-amiaza la ceea ce avea să facă şi ştia ce trebuia să spună.

— Matthew, a zis ea.

Matthew, în continuare bosumflat, abia dac-a băgat-o în seamă şi a continuat să mărunţească legumele. Helen a pus pe masă cârpa pe care-o avea în mână.

— Nu merge deloc.

Matthew n-a întors capul, dar Helen l-a văzut cum a îngheţat cu cuţitul în mână şi şi-a dat seama că aştepta ceea ce avea să urmeze. Aşa că a tras adânc aer în piept. Asta e!

— Vreau să ne despărţim.

Matthew tot n-a spus nimic şi a rămas neclintit, în acelaşi loc.

— Ai auzit ce-am zis? Vreau să ne despărţim. Eu nu sunt fericită, tu nu eşti fericit şi nici copiii tăi nu sunt fericiţi. Îmi pare rău, aş fi vrut ca lucrurile să stea altfel, dar am obosit...

Bărbatul s-a întors încet către ea. Părea distrus.

— Cum? Doar pentru c-am avut o mică ceartă, tu vrei să ne despărţim? Aşa, pur şi simplu?

— N-are nici o legătură cu cearta, i-a răspuns Helen. Nu mai rezist – toată lumea se uită urât la mine. Mă simt ca şi când aş fi nimicit o familie.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis. Să nu mai fii aici când vin fetele, duminica. N-am vorbit serios. Numai că eram îngrijorat din cauza lui Suzanne.

— Ţi-am mai spus. N-are nici o legătură cu asta. E o problemă mult mai complicată decât o singură ceartă. Pur şi simplu, nu e aşa cum mi-am închipuit. Nu sunt fericită.

— Amândoi trebuie să facem sacrificii. Am ştiut asta de la început. Nu poţi să te aştepţi ca totul să meargă strună imediat. Amândoi trebuie să ne adaptăm.

Helen s-a abținut să spună: „Dar eu nu am ales să mă adaptez. Într-o seară, ai apărut din senin la ușa mea, iar eu a trebuit să accept situația". În loc de asta, a zis:

— Îmi vreau viața înapoi.

— Care viață? a întrebat-o Matthew nu pe un ton agresiv, ci doar curios. Suntem împreună de mai bine de patru ani. Eu sunt viața ta.

— Bine, atunci vreau o viață nouă. Una în care să nu apară foste neveste, copii, oameni care să râdă pe la spatele meu...

— A, deci asta era, a izbucnit Matthew nepricepând ideea. Ți-e rușine cu mine fiindcă sunt cu mult mai bătrân decât tine și ți se pare că oamenii își bat joc de tine...

— Nu asta era ideea, dar, acum c-ai pomenit de chestia asta, află că da, oamenii chiar își bat joc de mine.

Helen s-a uitat la chipul abătut al lui Matthew.

— Iartă-mă. Iartă-mă. Uită c-am zis chestia asta. Nu asta era ideea.

— Atunci care e ideea? Că nu-ți convine faptul că am o fostă soție – care, aș putea să adaug, este incredibil de înțelegătoare și de matură în legătură cu toată situația asta și cu care nu ai avut de-a face nici măcar o secundă – și doi copii. Copii pe care îi vezi o dată pe săptămână, pentru trei ore, și pe care, așa cum am zis și aseară, dacă nu vrei, nu trebuie să-i mai vezi deloc. Cel puțin o vreme.

— Matthew, n-are sens să ne certăm pe subiectul ăsta. S-a terminat. Asta e. Povestea s-a încheiat.

— Tu nu mă iubești?

— Nu, cred că nu. Îmi pare rău.

— Dar mi-ai spus că mă iubeşti. De-atâtea ori. M-ai implorat s-o părăsesc pe Sophie şi să mă mut cu tine. Chiar crezi c-aş fi făcut treaba asta dacă n-aş fi fost absolut sigur că asta e ceea ce-ţi doreşti?

— Ştiu. Îmi pare rău.

Matthew a început să se ambaleze.

— Doamne-Dumnezeule, Helen, am distrus copilăria fetiţelor numai ca să fiu cu tine. Fiindc-am crezut că asta e ceea ce-ţi doreşti.

— Asta a fost ceea ce mi-am dorit. Cândva. Dar acum nu mai e aşa.

— Dar nu poţi să te răzgândeşti aşa, pur şi simplu. Nu suntem nişte copii. Asta e viaţa adevărată. E o chestie serioasă. Am distrus vieţile oamenilor din jurul nostru. Nu poţi să spui: „A, a fost o greşeală".

— Îmi pare rău. Dar trebuie să spun asta.

— Nu, Helen, nu. Te rog, nu-mi face asta. Te rog.

Desigur, Helen ştiuse că aşa avea să se întâmple. Ştiuse că Matthew avea să fie terminat. Fie pentru c-o iubea sincer, fie pentru că nu era în stare să facă faţă umilinţei de a trebui să recunoască, în faţa lumii, că s-a înşelat. Iar Helen îşi spusese că trebuia să se ţină tare pe poziţii şi să nu dea nici un pas înapoi. Dar, văzându-l pe bărbatul din faţa ei cum se milogea, faptul că era limpede că acesta era ultimul lucru la care el se aşteptase a tulburat-o.

— Te rog, nu-mi face asta. Te rog, a spus Matthew şi-a prins-o de-un braţ. Sunt prea bătrân ca s-o iau de la capăt. N-aş fi în stare. Pe bune, aş putea să fac o prostie.

Helen se chinuia să-l regăsească în epava aceea jalnică și înlăcrimată pe bărbatul puternic și rațional, care întotdeauna ținuse frâiele relației lor. Vai, Doamne, și-a spus, *eu* i-am făcut asta. S-a forțat să rămână sobră și să nu reacționeze la atingerile lui Matthew, care era distrus de ceea ce auzise, însă nu avea nici un sens. Fir-ar al dracului – Helen n-avea puterea să-i reziste. A început să-l mângâie pe cap, iar bărbatul, realizând că intervenise o schimbare de atitudine, s-a aruncat asupra ei și i s-a agățat de gât.

Helen era conștientă că ar fi trebuit să-i spună să se dea jos de pe ea și să se ducă să-și facă bagajele. Dar n-a putut.

— E-n regulă, a zis ea. O să fie bine.

22

Helen se gândea cu groază la întâlnirea cu Sophie de miercuri seara. Era sigură că Leo vorbise cu ea – măcar despre faptul că Eleanor nu mai putea să se ocupe de contractul lui, dacă nu și despre restul – și era conștientă că trebuia să se justifice într-un fel. A luat în considerare posibilitatea de a contramanda întâlnirea, dar, având în vedere că Rachel stătea acasă cu Neil ca să se uite la filme și să mănânce mâncare chinezească, asta însemna că ea ar fi fost condamnată la o nouă seară petrecută cu Matthew pe canapea. Iar Helen nu se simțea în stare de așa ceva. În plus, latura ei masochistă era disperată să afle exact ce spusese Leo.

Ziua a trecut într-un soi de transă. Helen trăia un coșmar și, ceea ce era și mai rău, respectivul coșmar era numai opera ei. Iar finalul nu era deloc previzibil. Helen fusese atât de aproape. Reușise să-i spună lui Matthew că relația lor se terminase, că ea nu-l mai iubea. Dac-ar mai fi reușit să se mențină pe poziție preț de câteva minute – dar poate faptul că nu fusese în

stare de asta însemna că era mai bună decât credea ea însăşi. Minunat – a fost nevoie de toate astea ca să-mi dau seama că sunt o persoană cumsecade. Aleluia! Daţi-mi o medalie şi lăsaţi-mă să revin la Helen cea dură, aia care arunca nisip în ochii copiilor, călca puiuţii de câine pe coadă şi era în stare să-i dea papucii iubitului faţă de care nu mai avea nici un sentiment. Helen a răsucit în minte ideea de a fugi din nou, dar la ce bun? Dacă făcea treaba asta, rămânea şi fără casă, şi fără bani, şi fără slujbă.

Laura o avertizase că Leo avea să vină la firmă a doua zi, pentru o discuţie preliminară. La 12:30. Helen a cerut să i se îngăduie să plece în pauza de prânz mai devreme, iar Laura, fără prea multă tragere de inimă, şi-a dat acordul. Helen se aşteptase, întru câtva, ca Leo s-o mai caute – deşi nu-şi închipuia ce pretext ar fi putut să găsească. Era supărată fiindcă Leo renunţase atât de uşor. Cu toate că, dacă el n-ar fi adoptat această atitudine, viaţa ei ar fi fost cu mult mai complicată. Ei, asta e, şi-a spus ea, e limpede că întâlnirea cu mine n-a însemnat mare lucru pentru el. Nu trebuie să mă gândesc c-a fost mare scofală. Cu toate astea, pe Helen o tot zgândărea ideea.

În birou era linişte. Bătălia dintre Helen de la Conturi şi gaşca de vrăjitoare încetase sau, măcar, se mai domolise, iar Helen a noastră se obişnuise să fie, mai mult sau mai puţin, ignorată de colegi. Din când în când, câte-un comentariu mai zbura în direcţia ei, dar, de-acum, oamenii se plictisiseră de povestea asta. Nu se păstrase decât valul de isterie care izbucnea de fiecare dată când Matthew vizita biroul secretarelor.

Însă bărbatul continua să plutească în ignoranţă şi-i dădea înainte cu tentativele lui neîndemânatice de a flirta cu fetele. Râsul acestora era considerat de Matthew ca fiind un semn de încurajare. Încă două săptămâni şi jumătate şi toţi puteau să se ducă dracului, şi-a spus Helen, uitându-se împrejur şi dându-şi seama că nu avea să ducă dorul nimănui.

Ca să nu se mai gândească la trenul deraiat care era viaţa ei, a încercat să se concentreze asupra problemei numită Sandra Hepburn. Sandra spera să fie nominalizată la Ace Awards, la categoria „Cea mai dorită femeie". Deşi fata nu avea nici un talent vizibil, categoria respectivă implica o competiţie acerbă. Aşa că Sandra trebuia să inventeze ceva care s-o facă să iasă în evidenţă din mulţimea de fete frumoase, dar fără nici o ocupaţie reală. Helen a făcut o listă.

Punctele forte ale Sandrei:

Ţâţele

A început să roadă capătul creionului, dar n-a mai reuşit să găsească nimic de adăugat la lista respectivă. A luat o altă foaie de hârtie şi-a scris „Puncte negative", după care a început să înşire:

Nici un talent
N-are carieră
Nu e populară
E urâtă

Grozav început, s-a gândit ea. Apoi a şters „urâtă" şi-a înlocuit termenul cu „neatrăgătoare".

A încercat să analizeze problema Sandrei, făcându-şi notiţe pe măsură ce înainta cu cercetarea. Din perspectiva ei, principalele rivale ale Sandrei erau actriţele tinere din telenovele şi posibil vreo cântăreaţă pop. În zona asta erau sute de fete frumoase. Fiind cinstită până la capăt, necazul cu Sandra era că fata nu era nici frumoasă şi nici nu avea o personalitate ieşită din comun. Era doar o fată cu sâni mari, pe care îi plăcea să şi-i arate împreună cu orice altă parte a corpului care se întâmpla, foarte convenabil, să scape la vedere atunci când prin preajmă erau şi fotografi. Dacă Sandra nu s-ar fi dedat la astfel de gesturi, atunci nimeni n-ar fi remarcat-o. Pentru că nu era nimic de remarcat. Ceea ce-o făcuse celebră fusese disperarea ei, însă ăsta era cel mai păcătos tip de celebritate. Femeile o dispreţuiau, iar bărbaţii râdeau pe seama ei şi deseori făceau comentarii deloc flatante atunci când se zgâiau cu toţii la fotografiile cu ea în care „Vaaaai!", i s-a desfăcut breteaua de la sutien sau „Of, Doamne, mi-a fost aşa de ruşine!", iar a ajuns cu pieptul la vedere. Sandrei îi plăcea să se recomande cu titulatura de manechin, prin asta vrând să spună că făcuse mai multe seturi de fotografii goală puşcă pentru una dintre revistele porno destul de prost cotate pe piaţă, fotografii în care pozase cu picioarele desfăcute, dar pentru care nimeni nu-i dăduse bani ca să-şi aplice şi un bronz artificial total. Pictorialele fuseseră însoţite şi de panseurile doamnei Hepburn – „Mi-ar plăcea la nebunie să fac sex în trei cu încă două gagici tari" sau „Sunt genul de fată care ţine la patru partide pe noapte". În esenţă,

Sandra era un mare clişeu, care-şi câştiga pâinea cam din nimic.

De când lucra Helen la Global, cohorte întregi de astfel de fete trecuseră pe lista lor de clienţi. Ambiţia lor era fără limite, dar, dintr-un anumit punct de vedere, ele erau visul oricărui om de PR. Fiindcă erau dispuse să facă totul şi orice numai ca să apară în ziare. La final, macazul se strica de fiecare dată, pentru că o altă fată apărea la orizont, iar publicul îşi concentra atenţia asupra nou-venitei. După asta urmau lunile de zile în care la firmă curgeau telefoanele furioase („Pentru ce vă plătesc?"), care, după o perioadă, degenerau în lacrimi („Vă rog, vă rog din suflet. Ce altceva pot să mai fac?"), până când, în sfârşit, cei de la Global scăpau de belea şi nu mai primeau nici un semn de la fosta clientă. Sandra se apropia şi ea de capătul liniei, dar Helen avea o oarecare slăbiciune pentru ea – Sandra era întotdeauna politicoasă, niciodată nu-şi ieşea din pepeni şi ea recunoştea absolut sincer cât de departe era dispusă să meargă ca să nu fie nevoită să muncească la modul propriu. Ambiţia ei se rezuma la a fi celebră şi populară. Până acum nu izbutise să-şi atingă decât primul ţel.

Helen a realizat surprinsă că ultimele cincisprezece minute zburaseră fără să-şi fi dat seama, iar ea chiar se simţise bine. Întotdeauna îşi dorise să aibă o slujbă care să o absoarbă complet şi mereu invidiase persoanele ca Matthew, care spuneau că zilele li se consumau în mare viteză, fiindcă erau atât de preocupaţi de ceea ce făceau. Gândul a început să-i alunece pe panta ei obişnuită şi autocompătimitoare, panta lui „Ar fi

trebuit să mă lupt", dar Helen s-a dezmeticit la timp. Concentrează-te, s-a îndemnat singură.

OK, deci Sandra nu avea cum să câştige nominalizarea prin luptă cinstită. Fata devenise un soi de glumă naţională, şi chiar dacă se mai găsea cineva care s-o placă într-adevăr, nimeni n-ar fi îndrăznit să recunoască, de teamă ca restul să nu-i râdă în nas. Aşadar, treaba celor de la Global, a scris Helen pe carneţel, era s-o scoată pe piaţă ca pe o persoană pe care e în regulă s-o găseşti atrăgătoare. Mai aveau câteva săptămâni în care să-i determine pe oameni să spună „De fapt... dacă te uiţi atent la ea, nu e rea deloc". Sandra nu ştia să cânte, nu ştia să joace un rol şi, pentru numele lui Dumnezeu, abia era în stare să vorbească. Singurul ei avantaj era felul în care arăta. Deşi, cinstit vorbind, nu era vorba decât de felul în care arăta de la gât în jos, şi nici măcar zona respectivă nu era spectaculoasă. Şi totuşi, atributele ei fizice puteau să ofere pretinsei cariere de model o oarecare legitimitate. În fond, dacă ziarele scriau destul de des că fata era manechin, oamenii aveau s-ajungă să şi creadă. Indiferent cât de improbabil ar fi fost. Deci Global trebuia să-i facă rost de o sesiune foto de mare clasă. Normal că nici un fotograf n-ar fi fost interesat s-o pozeze îmbrăcată. Hainele ar fi atras prea mult atenţia asupra feţei Sandrei. Şi nici una dintre revistele *glossy* nu s-ar fi asociat cu ea. Doar dacă...

Helen a început să zâmbească. Adora senzaţia pe care o avea atunci când analiza o problemă şi, în final, găsea şi o soluţie. Era ca şi când ar fi făcut pe detectivul – analizezi toate dovezile şi

hop! răspunsul. Helen a dat un telefon, după care s-a pregătit să intre la Laura și să-i prezinte ideea care tocmai îi venise. S-a ridicat în picioare și, când să se îndepărteze de birou, aproape că s-a lovit de Helen de la Conturi, care se învârtea agitată pe la spatele ei. Helen s-a chinuit să-i surâdă.

— Ești bine?

— Da, i-a răspuns Helen de la Conturi fâstâcită. Dar mă întrebam dacă n-ai vrea să ieși la prânz cu mine. Dacă ești liberă.

Lui Helen i s-a strâns inima. De unde, în ultima jumătate de oră, se înveselise semnificativ, acum starea de spirit i s-a prăbușit fără drept de apel. Neîntârziat, a început să-și scormonească creierii în căutarea unei scuze.

— A, Helen, mi-ar face mare plăcere, dar... trebuie să intru să vorbesc cu Laura. E foarte important și acum e singura fereastră pe care o are toată ziua...

— Uite ce e, dacă nu vrei să mergi, spune-mi direct, i-a replicat Helen de la Conturi. Fiindcă Laura tocmai a ieșit să-și ia un sendviș împreună cu Matthew. Abia i-am văzut plecând.

— A!

Lui Helen a noastră i-a căzut fața. A încercat să și-o recupereze și să-și aranjeze trăsăturile ca să mimeze un zâmbet fericit, iar succesul operațiunii a fost oarecum rezonabil.

— Probabil c-a uitat să-mi spună. Minunat! Ne vedem la parter în două minute. Vreau doar să mă duc până la toaletă, a zis ea, disperată ca restul colegelor să nu le vadă plecând împreună – pe ele, cele două paria ale biroului.

— E genial. Laura s-a așezat la birou și-a zâmbit către Helen. Nu, pe bune, e absolut genial. Iar Sandrei o să-i placă la nebunie.

Ideea lui Helen era superb de simplă. Ea pornise de la convingerea că, dacă ziarele repetau suficient de des că Sandra era manechin, atunci oamenii aveau s-ajungă să și creadă. Helen văzuse destule comunicate de presă emise de Global în care noua iubită a clientului lor era catalogată ca „un fost model", deși fata cu pricina nu făcuse decât niște poze pentru un catalog de modă, și asta la 15 ani, sau defilase într-un supermarket de lângă casă la 8 ani. Tabloidele înghițeau minciuna asta de fiecare dată. Era limpede că, în cazul Sandrei, era prea târziu ca să i se mai fabrice un trecut strălucitor, dar ce-ar fi fost dacă Global ar fi emis un comunicat prin care să anunțe că fata plecase pentru o sesiune foto cu un fotograf de la *Vogue*? Ce-ar fi fost dacă ei ar fi dat drumul, în secret, la câteva poze? Poze făcute, desigur, de la o distanță convenabilă, astfel încât majoritatea defectelor Sandrei să fie imposibil de detectat. Însă fotografiile cu pricina aveau să demonstreze, fără dubiu, că era vorba despre o sesiune foto de modă, nu pentru o revistă porno. OK, *Vogue* n-avea să publice niciodată fotografiile alea – de fapt, *Vogue*-ul nici n-avea să aibă habar de toată povestea. OK, fotograful cu pricina, Ben Demano, era unul dintre clienții Global care tocmai ieșise dintr-o clinică de dezintoxicare și se chinuia să convingă pe cineva să-și asume riscul să-l angajeze, ca nu cumva s-o ia din nou razna.

OK, Sandra avea să plătească din buzunarul propriu pentru privilegiul de a fi fotografiată de Ben. Dar amândoi aveau să câştige – Sandra se alegea cu o publicitate pozitivă, iar Ben se alegea cu banii şi cu numele tipărit prin ziare, astfel încât să le poată arăta foştilor lui şefi nu numai că încă era în viaţă, dar că şi funcţiona. Comunicatul Global avea să fie ambiguu în legătură cu data publicării, dar, până să-şi dea seama cineva că fotografiile nu aveau să fie publicate niciodată într-o revistă de modă de top, premiile vor fi fost deja acordate, aşa că n-avea să mai conteze. Nu era nevoie decât ca Sandra să fie de acord să scoată pe masă 3 000 de lire, preţul cu care Ben îşi vindea sufletul.

— O să fie de acord imediat. Sunt sigură, a spus Laura. Bravo! Pe bune – ai făcut o treabă extraordinară.

În restul zilei, starea de spirit a lui Helen a oscilat între fericirea provocată de succesul prezentării – Laura a sunat-o pe Sandra, care nici n-a clipit când a auzit suma care i se cerea, deşi numai Dumnezeu ştia de unde avea să facă rost de banii ăia (probabil c-avea să recurgă la încă un set de poze porno) – şi disperarea născută din dezastrul care era viaţa ei. Faptul că se cufundase atât de profund în muncă i-a reamintit lui Helen că trebuia neapărat să-şi depună CV-ul ca să-şi găsească un nou post. Însă nu se simţea în stare. A decis că, o perioadă, o să lucreze ca angajat temporar. Doar ca să vadă cam ce posibilităţi avea.

Când Helen a ajuns la barul de lângă staţia de metrou Russell Square, Sophie era deja acolo.

Helen încetase să se mai întrebe de ce se ducea să bea şi să stea la palavre cu fosta ei rivală. De-acum, întâlnirile respective deveniseră o obişnuinţă. Ba chiar le aştepta cu nerăbdare. Şi, chiar şi în rarele momente când îşi îngăduia să se întrebe ce naiba făcea ea acolo, Helen îngropa rapid gândurile respective. Fiindcă, la drept vorbind, habar nu avea. Cele două femei s-au salutat prietenește, dar Helen și-a dat seama că Sophie nu era chiar în apele ei și, imediat după ce și-au comandat băuturile, Sophie a trecut la subiect.

— Trebuie să lămurim ceva, a deschis ea discuția pe un ton care nu prevestea lucruri bune. Sunt sigură că ai motivele tale, dar de ce i-ai spus lui Leo că ai un prieten?

Helen se aşteptase la o discuţie în care să explice de ce nu mai făcea campania de PR a lui Leo, dar nu la asta. Trebuia să găsească o explicaţie cât ai bate din palme.

— Ăăă... pentru că, într-un fel, am. De fapt nu chiar, în sensul că, între noi, totul s-a terminat şi eu i-am spus asta, numai că tipul nu acceptă. Mă consider o femeie complet liberă – de asta nici nu ţi-am povestit de el –, dar e o situaţie mult prea complicată ca să mă aştept ca altcineva să se implice în ea. Şi, în nici un caz, o persoană pe care o plac.

Pe chipul lui Sophie a apărut o expresie de uşurare. Femeia a crezut imediat ceea ce-i spusese Helen. Fiindcă aşa era ea. Sophie îi considera pe toţi cinstiţi şi întotdeauna voia să vadă doar aspectele pozitive ale oamenilor care-i erau dragi – ceea ce, desigur, însemna că uneori Sophie se pârlea.

— Am ştiut eu că nu-ţi baţi joc de el. Vai, Doamne, Eleanor, sper că n-am înrăutăţit lucrurile. I-am spus lui Leo că eşti singură. Numai c-am fost aşa de surprinsă când mi-a povestit ce i-ai zis...

— E-n regulă, a răspuns Helen, deşi se simţea mizerabil. Oricum nu contează. Până când nu-mi rezolv problema, cred c-ar fi mai bine să mă ţin departe de Leo. Asta ca să nu ne apropiem prea tare – înţelegi ce vreau să spun.

— Şi de-asta nu vrei să mai lucrezi pentru el? Sau chiar eşti foarte ocupată?

— Cred că n-ar trebui să ne băgăm singuri într-o situaţie care s-ar putea sfârşi rău. Aşa că, da, mă tem că asta a fost o minciună. Dar m-am gândit că aşa e mai simplu. Îmi pare sincer rău dacă l-am supărat... sau dacă te-am pus pe tine într-o situaţie stânjenitoare...

— Chestia e că eu chiar ţin la Leo, a explicat Sophie. Şi mi-ar plăcea foarte tare să văd că şi-a găsit pe cineva şi că e fericit alături de persoana respectivă – mai ales dacă ar fi cineva cu care şi eu să fiu prietenă –, dar trebuie să încetez să mai încerc să-i găsesc perechea. Uite, o să-i spun că treaba cu prietenul e adevărată. Numai aşa, ca să nu-şi facă o impresie proastă despre tine...

— Mulţumesc.

Vestea asta ar fi trebuit s-o facă pe Helen să se simtă mai bine, dar n-a fost aşa. Ce conta dacă Leo o plăcea sau o ura? Acum ei doi nu mai puteau să fie niciodată împreună.

— Deci, a continuat Sophie, zi-mi de tipul ăsta. Cum îl cheamă? Cum e?

Of, fir-ar al dracului! Vai, Doamne! Fir-ar al dracului!

— Sinceră să fiu, detest să vorbesc despre el, a răspuns Helen, fără să fie însă prea convingătoare.

— Ei, de asta mi-am dat seama. Locuieşte cu tine?

— Ăăă... oarecum. Eu aş vrea să plece.

Cum pizda mă-sii am ajuns să vorbim de mine? s-a gândit Helen, căutând, cu înfrigurare, să găsească o modalitate de a îndrepta discuţia spre un alt subiect.

— Dumnezeule! Sophie era încă plină de curiozităţi. Nu poţi să-l arunci în stradă şi să schimbi yala?

— Aş vrea eu. Dar nu pot. Omul n-a greşit cu nimic. Pur şi simplu... nu mai vreau să fiu cu el. Nu e vina lui.

— Eşti prea drăguţă, a remarcat Sophie, fără să-şi dea seama de ironia din cuvintele ei.

— Şi tu ce-ai mai făcut? a încercat Helen să schimbe subiectul.

S-a străduit să-şi aducă aminte dacă, la precedenta întâlnire, Sophie îi pomenise de şedinţa cu părinţii, dar s-a decis să nu rişte o întrebare pe tema asta. N-a contat, însă, pentru că primul lucru de care Sophie a început să povestească a fost exact şedinţa cu pricina.

— Cum? Helen asta chiar a zis că nu-i place că fetele se duc acolo?

Lui Helen nu-i venea să creadă. Nenorocitul! O făcea pe ea să pară personajul negativ (da, da, da, ea chiar era personajul negativ, Helen ştia asta, dar totuşi), numai ca el să fie cel compătimit.

— Ei, asta a fost ceea ce-a sugerat. Vreau să zic că, bine, nu e uşor să ajungi să cunoşti copiii

altcuiva, dar chiar şi aşa... Sinceră să fiu, eu aş fi bucuroasă dacă fetele nu s-ar mai vedea cu ea. Am senzaţia că tipa încearcă să le cumpere şi chestia asta mă neliniştește – dacă reuşeşte?

— Poate că nu are experienţă cu copiii. Ştii ce vreau să spun. Uneori, oamenii nu ştiu exact ce-ar trebui să facă. Chiar dacă au cele mai bune intenţii – nu c-aş încerca s-o apăr, a declamat Helen, deşi exact asta făcea.

— Ei, în orice caz, acum nu ştiu ce-o să se întâmple. Va trebui să le ducă la grădina zoologică sau ceva în genul ăsta.

— Cum? În fiecare săptămână?

— Nu ştiu... atunci să le ducă în parc.

— De ce nu-l laşi să vină acasă la tine?

Helen îşi şi închipuia scenariul: după-amiezi lungi, stând întinsă în faţa televizorului, linişte şi pace, fără mutre bosumflate de copile în pragul adolescenţei.

— În nici un caz, a răspuns Sophie, făcând ţăndări visul lui Helen. Nu vreau să fiu nevoită să ies din casă în fiecare duminică, pentru următorii 10 ani.

— Nici nu trebuie să ieşi. Ascultă! Sunt sigură că ar fi mai bine pentru copile dacă v-ar vedea împreună, fără să vă mai săriţi la beregată...

— Dar exact asta am face... e prea devreme.

— Tu singură mi-ai zis că aţi început să vă înţelegeţi mai bine – nu e decât o după-amiază pe săptămână. Care-ar fi alternativa?

— Ca fetele mele să fie crescute la McDonald's sau de mama lor vitregă, care le urăşte, a răspuns Sophie fără tragere de inimă. Poate că ai dreptate. Presupun că n-ar trebui să facem chestia asta în

fiecare duminică – poate o să-ncerc săptămâna asta, să vedem cum merge. Dacă mă calcă pe nervi, pot oricând să mă ascund în bucătărie.

— Poate că Matthew o să-şi dea seama ce-a pierdut şi-o să-nceapă să-şi dorească să nu fi plecat niciodată.

— Ei, ghinionul lui, a replicat Sophie. Mai vrei ceva de băut?

Mai târziu, când Sophie mai băuse încă două pahare cu vin, a spus:

— Leo chiar te place. Ştii? Crezi c-o să-l mai suni după ce scapi de bătrânul cum îl cheamă? Chiar! Cum îl cheamă?

— Ăăă... Carlo, a răspuns Helen dându-şi seama că iar a luat-o de la capăt. Nu ştiu. Sinceră să fiu, nu vreau să mă gândesc la asta. Cel puţin, nu încă.

— Ei, eu sper c-o să-l suni. Pe bune. Apropo, a continuat Sophie, l-am convins să lase firma lui Matthew să se ocupe de PR-ul pentru restaurant. Nu ştiu de ce simt nevoia să mă asigur că totul o să fie bine pentru Matthew – de ce-mi pasă dacă el şi Leo o să se mai împace vreodată sau nu?

— Probabil că încă mai ţii la el.

— Nu mai ţin deloc!

— Trebuie să mai ţii. Chestia asta nu poţi s-o opreşti ca şi cum ai închide robinetul.

— Imbecilul, a declarat Sophie cu vehemenţă.

După încă două pahare cu vin, Sophie a intrat într-o fază melancolică.

— Ai dreptate, încă mai ţin la el. Mi-e dor de el, a spus ea şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu

mi-e dor atât de el, nu acum, cât mi-e dor să fim o familie, să am pe cineva cu care să împart toate cele. Şi mi-e dor să cred că am o familie perfectă şi că sunt fericită. Asta e ceea ce urăsc într-adevăr: faptul că atâţia ani am fost indusă în eroare. Eu credeam că eram fericiţi. Dar nu eram.

— Îmi pare rău.

Lui Helen i s-a împleticit niţel limba-n gură. Începuse să navigheze pe mări periculoase. Asta fiindcă, văzându-şi prietena în starea aia, se simţea copleşită de sentimentul vinovăţiei. Totul era numai din vina ei – bine, şi a lui Matthew. De fapt, el era cel care-i datora lui Sophie să-i fie loial şi s-o respecte. Dar şi ea avea partea ei de vină. Indiscutabil, Helen era străina care apăruse din senin şi le stricase căsnicia. Deşi Matthew ar fi fost în stare să obţină acelaşi rezultat şi de unul singur. Helen nu trăia cu impresia greşită că, dacă ea l-ar fi refuzat, Matthew n-ar fi luat-o la picior cu următoarea femeie atrăgătoare care i s-ar fi oferit. De fapt, ştia cu siguranţă că nu ea fusese prima femeie care ameninţase mariajul lui cu Sophie. Bărbatul îi povestise că, înainte ca ei doi să fie împreună, atunci când Sophie îl anunţase că era gravidă cu Suzanne, el avusese o aventură de scurtă durată cu o femeie pe care o cunoscuse la sala de sport. Din cauza gândului la corpul lui Sophie, care avea să se umfle până la dimensiuni de nerecunoscut, îi explicase el lui Helen (de parcă asta ar fi fost o explicaţie acceptabilă). Din cauza asta se folosise de antrenoarea personală, pe care o angajase pentru câteva sesiuni unu la unu şi care avea un trup supertonifiat.

Aventura nu durase decât câteva săptămâni, până când antrenoarea – Helen nu-şi aducea aminte cum o chema – a aflat că nevastă-sa era gravidă şi i-a făcut vânt. Helen şi-a mai amintit, fără să fie deloc mândră, că, la vremea respectivă, râsese de toată povestea. Fiindcă detesta ideea că Matthew avea o nevastă, atunci a fost extaziată la gândul că bărbatul o tratase pe Sophie cu o aşa de mare lipsă de respect. Acum, Helen a ajuns la concluzia că-i era datoare lui Sophie să-i mărturisească tot adevărul. Alcoolul a convins-o că asta era decizia corectă şi că, după ce Sophie va fi depăşit şocul iniţial, ea urma să-şi exprime regretul, prietena ei avea s-o ierte şi totul avea să fie bine.

— Îmi pare foarte, foarte rău..., a început ea din nou.

Din fericire, Sophie era mult prea absorbită de propriul monolog ca să se mai oprească măcar pentru o pauză de respiraţie.

— Am crezut că mă iubeşte, dar nu m-a iubit, i-a dat ea înainte, descoperind că, odată ce-şi deschisese sufletul, îi venea greu să se mai oprească din povestit. Mă uitam la prietenii noştri şi mă gândeam: ştiu că mariajul vostru nu e la fel de bun ca al nostru, ştiu că tu îţi deteşti bărbatul sau ştiu c-o înşeli sau ştiu că te gândeşti să-l părăseşti. Am fost aşa de încrezută...

— Nu, sincer...

Helen încă mai încerca.

— Vreau ca totul să fie ca înainte, a spus Sophie trăgându-şi nasul. Vreau ca toţi patru să redevenim o familie. Nu pot s-o mai iau de la capăt, la vârsta mea şi cu doi copii. Asta e. Până la sfârşitul zilelor o să fiu singură.

— Nu, nu, n-o să fie așa... Helen a tras adânc aer în piept. Sophie...

Sophie a întrerupt-o.

— Curva aia nenorocită. Vaca aia nenorocită și cretină. Nu, pe bune, dacă dau vreodată ochii cu ea, o omor. Pe cuvânt. Abia aștept. E ca mâlul de pe fundul bălții. E jegul cel mai jegos de pe pământ. Sophie a făcut o pauză de respirație, și-atunci a observat că Helen devenise cam tăcută. Vai, Doamne, m-am îmbătat. Am luat-o razna de tot, nu-i așa? Tac din gură. Pe bune. Îmi pare rău.

Și mai târziu, când amândouă vorbeau împleticit și dăduseră gata câte o sticlă și jumătate de căciulă, Sophie a zis:

— Știi, mai e un motiv pentru care am vrut așa de mult ca Leo să angajeze Global-ul. Nu doar ca să fiu drăguță.

— Hă? a răspuns Helen incoerent.

— Leo o s-o cunoască pe curva aia de Helen și-o să poată să-mi spună cum e în realitate. L-am rugat s-o studieze ca lumea. Curva!

— Curva nenorocită, i-a ținut isonul Helen, care era mult prea beată ca să-și mai facă griji.

Încă și mai târziu.

— Vreau să se întoarcă acasă, a plâns Sophie când își luau la revedere. Chiar vreau. Vreau să se întoarcă acasă.

La 3 dimineața, Helen s-a trezit cu capul vâjâindu-i și-atunci a realizat deplina importanță a ceea ce-i spusese Sophie – „Vreau să se întoarcă

acasă". Asta era soluția – planul perfect. Helen știa că, trează fiind, prietena ei n-avea să mai recunoască nimic, dar, în egală măsură, știa că, undeva în adâncul sufletului ei, Sophie chiar asta își dorea. Dacă Matthew și Sophie se împăcau, însemna că ea își recăpăta propria viață. Matthew nu mai trebuia să îndure umilința de a fi părăsit de femeia pentru care renunțase la tot – de fapt, el avea să fie cel căruia să-i pară rău c-a dezamăgit-o pe Helen –, iar Sophie își vedea familia reîntregită.

— Excelent, s-a gândit Helen. Sunt un adevărat geniu.

Nu trebuia decât să găsească metoda prin care să-i facă pe cei doi să se împace. Fără ca Sophie sau Matthew să-și dea seama ce încerca ea să realizeze.

23

Helen a scos capul de sub pilotă la ora 9, deci la o jumătate de oră după ce alarma de la ceas se declanşase. Matthew stătea în picioare, la capătul patului, cu o cană în mână, iar Norman mieuna, cerându-şi micul dejun.

— Ţi-am adus nişte ceai, a spus Matthew.

— Mulţumesc, a încercat să răspundă Helen, dar ceea ce i-a ieşit a fost de fapt un „uesc".

O durea capul şi, chiar fără să se uite în oglindă, era sigură că se culcase machiată. Îngrijorată, şi-a dat seama că nu-şi mai amintea cum ajunsese acasă în seara precedentă – ştia că, după ce-şi luase la revedere de la Sophie, se urcase într-un taxi, dar, în afară de asta, nu mai avea nimic în minte –, cine ştie ce-i spusese lui Matthew. Bărbatul părea însă destul de fericit. O aştepta să se dea jos din pat, zâmbindu-i cu indulgenţă. Matthew încă era copleşit de recunoştinţă pentru schimbarea de situaţie din urmă cu două seri. Recunoştinţa lui ameninţa însă s-o sufoce pe Helen.

— Greaţă, a izbutit ea să rostească.

— Îţi aduc un Resolve.

Din fericire, Matthew a ieşit din cameră, iar Helen a reuşit să ajungă la baie, pipăind pereţii ca un orb. Odată ajunsă în cealaltă încăpere, s-a cutremurat când şi-a văzut chipul brăzdat de dâre de mascara, aşa că a intrat direct la duş şi-a lăsat apa să-i curgă pe trup, din creştet până-n tălpi. N-a mai avut putere nici să se dea cu şampon. Nu voia decât să se bage la loc în pat şi să doarmă toată ziua, dar era conştientă că aia era singura zi în care nu putea să anunţe la serviciu că era bolnavă – fiindcă aia era ziua în care Leo trebuia să vină la firmă, iar Laura n-ar fi crezut-o, pentru nimic în lume, că avea vreun alt motiv pentru care să stea acasă. Ce fusese în capul ei? Când era cu Sophie, trebuia să se menţină vigilentă. Dacă-şi mărturisea cumva marele plan? Problema era că Helen o plăcea pe Sophie. Se simţea bine cu ea, se simţea destul de confortabil încât să iasă împreună şi să bea ceva într-un bar. Helen a realizat că voia ca Sophie să fie fericită. Şi, de fapt, ura ideea că investea atât de mult într-o prietenie care era făcută să se încheie abrupt peste doar câteva săptămâni. Helen o iubea pe Rachel, dar îi făcea plăcere să mai aibă şi pe altcineva cu care să iasă, pe cineva un pic mai în vârstă, o persoană cu alte preocupări şi altfel de griji. Izolarea de la serviciu şi faptul că Rachel se baza din ce în ce mai mult pe Neil o făceau să se simtă rănită şi singură. Şi-a dat seama, autocompătimindu-se, că nu avea cu cine să vorbească. Avea nevoie de o altă prietenă, iar Sophie era, în mod categoric, cea pe care ar fi ales-o dac-ar fi avut posibilitatea. Helen a simţit

cum i se strânge stomacul şi s-a repezit să vomite în WC. Matthew a bătut la uşă.

— Eşti bine? Vrei s-o sun pe Laura şi să-i spun că nu te duci la serviciu?

Helen a tras zăvorul la uşă.

— Sunt bine, a reuşit ea să anunţe.

Helen nu ştia când începuse să tragă zăvorul de fiecare dată când se ducea la baie, dar de-acum gestul ăsta se transformase într-un obicei. Nu voia ca Matthew s-o surprindă în timpul celor mai intime momente. Niciodată nu fusese una dintre femeile alea care n-aveau nici o problemă să folosească WC-ul în faţa partenerului de viaţă, să discute despre cină în timp ce-şi coborau chiloţii. După părerea ei, era important să păstrezi un oarecare mister. Chiar şi atunci când relaţia începuse în mod clar să scârţâie. Dar trecerea de la închisul uşii la zăvorâre era o adiţie recentă. Un pas nou care avea un simbolism deloc insignifiant. Helen începuse să ridice bariere.

Şi-a petrecut dimineaţa numărând orele până la pauza de prânz. A băut pahar după pahar cu apă şi-a mai făcut două vizite la toaletă ca să vomite. Primise de la Sophie un mesaj care zicea: „Iarăşi? Ce vrei să-mi faci?". Mesajul a făcut-o să râdă şi i-a mai diminuat mahmureala spirituală – întotdeauna e o mare uşurare să-ţi dai seama că n-ai fost singurul care s-a făcut de băcănie. La 12:10 şi-a strecurat capul în biroul Laurei, ocolind zidul despărţitor de sticlă, şi-a anunţat-o pe şefă că pleca în pauza prelungită.

— Nu vrei nici măcar să-l vezi? a întrebat-o Laura.

— Nu, a răspuns Helen fermă. Mă întorc la 2.

Apoi a luat-o la pas spre Oxford Circus şi şi-a omorât o jumătate de oră mişunând pe culoarele de la Top Shop. Nu putea să cheltuiască nici un ban fiindcă, în curând, avea să fie şomeră, deci nu-şi mai putea permite să se distreze pierzând timpul prin magazine. După care a luat-o înapoi, către firmă. Nu prea ştia ce să mai facă. Apoi, înainte să realizeze ce făcea, s-a trezit pe Charlotte Street, la câteva secunde distanţă de Verano. Aş putea să trec prin faţă, şi-a spus ea. S-a uitat la ceas – 12:55: Leo era, cu siguranţă, la întâlnire, deci nu avea ce să se întâmple dacă arunca o privire, ca să vadă cum înaintase treaba. Helen a înaintat pe Percy Street, pe trotuarul de peste drum de restaurant. Încerca să pară relaxată. A întors privirea către restaurant, ca şi cum acela ar fi fost un gest absolut firesc. Înăuntru lucrurile arătau tot ca după bombardament. Diverse plăci de rigips stăteau sprijinite de mese, iar scaunele erau depozitate într-un colţ. Dar afară totul era gata. Leo crease o mică terasă, împrejmuită cu un gărduleţ de 30 de centimetri. Spaţiul era destul de mare cât să încapă două măsuţe cu câte două scaune. De la fereastra de deasupra atârna un mănunchi de beculeţe, care se întindea până la copacul de pe marginea trotuarului, iar două tufişuri micuţe de dafin, în ghivece din ceramică în stil antic, fuseseră deja aşezate de-o parte şi de cealaltă a uşii de la intrare. Ferestrele erau deschise, astfel încât interiorul să fie vizibil din stradă, iar încălzitorul montat deasupra sufla

aer cald în atmosfera rece a după-amiezii. Probabil pentru ca muncitorul dinăuntru să nu degere de frig. Cu toate că spațiul era încă în faza de dezastru, Helen și-a spus că era un loc unde i-ar fi plăcut să stea într-o seară caldă.

La 13:05, Helen a ajuns la cafeneaua unde aranjase să se vadă cu Rachel pentru un sendviș. Picioarele o dureau crâncen de la atâta mers pe jos. Helen și-a dat seama că nu se mai întâlnise cu Rachel de săptămâni întregi, că nu mai ieșiseră seara de... nici nu mai ținea minte. Prietena ei era așezată la o masă de lângă fereastră și băuse deja o jumătate de ceașcă de cafea.

— Doamne, arăți groaznic, a exclamat ea când Helen și-a dat haina jos. Te simți bine?

— Sunt mahmură, i-a explicat Helen. Am ieșit aseară cu Sophie.

— Bine, vreau să aflu toate amănuntele. Dar, înainte de asta, am o veste..., și Rachel a făcut o pauză dramatică. Eu și Neil ne căsătorim...

— Vai, Doamne, Rach... vai, Doamne... e extraordinar, sunt așa de fericită pentru tine...

— O să mai dureze un secol. Probabil c-o să facem nunta abia la anul. Uite...

Și Rachel a început să-și fluture mâna stângă. Pe cel de-al treilea deget sclipea un inel c-o piatră micuță, dar de bun-gust.

— E superb, a spus Helen, după care și-a dat seama că începuse să plângă.

Rachel se uita la ea mută de uimire.

— Iartă-mă... Doamne... n-ar fi trebuit să-ți spun...

— Nu! Chiar mă bucur pentru tine. Pe bune.

— Vai, Doamne! Sunt așa de tâmpită.

— Nu, Rachel. Vorbesc serios. Sunt încântată. Numai că, nu știu ce-i cu mine... viața mea e așa de... rahat. Am stricat totul. Of, fir-ar al dracului, am devenit una dintre femeile alea plângăcioase.

Helen a reușit să râdă puțin.

— Femeile alea pe care le detestăm. Iar acum ți-am stricat momentul marelui anunț.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vestea asta o să te întristeze. Cu tot ce se întâmplă acum cu tine..., a zis Rachel.

— Nu!

Neil era un bărbat cumsecade. Rachel avea să fie fericită cu el. Bine, în urmă cu câteva luni, Helen ar fi fost consumată de gelozie din cauză că, era limpede, Rachel le avea acum pe toate. Numai că, în ultimul timp, Helen era atât de cufundată în nenorocirea vieții ei, încât nici nu se mai deranja să se mai compare cu altcineva. Ce sens are să intri într-o competiție pe care n-ai cum s-o câștigi? Pe ea n-o mai interesa să se mărite. Dorința asta i se spulberase de mult. Nu, ceea ce-și dorea ea acum era exact contrariul. Voia să fie singură, să fie liberă și să facă orice i-ar fi trecut prin minte. Pe de-o parte, era îngrijorată din cauza lui Rachel. Îi era teamă ca prietena ei să n-o ia pe calea maternității și, cât ai clipi, să trântească niște copii. Atunci, într-adevăr, ultima prietenă adevărată a lui Helen ar fi fost pierdută. Dar nu ăsta era motivul pentru care plângea. Helen plângea fiindcă viața ei o luase atât de rău pe lângă drum, că nici nu mai știa ce-ar fi putut să facă încât să revină pe calea cea bună. Plângea fiindcă era nefericită și pentru că voia să se simtă din nou bine și fiindcă Rachel

era singura persoană cu care putea să vorbească despre asta, pentru că Rachel era singura persoană care știa ce se întâmpla cu ea. Gândindu-se la asta, a apucat-o și mai tare plânsul. Curând era posibil să n-o mai aibă nici pe Rachel.

Helen a pus-o la curent cu tot ce se petrecuse de când nu mai vorbiseră și i-a expus planul pe care-l imaginase ca să-și dreagă situația. Încă se mai simțea vinovată fiindcă stricase momentul anunțului. Când a ajuns la partea în care i-a explicat că Leo era fiul lui Matthew, Rachel a izbucnit în râs.

— Deci care-i treaba? a întrebat-o Rachel, după ce Helen a terminat de relatat pățaniile din seara precedentă. Lui Rachel nu-i venea să creadă. Tu acum chiar ești prietenă cu Sophie?

Helen a dat din cap.

— Oarecum.

— Dar știi că nu se poate, nu? Tu nu ești persoana care crede ea că ești. Tu ești cea care i-a distrus viața, a adăugat Rachel, spunând lucrurilor pe nume.

— Știu, știu. Of, fir-ar al dracului, totul e așa un dezastru. Dar, într-un fel, e de bine, nu-ți dai seama? Fiindcă eu chiar îmi doresc ca Sophie să-și recapete viața de dinainte. Sau, cel puțin, viața pe care credea ea că o avea.

— Dar crezi că asta e ceea ce-și dorește și *ea*?

— Normal. Bine, acum îl vede pe Matthew ca pe-un ticălos. Dar o să-i treacă.

— Helen, să nu cumva s-ajungi, din greșeală, s-o nenorocești și mai tare.

— Cum adică?

— Nu ştiu, dar nu te implica prea tare. Fă doar ceea ce trebuie să faci şi-apoi vezi-ţi de treabă.

— De când ai devenit aşa de-al dracului de înţeleaptă? a întrebat-o Helen iritată.

— Cred c-am citit chestia asta într-un roman de Andy McNab, a râs Rachel. În plus, curând o să fiu o babă măritată. Se presupune că trebuie să fiu şi înţeleaptă.

Helen a zâmbit.

— Mă bucur foarte tare pentru tine. Sincer.

— Ei, trebuie să mă ajuţi să organizez totul. Să ştii că mă bazez pe tine.

— Normal c-o să te ajut. Apoi Helen s-a uitat la ceas. Fir-ar al dracului! Ar trebui s-o iau din loc. Arăt în regulă? Adică arăt ca şi cum n-aş fi făcut altceva decât să plâng toată pauza?

— Ei, ţi s-a întins mascara până la jumătatea obrajilor, dar s-ar putea spune că eşti o fană The Cure.

Helen a început să se şteargă, cu îndârjire, cu degetul pe sub ochi.

— Şi ai ochii cam roşii. Ca şi cum... ai avea alergie la fân.

— În februarie? Of, fir-ar al dracului! Nici nu-mi mai pasă ce cred toate despre mine. Aşa o să mai aibă şi ele un subiect de bârfă.

Cele două au lăsat pe masă bani cât să acopere preţul sendvişurilor şi cafelelor şi s-au ridicat să plece. Tocmai atunci s-a deschis uşa de la intrare. Când a văzut că bărbatul care-a intrat era Leo, Helen a îngheţat. A lăsat capul în piept, sperând că el n-o s-o recunoască. Dar imediat a auzit

vocea aceea familiară rostindu-i numele. Mă rog, unul dintre nume.

— Eleanor?

Rachel, care era complet pe dinafară, a continuat să turuie. Helen i-a dat un picior în gleznă.

— Leo! Bună.

Slavă Domnului că Helen era cu Rachel, care știa toată tărășenia. Dac-ar fi fost cu Matthew? Nici nu voia să se gândească la posibilitatea asta.

— Ce faci aici? a reușit ea să îngaime.

— Am fost la o întâlnire mai sus, pe stradă. La Global, știi, firma lui taică-miu. Te simți bine? Arăți... groaznic.

— Mulțumesc... A, ea e Rachel, prietena mea. Rach, el e Leo...

— A..., a exclamat Rachel realizând situația. Bună.

Rachel și Leo au dat mâna, după care toți trei au rămas pe loc, neștiind ce să facă în continuare. Apoi, dintr-odată, Rachel s-a mobilizat.

— Ei, eu ar trebui să plec... sunt sigură că voi doi aveți... ăăă... de vorbit. Mă bucur că te-am cunoscut, a spus ea, după care aproape c-a rupt-o la fugă. Te sun mai târziu, Hel... Eleanor...

— Și eu ar trebui să plec, a zis Helen, dar nu s-a clintit din loc.

— Iartă-mă, n-am vrut să spun că arăți groaznic. Am vrut să zic că arăți supărată.

— Sunt bine, l-a asigurat Helen. Pe bune. Și... până la urmă ai apelat la tatăl tău?

— Oarecum, a răspuns Leo. Aș fi preferat să lucrez cu tine.

— Ascultă... Îmi pare rău pentru asta...

— E-n ordine, a întrerupt-o Leo. Sophie mi-a explicat cum stă treaba cu Carlo. Pe bune, e-n regulă. Aş vrea să cred însă că, într-o zi, tot o să putem ieşi împreună să bem ceva. După ce-ţi rezolvi problema...

— Şi eu aş vrea, i-a declarat Helen sinceră, încercând să se ţină în frâu şi să nu se arunce asupra lui.

A simţit că s-a înroşit la faţă, după care, amintindu-şi de mascara care-i cursese de pe gene, a început să se frece pe sub ochi cu nişte mişcări care, spera ea, erau destul de subtile. Era o chestie tipică pentru Helen: să dea nas în nas cu singurul bărbat de care-i plăcuse în ultimii ani când ea arăta în ultimul hal.

— Uite cum facem: după ce-mi pun viaţa în ordine, promit c-o să te sun şi-o să-ţi explic toată povestea. După care o să poţi decide dacă mai vrei să mergem să bem ceva împreună.

— Îţi garantez c-o să vreau, a răspuns Leo.

Helen nu-şi dorea nimic altceva decât să se întindă către el şi să-l sărute.

— Asta rămâne de văzut, a spus ea gândind că „sigur n-o să mai vrei, atunci o să mă urăşti". Ascultă, am întârziat, a spus Helen revenindu-şi şi-a încercat să treacă pe lângă Leo, îndreptându-se către uşă. Trebuie să plec.

Leo a atins-o pe braţ şi s-a aplecat către ea, ca şi când ar fi vrut s-o sărute pe obraz, dar apoi s-a răzgândit.

— Atunci la revedere.

— Da, la revedere. Apropo, chiar arăt ca naiba?

— Da, a râs Leo. Dar în sensul bun al cuvântului.

Întoarsă la birou, Helen a fost nevoită să le asculte pe Jenny și Annie, care nu mai conteneau cu remarcile legate de cât de bine arăta băiatul lui Matthew și cum era limpede că Leo moștenise toate genele bune ale familiei.

— Cred că prima nevastă a lui Matthew a fost o femeie foarte frumoasă, a spus Jenny și s-a uitat înspre Helen, așteptând o reacție din partea acesteia.

Înainte să se întoarcă, Helen trecuse pe la toaletă și se spălase pe față. Scăpase de urmele de mascara, dar ochii îi erau în continuare roșii. Motiv pentru care Helen își ținea capul în piept și se prefăcea că n-aude nimic. Dar figura nu i-a mers...

— A întrebat de tine, i-a strigat Jenny. Voia să știe care e curva cu care a fugit tac-su.

— Sigur c-a întrebat, a răspuns Helen pe un ton sarcastic, știind cu siguranță că Leo nu s-ar fi coborât în asemenea măsură.

— Ei, oricum, o să fii nevoită să-l cunoști săptămâna viitoare. Mai vine o dată ca să finalizeze planurile pentru lansare.

— Când?

Lui Helen aproape că i s-a oprit inima-n loc.

— Ce ți-ar mai plăcea să afli, i-a declarat Jenny cu un rânjet pe buze.

24

Matthew aranjase pentru vineri seara o ieşire la masă împreună cu Amanda şi Edwin. O încercare, a spus el, de a o integra pe Helen în familie. Şi, cu toate că ea a protestat şi i-a spus că era prea devreme şi că deja le făcuse o impresie proastă maică-sii şi Louisei, Matthew a insistat, iar Helen n-a putut să-i comunice ceea ce gândea cu-adevărat: „E o pierdere de vreme, fiindcă n-o să mai fim împreună pentru mult timp".

Helen şi-a petrecut ziua încercând să afle cu exactitate când avea să mai vină Leo la firmă. A întrebat-o pe Laura, dar şefa i-a dat un răspuns vag – „A, nu-mi amintesc, cred că într-una din zilele următoare"; a mai abordat subiectul şi cu Jenny, care însă a priceput imediat unde voia Helen s-ajungă şi i-a râs în nas. De fiecare dată când auzea uşile de la lift deschizându-se, Helen tresărea, de parcă Leo ar fi putut s-apară din secundă-n secundă. Nu avea nici un sens să încerce să se uite în calculatorul colegei ei. Fiindcă Jenny îşi introducea parola chiar şi atunci când se ducea să-şi ia o cola dietetică din frigider. În

plus, își schimba parola în fiecare săptămână cu religiozitate, de teamă ca altcineva să nu se conecteze în lipsa ei. Helen se întrebase deseori ce avea Jenny de ascuns. Data venirii lui Leo trebuia să fie și în agenda Laurei, pe care Helen încerca s-o țină la zi, dar care atunci se găsea undeva, pe fundul genții șefei, în biroul acesteia. Laura nu reușise să se deprindă cu Microsoft Outlook-ul, așa că amândouă renunțaseră de mult să mai țină agenda pe calculator.

Lui Helen îi fusese imposibil să se concentreze la altceva. Nu se ocupase decât de ultimele aranjamente pentru ședința foto cu Sandra Hepburn, dar reușise să cumpere biletele de avion – ședința foto avea să se realizaze pe o insulă grecească – pe niște nume greșite. La ora 1, când Laura și Jenny erau plecate în pauza de prânz, Helen s-a dus în biroul Laurei, s-a așezat la calculator, a compus un mail care spunea „Jenny, trimite-mi cât poți de repede data când am stabilit următoarea întâlnire cu Leo Shallcross" și l-a expediat. Răspunsul avea să vină și la ea, și la Laura, așa că nu mai trebuia decât să găsească o cale ca să-l șteargă din calculatorul Laurei înainte ca aceasta să-și dea seama de ceva. Așa cum era de așteptat, imediat ce Jenny s-a întors la birou, răspunsul a apărut pe ecran – luni, la 10:30. După zece minute, Helen s-a întors în biroul Laurei, care nu revenise încă din pauză, și a șters atât mailul trimis de ea, cât și răspunsul lui Jenny. Era o situație atât de copilărească – Jenny știa că răspunsul avea să ajungă și la Helen, dar nu putea să ignore cererea Laurei și, în final, tot avea să se considere învingătoare, fiindcă nu-i

răspunsese celeilalte secretare în mod direct. Helen s-a relaxat – atâta timp cât reușea să rămână cu un pas înainte, totul avea să fie în regulă.

La 20:30, Helen și Matthew erau așezați la masa lor preferată, de lângă fereastră, dintr-un restaurant italienesc, care se afla chiar la colțul străzii pe care locuia Helen. Amândoi așteptau sosirea Amandei și a lui Edwin. Amanda era cea mai mare dintre surorile lui Matthew și era căsătorită cu Edwin, alcoolicul ultraconservator. Helen se decisese ca toată seara să nu bea altceva decât apă, într-o încercare de a intra în grațiile Amandei. Nu știa de ce-i păsa, dar i se părea important ca măcar unul dintre membrii familiei lui Matthew să spună „A, ce păcat, era așa de drăguță". Asta atunci când aveau să afle că Matthew o părăsise și se întorsese la nevastă-sa. Sigur că, în realitate, chestia asta nu avea să se întâmple.

Matthew încercase s-o convingă că Amanda n-avea s-o judece așa cum făcuse Louisa, fiindcă ea n-o compătimea pe Sophie așa cum făcea cealaltă soră, dar Helen știa acum destule despre familia Shallcross ca să fie convinsă că toți sufereau de același complex al superiorității, care le permitea să-și închipuie întotdeauna că ei erau cei care aveau dreptate și că toți ceilalți greșeau. Helen era de părere că lucrul ăsta avea legătură cu faptul că fuseseră crescuți într-o familie bogată – ajungeai să crezi că ești mai bun decât restul. Familia Shallcross era un neam de mic-burghezi – genul care puteau să-și trimită copiii la școli private fără să se uite la banii de taxe și

ale căror femei de serviciu vorbeau engleza de BBC, dar care nu-şi permiteau să-şi angajeze şi un şofer sau să-şi cumpere un iaht. Helen nu-şi mai aducea aminte cu ce se ocupase tatăl lor – avusese o slujbă banală, probabil în asigurări. Desigur că mama lor nu muncise niciodată. Ambele fete se măritaseră „bine", ceea ce însemna că puseseră mâna pe nişte bărbaţi cu destui bani pentru ca ele să închidă ochii în faţa dovezilor de alcoolism sau a tentativelor de violenţă conjugală. Amândouă îşi botezaseră copiii cu nume snoabe, în stilul Enid Blyton, adică Jocasta şi Molly şi India şi Jemima, nume care reprezentau garanţia că, în cazul în care ajungeau să înveţe la şcoli de stat, fetiţele aveau s-o ia pe coajă foarte serios. Era sigur, însă, că nici una dintre copile n-avea să studieze la o astfel de şcoală. La drept vorbind, Matthew făcuse o treabă destul de realistă botezându-şi fetele Suzanne şi Claudia. Helen era convinsă că meritul pentru respectivele alegeri îi aparţinea lui Sophie. Şi, sigur că da, mai era şi Leo. Dar la el nu mă gândesc, şi-a spus Helen, gândindu-se la el.

Meditaţia i-a fost întreruptă de un damf de parfum îngrozitor de dulce, din cauza căruia aproape că s-a înecat. Parfumul a fost urmat de o pată de ruj şi un amalgam de accesorii Hermès care s-au prăvălit peste Matthew. Cineva – probabil Amanda – l-a cuprins pe bărbat într-o îmbrăţişare teatrală. Helen a măsurat-o din cap până-n picioare. Era limpede că Amanda câştigase la loteria genelor în detrimentul Louisei – avea genul acela de frumuseţe blondă, cu piele roz şi ochi de un albastru-gri, care părea să le placă

unora dintre bărbaţii englezi. Probabil şi pentru că nu era o frumuseţe prea ameninţătoare, ci, mai curând, feminină. Lui Helen întotdeauna i se păruse că tipul ăsta de apariţie era atât de şterasă, încât se pierdea completamente în decor. Dar măcar Amanda fusese scutită de moştenirea mult prea evidentă a nasului Shallcross, care, pe faţa lui Matthew, arăta masculin şi distins, în schimb Louisei îi dădea un aer neplăcut. Care, însă, se potrivea de minune cu caracterul ei.

— Edwin vă roagă să-l iertaţi. Nu se simte bine, a anunţat Amanda pe un ton nu prea convingător.

Helen a interpretat scuza: „Zace beat pe undeva, printr-un şanţ".

Matthew a tras un scaun pentru sora lui şi a ajutat-o să se dezbrace de haina din lână întunecată la culoare.

— Aceasta e Helen, a anunţat el cu o mişcare largă din braţ, de parcă ar fi prezentat un exponat de la County Show.

Helen a întins politicoasă mâna, iar Amanda a expus şi ea un braţ flasc. Mâna femeii era moale şi umedă, ca o frunză de lăptucă. În mod clar, strângerile de mână erau o îndeletnicire mult prea grosolană pentru rafinata ei sensibilitate. La fel ca Louisa, Amanda abia dacă i-a aruncat o privire lui Helen, după care s-a angajat într-o discuţie cu fratele ei. O discuţie despre cunoştinţe comune, care era menită s-o excludă pe Helen. Iubita lui Matthew a început să deseneze cu furculiţa pe faţa de masă, chinuindu-se să nu-şi trădeze iritarea.

— Ce dracu' are căcatu' tău de familie? i-a şuierat ea lui Matthew când Amanda a plecat la „fetiţe", după cum a sunat dezgustătoarea explicaţie a femeii. Ai tăi parcă sunt programaţi să jignească.

— La fel s-a purtat şi cu Sophie, i-a răspuns Matthew, de parcă asta ar fi fost vreo consolare. N-are nimic personal cu tine.

La drept vorbind, Matthew s-a străduit vitejeşte s-o includă şi pe Helen în conversaţie, numai că ea nu avea prea multe de spus în legătură cu The Countryside Alliance (adică nu prea multe în afară de înjurături) şi absolut nimic de adăugat la schimbul de replici despre meritele colegiului Cheltenham Ladies prin comparaţie cu cele ale colegiului Roedean. Aşa că s-a concentrat asupra fripturii de miel, de parcă ar fi executat un transplant complicat de ficat. Când ea a terminat de mâncat, ceilalţi abia dacă se atinseseră de antreuri. Helen şi-a reprimat un căscat.

— Întotdeauna mi s-a părut că Sophie stătea prea mult la muncă şi prea puţin cu copiii, a zis Amanda.

Helen a aşteptat ca Matthew să spună ceva în apărarea lui Sophie, însă bărbatul a tăcut. Probabil că nici el n-o ascultă pe scârba asta bătrână şi plicticoasă, s-a gândit ea.

— Tu mi-ai spus că Sophie le ducea întotdeauna pe fete la şcoală şi era acasă când copilele se întorceau, a sărit Helen, simţind nevoia să-şi apere prietena şi să-i aducă şi lui Matthew aminte de calităţile acesteia.

— Da?

Matthew părea nedumerit, și pe bună dreptate. Pentru că sigur că el nu-i povestise nimic de bine despre Sophie, de teamă ca nu cumva Helen să nu-l decapiteze. Acum, însă, îi zâmbea încurajator.

— Da, de fapt, Helen are dreptate, s-a întors Matthew către Amanda. Serviciul lui Sophie nu le-a afectat niciodată pe fete. Cel puțin, nu la modul negativ.

— Eu nu spun decât că nu mi se pare corect. Copiii au nevoie de toată atenția mamei. Or, Sophie nu le poate fi de folos dacă are capul plin de acțiuni și depozite și se gândește cu ce haine să se îmbrace la birou a doua zi.

Matthew a rămas paralizat, ca un iepure prins în lumina farurilor unei mașini. Nu era sigur ce i se permitea să spună în apărarea fostei soții.

— De fapt, a intervenit Helen din nou, eu cred că e mult mai sănătos ca cei mici să nu reprezinte singurul punct de interes din viața mamei. Iar ție ți-a plăcut, Matthew, nu-i așa, să ai o soție cu o carieră de succes? E ceva incitant, nu?

— Ăăă..., a bolborosit Matthew, îngrozit ca nu cumva să calce pe bec. Ăăă...

— Ei, mie așa mi se pare. Nu cred că există ceva mai sexy decât o femeie independentă și cu o carieră proprie, care să mai dovedească și spirit matern și să mai fie și o mamă extraordinară. Nu-i așa, Matthew?

Helen i-a zâmbit larg, iar el a mormăit ceva care putea fi luat drept un răspuns afirmativ, însă pentru care nu putea fi acuzat în instanță. Amanda și-a așezat cu grijă furculița și cuțitul pe farfurie.

— Ei, eu nu sunt de acord.

Dar tonul femeii spunea „Am închis subiectul". Helen și-a dat seama că nu era cazul să mai insiste și să mențină discuția pe aceeași direcție.

— Vrea cineva desert? a întrebat Matthew.

Amanda l-a refuzat cu o clătinare scurtă din cap.

— Doar cafea, te rog.

Sâmbătă dimineață, Helen s-a dus până la magazinul din colț, pasămite ca să cumpere ziarele. De fapt, voia s-o sune pe Sophie ca s-o îmbărbăteze înaintea vizitei lui Matthew, care era programată pentru după-amiaza următoare.

— Fă-l să vadă ce-a pierdut, a zis Helen. Pune-ți hainele care-ți vin cel mai bine și machiază-te – să nu te prind că te învârți pe-acolo în pantaloni de trening. Fă-l să plece acasă gândindu-se c-a luat hotărârea greșită. Pe bune, și tu o să te simți mai bine.

— Ești sigură că nu te superi că mă duc acolo? a întrebat-o Matthew cu o seară înainte, când se întorceau de la restaurant.

— De ce să mă supăr? i-a replicat Helen, gândindu-se că, dacă ar fi ținut într-adevăr la el, atunci ar fi fost foarte deranjată de ideea că iubitul ei avea să petreacă o după-amiază intimă, de familie, împreună cu fosta soție.

Matthew aproape c-a fost dezamăgit de faptul că Helen nu dădea nici cel mai mic semn de gelozie.

— Adică Sophie probabil că nici n-o să fie acolo.

— Ți-am spus că nu-mi fac griji nici dacă e. Helen se plictisise deja de discuția asta. În fond, sunt copiii tăi. Trebuie să-i vezi. Iar dacă Sophie nu vrea ca, o perioadă, să fiu și eu prin preajma lor, atunci îi respect dorința.

— Doamne, te iubesc că ești așa de rațională, a spus Matthew și-a sărutat-o.

Helen s-a gândit: „Fir-ar al dracului, poate că nu joc cartea care trebuie".

— Ei, să nu devii prea intim cu ea, da? a zis ea, gândindu-se că poate era cazul să facă puțin pe femeia amorezată, dacă voia să-l împingă pe Matthew înapoi în brațele lui Sophie. Vreau să spun că m-aș supăra dacă v-ați apuca să vă jucați de-a familia fericită.

— Nici o șansă, a asigurat-o el râzând.

Duminică, Helen s-a convins că Matthew și-a luat pe el pantalonii maro și cămașa în dungi de la Paul Smith, care-l făceau să arate mai tânăr și mai subțire.

— Vreau să vadă că traiul cu mine îți prieste, l-a lămurit ea pieptănându-i părul peste cap, ca să-i acopere chelia.

Între timp, Sophie se chinuia să respecte sfatul prietenei ei, Eleanor, deși nu i se părea normal să dea atât de multă atenție aspectului fizic, când n-o aștepta altceva decât o după-amiază petrecută în propria ei casă. Într-adevăr, își dorea ca Matthew să vadă că se descurca foarte bine și fără el, dar dacă fostul ei soț ajungea la concluzia că făcuse un efort pentru că voia să-l atragă înapoi? Dumnezeule, asta ar fi fost mult prea

umilitor. Până la urmă, cele care au preluat frâiele situației au fost fetițele, care au intrat în cameră și-au văzut-o că-și trăgea pe ea o pereche de pantaloni vechi de trening, pe care-i folosea atunci când se îndeletnicea cu grădinăritul.

— Doar nu te îmbraci cu ăia!

Suzanne era oripilată.

— De ce nu? a întrebat-o Sophie, cu toate că știa foarte bine care avea să fie răspunsul.

— Fiindcă vine tati, a lămurit-o Suzanne pe un ton vehement.

— Pe taică-tu nu-l interesează cum arăt... nu-l mai interesează.

— Tocmai asta e și ideea.

Pe Suzanne aproape c-o podidise plânsul.

— Dacă arăți de rahat, nici n-o să te remarce.

— Dumnezeule, a intervenit și Claudia. Suzanne, uneori ești așa de cretină.

— Claudia...

Sophie a vrut să-și admonesteze fiica, dar Suzanne i-a dat înainte.

— Și-atunci o să se întoarcă la ea. O să-și spună că Helen arată mai bine ca tine. Și-apoi... – Suzanne s-a uitat la soră-sa mai mică; știa exact pe ce butoane să apese –, ...și-apoi o să rămână cu ea pentru totdeauna, iar noi o să ne pretrecem tot restul vieții mergând la ea acasă. Și-o să fim obligate să fim drăguțe cu ea. Iar pe tati n-o să-l vedem decât duminica după-amiaza.

Claudia a intrat în panică.

— Mami, treci și te schimbă!

— Te rog, mami. Te rog!

Suzanne s-a aruncat pe pat cu o mișcare dramatică. Cuprinsă de frenezie, Claudia s-a apucat

să răscolească prin șifonierul lui Sophie, aruncând diverse haine în direcția maică-sii.

— Uite, îmbracă-te cu asta. Sau cu asta.

Sophie a adunat rochiile de pe covor și-a izbucnit în râs. Una dintre rochii era neagră și lungă până la podea. O purtase o singură dată, la o petrecere de Crăciun organizată de firmă, când bărbații veniseră la costum de gală. Acum rochia îi era prea mică. Cu câteva numere. Cealaltă era roșie și avea o crăpătură laterală foarte adâncă. Nu puteai s-o porți după-amiaza, decât dacă stăteai postată în vitrina unui bordel din Amsterdam.

— Nu mă îmbrac de parc-aș vrea să-l agăț într-un club de noapte. Uite, facem un compromis...

Sophie a ales o fustă înflorată până la genunchi, care știa că-i stătea bine, și un tricou roșu, mulat pe trup. Nu era o ținută de luna februarie, dar atâta timp cât rămânea în casă, cu căldura dată la maximum, totul avea să fie bine.

— Mulțumite? a spus ea uitându-se la fetițe, care-au clătinat din cap.

— Dar să te și machiezi, a adăugat Suzanne.

— Poți să mă ajuți, i-a răspuns Sophie, știind că Suzanne ar fi fost foarte bucuroasă. Dar să nu mă machiezi prea tare.

La 2:50, Sophie apucase să-și șteargă tonele de fard de obraz și de fond de ten cu care o tencuise Suzanne și să-și refacă machiajul într-o variantă mai temperată, care, spera ea, îi dădea un aspect sănătos și tineresc. Sigur că Suzanne avea să observe intervenția, dar Sophie putea

să-şi facă griji din cauza asta mai târziu. A încercat să se decidă ce să facă atunci când Matthew avea să sosească. Se simţea ciudat de emoţionată. De parcă fostul soţ ar fi venit s-o ia de-acasă pentru o întâlnire de amor. Aşa că voia să găsească echilibrul perfect între o atitudine prietenească şi una de indiferenţă relaxată. Dacă se-apuca să gătească, ar fi construit un tablou mult prea domestic. Ar fi fost gospodina între două vârste de lângă care Matthew se hotărâse să plece. Să se uite la televizor era o chestie mult prea şleampătă – Matthew întotdeauna îi dispreţuise pe oamenii care îşi pierdeau după-amiezile uitându-se la televizor, la tot felul de emisiuni tâmpite. Să citească? Putea să pară că înşfăcase cartea chiar când ajunsese el la uşă. Numai aşa, ca să mimeze o ocupaţie. Ceea ce, desigur, ar fi fost perfect adevărat. Acelaşi scenariu putea fi presupus şi în cazul în care ar fi ascultat muzică. Sophie s-a decis să picteze. Un hobby de care se ocupase şi la care renunţase de mai multe ori de-a lungul anilor. Însă de fiecare dată când îi văzuse vreo lucrare, Matthew o lăudase. Sophie s-a grăbit să găsească pânzele şi pensulele de mult abandonate. În debaraua de sub scări a dat peste un tablou numai pe jumătate terminat, care nu arăta deloc rău, aşa că Sophie a aruncat peste el nişte vopsea proaspătă, ca să dea impresia că lucrarea era recentă. A aşezat câteva ziare pe masa din lemn de pin din bucătărie, iar deasupra a creat o dezordine artistică. Scena a fost completată cu câteva cârpe murdare de vopsea şi nişte pete de acuarele – alese cu grijă, ca să nu păteze – pe podea. Apoi Sophie şi-a trasat peste machiajul atent realizat o dâră de vopsea subţire, dar cu

aspect autentic, care i s-a părut că-i şedea destul de bine. Era un look gen Felicity Kendall. După care s-a aşezat să aştepte venirea lui Matthew.

La ora 3 fix, Sophie a auzit soneria şi pe Claudia şi Suzanne dând fuga ca să deschidă uşa. A luat o pensulă şi-a început să mângâie cu ea un colţ de tablou, iar pe chip şi-a fixat o expresie concentrată.

Prima care a dat buzna pe uşă a fost Claudia. Fetiţa îl trăgea de mână pe Matthew.

— A venit tati.

Copila a îngheţat la vederea lui Sophie, care stătea în mijlocul dezastrului.

— Ce faci? a întrebat-o Claudia.

— Pictez, i-a răspuns Sophie, de parcă ăsta ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Bună, Matthew.

— De ce? a continuat s-o chestioneze Claudia.

— Fiindcă-mi face plăcere. Sophie a început să se îmbujoreze. Pictez deseori.

— Nu-i adevărat. Au!

Claudia a început să-şi maseze fluierul piciorului, acolo unde o lovise Suzanne, cu o mişcare, spera ea, care nu fusese sesizată.

— De ce m-ai pocnit, scârba dracului?

— Mami, a spus Suzanne. M-a înjurat.

— Păi dacă m-ai pocnit.

— Ba nu te-am pocnit.

Claudia era scandalizată.

— Ba da. Când am zis că mami nu pictează niciodată, m-ai altoit. Au! Mami, iar m-a lovit.

Sophie se făcuse roşie ca racul. A ridicat privirea şi-a văzut că Matthew începuse să zâmbească – nu i se părea că era un rânjet – într-un fel din care se înţelegea că bărbatul îşi dăduse seama

că spusele Claudiei erau adevărate, că Sophie se prefăcea doar că era cufundată în pictură, ca să-l impresioneze pe el.

— Ei... m-am reapucat de curând, a declarat Sophie pe un ton nu prea convingător.

Apoi a început să-şi strângă lucrurile. Din neatenţie, şi-a tras şi-o dâră de roşu pe părul proaspăt coafat.

— De fapt, mama voastră picta cândva tot timpul, a sărit Matthew. Numai că probabil voi eraţi la şcoală. De-asta n-aţi ştiut.

Sophie a schiţat un zâmbet. Era recunoscătoare pentru intervenţia lui Matthew, dar şi iritată fiindcă era limpede că el considera că avusese nevoie de el ca să scape de gura propriilor fete. Se simţea ridicol. Ce făcea acolo, îmbrăcată în haine de vară, de parc-ar fi fost pe punctul să iasă undeva mai pe seară? Sophie se simţea aşa cum se simţise la 14 ani, când Mark Richardson, cel mai *cool* şi mai frumos băiat din clasă, tipul de care era amorezată de-o veşnicie, venise la ea acasă. Mark o observase pentru prima dată la o petrecere dată de părinţii lui, petrecere la care mama şi tatăl ei o căraseră obligatoriu. Pentru că era prea mică, Sophie nu putuse să spună nu. Spre deosebire de fratele ei care, fiind cu un an mai mare, era considerat ca fiind destul de responsabil încât să rămână singur acasă. La petrecere, s-a dovedit că şi ea şi Mark erau fani Patti Smith – Sophie pentru că, din dorinţa de a părea matură şi sofisticată, se apucase să citească *NME*[1], iar

1. Denumirea unei reviste muzicale săptămânale, care se tipăreşte în Marea Britanie.

revista îi indicase că trebuia să fie fan Patti Smith –, iar Sophie i-a declarat că ceruse şi primise de ziua ei, în urmă cu câteva săptămâni, noul album al cântăreţei, *Horses*. Mark îşi strângea singur bani pentru un LP, din salariul pe care-l primea ca vânzător de sâmbătă la WH Smith[1]. Când să plece către The Red Lion, băiatul a întrebat-o pe Sophie unde locuia exact.

— Trec pe la tine mâine, pe la 7, i-a spus el şi i-a întors unul dintre zâmbetele alea care te bagă în boale.

Sophie şi-a făcut ordine în cameră şi a renunţat la posterul cu Snoopy, lipind în loc poze cu Deep Purple şi Genesis, pe care le tăiase din reviste. A ars beţişoare parfumate şi şi-a ascuns, într-un sertar, iepuraşul de pluş cu care încă mai dormea în fiecare noapte. La ora 4 a trecut la îmbrăcare. A încercat cinci ţinute diferite şi-ntr-un final a ales o pereche decolorată de jeanşi, care aveau nişte petice din material înflorat, tăiate în formă de triunghi, o bluză cu un decolteu rotund destul de adânc şi o pereche de sandale albastre, cu talpă groasă, din plută. Şi-a pus şi-o pereche de cercei lungi din mărgeluşe, iar în jurul încheieturilor de la mâini şi-a înfăşurat, pe post de brăţări, nişte şiraguri din mărgele colorate. La ora 6, Sophie era deja gata. S-a aşezat în camera ei şi a pus o casetă cu muzica la modă. Volumul era destul de ridicat. S-a făcut ora 7. Apoi 7:05. Mama ei a venit în cameră, a spus „Băieţii ăştia" şi şi-a dat ochii peste cap. Apoi, la 7:11, s-a auzit soneria de la intrare, iar

1. Denumirea unui lanţ de librării.

lui Sophie i s-a strâns inima. A coborât scările foarte emoţionată şi l-a găsit pe Mark în bucătărie, cu mama şi tatăl ei. Cei doi făceau schimb de replici banale cu musafirul, dându-se astfel peste cap ca să distrugă viaţa fiicei lor. Când a văzut-o pe Sophie, Mark a sărit în picioare.

— Bună, a zis el timid.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Mark? l-a întrebat mama ei.

Lui Sophie i-a venit s-o pocnească. Ăla era un băiat care-şi petrecea serile la Red Lion, bând bere — cum să vrea o ceaşcă de ceai?

— Poţi să-mi dai LP-ul? a spus el continuând să zâmbească. Kev şi Julian mă aşteaptă în maşină.

Sophie a simţit că-i vine să leşine.

— LP-ul?

— *Horses*, a lămurit-o Mark. Ai zis că mi-l împrumuţi.

Sophie simţea că părinţii o priveau, dar ea n-avea destulă putere ca să se uite la ei. Faţa îi luase foc, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Aşa am zis? a şoptit ea.

Nu-şi mai aducea aminte dacă promisese sau nu.

— De asta am venit. Am zis că trec pe-aici ca să-l iau.

În timp ce Sophie alerga în sus, pe scări, de-afară a auzit un claxon nerăbdător. Evident, lui Kev şi Julian le ardea buza după o bere. Sophie a înşfăcat albumul şi l-a băgat în copertă, fără să-i mai pese dac-a lăsat urme de degete pe el. Nu-şi mai dorea decât ca Mark să iasă din casă cât mai repede cu putinţă.

— Poftim, a spus ea încercând să schițeze un zâmbet.

— Super! Mulțam. Îl trag pe casetă și ți-l aduc înapoi.

Mark începuse deja să se retragă către ieșire. Sophie nici n-a mai așteptat s-audă ușa de pe verandă închizându-se. Roșie la față de umilință, a fugit pe scări către camera ei.

— Soph! a auzit-o pe maică-sa strigând-o.

— Nu vreau s-aud nimic, a urlat Sophie și-a trântit ușa camerei.

Apoi s-a schimbat de haine, s-a demachiat și s-a băgat în pat.

Sigur că Mark nu i-a mai returnat niciodată albumul și, de altfel, nici nu s-a mai deranjat să-i mai adreseze vreun cuvânt.

După acest episod, Sophie a abordat cu un cinism extrem orice tentativă de relație cu iz amoros. Dacă un băiat o întreba dacă nu vrea să se vadă în weekend, Sophie îl întreba „De ce?" sau „Ce vrei?". Dacă reușea să stabilească faptul că omul cu pricina era interesat de ea și nu de posesiunile ei, atunci tot nu-l primea altfel decât într-un tricou și-n cea mai veche pereche de jeanși și complet nemachiată. Era îngrozită la gândul c-ar putea fi acuzată c-a făcut eforturi ca să-l cucerească. Măcar întâmplarea cu Mark a avut un efect benefic: părinții lui Sophie n-au mai apărut niciodată ca să-i cunoască pe băieții care aveau curajul să înfrunte lipsa oricărui gest de încurajare și-o vizitau pe fiica lor acasă. De fapt, Sophie și-a dat seama că, dac-ar fi vrut – dac-ar fi fost genul ăla de fată –, ar fi putut să stea încuiată în cameră, cu amorezul ei, toată noaptea

şi să facă orice i-ar fi trecut prin minte, fără teama că maică-sa o să apară cu vreo ceaşcă de ceai. Dar nu asta era ceea ce-şi dorea ea. Temându-se să nu mai pară ea cea dornică de dragoste, Sophie a devenit exact opusul: şi-a construit o reputaţie de fată greu de cucerit. Era mândră de această reputaţie şi, din cauza ei, Sophie şi-a păstrat virginitatea până când a intrat la facultate, în vreme ce colegele ei şi-o pierduseră cu mulţi ani înainte.

Când l-a cunoscut pe Matthew, Sophie tocmai încheiase cea de-a doua relaţie serioasă din viaţa ei de femeie matură. Se simţea bine singură, ba chiar se gândea, pentru prima dată, „să-şi facă puţin de cap", aşa cum s-ar fi exprimat maică-sa. Ştia că îşi dorea ca, într-o zi, să aibă şi ea copii. Asta o ştiuse dintotdeauna. Dar mai ştia şi că îşi dorea o relaţie în care partenerii să se afle pe planuri egale, o relaţie în care ea să se simtă relaxată, să nu mai fie nevoită să-şi evalueze, în mod constant, sentimentele sau să se întrebe dacă nu era cumva prea deschisă. Ceea ce însă Sophie cu siguranţă nu-şi închipuise niciodată era că-şi va dori să-şi întemeieze o familie alături de un bărbat însurat, cu un fiu ajuns deja bărbat în toată firea.

Acum, stând aşezată la masa din bucătărie, care cândva fusese a ei şi a lui Matthew, Sophie era conştientă că din nou dăduse senzaţia că se străduise prea tare. Îşi dorise ca Matthew să creadă că era stăpână pe ea şi că-l trata de pe poziţia superiorului, dar nu izbutise decât să dea impresia că se chinuia să-l atragă înapoi, în braţele

ei. Din fericire, Matthew se dusese cu fetele în sufragerie, ca să se joace cu X Box-ul, aşa că ea era liberă să se înfunde în scaun şi să se lupte cu lacrimile de umilinţă care-i umpleau ochii. Sophie a luat telefonul fără fir şi-a ieşit cu el în grădina din spatele casei, cu toate că afară ploua.

Când a început să-i sune mobilul, Helen citea o carte, întinsă pe canapeaua din sufragerie.

— Bună, Sophie. Ce s-a întâmplat?

Era convinsă că era ceva legat de Matthew, care, spera ea, chiar în clipa aceea îşi dădea seama că nu mai voia să-şi părăsească niciodată familia şi casa lui cea frumoasă.

— Vai, Doamne, e un dezastru, i-a declarat Sophie. Mi se pare că el crede că mă strofoc ca să-l impresionez. Fiindcă sunt îmbrăcată de gală şi-am crezut că mă port relaxat, dar, când colo, am făcut-o lată şi-am exagerat, iar acum crede că m-am înmuiat toată. Ceea ce e adevărat, dar nu din motivele pe care le crede el.

Sophie îşi pierduse coerenţa.

Ce bine, şi-a spus Helen.

— Of, fir-ar al dracului, a zis Eleanor. Sunt convinsă că nu crede asta. Pun pariu că şi el e emoţionat. Probabil că e doar uşurat că n-ai aruncat cu farfurii în el. Oricum, el cum ţi se pare? Bag mâna-n foc că şi el a făcut eforturi, a adăugat ea, ştiind foarte bine cum îl obligase pe Matthew să se îmbrace.

— Da, arată foarte dichisit. Nu e îmbrăcat cu chestiile alea pe care le poartă de obicei în weekend.

— Vezi, a triumfat Helen/Eleanor. Gândeşte-te ce-ar fi fost dacă tu arătai ca dracu', iar el apărea pus la patru ace. Ar fi avut un mare avantaj din

punct de vedere psihologic. Ai făcut exact ce trebuia. Nu trebuie decât să-i dai înainte. Nu-l lăsa să-şi dea seama că te-a tulburat. Întoarce-te-n casă şi arată-i cât de calmă şi de stăpână pe tine eşti. O să te descurci de minune.

— OK.

Sophie părea mai încrezătoare. Tocmai atunci, Norman s-a împins cu capul în braţul lui Helen şi-a început să miaune nerăbdător.

— Nu ştiam că ai pisică.

Sophie îl auzise.

— A, da, nu ţi-am povestit de el?

Of, fir-ar al dracului, şi-a spus Helen, acum trebuie să mai ţin minte şi că Eleanor are pisică.

— Cum îl cheamă?

— Ăăă... Helen s-a uitat prin casă, căutând o sursă de inspiraţie. Pernă.

— Pernă?

— Da. E gras şi-arată ca o pernă gogonată şi blănoasă. Sophie, de ce discutăm despre pisica mea, când tu ai un fost soţ în faţa căruia să te dai mare?

Sophie s-a privit în oglinda din hol şi a exersat un surâs de om stăpân pe sine, după care şi-a făcut o intrare fals relaxată în sufragerie.

— Vreţi ceva de băut? a întrebat ea zâmbind cam ca o nebună.

— Şşşş, i-a răspuns Suzanne, care părea a fi în mijlocul unei operaţiuni de vânzare de droguri.

— Omoar-o pe curva aia, a urlat Claudia, încercând să-i ia soră-sii telecomanda. Încearcă să fugă cu drogurile tale. Împuşc-o dracului! Repede!

Sophie s-a gândit că, dac-ar fi fost întrebată, probabil c-ar fi răspuns că respectiva propoziţie făcea parte din topul celor zece pe care n-ar fi crezut că fiica ei de 10 ani avea să le rostească vreodată. Matthew s-a uitat la Sophie şi-a dat ochii peste cap. Zâmbetul femeii a devenit mai natural. Matthew s-a ridicat în picioare.

— Eu aş bea un ceai, a declarat el întinzându-şi oasele. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Matthew a mers după Sophie în bucătărie şi-a scos pliculeţele de ceai, în timp ce fosta lui soţie a umplut ceainicul cu apă. Ca doi oameni care au împărţit aceeaşi bucătărie timp de 15 ani. Ceea ce, desigur, era chiar adevărat.

— Crezi că e bine să se joace cu jocul ăla? l-a întrebat Sophie, în timp ce Matthew scotocea prin dulapul de deasupra chiuvetei în căutarea cănilor.

— Provin dintr-o familie destrămată, deci oricum sunt făcute să devină infractoare dependente de droguri, aşa că nu strică să-nveţe cum se face treaba ca la carte. Niciodată nu se ştie când o prostituată dă să fugă cu drogurile tale, deci trebuie să fii pregătit să rezolvi problema.

Sophie a izbucnit în râs.

— Aveam de gând să le-nvăţ chiar eu toate astea. Dar peste vreo doi ani.

— Dacă vrei, le opresc jocul, a zis Matthew. Numai că ani de zile m-au bătut la cap să le las să-l joace, iar acum, că sunt tată numai cu jumătate de normă, se presupune că, în fiecare duminică, trebuie să le fac pe plac, să le ofer chestii cu care tu nu ai fi de acord. Asta ca să-ţi subminez ţie autoritatea şi să-mi asigur poziţia de părinte preferat.

— Ei, măcar să nu faci treaba asta chiar în fiecare săptămână, da? Nu vreau să mă trezesc cu serviciile sociale pe cap.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare. Amândoi au aşteptat ca apa din fierbător să dea în clocot. Matthew nu părea grăbit să se întoarcă în cealaltă cameră. De fapt, în loc de asta, s-a aşezat la masa din bucătărie, părând să se simtă ca acasă. Văzându-l acolo, lui Sophie i s-a strâns inima. Aceea era o imagine care ar fi putut data şi din urmă cu câteva luni: un cuplu obişnuit, care stă şi discută, în timp ce copiii se joacă în camera alăturată. Oricine i-ar fi văzut de-afară şi-ar fi spus că e foarte frumos din partea lor c-au făcut efortul s-arate bine, deşi nu sunt decât ei doi, şi nu fac altceva decât să povestească întâmplări de peste săptămână. O clipă, Sophie parcă şi-a dorit să se arunce asupra lui Matthew şi să-l implore să se întoarcă acasă – în timp, ar fi putut să înveţe să se prefacă, să pretindă că nu se întâmplase nimic. Apoi, cât ai clipi, aşa cum îi şi venise, ideea s-a risipit, fiind înlocuită de amintirea a ceea ce Matthew le făcuse ei şi fetelor. Lui Sophie i s-a făcut rău când şi-a dat seama că, peste două ore, bărbatul avea să se întoarcă la Helen şi la viaţa cea nouă pe care şi-o alesese. A tras adânc aer în piept şi-a căutat pe îndelete laptele şi bolul cu zahăr. Bolul cu zahăr care nu mai fusese folosit de când Matthew plecase de-acasă. Eleanor avea dreptate: trebuia să-i demonstreze că plecarea lui n-o distrusese. Singura formă adevărată de răzbunare era să-i arate tot ce lăsase în urmă. În speranţa că măcar

o parte din el avea să-şi dorească să nu fi plecat. Dacă Matthew începea să regrete ceea ce făcuse, atunci o parte din el avea să simtă un dram din durerea pe care o simţise Sophie la plecarea lui şi – poate că era josnic, dar ăsta e omul – gândul ăsta îi dădea satisfacţie.

Sophie s-a aşezat şi ea la masă. Îşi revenise destul cât să-i anunţe rezultatul discuţiei purtate cu Suzanne, după şedinţa cu părinţii. Când i s-a spus că nimeni nu se aştepta ca ea să fie mereu în fruntea clasei, fetiţa a abandonat munca pentru şcoală cu totul, iar acum anunţase că voia să devină cosmeticiană.

— Mi-a spus şi mie, i-a comunicat Matthew. Doamne, sper c-o să-i treacă ideea asta.

— Sunt sigură. Las-o câteva săptămâni şi-o să revină la gânduri mai bune. Acum nu face decât să ne testeze ca să se convingă dac-am vorbit serios.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit s-o botezăm Shirley. Sau Kylie.

— Nu te lua de ea, Matthew. Dac-o să te iei de ea, o să se încrânceneze şi mai tare.

Sophie a auzit-o pe Claudia strigându-i lui Matthew să vină să se joace Scrabble.

— Vrei să joci şi tu? a întrebat-o Matthew. Fetelor le-ar plăcea la nebunie.

Matthew a plecat puţin după ora stabilită, adică puţin după 6 după-amiaza. Sophie a realizat că, în ziua aia, depăşiseră un prag şi relaţia lor se schimbase. Acum puteau să fie civilizaţi şi să stea împreună cu copiii. Era o relaţie pe care

Helen nu putea s-o înţeleagă şi din care nici nu putea să facă parte. Fiindcă Sophie şi Matthew aveau în spate un trecut. Femeia şi-a dat seama că unei părţi din Matthew îi venise greu să plece, să se întoarcă la apartamentul pe care Claudia, fericită, îl descrisese ca fiind „o gaură jegoasă de şobolani". Lui Sophie i s-a părut că a câştigat un punct în detrimentul lui Helen. Unul singur, dar ce bine era! Poate că viaţa ei n-avea să mai fie niciodată aşa cum fusese înainte de plecarea lui Matthew, dar gândul ăsta devenise mai uşor de suportat acum, când Sophie ştia că Matthew nu ducea, departe de ea, o existenţă de vis. Poate era o atitudine imatură, dar asta era ceea ce simţea.

Când Matthew a ajuns acasă, Helen se plimba de colo-colo prin apartament. Se gândise s-o sune pe Sophie şi să afle cum se desfăşurase întâlnirea, dar nu avea cum să fie sigură că Matthew plecase într-adevăr; pe de altă parte, nici nu se credea în stare să susţină o conversaţie în rol de Eleanor cu Matthew mişunând prin decorul din preajma ei. Helen era îmbrăcată cu cea mai oribilă pereche de pantaloni de pijama pe care o avea, iar în sus îşi luase un pulover lălău, care avea pe piept o pată de mâncare. Se spălase pe cap, dar îşi lăsase părul să se usuce de la sine, aşa că acum era creaţă şi ciufulită. Ştia că Matthew păstra încă în minte imaginea impecabilă a lui Sophie.

— Cum a mers? a sărit ea cu întrebarea de cum a auzit uşa de la intrare deschizându-se.

— Bine, a răspuns Matthew enigmatic. Da, a mers bine. A, a adăugat el peste umăr, îndreptându-se către baie. Sophie a propus să repetăm figura săptămâna viitoare. Te deranjează?

Aleluia, şi-a zis Helen.

— Absolut deloc, i-a spus ea, încercând totuşi să sune puţin supărată.

25

Deschiderea restaurantului Verano era programată pentru următoarea vineri seara. Răspunsurile la invitații trebuiau să vină luni, adică în dimineața respectivă. Confirmări preliminare veniseră prin telefon de la 12 din cele 35 de vedete de categoria D pe care Global le invitase până atunci. Era un număr destul de rezonabil ca să atragă ceva paparazzi, mai ales că Shaun Dickinson și fosta lui cu sâni măriți pe cale chirurgicală își aduceau noii parteneri de viață („Despărțirea!", „Dezmățul în trei din patul meu!", „Otrăvită de propriile implanturi!", „M-am logodit din nou!" erau o parte dintre titlurile care apăruseră în ultimele zile în câteva săptămânale *glossy*), iar presa fusese asigurată că, la aceeași petrecere, avea să-și facă ieșirea în lume și Kellie Shearling, pentru prima dată de la externarea din clinica de refacere, unde fusese internată pentru „depresie", depresie care fusese generată de faptul că tipa nu mai producea destui bani ca să-și hrănească dependențele secrete de cocaină și alcool.

N-avea să fie o adunătură prea sofisticată, iar Helen nu se putea împiedica să nu-şi spună că Leo habar n-avea în ce se băgase, dar respectivele personalităţi aveau să aducă publicitate, ceea ce nu putea să fie decât un lucru bun. Chiar nu era vorba despre genul de publicitate la care ar fi sperat Leo pentru restaurantul lui superb şi de bun-gust. Până în clipa aia, Global nu reuşise să obţină nici un articol de fond, iar Helen abia se abţinea să nu pună mâna pe telefon şi s-o sune pe Lesley David, de la *Mail on Sunday*, ca să facă uz de favoarea pe care jurnalista i-o datora. Până la urmă, însă, campania lui Leo nu mai era problema ei – era mult mai puţin complicat dacă, pur şi simplu, ea nu se mai băga în oala cu pricina. Leo urma să vină în dimineaţa aia ca să stabilească ultimele detalii pentru seara de vineri, aşa că Helen şi-a petrecut prima parte a zilei citind ziarele într-o cafenea de pe Old Compton Street.

La 11:15 a sunat-o pe Helen de la Conturi.

— Helen Sweeney, a răspuns aceasta, cu o voce enervant de cântată.

— Helen sunt. Băiatul lui Matthew a plecat?

— Da... chiar acum.

— Excelent. Mulţam. Pa.

Helen a închis înainte ca Helen de la Conturi să se lanseze într-o conversaţie. La 11:30 a ajuns la birou. A sunat-o pe Sandra Hepburn ca să verifice dacă fata era pregătită pentru călătoria de a doua zi.

— Am un coş uriaş pe bărbie, a anunţat-o Sandra. Şi genunchii iritaţi de la covor.

— O să fie în regulă, a asigurat-o Helen, gândindu-se că trebuia să-i spună lui Ben să-i dea un strat de bronz cu spray-ul.

Apoi Helen a recitit comunicatul de presă pe care-l pregătise ca să anunțe ședința foto și și-a spus că făcuse o treabă foarte bună strecurând sugestia că fotografiile erau pentru *Vogue*, dar fără să scrie undeva, negru pe alb, denumirea revistei. După care Helen s-a dus în biroul Laurei, ca să ia acceptul șefei înainte de a se apuca să trimită comunicatul. Laura era niţel cam aprinsă la faţă şi destul de tulburată.

— Helen! Perfect. Ia loc. Vreau să vorbesc cu tine.

Helen s-a supus.

— Te simţi bine?

— Fantastic! Ascultă, eu mi-am dat preavizul. Plec de la Global.

Helen s-a holbat la ea. Nu știa ce să spună.

— Îmi deschid firma mea, a continuat Laura. Mă gândesc la asta de-o veşnicie, dar n-am putut să zic nimic până nu mi-am pus finanțele în ordine. Sunt obligată să acord un preaviz de trei luni, dar pe directori i-am anunțat deja, de ceva timp, așa că acum încep să-mi sun și clienții. Prin contract, nu am voie să fac propuneri nici unuia dintre clienții de pe listele Global, dar, sinceră să fiu, nici nu cred că mi-aş dori să-l iau pe vreunul. Am terminat cu ăştia de categoria D. Vreau să intru pe o piață mai înaltă – să trimit oferte unor oameni de calitate, nu să mai încerc să creez eu celebrităţi. Patrick Fletcher şi Anna Wyndham au fost deja de acord să lucreze cu mine, a adăugat Laura numind doi dintre

preferații momentului din industria englezească de film.

— Uau, a exclamat Helen, încercând să-și ascundă gelozia.

Și-a dat seama că se bucura sincer pentru Laura, dar asta nu-i anula sentimentul mult mai pregnant de invidie pe care-l resimțea.

— Felicitări!

— A, i-a dat Laura înainte, observând lipsa de entuziasm de pe chipul lui Helen. Am uitat să-ți comunic principalul. Apoi Laura a făcut o pauză cu efect dramatic. Vreau să vii și tu cu mine.

Helen a ridicat din sprâncene, străduindu-se să pară interesată.

Existau și lucruri mai rele decât să fie, în continuare, secretara Laurei. Șefa ei îi dădea însă înainte cu același entuziasm.

— Nu vreau să mai fii asistenta mea, vreau să vii pe post de manager junior de cont. Știu că ești pregătită să faci față.

Pe Helen a luat-o instantaneu cu amețeală.

— Vorbești serios?

— Sigur că da, a râs Laura. N-o să mai fie ca aici – adică n-o să fim decât noi două, un asistent și un contabil. Asta la început. Și, o vreme, n-o să ai salariul mai mare decât aici, dar poți să ai propriii tăi clienți...

— Doamne-Dumnezeule!

Helen începuse să realizeze ce se întâmpla.

— Dar totul e sigur? Vreau să zic... Doamne!

— Ce părere ai? a întrebat-o Laura. Te interesează?

Helen a scos un sunet care semăna cu o combinație între un hohot de râs și un scheunat.

— Normal că mă interesează. Îți mulțumesc. Sincer, îți mulțumesc.

— M-am gândit că poți să te apuci să organizezi firma imediat după ce pleci de-aici. Ei, după ce te întorci din vacanță. Și eu o să vin cam după încă o lună.

Helen abia s-a abținut să n-o îmbrățișeze pe Laura. Și nu-și putea șterge zâmbetul de pe buze.

— Îți mulțumesc încă o dată. Din suflet.

Helen l-a căutat pe Matthew. Ceva ce nu mai făcuse decât rareori de când bărbatul se mutase la ea.

— Ai știut? l-a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns Matthew. Și-o meriți pe deplin. O să fii extraordinară.

Helen își spunea c-ar fi trebuit să fie supărată pe el pentru că păstrase secretul, dar acum nimic nu putea să-i strice starea de bună dispoziție, iar Matthew părea a fi sincer fericit și încântat pentru ea, așa că Helen l-a luat de gât și l-a sărutat direct sub privirile lui Jenny, care intrase să aducă o scrisoare la semnat.

Când s-a întors la birou, lui Helen îi vâjâia capul. Laura o rugase ca, în următoarele câteva zile, să nu le spună nimic fetelor. Ceea ce nu avea să fie o problemă, de vreme ce oricum aproape nimeni nu vorbea cu ea, însă Helen s-a trezit că le zâmbea tuturor colegelor de fiecare dată când acestea erau prin preajmă. Asta le-a nedumerit cumplit, iar când Helen a realizat, a început să le zâmbească și mai tare.

— De ce eşti aşa de fericită? a întrebat-o, până la urmă, Annie.

— De nimic.

Zâmbetul lui Helen a devenit şi mai larg.

— Atunci nu mai râde ca o idioată.

— Scuze, dar nu pot să mă abţin.

Când Laura a plecat la prânz, Helen s-a încuiat în biroul acesteia şi-a sunat-o pe Rachel ca să-i dea vestea cea nouă. Rachel, care de 10 ani era cea mai apropiată prietenă, confidenta lui Helen şi persoana care-o ascultase de nenumărate ori lamentându-se în legătură cu ambiţiile ei niciodată realizate, a fost încântată preţ de vreo treizeci de secunde, după care s-a lansat într-un lung monolog pe tema decoraţiunilor de masă şi coroniţelor de mireasă. Helen s-a prefăcut interesată cât de mult a putut, dar, de fapt, era iritată şi nu-i venea să creadă că prietena ei putea să fie aşa de obsedată de sine. Pe lista cu „Femei pe care le urâm" întocmită de Rachel şi de Helen nu fuseseră trecute numai femeile care fură bărbaţii altora (reprezentată, evident, în ultima vreme, de Helen) şi snoabele, dar şi cele care-şi pun iubiţii în faţa propriilor prietene, ca şi femeile care te plictisesc de moarte cu poveşti legate de nuntă şi/sau bebeluşi. De fapt, lista completă suna aşa:

Femeile care fură bărbaţii altora (Helen)

Femeile care-şi pun iubiţii în faţa propriilor prietene (Rachel)

Femeile care te plictisesc de moarte cu poveşti legate de nuntă şi/sau bebeluşi (Rachel)

Snoabele

Femeile grase care nu fac altceva decât să-ţi spună cât de puţin mănâncă

Femeile care stau tot timpul cu ţâţele pe-afară (cu o subsecţiune reprezentată de femeile care cred că ţâţele mari ţin loc de personalitate)

Ţâţe-pe-băţ (gelozia a fost singurul motiv pentru care acea specie rară de femei slabe şi cu sâni naturali mari, trecute de 25 de ani, fuseseră trecute pe listă. Asta pentru că Helen şi Rachel erau convinse că toate femeile bine dotate aveau să-şi primească depozitele de grăsime prin poştă, împreună cu felicitările care să marcheze împlinirea a 26 de ani)

Femeile grase care se laudă cu sânii lor mari (de fapt, sânii, în general, puteau să acopere o pagină întreagă, aşa cum ar fi putut şi femeile grase, dar cele două prietene hotărâseră totuşi să nu exagereze)

Femeile cărora le place Dido

Femeile cărora le place Bridget Jones

Femeile care sunt ca Bridget Jones

Sophie

Femeile care îţi împuie capul spunându-ţi cât de mult le plac pantofii (subsecţiune – femeile care cred că *Sex and the City* reprezintă viaţa adevărată)

Femeile obsedate de ciocolată

Femeile care te întreabă în ce zodie eşti

Jennifer (nici una dintre ele nu mai ţinea minte cine era Jennifer, dar amândouă au căzut de acord s-o menţină pe listă pentru că, la un moment dat, trebuiau să fi avut un motiv foarte întemeiat ca s-o treacă acolo)

Femeile slabe care fac tămbălău fiindcă s-au îngrăşat şi-au ajuns să poarte măsura 40

Femeile plângăcioase (în ultima vreme, se putea spune că şi Helen era aşa)

Femeile care zic „pantalonaşi", „splendid", „băiat de băiat" (sau orice alt termen care este la modă)

Femeile care îşi subţiază vocea

Femeile care-ţi zic că sunt nebune (asta în afara cazului când chiar sunt diagnosticate ca nebune)

Oricine care se etichetează pe sine sau pe orice altă persoană ca fiind o mămică delicioasă

Femeile-fetiţe

Femeile care, atunci când au ciclu spun că au „probleme femeieşti"

Femeile care cred că te interesează tratamentul lor de fertilizare in vitro

Femeile-clocitoare

Femeile care au mers la psiholog

Femeile care pescuiesc complimente („Arăt aşa de grasă azi", apoi fac pauză ca să-ţi lase timp să zici „Nu! Eşti foarte slabă")

Femeile care se referă la iubiţii lor folosind termenul „gagic"

Laura (recent scoasă de pe listă de Helen)

Femeile care poartă jartiere. Sau corsete. Sau orice altceva despre care au citit în revistele iubiţilor lor că se presupune a fi sexy

Femeile care fac prea multe eforturi (vezi intrarea de mai sus)

Femeile care poartă flori în păr / şaluri / sutien negru cu bluză albă/pantofi banali

Mamele care lucrează cu jumătate de normă şi se aşteaptă ca toată lumea să se învârtă în

jurul obligaţiilor lor („A, trebuie să-mi schimb ziua pentru săptămâna viitoare. Grădiniţa lui Sam e închisă pentru renovare")

Femeile care alăptează în public

Femeile care continuă să alăpteze chiar şi atunci când copilul e destul de mare încât să ceară singur de mâncare când i se face foame

OK, deci se putea considera că Helen se făcea vinovată de una dintre crimele majore de pe listă, dar Rachel bifase acum deja două şi probabil că, în curând, avea să mai acumuleze şi altele.

Helen a întrerupt convorbirea cu promisiunea că, în următoarele weekenduri, o să meargă cu ea să viziteze potenţiale locaţii pentru nuntă. S-a gândit dacă s-o invite pe Rachel să bea ceva în cursul săptămânii, dar ştia că prietena ei i-ar fi spus că nu avea timp – sau, chiar dacă ar fi avut timp, ar fi cerut să vină şi cu Neil, nu că asta ar fi fost neapărat ceva rău. Neil era un companion plăcut. Numai că n-ar mai fi fost acelaşi lucru. Helen nu se simţea în largul ei să discute despre problemele ei cu Matthew de faţă cu Neil, care ar fi intervenit tot timpul ca s-o asigure că lui i se părea că Matthew era „un tip cumsecade" şi ca să întrebe când aveau să se mai vadă în patru. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, Helen ştia că Sophie ar fi ascultat-o cu plăcere, dar sigur că aceasta credea că ea era deja un agent de PR de succes, aşa că nu putea să-i împărtăşească noutăţile. Totuşi, Helen voia să afle detaliile după-amiezii din ajun, aşa c-a sunat-o oricum pe Sophie. Amintindu-şi totuşi

ca nu cumva să lase să-i scape vreun amănunt despre situaţia ei.

— Pe bune, a spus Sophie la insistenţele lui Helen, a fost excelent. Fetele s-au simţit minunat, noi doi ne-am înţeles bine şi nu ne-am certat deloc. Să ştii c-ai avut dreptate. M-am simţit stăpână pe mine – ei, asta după ce am depăşit faza cu pictura. Şi cred că, oricât de fericit crede el că e cu scârba aia, a plecat acasă gândindu-se că-i lipseşte familia. Cel puţin, aşa sper.

— Ei, trebuie s-o ştii tot aşa, i-a răspuns Helen, încercând să ignore puseul iraţional de gelozie pe care îl simţea.

Ar fi trebuit să fie încântată – şi chiar era –, dar faptul că Matthew putea să revină cu atâta uşurinţă la fosta lui viaţă n-o făcea să se simtă tocmai confortabil.

— Fă-l să sufere.

— Aşa o să fac. Şi, oricum, îţi mulţumesc, a zis Sophie, pentru toate sfaturile şi aşa mai departe. Chiar apreciez.

Helen s-a decis să dispară mai devreme de la serviciu şi-a plecat chiar în timp ce Jamie declama, cu voce tare, cea mai recentă tranşă din e-mailurile lui Alan (care detalia o seară petrecută, de curând, într-o cameră de hotel). Helen s-a îndreptat spre casă, unde a descoperit că Matthew ajunsese înaintea ei şi era în plină acţiune de decorare a sufrageriei. Care arăta, după părerea lui Helen, ca un bordel de Crăciun. Eşarfe colorate erau drapate peste toate veiozele – lui Helen îi mirosea deja a ars – şi-o sumedenie de lumânări erau aşezate într-un echilibru precar pe rafturile

bibliotecii. Masa era pregătită pentru o cină în doi, iar în mijloc era aşezată o frapieră cu gheaţă, cu o sticlă de şampanie pusă la răcit. Helen s-a uitat la ceas – nu era decât 5:30. Îl auzea pe Matthew care cânta de unul singur sub duş şi şi-a dat seama că-i stricase omului marea surpriză, aşa că nu şi-a mai dat haina jos de pe ea şi, cu toate că n-avea chef să-şi părăsească apartamentul, care i se părea că, datorită combinaţiei letale de eşarfe, becuri aprinse, lumânări şi un pisoi curios, se transformase într-o capcană a morţii, s-a întors pe călcâie şi-a ieşit, din nou, pe uşă. După care a descuiat la loc, a intrat în casă, l-a luat pe Norman şi, în ciuda protestelor lui, l-a închis în bucătărie.

Helen a plecat a doua oară şi, urcând treptele către ieşirea spre stradă, s-a întrebat cum să-şi omoare timpul încă o oră. A fost tentată să se ducă la un cinematograf şi să se întoarcă acasă după câteva ore, mimând o atitudine inocentă şi prefăcându-se îngrozită că-i stricase aranjamentul lui Matthew. Dumnezeule, nu se simţea în stare să reziste la o cină intimă, în doi. Era foarte drăguţ din partea lui că se pregătise în felul ăla, dar ea nu voia nimic altceva decât să se relaxeze în faţa televizorului. În ultima vreme, lui Helen i se părea că ei doi nu mai aveau nimic să-şi spună şi, cu siguranţă, nu aveau destule subiecte de dezbătut încât să umple – cât? – patru ore, înainte ca Matthew să-nceapă cu tandreţurile şi să-ncerce s-o bage în pat. De câteva săptămâni reuşiseră să evite treaba cu sexul, ceea ce lui Helen îi convenea de minune. Simţea c-o lua cu stare de vomă numai la gândul pipăielilor lui Matthew –

chestie care, ani de zile, îi făcuse mare plăcere –, şi asta nu pentru c-ar fi fost ceva în neregulă cu el sau pentru că bărbatul n-ar fi fost un amant talentat. Din contră. Dar era tot Matthew.

Helen şi-a făcut loc prin şuvoiul de trecători care ieşiseră de la metrou şi se îndreptau fiecare către casă. A luat-o în josul bulevardului şi s-a învârtit prin câteva magazine, ceea ce nu i-a ocupat decât vreo zece minute, aşa că s-a aşezat pe o bancă din faţă de la KFC şi a început să tremure în paltonul mult prea subţire. La 6:30 a luat-o la picior înapoi, către apartament, repetându-şi, în minte, reacţia şocată şi încântată la vederea surprizei. Când Helen a deschis uşa, Matthew se foia prin hol, ca o gazdă emoţionată. Arăta aşa de nerăbdător şi de fericit de marele lui secret, încât lui Helen nu i-a fost deloc greu să-şi joace rolul ca să-i facă pe plac.

— Ce-i? a zis ea. Ce s-a întâmplat?

Matthew i-a indicat sufrageria cu o fluturare largă a mâinii.

— Ta-taaa!

Helen a intrat în sufragerie. Lumânările arseseră aproape complet, iar una dintre eşarfe fusese abandonată pe un scaun, purtând, în mijloc, un cerc negru suspect. Mirosul de ars, care se intensificase, era acum completat de o aromă delicioasă de curry.

— Uau, Matthew, ce-i asta?

— O masă festivă, a răspuns el mândru. În cinstea noului tău post.

— Ai gătit tu?

— Ei, am comandat ceva.

— Arată extraordinar. Îţi mulţumesc foarte mult.

Chiar *era* foarte drăguț din partea lui că făcuse atâtea eforturi. Cu trei sau patru luni în urmă, Helen ar fi căzut pe spate și-ar fi plictisit-o pe Rachel de moarte relatându-i întâmplarea în cele mai mici detalii. Azi, însă, abia dacă reușea să se prefacă recunoscătoare.

— Un pahar de șampanie!

Matthew a luat sticla care, de-acum, zăcea într-o baltă de apă, și a turnat într-un pahar. Helen l-a dat peste cap din două înghițituri și l-a întins ca să mai primească unul.

Două ore mai târziu, cei doi terminaseră, în sfârșit, de mâncat, iar Helen se chinuia să se decidă ce să aleagă dintre cele două rele pe care le avea la dispoziție – să pretindă că era obosită și să se bage în pat, știind că Matthew avea să-și aștepte răsplata, sau să încerce să se țină trează până când Matthew avea să adoarmă –, ceea ce însemna c-ar fi trebuit să mai îndure încă vreo trei ore de conversație pompoasă. La drept vorbind, până în clipa aia izbutiseră să-și petreacă timpul destul de plăcut, bârfind despre cei de la serviciu și făcând speculații cu privire la viitoarea carieră a lui Helen. Numai că acum ea se străduia să găsească alte subiecte pe care ar mai fi putut să le atace. Poate c-ar fi fost bine s-o aducă din nou pe Sophie în discuție. Ca să-i mai atragă atenția lui Matthew și asupra altor puncte pozitive ale fostei soții.

— A, l-a auzit pe Matthew zicând, am vorbit cu Leo.

Lui Helen i s-a strâns stomacul.

— Abia așteaptă să te cunoască vineri.

— Ce... face?

Helen nu era sigură dacă auzise corect.

— La lansare. I-am spus c-aş vrea să merg şi cu tine şi el mi-a zis c-abia aşteaptă să te cunoască. Cred c-o să fie şi Sophie acolo, dar asta nu e o problemă, nu? Vreau să spun că mi se pare că acum toată lumea se comportă civilizat, aşa că sunt sigur că Sophie n-o să ridice nici o obiecţie în legătură cu prezenţa ta.

Helen intrase într-o panică nebună.

— Nu.

— Nu ce?

— E prea devreme. Să-i întâlnesc. Nu pot.

— Nu fi prostuţă. Sigur că poţi.

— Nu, Matthew, nu pot.

Helen se simţea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Uite cum facem. Eu o să aflu la ce oră o să ajungă Sophie acolo şi noi o să ne ducem mai târziu. Totuşi, nu înţeleg de ce-ţi faci griji. Sophie n-o să se poarte urât. Nu e genul ăla de femeie.

— Nu, nu pot să merg deloc. Nu pot să fac cunoştinţă cu Leo. Nu încă.

Lacrimile îi curgeau acum pe obraji, fără ca Helen să se mai poată controla. Era un dezastru.

— Şi, oricum, a încercat ea disperată, vineri sunt ocupată.

— Cu ce?

— Mă întâlnesc cu Rachel.

— Cu Rachel te întâlneşti mâine.

Desigur, Matthew nu ştia că, de fapt, Helen avea de gând să-şi petreacă seara de marţi cu fosta lui nevastă.

— Matthew, Rachel se măritǎ, i-a declarat Helen, de parcă asta ar fi explicat totul.

Când a văzut expresia nedumerită de pe chipul lui, Helen a continuat.

— O ajut cu planurile de nuntă. Sunt cavalera ei de onoare sau cum dracu' se numeşte. I-am promis.

— Ei, fir-ar al dracului, contramandează întâlnirea! E vorba de familia mea, Helen. Ştii care e relaţia mea cu Leo. E un miracol că m-a invitat şi pe mine, şi-acum ce-ar trebui să-i zic: „Îmi pare rău, nu putem să venim. Avem ceva mai bun de făcut"?

— Sigur că tu trebuie să te duci. Dar eu nu merg. Îmi pare rău.

— Helen, n-am cum să-i spun lui Leo că i-ai refuzat oferta generoasă de a vă întâlni.

— Nu mai fi aşa de îngâmfat! Leo nu mă vrea pe mine acolo. Omul e doar politicos şi e foarte frumos din partea lui că m-a invitat, dar pentru mine e prea devreme, da? Şi cu asta, basta. Spune-i că aveam alte angajamente.

— Eşti ridicolă! O să mergi cu mine şi-am încheiat povestea.

— Ba n-o să merg deloc.

— Helen, maturizează-te! Am aflat deja de la fetele de la birou că, de fiecare dată când a venit Leo la firmă, tu ai plecat. Înţeleg că ţi-a fost teamă să nu sară să se certe cu tine, dar acum ţi-am spus că vrea să te cunoască şi tu continui să refuzi. De ce?

— Aşa. Pentru că nu sunt pregătită. Nu merg, iar tu nu poţi să mă obligi, da? Tu nu eşti taică-miu, Matthew. Nu poţi să mă pedepseşti dacă nu fac aşa cum zici tu. Nu merg şi trebuie să te împaci cu ideea asta.

— Te porţi ca o adolescentă.

— Nu, mă port ca o femeie de 39 de ani, care poate să ia singură decizii, dar tu te comporţi ca un bătrân, care crede că toată lumea ar trebui să facă după cum ordonă el. Şi ştii de ce se întâmplă aşa? Fiindcă eu *sunt* o femeie de 39 de ani, iar tu *eşti* un bătrân.

Matthew s-a ridicat de la masă.

— Mă duc la culcare.

— E 8:50.

— Tot mă duc la culcare.

— Foarte bine. Atunci eu mă culc aici.

— Aşa să faci, şi Matthew a trântit uşa de la dormitor în spatele lui.

— Imbecilule, a mai urlat Helen, vrând să aibă ea ultimul cuvânt.

După câteva minute, Matthew a băgat din nou capul pe uşa sufrageriei.

— Nu faci nici un efort pentru relaţia asta, a lătrat el.

— Aşa, ia zi: tu ai renunţat la tot pentru mine. Ei, nu eu ţi-am cerut să faci chestia asta!

— Ba da, a urlat Matthew. Da, să dea dracu' dacă nu mi-ai cerut.

După care s-a retras la loc, în dormitor.

— Ei, ia mai du-te dracului, a strigat Helen în urma lui.

După cinci secunde, Matthew s-a întors.

— O seară. O singură seară în care să mă ajuţi să-mi sprijin fiul. Chiar cer prea mult?

— Da, îmi pare rău, dar e prea mult, i-a răspuns Helen întinzându-se pe canapea şi trăgându-şi o pătură peste cap.

26

Helen stătea în Museum Tavern, peste drum de British Museum. Cu mişcări mecanice, rotea un beţişor din plastic într-un pahar de Bloody Mary. Sophie întârzia. Nu doar cele zece minute obişnuite. De-acum era în întârziere cu o jumătate de oră. Helen încercase s-o sune, dar pe mobil îi intrase direct robotul, iar acasă îi era teamă să dea telefon, fiindcă ştia că Matthew era acolo, ca să stea cu fetele. Helen a mai amestecat o dată în băutură, apoi s-a uitat urât la un bărbat de la o masă alăturată care o privea curios. Tipul le-a şoptit ceva celorlalţi doi amici, care s-au întors să se holbeze şi ei. Helen s-a gândit să le strige: „Nu sunt o prostituată. Îmi aştept prietena". Dar, în loc de asta, s-a înroşit sub privirile scrutătoare ale celor trei şi-apoi a coborât ochii către suportul de pahar, prefăcându-se dintr-odată extrem de interesată de obiectul cu pricina. Ar fi fost bine să fi avut o revistă sau o carte – dacă citeşti, spui: „Sunt o femeie respectabilă şi am un motiv justificat pentru care stau singură în barul ăsta". Aşa, mesajul pe care Helen, bând de una singură,

părea să-l transmită era: „Sunt a oricui pentru preţul unui pahar cu votcă". S-a uitat la ceas şi-a spus că mai aşteaptă cinci minute.

De fapt, Helen stătea de una singură, în barul respectiv, de mai bine de o oră, fiindcă n-avusese puterea să se ducă întâi acasă. Ştia că toate resturile mesei din ajun zăceau, în continuare, prin apartament. Şi nu vedea, nici în ruptul capului, pentru ce ar fi fost ea obligată să le strângă – cina respectivă fusese ideea lui Matthew şi, cel puţin din punctul ei de vedere, tot el fusese cel care iscase cearta care pusese capăt serii. Şi, oricum, cu toate că nu avusese de gând să se certe cu el, faptul că acum nu-şi mai vorbeau îi convenea de minune. Aşa că nu se grăbea deloc să se împace cu el.

Cândva, Matthew îi spusese că Sophie era pasiv-agresivă.

— Te toacă încetul cu încetul şi, nu ştiu cum face, dar, în final, obţine exact ce-a vrut ea. Eu prefer o ceartă sănătoasă, îi spusese el. Dai totul pe faţă şi rezolvi problema.

Judecând după aerul bosumflat pe care-l avusese în dimineaţa aia, atunci când se intersectaseră la birou, Matthew minţise. Sau poate ceea ce vrusese să spună era: „Prefer o ceartă sănătoasă, dacă eu sunt cel care iese victorios", şi-a zis Helen. Doamne, ce enervant era!

La trei minute şi cincizeci de secunde de când verificase ultima dată ora şi după alte câteva priviri întrebătoare şi cel puţin o clipire din ochi din partea bărbaţilor care, ea abia acum şi-a dat seama, erau nişte afacerişti olandezi, Helen s-a uitat din nou la ceas şi-a hotărât să depună armele.

Tocmai își trecea geanta peste piept, când a început să-i sune mobilul. În sfârșit! Înainte să răspundă, Helen a verificat identitatea apelantului, cu toate că era destul de sigură că persoana care o suna era Sophie, dar a descoperit că situația nu stătea așa – era un număr necunoscut.

— Alo.

De partea cealaltă i-a răspuns vocea unui bărbat. Helen nu era sigură dacă identitatea acestuia a fost trădată de faptul că vocea-i era familiară sau pentru că omul a folosit numele Eleanor, dar la telefon era Leo. Helen a încercat, însă fără succes, să pară nonșalantă, deși fusese prinsă cu garda jos.

— Ce mai faci? a întrebat-o Leo, de parcă telefonul din partea lui era cel mai firesc lucru din lume.

— Bine. Normal, sunt ocupată. Cum a mers lansarea? a întrebat și ea, cu toate că știa foarte bine că lansarea nu avusese încă loc.

— De-asta te-am și sunat. Lansarea e vineri. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii și tu, ca să vezi cum a ieșit totul. Nu e o întâlnire de amor sau ceva de genul ăsta... când am zis „tu", de fapt, m-am referit la tine și la prietenul tău. Încă mai ești cu el, nu?

Deci Leo încă mai era interesat – altfel de ce-ar mai fi sunat-o?

Helen s-a simțit inundată de un val de... ce? Dorință fizică. Dar s-a abținut să spună: „Nu, sunt numai a ta, dacă mă mai vrei".

— Ăăă... da, mai facem o încercare.

Doamne, dac-ar fi știut Leo cât de departe de adevăr era explicația ei. Helen ar fi putut jura c-a simțit în vocea lui o ușoară dezamăgire.

— Ei, cum am zis, adu-l şi pe el. Sincer, m-aş bucura foarte tare dacă ai veni. Aşa o să mă pot făli în faţa voastră că eu sunt marele patron de restaurant, iar tu o să te uiţi la bietul Carlos şi-o să-ţi spui că mai bine erai singură. Deşi acum, că am devenit noul Gordon Ramsay[1], nu sunt sigur dacă mă mai interesează o amărâtă de PR-istă, ca tine.

Helen a izbucnit în râs.

— Îl cheamă Carlo, nu Carlos. Şi îmi pare foarte rău, dar am deja un program pentru vineri seara. Helen gândea rapid. E premiera piesei uneia dintre clientele mele.

Leo nu părea tocmai convins.

— Aha.

— O cheamă... Rachel... ăăă...

Helen s-a uitat împrejur. Afaceriştii olandezi continuau să se uite la ea. Erau deja convinşi că e prostituată.

— Ho. Rachel Ho.

— Rachel Ho?

— E chinezoaică. Pe jumătate. După tată. Abia a terminat facultatea şi are nevoie de mult sprijin. Pe bune, altfel mi-ar fi făcut mare plăcere...

Helen nu şi-a terminat fraza, fiindcă uşa barului s-a deschis, iar Sophie a dat buzna înăuntru.

— Să ştii că *putem* să fim şi numai prieteni. Suntem oameni în toată firea, îi spunea Leo. Dar dacă nu vrei să vii, atunci e-n regulă...

— Trebuie să închid. A ajuns Sophie. Îmi pare rău. Şi-ţi mulţumesc încă o dată pentru invitaţie – sincer –, dar chiar nu putem să venim.

---

1. Celebru maestru bucătar şi patron de restaurante englez.

Helen a închis înainte ca Leo să mai poată să protesteze. Fir-ar al dracului, s-a gândit ea, acum Leo o să creadă că sunt nepoliticoasă, deşi, la drept vorbind, ce mai contează?

— Iartă-mă, iartă-mă, a gâfâit Sophie, înainte ca Helen s-apuce să scoată vreun cuvânt.

Era limpede că alergase.

— Am plecat din casă în goană şi mi-am uitat telefonul, aşa că n-am putut să te sun să-ţi zic că sunt pe drum. Îmi pare foarte rău. Stai şi mă aştepţi de mult?

Sophie a observat geanta pe care Helen şi-o petrecuse peste umăr.

— Vai, Doamne, voiai să pleci.

— E-n regulă, a asigurat-o Helen. Linişteşte-te. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

— Am întârziat din cauza lui Matthew, a spus Sophie, iar Helen s-a aşezat la loc pe scaun, uitând de băutura promisă. Era supărat şi voia să vorbim. Se pare c-a avut o ceartă monstruoasă cu Helen.

Helen a înghiţit în sec.

— Ţi-a spus de ce?

— Helen refuză să se ducă la deschiderea restaurantului lui Leo. Îţi vine să crezi? I-a zis că nu mai vrea să se întâlnească şi cu alte rude de-ale lui.

— Poate că-i e teamă c-o să fii şi tu acolo.

— Păi, o să fiu, şi ce-i cu asta? Sincer, abia aşteptam s-o văd. Dar n-o să fac nici o scenă. Nu vreau să-i stric seara lui Leo. Apropo, Leo vrea să te invite şi pe tine.

— Ştiu. Când ai venit tu, cu el vorbeam la telefon. Dar vineri sunt ocupată. Helen s-a ridicat în picioare. Vin alb?

— Deci cred că, în sfârşit, i s-a luat vălul de pe ochi, a spus Sophie după ce şi-au luat băuturile.

— De ce? Helen murea de curiozitate. Ce ţi-a mai zis?

— Că relaţia lor s-a schimbat. Că i se pare că Helen nu mai e interesată de el. Acum, că l-a câştigat. Dumnezeu ştie de ce i se pare că poate să vină să-mi plângă mie pe umăr!

— Fiindcă ştie că ţie o să-ţi fie milă de el. Ceea ce e bine. Asta demonstrează că te-ai distanţat de el, iar acum poţi să-l asculţi povestindu-ţi cele mai intime detalii ale noii lui relaţii, fără să te apuce istericalele.

— Chiar că mi-a povestit nişte chestii foarte intime. De pildă, ei doi nu mai fac sex. Absolut deloc.

— Deloc?

— Se pare că da. Să-i fie învăţătură de minte! De fapt, vorbesc prostii – mi-a fost milă de el. Oare cum reuşeşte? Se comportă oribil şi-apoi tot de el ţi se face milă.

Helen se gândea la alte lucruri.

— Cum? A zis că, literalmente, nu mai fac sex absolut deloc?

Sophie a dat din cap.

— Mi-a zis că, pur şi simplu, pe ea n-o mai interesează. Nu i-a luat mult până să ajungă la faza asta.

Helen şi-a adus aminte de partida de sex cu care-l bucurase pe Matthew, din milă, doar în urmă cu trei săptămâni. Sau cu patru? Acum ajunsese să deteste să mai facă sex cu el, dar, din când în când, mai accepta câte-o partidă,

fiindcă nu i se părea că era tocmai corect față de Matthew să sisteze cu totul operațiunea. Şi-atunci juca un rol – bărbatul habar n-avea că totul era simulat şi că Helen urmărea programul obişnuit. Dar acum, dacă el ajunsese să spună în stânga şi-n dreapta că nu mai avea parte deloc de sex, Helen n-avea să se mai deranjeze niciodată.

La rândul ei, Sophie era cufundată în propriile gânduri.

— De ce să faci una ca asta? Să distrugi o familie şi dup-aceea să-l respingi pe bărbatul cu pricina? N-are nici un sens. Doar dacă nu cumva, pentru ea, totul n-a fost decât un joc şi nu şi-a dorit altceva decât să obțină satisfacția de a şti c-a învins. Ce nenorocită!

— Poate că chiar l-a vrut pentru ea, numai că acum s-a răzgândit. Ca de obicei, Helen nu se putea abține să nu-şi ia apărarea. Poate că i s-a luat de el. Se întâmplă.

— Dar nu poate să ţi se ia de cineva, după ce omul ăla şi-a dat toată viaţa peste cap pentru tine. Pur şi simplu, nu se poate.

— Presupun că e o chestie pe care nu poţi s-o controlezi, a insistat Helen. Sunt convinsă că tipa n-a avut un plan dinainte stabilit.

— Şi de ce nu vrea să-l întâlnească pe Leo? Când asta înseamnă atât de mult pentru Matthew. Mie mi se pare că e o vacă nenorocită.

— Ei, asta e de la sine înţeles, a râs Helen.

— Sophie, a spus Helen câteva minute mai târziu, când Matthew şi Helen erau încă subiectul principal al discuției. Seara trecută ai zis că-l vrei înapoi. Chiar ai vorbit serios?

— N-am spus aşa ceva, a protestat Sophie, dar s-a înroşit destul în obraji, cât să se dea de gol.

Helen a izbucnit din nou în râs.

— Ba ai zis.

— Probabil că băusem prea mult. Sigur că nu-l vreau înapoi. Sophie s-a înroşit şi mai tare. Hai să schimbăm subiectul.

În timp ce Sophie era la bar, Helen şi-a verificat mesajele. Voia să vadă dacă nu primise şi vreunul de penitenţă din partea lui Matthew. Mesaj care, desigur, nu exista.

— Helen!

Helen a îngheţat.

— Mi s-a părut că tu eşti.

Vai, Doamne! Vai, Doamne! Vai, Doamne!

Helen a ridicat puţin capul. Sophie era, în continuare, la celălalt capăt al barului, fluturând, fără efect, o bancnotă de 10 lire către barman. Helen i-a zâmbit lui Kristin, fosta asistentă a lui Alan, care stătea lângă ea, în picioare.

— Kristin! Bună, a îngăimat ea, gândind: „Pleacă de-aici, te rog".

— Ce mai faci? a întrebat-o Kristin şi-a dat să se aşeze.

— Foarte bine. Dar să ştii că pe scaunul ăla stă cineva.

— A, ştiu, i-a răspuns Kristin aşezându-se confortabil. Când se întoarce, o să mă ridic. Ce mai e pe la Global? Alan a mai primit vreun e-mail?

Helen se uita peste umăr: Sophie trăncănea cu bărbatul din spatele barului, care-i turna deja băuturile.

— Sinceră să fiu, nu știu.

— Apropo, am aflat, i-a spus Kristin aplecându-se cu un gest conspirativ, de tine și Matthew Shallcross. Mi-a zis Jamie. El spune c-a fost mare tâmbălău, dar eu i-am zis că bravo ție, dacă asta e ceea ce-ți dorești. Păcat de nevastă-sa și de copii, dar...

Helen a văzut că Sophie venea cu băuturile și era nedumerită că altcineva stătea pe locul ei. Ochii lui Helen percepeau gura lui Kristin care se închidea și se deschidea, dar din cauza presiunii din urechi, sunetele păreau înecate. Îi venea să-i arunce o cazma în cap, numai s-o facă să tacă din gură. Sau, mai bine, să fi murit ea.

— Kristin! Helen a întrerupt-o în mijlocul propoziției. Iartă-mă, dar prietena mea are niște veşti foarte proaste. E bolnavă, foarte bolnavă. E în fază terminală. Și trebuie să discute cu mine, înainte să moară, despre ce-o să se întâmple cu copiii ei și așa mai departe...

Sophie ajunsese cam la un metru de masă.

— Vai, Doamne! Îmi pare rău. Kristin s-a ridicat de pe scaun. Atunci te las. Mai dă-mi și tu un telefon, da?

Sophie a așezat paharele pe masă.

— Bună, i-a spus ea zâmbind lui Kristin. Nu te ridica. Pot să mai găsesc un scaun. A, eu sunt Sophie.

Kristin s-a uitat la mâna întinsă de Sophie de parc-ar fi fost acoperită cu bube leproase. Apoi i-a strâns-o fără prea multă tragere de inimă.

— Kristin. Ăăă... nu, sunt venită cu niște prieteni. Și trebuie să plec. Apropo, arăți foarte bine, a adăugat ea uitându-se la Sophie cu o privire care trebuia să pară admirativă. Pe bune.

Sophie era nedumerită.

— Mulţumesc.

Kristin s-a întors către Helen.

— Atunci la revedere.

— O să te sun.

— Cine e? a întrebat-o Sophie imediat după ce Kristin s-a îndepărtat.

Helen îşi recăpătase suflul.

— A... o tipă cu care am lucrat odată. Acum mai mulţi ani. De fapt, nici n-o cunosc foarte bine.

Helen a ajuns acasă înaintea lui Matthew care, era sigură, înainte să se aştearnă la drum, îi împuia din nou capul lui Sophie cu alte poveşti de groază despre ea. Sau, cel puţin, aşa spera. Helen s-a apucat şi-a spălat, cât a putut de repede, exact o jumătate din vasele murdare, după care s-a băgat în pat şi-a stins luminile, ca să se poată preface că doarme. Cam după zece minute, a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, şi-apoi pe Matthew învârtindu-se prin casă. Probabil terminând de spălat resturile lăsate de ea. Helen a rămas întinsă în pat, cu ochii închişi, aşteptându-l să intre în dormitor, dar, pe măsură ce minutele treceau, şi-a dat seama că bărbatul avea de gând să doarmă pe canapea, aşa cum făcuse şi ea cu o seară înainte. Dintr-un motiv necunoscut, chestia asta a înfuriat-o peste măsură. S-a gândit să se dea jos din pat şi să se ia iar la harţă cu el. Dar s-a întins la loc pe pernă – ce sens avea? În fond, sfârşitul era aproape. Nu mai trebuia decât să stea şi să-l aştepte.

A doua zi, Helen s-a trezit la 7:45, când Matthew plecase deja la serviciu. Bucătăria era curată, cu excepţia unui castron mânjit cu curry, pe care bărbatul îl lăsase pe marginea chiuvetei, ca o provocare. Pe care Helen s-a decis s-o ignore.

27

Până vineri, Helen și Matthew au ajuns la un nivel de conversație întru câtva civilizat. El era încă supărat din cauza lansării lui Leo și nu rata nici o ocazie să trimită ceea ce lui i se păreau a fi niște săgeți subtile în direcția asta. Helen se simțea vinovată și, din acest motiv, contracara respectivele săgeți cu niște mormăieli emise pe un ton de conciliere, dar care n-o angajau în nici un fel. Miercuri, când au început din nou să-și vorbească, Matthew a riscat o repetare a invitației. De data asta, fiind pregătită, Helen a refuzat să se mai lase atrasă în capcană și și-a menținut versiunea în care se întâlnea cu Rachel. O vreme, atmosfera dintre ei a rămas tensionată, dar, în lumina crudă a zilei, nici unul nu era dispus să se mai arunce în luptă. Așa că Matthew i-a acceptat scuza, dar nu și-a uitat supărarea, lucru ce reieșea în mod evident din comentariile acide pe care le scăpa din când în când.

Helen era extrem de fericită – Sandra Hepburn se întorsese de pe insula Kos și o serie promițătoare de fotografii „furate de la fața locului"

fuseseră trimise, în secret, către presa de duminică. Helen era convinsă că măcar o parte dintre ele aveau să apară în paginile cu bârfe. Cel mai grozav era că Laura o anunţase că nu mai trebuia să păstreze secretul asupra noii ei slujbe, aşa că, la băuta de vineri după-amiază, Helen se asigurase că haita vrăjitoarelor era la curent cu respectiva veste, fără să li se adreseze însă în mod direct – ceea ce a însemnat că i-a împărtăşit ştirea, pe un ton scăzut, lui Helen de la Conturi, care a chiţăit încântată şi-a scos un „Felicitări!" atât de sonor, încât Jenny a fost obligată s-o întrebe ce se întâmplase. Lipsa de entuziasm de pe chipul împietrit al lui Jenny a umplut-o pe Helen de satisfacţie.

Matthew s-a decis să se ducă la restaurant direct de la serviciu, în ciuda faptului că lansarea nu avea loc decât la ora 8. Îi intrase în cap că putea să-l ajute pe Leo cu ultimele aranjamente, ceea ce probabil că era o idee complet neinspirată, dar, cel puţin, însemna că Helen putea să se ducă acasă şi nu mai era nevoită să mimeze că se pregătea să iasă şi ea în oraş. Sigur că exista posibilitatea ca Leo şi Matthew să se certe şi ca Matthew să se întoarcă acasă devreme, deci s-o surprindă întinsă pe canapea în pijama, însă Helen a hotărât că era dispusă să-şi asume acest risc. Normal c-a sunat-o pe Rachel şi i-a zis că, dacă Matthew o întreabă vreodată, să spună că şi-au petrecut seara împreună.

— Bine, i-a răspuns Rachel. Şi imediat a continuat: Ce zici? S-aleg tacâmuri din argint sau din alea cu mâner din os?

— Trebuie să închid, i-a tăiat-o rapid Helen şi chiar asta a făcut.

Mânere din os? Ce se întâmplase cu prietena ei? De când anunţase că se măritã, se transformase într-un soi de mironosiţă din epoca victoriană. Începuse să folosească termeni de genul corsaj, bustieră şi corset. Şervetele i se păreau fascinante şi putea să stea şi o oră ca să cântărească avantajele diverselor tipuri de etichete cu nume, din acelea care se pun pe mesele festive. Ba putea să şi leşine de încântare în faţa unor fotografii cu voaluri de mireasă. Helen a luat telefonul şi a format, din nou, numărul lui Rachel.

— N-au trebuit să omoare ceva animale ca să facă mânerele alea din os?

— Sau oameni. Nu sunt sigură. Dar asta a fost acum nu ştiu câţi ani. Nu-ţi face griji, acum nimeni nu mai omoară pe nimeni ca să facă mânere pentru tacâmuri.

— Mergi pe alea din argint, i-a replicat Helen. Pa.

Şi-a scos exemplarul ei cu lista de „Femei pe care le urâm" şi-a adăugat: „Femei care, atunci când s-au logodit, au suferit un transplant / bypass de personalitate". După care a mai scris: „(Rachel)".

Sophie, Claudia şi Suzanne au ajuns pe Percy Street exact la ora 8 şi primul lucru pe care l-au văzut atunci când au apărut de după colţ, din Rathbone Place, au fost şiragurile cu luminiţe care erau atârnate de deasupra ferestrelor şi se întindeau până pe crengile din vârfurile copacilor din stradă. Plus strălucirea aparatelor de încălzit de pe terasă. Verano arăta splendid. Pereţii vopsiţi într-un roşu stins şi rândurile de lumânărele care pâlpâiau în suporturi din sticlă colorată,

aruncând sclipiri calde către stradă, te obligau să intri în local, mai ales într-o seară rece, de februarie, cum era aceea. Înăuntru, Leo şi Matthew – care păreau să comunice în termeni civilizaţi, ba chiar aproape amiabili – erau ocupaţi cu ultimele retuşuri – de fapt, Matthew chiar avea o pensulă în mână. Laura revizuia lista finală cu invitaţi, împreună cu un bărbat care fusese angajat pentru seara respectivă, ca să stea la intrare. Erau aşteptate 50 de persoane, dintre care 18 „celebrităţi". Deşi acestea din urmă erau recunoscute pentru faptul că nu te puteai baza pe ele. Bucătarul pregătise *tapas*, pe care chelnerii trebuiau să le servească circulând cu tăvile printre invitaţi. Exista şi un frigider plin cu şampanie de foarte bună calitate (plus un stoc de băutură mai ieftină pentru mai târziu, atunci când papilele gustative ale oamenilor aveau să fi intrat într-o stare profundă de amorţeală). Leo reuşise să convingă câţiva prieteni şi o parte din rude să-şi facă apariţia la timp. Astfel încât celebrităţile de categoria D promise, în cazul în care onorau invitaţia, să nu arunce o privire şi apoi să se întoarcă pe călcâie. Pe chipul lui Leo a apărut o expresie patetic de recunoscătoare atunci când le-a văzut pe fosta mamă vitregă şi pe surorile vitrege ajungând atât de devreme.

Matthew i-a oferit lui Sophie un pahar cu şampanie, iar fetelor câte un suc de portocale, după care a rostit un toast în onoarea lui Leo şi a restaurantului şi toată lumea şi-a ridicat paharele. Sophie s-a uitat împrejur: lângă ea stătea exemplul perfect al unei familii disfuncţionale şi fericite a secolului XXI – un cuplu despărţit, un

fiu vitreg, un frate vitreg şi două surori: pentru ca tabloul să fie perfect nu mai era nevoie decât ca Hannah şi Helen să li se alăture. Hannah era însă plecată să facă scufundări – cea mai recentă pasiune din seria celor pe care le îmbrăţişase după ce fusese abandonată de soţ în urmă cu atâţia ani –, iar Helen, desigur, refuzase să vină.

Leo îşi dorise ca mama lui să fie prezentă în seara marii deschideri şi se cam supărase atunci când aceasta îl anunţase că pleca din oraş, dar, indubitabil, asta făcea ca seara să fie mai puţin complicată. Aşa cum nu-i convenise nici refuzul lui Helen, dar, în egală măsură, îi era recunoscător femeii pentru că nu-i onorase invitaţia.

Pe la 8:20, restaurantul a început să se umple cu lume, deşi nici una dintre celebrităţile promise nu-şi făcuse încă apariţia. Leo le-a indicat chelnerilor să înceapă să circule cu tăvile cu mâncare – porţii cât pentru o îmbucătură din antreurile servite la Verano: anşoa delicioase, cârnăciori de porc şi ineluşe de calamar prăjit cu chilli. Câţiva paparazzi ajunseseră la faţa locului şi se foiau pe-afară, frecându-şi mâinile ca să se încălzească. La şi jumătate, blîţurile s-au declanşat dintr-odată, iar Shaun Dickinson a dat buzna pe uşă, urmat de o blondă cu sâni uriaşi. Până la ora 10, în local au mai intrat câteva staruri de telenovele, un participant care fusese exclus dintr-un reality-show, Sandra Hepburn şi fosta iubită a lui Shaun, care îl târâse după ea şi pe fotbalistul ce-i devenise amant. Majoritatea celebrităţilor n-au stat decât o jumătate de oră. Au testat mâncarea şi-au declarat-o delicioasă, au dat peste cap trei-patru pahare cu şampanie,

după care şi-au luat tălpăşiţa încercând să se mai aleagă cu câteva fotografii şi prin altă locaţie. Însă paparazzi obţinuseră deja tot ce-şi doreau. Suzanne şi Claudia colecţionaseră autografe cu care puteau să se laude luni în faţa colegilor. Iar Leo a făcut rezervări în avans, pentru săptămâna următoare.

La începutul serii, Matthew, Sophie şi fetele stătuseră mai mult împreună şi nici în continuare nu se despărţiseră prea mult. Până la urmă, s-au aşezat la o masă plasată în colţul încăperii şi-au urmărit desfăşurarea evenimentului. Toţi mureau de mândrie pentru Leo. Sophie era conştientă că reprezenta obiectul unor priviri curioase din partea angajaţilor Global. Inclusiv din partea Laurei. Dar şi-a spus că nu putea să facă altceva decât să se menţină demnă, să păstreze distanţa şi să nu se lase afectată şi să-şi strice seara. Fetele, văzându-şi părinţii bând şi discutând împreună, aproape că şi-au ieşit din minţi de fericire.

— Cum merg lucrurile cu Helen? a reuşit să întrebe Sophie, după ce-a dat pe gât câteva pahare cu băutură.

— Mai bine. Mulţumesc. Cel puţin, aşa cred – tot n-am reuşit s-o conving să vină.

— Foarte bine, a intervenit Claudia.

Jenny şi-a făcut apariţia lângă Sophie.

— Merge bine, nu?

Femeia s-a aşezat pe un scaun şi s-a întors către Sophie cu un zâmbet fals inocent pe buze.

— Bună. Tu trebuie să fii Sophie. Am mai vorbit la telefon. Eu sunt Jenny, asistenta lui Matthew.

Sophie s-a străduit să-i răspundă tot cu un zâmbet. Se simţea însă umilită, fiindcă probabil că fetişcana aia cunoştea toate detaliile vieţii ei personale.

— Am ajutat-o pe Laura să organizeze lansarea, a continuat Jenny cu viclenie, pentru că, de fapt, asta era treaba lui Helen, dar ea n-a vrut să aibă nimic de-a face cu contul ăsta. E trist, nu? Te-ai fi aşteptat să-i facă plăcere să cunoască familia lui Matthew. Cu toate astea...

Apoi Jenny s-a aplecat cu o expresie conspirativă, astfel încât Matthew să n-o mai audă.

— E o scârbă. Dar sunt sigură că tu ştii asta. Noi, fetele de la birou, o urâm pentru ceea ce-a făcut.

Sophie habar n-avea cum ar fi trebuit să răspundă. Ar fi trebuit să se bucure ştiind că rivala ei nu era iubită de colege, dar ea nu-şi dorea decât ca fata aia să plece şi s-o lase în pace. S-a uitat implorator către Matthew, care, din fericire, nu uitase cum să-i interpreteze semnalele secrete.

— Jenny, cred c-ar trebui să te duci şi s-o ajuţi pe Laura să-i întreţină pe invitaţi. Nu vrem ca oamenii să plece prea repede. N-ar da bine.

Jenny s-a ridicat de pe scaun fără prea multă tragere de inimă.

— Pa, Sophie. Mă bucur c-am reuşit în sfârşit să te cunosc.

— Îmi cer scuze pentru ea – e cam vacă, a spus Matthew după plecarea lui Jenny.

— Ai un gust impecabil în materie de asistente, i-a replicat Sophie, izbutind să şi schiţeze un zâmbet.

Recunoscător, Matthew i-a întors zâmbetul.

Pe la 11, petrecerea a început să se spargă. Sandra a fost ultima dintre celebrităţile de categoria D care a plecat şi cea care a consumat cele mai mari cantităţi de alcool. Fiindcă era gratis. Starleta a părăsit localul la braţul unui bărbat care n-o însoţise şi la venire şi care părea a fi unul dintre chelneri. Evenimentul a mai aprins câteva bliţuri, după care paparazzi au dispărut la fel de repede precum apăruseră, îndreptându-se către celălalt eveniment de pe lista serii. Laura a venit la Matthew şi i-a declarat că petrecerea a fost un real succes. Lui Sophie i s-a părut că Laura o evitase toată seara. Probabil că femeia se simţea jenată fiindcă Helen, cea care-i furase bărbatul, era asistenta ei. Aşa că Sophie a făcut un mare efort şi i-a zâmbit larg, iar colega lui Matthew a făcut acelaşi lucru. Pe chip i-a apărut o expresie de uşurare. Dar şi una de vinovăţie, şi-a spus Sophie. Of, Doamne, s-a gândit ea, fă ca Laura să nu fie încă una dintre cuceririle lui Matthew! Atmosfera din jurul mesei s-a întunecat puţin, dar Leo a înseninat-o. După ce şi-a petrecut până la ieşire ultimii invitaţi, a venit către ei cu o sticlă abia atunci deschisă de şampanie şi a început o relatare victorioasă a felului în care decursese lansarea. Fetiţele erau moarte de oboseală, dar Sophie a mai stat pentru un ultim pahar, închinat în cinstea succesului lui Leo, după care şi-a urcat copilele într-un taxi şi-a plecat acasă.

Helen l-a auzit pe Matthew lovindu-se de măsuţa din hol pe la ora 1 – cel puţin, a presupus

că era vorba de Matthew şi nu de un spărgător. Era însă mult prea obosită ca să mai verifice. Lasă, să-i fure maşinuţele lui Matthew – ce-i păsa ei? Apoi a auzit înc-o bubuitură şi un „Fir-ar al dracului" şi-atunci a ştiut, cu siguranţă, că era Matthew. Care venise niţel cam pilit.

— Cum a fost? l-a întrebat ea somnoroasă, când, într-un final, bărbatul a intrat împleticindu-se în dormitor şi-a aprins lumina din tavan, orbind-o.

— Fantastic! a bolborosit Matthew. A fost un triumf! Ar fi trebuit să fii acolo.

Helen i-a ignorat nota sarcastică.

— Leo a fost mulţumit? I s-a părut c-a fost bine? S-a bucurat?

OK, încetează cu întrebările despre Leo. După asta ce-o să-l mai întrebi? „Arăta bine?" sau „A stat cumva ca pe ace aşteptând-o pe-o tipă, Eleanor?" Helen şi-a schimbat tactica.

— A apărut şi vreuna dintre celebrităţi?

— Multe. Shaun, Janice, Sandra...

— A fost şi Sandra?

Dintr-un motiv necunoscut, vestea asta a agitat-o pe Helen.

— Dar a fost cuminte, nu? Ai supravegheat-o?

— Nu era treaba mea.

Matthew a reuşit să surprindă expresia dezaprobatoare a lui Helen.

— Nu-ţi face griji. A fost în regulă.

Apoi bărbatul s-a trântit pe pat. Nu-şi dăduse nici măcar şosetele jos. S-a întors pe partea lui şi-aproape imediat a început să respire profund. Adormise în câteva secunde. Helen a oftat şi s-a dat jos din pat ca să stingă lumina.

Sâmbătă dimineaţa, Helen s-a trezit devreme şi s-a dus la magazin ca să cumpere tabloidele. Se uita după povestea cu şedinţa foto aranjată pentru Sandra, dar era la fel de dornică să vadă şi dacă lansarea lui Leo fusese pomenită de cineva. Era totuşi conştientă că nu exista nici o şansă ca Leo să apară în vreuna dintre fotografii. Asta dacă exista vreo fotografie cu restaurantul. Dar, la fel ca atunci când ai 14 ani şi tot simţi nevoia să treci prin faţa casei băiatului de care-ţi place, chiar dacă ştii că el e plecat în vacanţă cu maică-sa şi cu taică-su, aşa şi Helen nu voia decât să găsească ceva, oricât de mic, care să aibă legătură cu Leo. N-a mai avut răbdare şi-a început să frunzărească unul dintre ziare încă de pe drum. Nimic. A intrat în apartament, s-a aşezat pe canapea şi-a început să caute grăbită şi prin cel de-al doilea ziar. La pagina 5, a dat de o poză cu Sandra. Dar nu era una dintre fotografiile care sperase ea să fie publicate. Iar titlul n-avea nici o legătură cu ideea de „Sandra e manechin". Fotografia fusese făcută în faţă la Verano – Helen a recunoscut tufişul de dafin din ghiveciul de lângă uşă şi masa cu scaune din fier forjat. Numele restaurantului nu era scris nicăieri şi nici despre Leo nu se pomenea nimic. Asta fiindcă materialul era focalizat asupra Sandrei, care stătea atârnată de braţul unui bărbat nenumit, pe care Helen nu-l mai văzuse niciodată; Sandra, care avea o pată de mâncare pe bluza albă, transparentă; Sandra, care-şi ridicase un picior către paparazzi, ca un cocker disperat după publicitate, ca să le arate fotografilor că nu avea chiloţi. Ziarul aplicase

peste zona ofensatoare o pată blurată, ca să protejeze modestia fetei. Titlul spunea: „Acoperă-ţi-o, dragă".

Helen a început să transpire. A verificat şi celelalte două ziare – ambele merseseră pe aceeaşi fotografie, iar titlurile erau: „Chiloţii dispăruţi" şi „Sandra nu e manechin de prima pagină". Verano nu era menţionat nicăieri şi nici fotografiile făcute celorlalte celebrităţi de categoria D, nici la venire şi nici la plecare, nu fuseseră publicate. Şi, desigur, nimeni nu folosise pozele „furate" de la şedinţa foto de modă, când le avuseseră pe astea de-acum. Helen a încercat să-şi spună că ziarele de duminică aveau, totuşi, să preia ştirea despre *Vogue*, dar ştia că, de fapt, nu mai exista nici o şansă.

Matthew a tresărit când Helen a trântit ziarele la marginea patului.

— E un adevărat dezastru.

Helen i-a arătat un articol după altul, ţinându-i ziarele ridicate sub nas.

— Ştii că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dac-ai fi venit şi tu, i-a atras el atenţia cu o replică înţepătoare.

Helen s-a aşezat pe pat înfrântă.

— Ştiu, ştiu.

Dar Matthew nu terminase încă.

— Aşa că acum Leo o să creadă că n-am fost în stare să-i organizez campania de presă. Minunat!

— Îmi pare rău. Dar nu eu am invitat-o pe Sandra. Nu ştiam c-o să apară şi ea.

— Adevărat. Dar, hai să fim cinstiţi, Helen, dacă n-ai fi refuzat să te ocupi de campania de

PR a lui Leo, ai fi putut să verifici lista de invitaţi şi, chiar dacă n-ai fi făcut asta, dar ai fi venit aseară, atunci ai fi putut s-o supraveghezi pe Sandra. N-ai fi lăsat-o să bea atât şi-ai fi trimis-o acasă.

Helen a adoptat poziţia defensivă.

— Dar Laura a fost acolo. Ar fi trebuit să se ocupe de Sandra.

— Aşa e, dar Laura a fost cea care a condus toată operaţiunea de-aseară. Era şi-aşa destul de ocupată. Şi, oricum, responsabilitatea pentru materialele cu Sandra îţi revenise ţie.

— Nenorocita de Jenny trebuie s-o fi invitat pe Sandra. Ştia că aşteptam ca materialele cu şedinţa foto să intre în weekendul ăsta. A făcut-o în speranţa c-o să mă aranjeze.

Matthew s-a întins la loc, pe pernă.

— Nu mai fi aşa de melodramatică. Şi ştii ceva? Eu, unul, nu pot să-mi fac griji acum din cauza Sandrei. Mai important e că l-am dezamăgit pe Leo. Fir-ar al dracului! Ar trebui să-i dau un telefon.

După cum s-a dovedit, Leo nu era prea îngrijorat de lipsa articolelor legate de restaurant. Asta fiindcă programările curgeau, iar el era convins că recomandările aveau să fie pozitive. De fapt, era chiar fericit că restaurantul nu fusese menţionat în materialele legate de expunerea părţilor intime ale Sandrei. Leo chiar nu pricepea de ce tatăl lui îşi cerea atâtea scuze.

Pe de altă parte, Laura scuipa flăcări. Când a răspuns la apelul şefei, telefonul lui Helen practic a explodat.

— Cred c-ai văzut ziarele, nu?

Helen n-o mai auzise niciodată pe Laura vorbind aşa. Tonul femeii era glacial şi, în acelaşi timp, clocotind de furie. Dacă aşa ceva era posibil. Helen a tras adânc aer în piept şi s-a pregătit pentru ce era mai rău.

— Acum nu mai are nici o şansă să obţină nominalizarea aia. Absolut nici o şansă. Dumnezeule, ce dezastru!

A urmat o scurtă pauză, iar Helen, simţindu-se obligată să spună ceva, a oferit un „Îmi pare rău".

Laura n-o asculta însă.

— Adică deja era nasol faptul că s-a-mbătat şi-a căzut pe-acolo, dar am fi putut s-o dregem. Da' şi-a mai ridicat şi fusta! Of, Doamne!

Lui Helen i-a trecut prin minte să spună: „Uite ce e, poţi să-ţi retragi oferta de muncă. O să înţeleg", dar cu voce tare n-a izbutit să zică decât: „Îmi pare rău", urmat de un „Îmi pare sincer rău".

În sfârşit, Laura a făcut o pauză ca să răsufle.

— De ce-ţi pare rău? Nu e vina ta.

— Ba da, sigur că e vina mea. Dacă n-aş fi refuzat să lucrez la campania lui Leo sau măcar dac-aş fi venit aseară...

Laura a întrerupt-o.

— Dar n-ai lucrat la campania lui Leo. Tocmai asta e ideea. Poate c-ar fi trebuit, dar, până la urmă, n-ai lucrat, iar eu am acceptat asta. Nu..., Laura a făcut o pauză, ...scârba aia de Jenny e de vină. Ultima dată când am verificat, numele Sandrei nu era pe lista de invitaţi. Aşa că ea trebuie s-o fi invitat, tocmai fiindcă ştia că, de

fiecare dată când dă de băutură gratis, fata se face de băcănie. Eu nici nu mi-am dat seama că Sandra era acolo, decât pe la ora 10, când deja era pe jumătate praștie. I-am zis lu' Jenny să stea cu ochii pe ea, s-o scoată pe ușa din spate și s-o pună într-un taxi. Fir-ar al dracului! Ar fi trebuit s-o evacuez eu.

— Dar tot e vina mea, nu înțelegi... pentru că Jenny mă urăște de moarte. A vrut ca Sandra s-o dea în bară ca să pic eu prost.

— Încetează! Aici nu e vorba de tine. Sigur că Jenny a făcut-o ca să-ți bage ție bețe-n roate, dar Sandra e clienta mea, deci m-a făcut și pe mine să pic prost. Dar n-o să scape. Eu te-am sunat ca să mă plâng de *ea*, nu ca să te iau pe tine la șuturi.

Valul de ușurare care-a inundat-o pe Helen era aproape tangibil. Apoi s-a așezat la masa din bucătărie și s-a forțat să respire normal.

— Și-acum ce-o să faci?

Laura a tras aer în piept supărată.

— Păi, dacă aflu că ea a invitat-o pe Sandra, atunci o să le comunic problema și celorlalți directori. Global nu poate să aibă încredere într-o persoană care se comportă în felul ăsta.

Aproape imediat după ce-a închis, telefonul lui Helen a început să sune din nou. Sandra. Din fericire, a aflat identitatea apelantului de pe ecranul mobilului. Altfel, din vaietul pițigăiat care s-a auzit din telefon, n-ar fi reușit să-și dea seama cine-o sunase. Era ca și cum ar fi fost apelată de un delfin aflat în suferință.

— Deci ai văzut ziarele?

Lui Helen i s-a părut că, printre bocete, a auzit-o pe Sandra zicând „floricica mea". Pe de-o parte, lui Helen îi venea s-o ia la trei-păzește fiindcă fusese atât de proastă: de ce acceptase invitația, când știa că la ușă o să fie niște paparazzi și că niște materiale pozitive trebuiau să intre în ziare a doua zi; dacă trebuia să meargă la restaurant, atunci de ce nu se ținuse departe de băutură (ce întrebare cretină) sau măcar de ce nu-și luase niște chiloți pe ea. Sandra era cel mai mare dușman al ei însăși, dar, la drept vorbind, era mult prea tâmpită și disperată ca să știe ce era mai bine pentru ea. Numai că Jenny știa.

— Sandra, liniștește-te!

— Iiiii, a fost răspunsul pe care l-a primit Helen.

Ca și când Flipper ar fi încercat să-i transmită că un om era în pericol.

— Ascultă, azi stai cu capul la cutie. Nu răspunde la telefon dacă nu știi cine te sună. Și să nu ieși din casă, da? Mai sunt două săptămâni până când se anunță nominalizările, o să găsim noi ceva, i-a spus Helen, cu toate că știa că nu mai exista nici o șansă de redresare.

Helen a interpretat sunetul care a urmat ca pe un accept.

— Sandra, cine te-a invitat aseară? Că eu n-am știut c-o să vii.

Jenny. Helen a reușit să decodeze mesajul destul cât să priceapă că Jenny o sunase pe Sandra imediat după ce aceasta se întorsese din Kos și îi spusese că Laura consideră c-ar fi bine să apară și ea la lansare. Mai mult, Jenny i-a umplut paharul de mai multe ori și-a convins-o

să nu plece pe la 9, atunci când Sandra s-a trezit împinsă de la spate de un puseu de responsabilitate. Ăsta era ultimul lucru pe care fata şi-l mai amintea. Din fericire, chelnerul – pentru că, într-adevăr, bărbatul se dovedise a fi unul dintre angajaţii lui Leo – dormise pe canapea, iar de dimineaţă a fost foarte atent cu ea: i-a adus un Resolve şi i-a pregătit o omletă. Şi nici n-a părut ofensat atunci când Sandra l-a întrebat cine dracu' era.

— Ei, nu se ştie... Helen îşi dădea seama că nu suna prea convingătoare. ...Se poate ca unul din ziarele de duminică să mai publice şi materialul din Kos, şi-atunci o să insistăm pe chestia asta. Nu-ţi face procese de conştiinţă, da?

Helen era disperată să alerge în dormitor şi să-i livreze lui Matthew informaţia că *într-adevăr* asistenta lui cea drăgălaşă fusese cea care distrusese seara, dar ştia că el i-ar fi zis că era isterică. Şi, oricum, era mai bine s-o lase pe Laura să-i dea vestea asta – să se bată cei mari între ei.

28

Matthew se simţea ca acasă bând ceai în bucătăria mare şi primitoare a lui Sophie. Ăsta e traiul modern, şi-a spus el. Asta înseamnă să fii un om cu capul pe umeri. Să stai şi să porţi o conversaţie civilizată cu fosta ta soţie, înainte de a-ţi petrece după-amiaza cu copiii. Mulţumit, bărbatul a luat o gură mare de ceai. Bine, situaţia cu Helen era niţel cam delicată, dar asta nu era decât una dintre fazele prin care trece orice relaţie. Lui Helen îi venea greu să se adapteze, să se obişnuiască cu comentariile care o făceau distrugătoarea de familie, cu faptul că-şi pierduse slujba şi cu emoţiile legate de viitorul post. Dar apele aveau să se liniştească.

— Vreau să-l văd pe Norman, a cerut Claudia când Matthew îşi lua la revedere de la ele.

— Păi, vino pe la mine săptămâna viitoare. Matthew s-a uitat la Sophie ca să vadă dacă femeia era de acord, iar ea a dat din cap.

— Sunt sigur că lui Helen i-ar face plăcere.

— Nu vreau s-o văd pe Helen. Vreau să-l văd numai pe Norman. Ai zis că e pisoiul meu şi,

dacă e pisoiul meu, ce sens mai are dacă nu-l văd niciodată?

— Ce-ai zice să vii niţel chiar acum? Poţi să te joci cu el zece minute, după care te aduc înapoi. Ce părere ai?

— Pot să mă duc, mami? Te rog!

— Bine. Dar numai zece minute, Matthew, şi dup-aceea o aduci acasă. Mâine se duce la şcoală. Apoi Sophie s-a uitat la cealaltă fetiţă. Vrei să te duci şi tu, Suzanne?

Suzanne o plăcea pe Helen mai mult decât Claudia, dar nu atât de mult încât să se grăbească s-o vadă mai des decât îi dicta necesitatea. Totuşi, niciodată n-ar fi ratat ocazia de a mai petrece zece minute în plus cu tatăl ei. Aşa că a cântărit situaţia şi-a decis:

— Bine.

— Zece minute, a strigat Sophie în urma lor.

Helen stătea întinsă în cadă, cu o mască pe faţă, gândindu-se la ultima ei săptămână la serviciu. Se întreba dac-avea să-i cumpere şi ei cineva un cadou de la revedere – şi-a spus că, date fiind circumstanţele, era puţin probabil. Evident că n-avea de gând să dea nici o petrecere, dar băuta de vineri după-amiază avea să fie ţinută în onoarea ei şi puţinele persoane care încă o mai puteau privi în ochi aveau să vină şi să stea stânjenite o jumătate de oră, cât să bea un pahar de şampanie. Desigur, nici unul dintre ziarele de duminică nu preluase povestea cu „Sandra Hepburn – manechin", ba majoritatea mai publicaseră încă o dată aceeaşi fotografie cu Sandra în postură de cocker, dar acum, după ce-i

relatase Laurei informaţiile obţinute de la Sandra, ştia că pe Jenny o aştepta o săptămână de rahat, ceea ce pe ea o bucura nespus. Helen a băgat capul sub apă ca să-şi înlăture masca, şi-atunci a auzit uşa de la intrare deschizându-se. Când a ieşit de sub apă, a prins din zbor vocea inconfundabilă a Claudiei zicând: „A, ce bine, nu-i aici", în timp ce fetiţa alerga prin apartament, probabil urmărindu-l pe Norman. Amărâtă, Helen a ieşit din cadă, şi-a înfăşurat un prosop în jurul trupului şi a scos capul în hol, prefăcându-se că n-auzise remarca Claudiei.

— A, bună! Chiar mă întrebam cine-a venit. Bună, fetelor! Ce surpriză plăcută.

Claudia, care peria pisoiul furioasă, astfel încât să dea de înţeles că, de la ultima ei vizită, animalul fusese neglijat, nici n-a băgat-o în seamă. Acum, că-şi petrecea duminicile acasă, întâlnindu-se cu tăică-su pe teritoriul ei, fetiţa nu mai considera că era cazul să se obosească să fie politicoasă.

— Minunat! Ei, să pun de-un ceai?

— Nu stăm decât câteva minute, cât să vadă Claude pisoiul. Fac un duş, după care le duc repede acasă.

Helen şi-a dat seama că Matthew o ruga să fie amabilă, dar ei îi venea să i se agaţe de picior şi să-l implore să n-o lase singură cu copilele. Fetiţele alea o speriau de moarte.

— Ar trebui să te faci medic veterinar.

Helen se uita cum Claudia îi tăia unghiile lui Norman cu mişcări de expert. Mă rog, pisoiul era aşa de blând încât probabil că l-ar fi lăsat şi pe Rottweilerul vecinilor să i le taie. Claudia n-a

ridicat privirea, ignorând remarca lui Helen şi concentrându-se în continuare asupra operaţiunii de toaletare. Impasibilă, ca de obicei, Suzanne îşi studia manichiura. Helen s-a simţit, dintr-odată, cutremurată de un sentiment de vinovăţie – nu era corect ca fetiţele să fie prinse în dezastrul creat de ea şi de Matthew.

Nu-şi dădea seama de ce fusese surprinsă că fetiţele o urau – normal c-o urau, doar le distrusese familia. Helen îl auzea pe Matthew cântând sub duş. Era clar că nu se grăbea deloc. Femeia a tras adânc aer în piept.

— Ascultaţi-mă puţin, fetelor. S-ar putea să nu mai am altă ocazie ca să vă spun asta, dar vreau să ştiţi că-mi pare foarte rău. Pentru tot. Pentru ceea ce v-am făcut vouă şi pentru ceea ce i-am făcut mamei voastre.

Helen a ridicat privirea şi-a văzut că Suzanne se uita la ea, ba chiar şi Claudia se oprise din treabă, dar imediat ce-a observat că Helen i-a sesizat întreruperea, şi-a întors privirea asupra pisoiului.

— Nu sunt mândră de mine, a continuat Helen.

De emoţie, vocea începuse să-i tremure. Nici nu-şi dădea seama de ce, dintr-odată, i se părea aşa de important să-şi ceară scuze în faţa copilelor, dar măcar a realizat c-o făcea mai mult pentru binele lor, decât în interesul ei.

— Şi nici tatăl vostru nu e mândru de el. Dar vreau să ştiţi c-a fost mai mult vina mea decât a lui. Eu l-am presat să plece de-acasă şi n-ar fi trebuit să fac asta. Ştiu că-i e foarte, foarte dor de voi. De voi toate.

Helen nu crezuse niciodată că avea stofă de martir, dar, în clipa aia, se simțea bine. Și ce dacă nu făcea decât să întărească stereotipul femeii ca încarnare a seducătoarei malefice și bărbatului care e nefericitul martir al propriilor lui hormoni? Dacă asta îi ușura lui Matthew reintegrarea în familie, atunci era un lucru benefic.

— Sinceră să fiu, nu cred că, în situația asta, am vreo șansă să ies învingătoare.

— Ce vrei să spui?

Claudia se uita la ea suspicioasă.

— Nimic. N-am vrut decât să știți că tatăl vostru vă iubește pe amândouă și că eu cred că, până la urmă, totul o să fie bine.

— Cum? a întrebat-o Suzanne plină de speranță.

— Ăăă...

Discuția se complicase. Evident că Helen nu putea să le împărtășească planul ei și nici nu voia ca fetele să înceapă să-l întrebe pe tatăl lor ce se întâmplă. Din cealaltă cameră, a auzit telefonul lui Matthew sunând și apoi pe el răspunzând.

— Uneori, situațiile de genul ăsta se rezolvă de la sine. Asta am vrut să spun.

— Bine, i-a răspuns Suzanne încrezătoare, schițând un zâmbet.

— A, și nu e nimic rău în faptul că vrei să te faci cosmeticiană. E o meserie bună. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva, a adăugat Helen pentru siguranță, chiar când Matthew a intrat în cameră.

— E vorba de mama, a șoptit el. A făcut infarct.

Matthew părea așa de pierdut și de terminat, încât lui Helen i s-a făcut milă de el și s-a dus, l-a luat în brațe și l-a mângâiat pe spate. Helen n-avea nici un dubiu că maică-sa era o hoașcă nesuferită, la fel ca și restul familiei – de fapt, ea fiind și sursa de odioșenie a odraslelor. Dar, până la urmă, era mama lui Matthew, iar Matthew era singurul ei băiat. În câteva minute, iubitul ei și-a pregătit o geantă cu lucruri cât pentru o noapte petrecută departe de casă și-a sunat la serviciu ca să-i lase un mesaj lui Jenny, prin care anunța că probabil vreo două zile n-o să vină la birou.

— Mergi și tu cu mine, nu? a întrebat-o Matthew, uitându-se la ea implorator.

Helen a cântărit rapid situația. Verano se deschisese abia cu o seară înainte, deci nu prea existau șanse ca Leo, din milă, să se repeadă până la patul de spital al bunică-sii. Și, oricum, Sophie îi spusese că Leo nu prea agrea familia lui taică-su (cât bun-gust, și-a spus Helen, dar apoi și-a alungat imediat din minte gândul respectiv). Sophie avea fetițele, care trebuiau duse a doua zi la școală, și nici ea nu prea se omora după soacră-sa, așa că Helen și-a spus că nu era prea periculos să se ducă și ea la spital. Cu toate că ideea acelei deplasări o îngrozea, era bucuroasă că putea să-i fie de ajutor lui Matthew. Poate în felul ăsta se răscumpăra pentru faptul că nu-l însoțise vineri seara, iar atmosfera dintre ei avea să se detensioneze.

— Sigur că da.

Helen l-a mângâiat pe braţ, iar Matthew a întors către ea o expresie atât de recunoscătoare, încât ei i-a fost frică să nu-l vadă izbucnind în lacrimi.

— Trebuie doar să le las şi pe fete acasă.

Fir-ar al dracului! Claudia şi Suzanne! Normal! Totuşi avea să fie în regulă – afară era noapte, iar ea avea să rămână în maşină, deci Sophie nu avea cum s-o dibuiască. Matthew a ieşit în hol ca s-o îmbrace pe Claudia, care încă mai ţinea pisoiul în braţe. Helen şi-a înfăşurat în jurul gâtului un fular enorm, pe care şi l-a ridicat până peste nas, iar pe cap şi-a îndesat o tichie rotundă din mohair. Slavă Domnului că erau în februarie.

— Arăţi ca un spion, a tachinat-o Matthew, când s-au întâlnit în faţa uşii.

— E frig afară.

Casa lui Sophie – sigur, pe hârtie, şi a lui Matthew – era, aşa cum Helen ştia foarte bine, la o distanţă de zece minute cu maşina. Construcţia era la fel de frumoasă pe cât şi-o amintea : luminile aprinse în spatele draperiilor colorate îi dădeau un aspect de casă de păpuşi. Matthew a semnalizat intrarea în parcarea micuţă de pe peluza casei.

— Nu! aproape c-a strigat Helen. Nu cred c-ar trebui să merg până acolo. Parchează pe stradă.

Helen mai c-a auzit-o pe Claudia dându-şi ochii peste cap, dar Matthew s-a conformat şi-a parcat pe stradă, în faţa casei.

— Pa, fetelor, le-a zis Helen veselă.

— Pa, a mârâit Claudia.

Era pentru prima dată când fetița se deranja să-și ia la revedere. De obicei, probabil că-și spunea că, la sfârșitul vizitei, putea să uite de bunele maniere pentru înc-o săptămână.

— Pa, Helen.

Suzanne s-a aplecat peste scaunul din față și-a făcut un gest care lui Helen i s-a părut a fi o îmbrățișare. Helen a mângâiat-o cu drag. Îmbrățișarea aia era ca o mică victorie. Lasă războiul – ea era fericită că izbutise să câștige și lupta aia. Nelson ar fi băgat-o pe mânecă dacă adversarii lui ar fi fost două adolescente bosumflate. Helen a privit cum Matthew a luat-o pe Claudia de mână și împreună au traversat strada, după care au urcat până la intrarea în casă, ca să-i comunice și lui Sophie ce se întâmplase. Helen s-a prelins în jos pe scaun. Perspectiva îi era oarecum obturată de unul dintre copacii de pe partea cealaltă a drumului. Totul s-a terminat în numai câteva minute – Sophie nici măcar nu s-a uitat în direcția ei, iar Matthew a luat-o în josul aleii.

— Helen e în mașină, a anunțat-o Claudia pe maică-sa, tocmai când aceasta închidea ușa casei.

— Da?

Pe Sophie a cuprins-o curiozitatea. A deschis ușa înainte ca aceasta să se fi închis de tot și-a făcut câțiva pași pe aleea din față, zgâindu-se în întuneric. N-a mai prins decât stopurile mașinii lui Matthew, care tocmai demarase.

— Fir-ar al naibii. Voiam și eu să văd cum arată.

— Seamănă nițel cu tine, i-a strigat Claudia peste umăr, în timp ce urca scările în fugă.

Helen şi Matthew au ajuns în Bath cam două ore şi jumătate mai târziu şi s-au îndreptat direct către spitalul privat Malmsbury, unde Amanda şi Louisa stăteau deja lângă patul mamei lor. Sheila era inconştientă şi fusese conectată la un ventilator şi, prin intermediul altor fire, la o sumedenie de aparate, care piuiau la diverse intervale de timp. Fir-ar al dracului, tipa o să moară, s-a gândit Helen, uitându-se la faţa palidă, ca de ceară, a bătrânei care stătea întinsă pe pat şi care, după părera lui Helen, semăna cu un velociraptor. Chiar şi în cel mai bun caz, spitalele îi creau lui Helen o stare profundă de disconfort, dar acum, fiind atât de aproape de cineva care pendula undeva între viaţă şi moarte, femeia a intrat de-a dreptul în panică. Chestia asta era pe bune – ăsta era unul dintre evenimentele majore care definesc maturitatea. Problemele din relaţia ei de cuplu au început să i se pară lipsite de importanţă şi-şi dădea seama că ajunsese să fie excesiv de preocupată de sine. Helen a tras adânc aer în piept. Voia să-şi păstreze calmul de dragul lui Matthew. Bărbatul se prăbuşise înlăcrimat în braţele surorilor, după care s-a aşezat pe scaunul cel mai apropiat de capul maică-sii şi a luat mâna femeii într-a lui. Stânjenită, Helen a rămas lângă uşă. Nici Amanda şi nici Louisa nu i-au acordat atenţie, iar Matthew, absolut de înţeles, era mult prea preocupat ca să-şi mai facă griji din cauza ei. Helen a rămas în picioare o veşnicie – sau, cel puţin, aşa i s-a părut ei –, după care s-a decis să se ducă să găsească bufetul şi să ia nişte cafele.

Odată ajunsă la bufet, cea mai bună idee i s-a părut a fi aceea de a se aşeza la o masă, în colţ, şi de a-şi bea cafeaua singură, ca să lase familia în intimitate. Bufetul era înţesat de oameni care, din perspectiva lui Helen, păreau fie şocaţi, fie uşuraţi, oameni ale căror persoane dragi erau fie mai bine, fie mai rău decât se aşteptaseră ei. Helen şi-a băut cafeaua încet, învârtind de zor linguriţa din plastic, ca să-şi omoare timpul. După douăzeci de minute nu avea cum să se mai lungească, aşa că s-a aşezat, din nou, la coadă şi-a mai cumpărat trei cafele pe care să le ducă sus. S-a panicat un pic atunci când a venit vorba de zahăr, dar şi-a îndesat şase pliculeţe în buzunarul de la jeanşi, împreună cu şase cutiuţe cu lapte şi trei beţişoare de amestecat.

Când a ieşit din lift, la etajul al doilea, şi-a dat seama că se întâmplase ceva rău, fiindcă Matthew, Amanda şi Louisa stăteau îmbrăţişaţi pe coridor, iar mai mulţi doctori intrau şi ieşeau în fugă din camera Sheilei. Helen a ezitat stingheră, cu cafelele în mâini. Nu ştia dacă să întrebe sau nu ce se întâmplase. Apoi unul dintre paharele din carton a început s-o ardă la mână. Helen s-a uitat repede împrejur, ca să găsească un loc unde să pună cafelele, dar cealaltă mână a început şi ea s-o ardă, aşa că a dat să se aplece ca să aşeze paharele pe podea, numai că, din cauza arsurii, mâinile i s-au încleştat şi Helen a scăpat cafelele cam de la înălţimea taliei. Lichidul fierbinte s-a împrăştiat pe podeaua lustruită.

— Fir-ar al dracului! Scuze!

Matthew, Amanda şi Louisa s-au întors şi s-au uitat la ea în tăcere. Helen era acum pe jos,

ştergând lichidul cu o batistă de hârtie total nepotrivită operaţiunii şi tocmai voia să-şi ceară din nou scuze, când unul dintre doctori a ieşit din camera Sheilei. De data asta, omul nu mai alerga. Toţi s-au întors către el. Doctorul, binevoitor, i-a împins câţiva paşi mai încolo, ca şi când ar fi zis „Haideţi să ne îndepărtăm de nebuna aia". Întreaga scenă s-a desfăşurat în faţa ochilor lui Helen ca un film mut şi era evident care era subiectul. Louisa a dat să se prăbuşească şi s-a agăţat de braţul lui Matthew ca să se sprijine. Bărbatul şi-a petrecut braţele pe după umerii ambelor surori, trăgându-le la pieptul lui. Doctorul i-a atins pe fiecare cu blândeţe pe braţ, apoi s-a îndepărtat, ca să se reîntoarcă la treabă, la următorul caz. Helen nu ştia ce să facă. Durerea altor oameni era atât de personală, încât parcă îi dezgolea. Nu se cădea să se holbeze la cei trei fraţi, dar nici nu putea să se clintească din loc, de grija lui Matthew. S-a gândit dacă să se ducă la ei şi să se alăture şi ea îmbrăţişării de grup, dar era conştientă că n-ar fi fost bine-venită şi, chiar şi acum, că fraţii se aflau în suferinţă, nu putea să accepte ipocrizia de a se preface că-i păsa cum se simţeau Amanda şi Louisa. Lui Helen îi era milă de orice persoană care-şi pierdea mama. Normal că-i era milă. Dar asta nu însemna că i se părea normal ca ea să fie cea care s-o aline. Sau că persoana cu pricina i-ar permite să facă asta. Până la urmă, Helen n-a mai fost nevoită să ia nici o decizie, fiindcă cei trei, fără să-i arunce măcar o privire, s-au clătinat până în camera alăturată ca să-şi ia adio de la cea care le fusese mamă. Helen a rămas în picioare pe

holul pustiu. N-avea ce altceva să facă decât să lase timpul să treacă, astfel încât să se lămurească ce aşteptau ceilalţi de la ea.

După o jumătate de oră, toată lumea s-a despărţit în parcare.

— O să te sun să cădem de acord asupra aranjamentelor de înmormântare, i-a spus Amanda lui Matthew sărutându-l pe obraz.

— Pa, a strigat Helen către ea, dar n-a primit nici un răspuns.

Laura ştergea cu Jenny pe jos. Helen îşi dădea seama de asta, chiar dacă uşa de la biroul Laurei era închisă, iar ea nu auzea nici un cuvânt. Limbajul trupurilor spunea totul – Laura stătea în spatele biroului, puţin aplecată în faţă, nu-i mai lipsea mult până la a-şi admonesta subalterna cu degetul ridicat profesoral. Jenny stătea pleoştită pe scaunul din faţa biroului. Matthew nu era prezent în biroul Laurei – cu toate că revenise la serviciu, în ciuda doliului –, iar Helen a bănuit că Laura îi dădea de înţeles lui Jenny că pedeapsa ei avea să fie severă, dar fără să-i spună limpede care avea să fie aceasta. Din păcate, Laura nu putea s-o concedieze pe asistenta lui Matthew fără acordul acestuia.

Matthew stătuse treaz până târziu. Din când în când plânsese, dar, în majoritatea timpului, nu făcuse altceva decât să privească în gol. Helen stătuse cu el, cu toate că nu avea ce să facă, la modul propriu, ca să-i mai aline durerea. De dimineaţă, Matthew redevenise stoic şi-l apucase brusc dorul de muncă. Helen era conştientă că problema înmormântării le dădea târcoale, dar

n-a avut puterea să deschidă ea o discuție pe tema asta. Mai întâi trebuia să născocească un plan de salvare.

Zece minute mai târziu, Jenny a ieșit din biroul Laurei. Avea pleoapele niţel cam roșii, dar a privit-o pe Helen sfidător, de parc-ar fi zis: „Știu că ești încântată, dar n-o să-i las să-mi vină de hac". Helen știa însă că era un bluf – ceea ce făcuse Jenny era mult prea grav ca să nu atragă repercusiuni pe măsură. Practic, fata reușise să ruineze campaniile a doi clienți plătitori care avuseseră încredere în Global. Sigur, Leo primise un discount, dar nu asta era ideea și, oricum, el era fiul lui Matthew, or Helen știa că numai asta și era suficient pentru ca Matthew să ia situația în serios. În ceea ce-o privea pe Sandra – biata de ea nu mai avea nici o șansă să se redreseze în ochii publicului. Nu mai avea cum să spere la o nominalizare – Sandra depășise proverbialele cincisprezece minute de glorie efemeră, trecând în minutul șaisprezece, și-i era imposibil să mai dreagă situația. Se puteau ridica unele argumente cum că totul era din vina ei, că și dacă Jenny n-ar fi invitat-o în seara aia, tot ar fi ieșit undeva, s-ar fi îmbătat și s-ar fi făcut de băcănie. Dar ideea era că nu se întâmplase așa. Jenny îi spusese că Laura o voia prezentă, Jenny o îmbibase cu alcool, nu-i oferise posibilitatea să se retragă decent și, practic, o lăsase să-și frângă gâtul în public. Helen a rânjit către Jenny. Te-am aranjat.

Ceva mai târziu, în cursul după-amiezii, Matthew s-a închis în birou cu Laura și, mai apoi, cu Jenny, după care aceasta din urmă a

ieșit și s-a apucat să-și strângă lucrurile de prin birou într-o cutie de carton. Annie și Jamie stăteau lângă ea ca două bocitoare la o înmormântare. Helen era disperată să afle ce se întâmplase, dar știa că nu putea să întrebe direct. Așa că i-a trimis un e-mail lui Helen de la Conturi.

— Ce se întâmplă?

A primit răspunsul aproape instantaneu.

— A fost mutată la IT, ca secretară. O să scrie documente pentru băieții de la calculatoare. Îmi pare cam rău pentru ea.

— Mie nu, i-a răspuns Helen.

Chiar înainte de terminarea programului, Jenny, aflată la al treilea transport de cutii de carton, s-a oprit în dreptul biroului lui Helen.

— Să știi c-a încercat și cu mine o dată, a spus ea zâmbind cu răutate.

— Să înțeleg că te referi la Matthew?

— Cam acum trei ani. M-a scos la prânz, m-a luat de mână și mi-a declarat că sunt foarte frumoasă. Sigur că l-am refuzat. Doamne, îți vine să crezi? Ce scârboșenie!

Helen a început să calculeze. Cu trei ani în urmă fusese episodul cu sperietura provocată de sarcină. Helen s-a uitat la Jenny. Fata avea părul lung și negru, prins la spate într-o coadă de cal. Da, i se părea firesc.

— Pa, Jenny, i-a zâmbit ea deconcertant. Distracție plăcută la subsol.

— Jenny mi-a zis că te-ai dat o dată și la ea, i-a spus Helen lui Matthew mai pe seară, numai ca să-l vadă cum avea să iasă din situația respectivă.

— A zis *aşa ceva*?! Nu se poate! Dumnezeule, asta e răzbunarea ei pentru faptul c-a fost retrogradată. Nu înţelegi?

— Dacă zici tu.

Matthew a prins-o pe Helen de braţ şi-a întors-o cu faţa spre el.

— Helen, n-am fost niciodată vreun sfânt. Ştiu asta. Iar tu ar trebui s-o ştii la fel de bine doar din faptul că noi doi am devenit un cuplu când eu mai eram încă însurat. Poate că m-am dat o dată la ea. Sincer, nu-mi mai aduc aminte. Iar dac-am făcut asta, atunci îmi pare foarte, foarte rău. Dar atunci e obligatoriu să se fi întâmplat înainte să realizez cât însemni tu pentru mine. Între timp m-am schimbat. Doar ştii.

Şi cu asta, Matthew s-a spălat pe mâini. Folosindu-se de acel ceva al lui – şarm? viclenie? naivitate? Helen nu ştia exact despre ce era vorba, dar, datorită acelui ceva, Matthew scăpa de fiecare dată basma curată. Avea obiceiul să scoată la lumină arma respectivă chiar în clipa când celălalt îşi spunea că i-a ajuns. Secretul era că, întotdeauna, Matthew credea el însuşi, din tot sufletul, în explicaţiile pe care le dădea. Helen era conştientă c-ar fi trebuit să-l urască, dar pur şi simplu nu putea. Matthew nu era un om rău. Era doar slab. Lui Helen îi era milă de el – îşi spunea că trebuie să fie groaznic să fii atât de lipsit de coloană vertebrală, atât de imatur din punct de vedere emoţional, atât de disperat să nu recunoşti c-ai îmbătrânit. Curând, Matthew avea să devină un subiect de râs – un boşorog înfiorător care-o să se tot chinuie să atragă în pat femei tinere. Deşi suferea teribil, Helen a

simţit nevoia să-l protejeze cumva pe Matthew de sine însuşi, de cele mai urâte instincte ale lui. De-acum, Sophie avea să-i fie un adversar pe măsură. Sophie se călise şi n-avea să-i mai tolereze rahaturile. Avea să-l ţină în frâu şi probabil că el avea să-i mulţumească pentru asta.

29

Gândul înmormântării Sheilei o făcea pe Helen să simtă cum îi îngheaţă şira spinării. Îi era imposibil să accepte să meargă şi ea. Sophie îi spusese deja, la telefon, că Matthew o sunase şi-o rugase să fie prezentă.

— A, da? răspunsese Helen intrigată.

Ca şi cum situaţia nu era şi-aşa destul de complicată, după spusele lui Sophie, Leo avea să-şi facă şi el apariţia. Helen nu vedea cum ar fi putut să anunţe că, pur şi simplu, ea nu voia să meargă la înmormântare. Aşa cum făcuse la lansarea lui Leo. Pentru numele lui Dumnezeu, acum era vorba de înmormântarea mamei iubitului ei! Omul avea tot dreptul să se aştepte ca femeia lui să-i fie alături. O boală era singura soluţie. O criză violentă provocată de o intoxicaţie alimentară, declanşată chiar în dimineaţa plecării ar fi trebuit să-i rezolve problema. Boala asta avea acel caracter vizibil şi de necontestat. Matthew n-ar fi acceptat niciodată să renunţe la prezenţa ei din cauza unei pretinse migrene sau a unui puseu de temperatură. Helen trebuia să-l pună

în faţa unei situaţii pe care bărbatul nu putea s-o nege. Nefiind o bună actriţă, Helen şi-a plănuit îmbolnăvirea cu precizia unui soldat. Era esenţial ca ea şi Matthew să mănânce lucruri diferite în seara de dinainte – avea să-i propună să comande ceva şi trebuia să-l lase pe el să-şi aleagă meniul primul. Apoi, a doua zi de dimineaţă trebuia să se trezească devreme, să-şi aplice un machiaj care să-i confere o mină palidă, după care trebuia să bea o cană cu apă sărată şi să se forţeze să vomite zgomotos. N-ar fi trebuit să fie aşa o operaţiune dificilă – trebuia numai să-şi bage degetele pe gât sau ceva în genul ăsta. În caz că nici trucul ăsta n-ar fi funcţionat, atunci trebuia doar să imite zgomotele specifice şi să spere c-avea să fie crezută. Totuşi, ar fi fost mai bine dac-ar fi reuşit să vomite cu-adevărat. Aroma vomei din baie, bobiţele de sudoare de pe frunte – Matthew nu mai avea cum să creadă că juca doar un rol. Slujba de la biserică era programată pentru joi, la ora 2, după care urmau gustări şi băuturi acasă la Amanda şi Edwin, care nu stăteau prea departe. Matthew rezervase o cameră într-o pensiune aflată puţin mai sus, pe aceeaşi stradă, cu toate că Amanda avea patru dormitoare libere. Bărbatul se gândise însă că sora lui n-avea s-o primească bucuroasă şi pe Helen. Ceea ce era chiar adevărat.

Ştiind că oricum nu avea să fie acolo, Helen i-a sugerat iubitului ei c-ar fi fost frumos să stea în acelaşi hotel cu fetiţele. La început, Matthew a fost suspicios, apoi îngrijorat şi, în final, încântat. După ce Helen l-a convins că n-avea de gând să-i dea cu tifla lui Sophie, pentru faptul că, în

bătălia dintre ele două, ea ieşise victorioasă, Matthew a luat propunerea respectivă ca pe o dovadă că femeia era gata să înainteze într-o etapă mai profundă a relaţiei lor. Helen i-a declarat că-i era dor să le vadă pe copile şi, pentru că Matthew îşi dorea s-o creadă, a fost de acord. Aşa se face că bărbatul a întrebat-o din timp pe Sophie unde avea să se cazeze, ca să se poată interesa şi el de o cameră în acelaşi loc.

— Vine şi Helen, i-a comunicat Sophie marţi seara, când cele două prietene au ieşit să bea ceva într-un bar. În sfârşit, o s-o cunosc şi eu.

— Şi cum te simţi?

— Mi-e scârbă. Sunt furioasă. Mor de curiozitate. Am emoţii. Deja am început să mă întreb cu ce-o să mă îmbrac şi când să mă duc la coafor. Oare aşa e cuviincios să se pregătească omul pentru înmormântarea soacrei?

Helen a izbucnit în râs. Iar Sophie a continuat.

— O să mă studieze, o să se dea superioară, o să-şi dorească să arăt ca o gospodină amărâtă. Dar n-am de gând să-i ofer satisfacţie. O să mă aranjez şi-o să arăt splendid.

— Sunt sigură că mama lui Matthew ţi-ar aprecia eforturile.

Sophie a făcut o pauză.

— A, şi vrea să stăm cu toţii în acelaşi hotel.

Helen s-a prefăcut că se îneacă, dar a mimat gestul atât de bine, încât băutura i-a intrat şi-n nas. A tuşit şi-apoi a întrebat:

— De ce?

— Lui Matthew i se pare c-ar fi o idee foarte bună. Pentru fetiţe. Cică să vadă că ne înţelegem bine cu toţii.

— Şi tu crezi că asta e posibil?

— Mă îndoiesc. I-am spus c-o să mă mai gândesc, dar, sinceră să fiu, deja ştiu ce părere am – e o idee execrabilă. N-o să fiu umilită numai la înmormântare, ci şi peste noapte. Grozav!

— Ştiu şi eu. Helen părea să mediteze la respectiva idee. Nu crezi că pentru ea e mai nasol? Tu şi Matthew vă înţelegeţi bine în ultima vreme. Fetele o să fie încântate că familia se va reuni. Ea o să se simtă respinsă. Plus..., Helen a tras adânc aer în piept, ...faptul că Matthew nu vrea să stea numai cu ea mie îmi spune că decizia pe care a luat-o nu i se mai pare acum la fel de extraordinară. Tipa o să clocotească de nervi.

— Presupun că, odată şi-odată, tot va trebui să fac cunoştinţă cu ea, a oftat Sophie.

— Şi-atunci e mai bine ca întâlnirea să se producă atunci când ea e dezavantajată. Gândeşte-te! Toată ziua, familia lui Matthew o s-o privească dezaprobator. Şi-apoi seara o să se trezească şi cu tine pe cap. E super!

— Mai mult decât orice, îmi doresc s-o văd ca lumea şi de-aproape.

— Poate c-o să-ţi şi placă de ea, a zis Helen. Închipuie-ţi ce-ar fi!

Fără Jenny, atmosfera din birou era mult mai calmă. Annie nu mai avea atâtea motive ca să se învârtă prin zonă, iar Jamie, de unul singur, era aproape inofensiv. Cei trei continuau însă să se întâlnească la prânz. De fiecare dată când urca

la etajul lor, Jenny îi arunca lui Helen priviri pline de venin. Dar forţa atacurilor îşi pierduse din intensitate. Matthew era ajutat de o secretară angajată temporar – o femeie plăcută, la vreo 50 şi ceva de ani, care îşi ţinea capul în piept şi-şi vedea de treabă. Helen de la Conturi îşi luase obiceiul ca, în pauze, să vină în biroul secretarelor. Nu-i mai era teamă c-avea să fie luată peste picior. Mă rog, cu excepţia lui Helen, care însă o făcea cu o oarecare doză de tandreţe. Helen de la Conturi îl iertase pe Geoff şi-acum era, din nou, greţos de îndrăgostită de el. La fiecare ocazie când Helen anunţa că vineri era ultima ei zi la serviciu, preţ de-o clipă, Helen de la Conturi aborda o mină amărâtă. Ca un copilaş de 5 ani, căruia părinţii i-au zis că n-are voce, dar la şcoală, la cor, trebuie să dea din gură ca să mimeze cântatul. Apoi femeia îşi aducea aminte că nu trebuia să fie egoistă şi-o copleşea pe Helen cu asigurări că era foarte fericită pentru noul ei post.

Miercuri seara, Helen l-a anunţat pe Matthew că trebuiau să comande ceva de mâncare, fiindcă frigiderul era gol. Amândoi au decis să apeleze la mâncarea indiană.

— Eu vreau un pui *danzak*, pilaf, o *peshwari naan* şi un *sag daa*, a declamat Matthew, fără să mai consulte meniul.

— Îmmm... eu cred c-o să-mi iau o salată *balti* cu creveţi.

Creveţii sunt întotdeauna buni dacă vrei să ai pe ce să dai vina când te ia durerea de stomac.

— De fapt, s-a răzgândit Matthew, luând telefonul, şi mie-mi sună bine o salată. Îmi schimb

comanda. Îmi iau şi eu o salată, fără pilaf şi cu două *naan*-uri.

Fir-ar al dracului, s-a gândit Helen.

— Stai niţel! N-am mai mâncat nişte pui *tikka masala* de câteva secole. Eu îmi iau un pui.

— Sigur?

— Sigur.

— Puiul ăsta are un gust ciudat, a anunţat Helen cu o strâmbătură. Sper că e în regulă.

Când Matthew nu se uita la ea, şi-a mai turnat un pahar de vin şi l-a dat peste cap.

— Atunci nu-l mai mânca. Poftim, i-a spus Matthew şi i-a întins farfuria lui, care era încă pe jumătate plină. Ia de la mine. Eu şi-aşa m-am săturat.

— Nu, nu, sunt sigură că n-are nimic.

Helen i-a împins farfuria înapoi şi-a continuat să-şi îndese puiul în gură.

— Mâine e o zi importantă. Nu e bine să rişti să ţi se facă rău, i-a servit Matthew o replică enervantă.

Acum obţinuse garanţia că, la momentul oportun, avea să aibă tot dreptul să-i spună lui Helen: „Ţi-am zis eu".

Ea şi Matthew deciseseră să se trezească la 9 dimineaţa, aşa că, la 8:50, Helen a început să geamă şi să se frece pe abdomen.

— Nu mă simt prea bine, a anunţat ea, după ce se asigurase că Matthew se trezise, ca să-i audă spectacolul.

Helen s-a luat cu mâna de burtă şi s-a dus împleticindu-se până-n bucătărie – deşi nu se

simţea deloc rău –, a dat pe gât un amestec dezgustător de apă cu sare, după care s-a repezit în baie, unde s-a aplecat deasupra vasului de toaletă şi-a început să icnească pe uscat, dar foarte sonor. De-acum, chiar c-o luase cu greaţă de la amestecul de curry picant şi sare, aşa că a şi reuşit să vomite puţin – destul cât să devină palidă la faţă, iar pe frunte să-i apară broboane reci de sudoare. S-a privit în oglindă – semăna cu Linda Blair în *Exorcistul* – perfect! Nu mai avea nevoie de machiaj. Helen a aşteptat puţin pentru ca Matthew să vină, să bată la uşă şi s-o întrebe dacă se simţea bine. Nimic. A mai deschis puţin uşa şi-a repetat operaţiunea. De data asta, îi era sincer rău. Vinul, sosul de curry şi sarea se răzbunau pe ea. Helen a ridicat nivelul zgomotului într-atât încât nici măcar Matthew n-ar fi putut să doarmă în continuare.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă aici? l-a auzit Helen printre propriile gemete.

Bingo!

Matthew stătea în uşă cu o expresie îngrijorată. Helen s-a şters la gură şi s-a întors cu faţa către el. Pielea albă îi era acoperită de-un văl lipicios de sudoare. Ochii i s-au umplut de lacrimi din cauza duhoarei de vomă şi a curry-ului. Aşa că numai Dumnezeu ştia ce efect aveau miasmele respective asupra lui Matthew. Helen s-a aşezat dramatic pe gresia rece din baie. Ştia c-avea să-şi revină. Dar, în clipa aia, se simţea de parcă era în pragul morţii. După cum arăta, era sigură că Matthew nu avea cum să se îndoiască de adevărul reprezentaţiei. Bărbatul s-a aplecat peste ea şi-a tras apa la WC, zgâindu-se la dezastrul maro-portocaliu dinăuntru.

— Ţi-am zis să nu mai mănânci căcatul ăla de curry. Doamne, Helen, tocmai azi ţi-ai găsit! Fă o baie. După ce te speli, o să te simţi mai bine.

Şi Matthew a ieşit, închizând uşa în spatele lui.

Helen a rămas nemişcată. Era uluită. Gata? Fă o baie şi-o să te simţi mai bine? Nici un „Vai, iubita mea amărâtă, te simţi bine"? Nici un „Du-te la loc în pat. Nici să nu te gândeşti să mergi la înmormântare"? Helen s-a ridicat în picioare. Trebuia să rezolve problema înainte să-şi revină la faţă.

Matthew era în bucătărie şi prepara un ceai, fluierând o melodie fără noimă.

— Cred că trebuie să mă bag la loc în pat.

Helen s-a apucat iar de burtă şi-a mimat un puseu de vomă, acoperindu-şi gura cu o mână.

— Într-o oră trebuie să plecăm.

— Matthew, mi-e rău.

Helen era convinsă că el se făcea că nu pricepea în mod deliberat.

— Acum, c-ai terminat de vomat ce-ai avut în stomac, o să te simţi mai bine. Uite cum facem: du-te şi mai stai întinsă o jumătate de oră şi dup-aceea îţi pregătesc eu baia. De machiat, poţi să te machiezi în maşină, i-a declarat el plin de mărinimie.

Situaţia era catastrofală.

— Iar îmi vine să vomit.

Helen a icnit din nou şi-a luat-o la goană către baie. A închis uşa şi-a început să scoată sunete zgomotoase deasupra WC-ului. Din cauza efortului, a început s-o doară şi capul. S-a ridicat

în picioare şi s-a uitat în oglindă. Dumnezeule! Era palidă şi transpirată, părul îi era ciufulit, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne negre din cauza resturilor de mascara din ziua precedentă, care i se scurseseră până la jumătatea obrajilor. Helen arăta ca o femeie pe punctul de a-şi da sufletul. Şi poate că aşa şi era. Planul ăsta al ei trebuia să funcţioneze. Pur şi simplu, nu exista alternativă. Îşi vedea disperarea întruchipată în imaginea reflectată în oglindă. Adio, demnitate. Adio, respect de sine. Încă o icneală sonoră şi termina. Înainte să iasă din nou din baie, Helen şi-a aruncat nişte apă rece pe faţă.

— Nu cred că pot să merg.

— Sigur că poţi. Dacă simţi că-ţi vine să vomiţi, putem să ne oprim pe drum.

Helen n-a avut ce să facă decât să se mai repeadă o dată în baie şi să-şi reia spectacolul. Numai că, de data asta, când a terminat, Matthew stătea în picioare lângă ea.

— Vezi, i-a spus el zâmbind. Deja nu mai scoţi nimic. Probabil că mai ai câteva crampe stomacale, care-ţi dau alarme false, dar ce-a fost mai rău a trecut.

— Matthew, mă simt de parc-aş fi moartă.

Uuups, remarca asta e cam nepotrivită azi, şi-a spus Helen.

— Da, poate că nu-mi mai vine să vomit, dar îţi garantez că, din secundă-n secundă, o să-nceapă să-mi vină pe partea cealaltă.

Matthew a adoptat o expresie uşor dezgustată şi Helen şi-a spus că l-a convins. Dar s-a dovedit că n-avea să fie aşa de simplu.

— Ia niște caolin și stai în pat..., bărbatul s-a uitat la ceas ...douăzeci și cinci de minute. Putem să ne oprim pe drum. Până ajungem la biserică, o să te simți bine.

— Nu. Nu pot să merg. Nu știi ce rău mă simt.

— Ești ridicolă. E doar o ușoară intoxicație alimentară...

— De unde dracu' știi tu cum mă simt?

Helen a intrat în panică. Nu numai că nici nu se punea problema să meargă la slujbă și să dea nas în nas cu Sophie și cu Leo, dar asta era ocazia perfectă pentru ca Matthew și Sophie să stea mai mult împreună și să se apropie.

— Mă simt ca dracu', da?

Of, Doamne, nu așa vrusese să iasă. În visul ei, când Matthew vedea cât de rău îi era, insista ca nici să nu-i treacă prin minte să mai meargă la înmormântare. Ea ar fi protestat, declarându-i cât de mult își dorea să-l însoțească. El ar fi sărutat-o și i-ar fi spus că știe cât de mult își dorește să-i fie alături, dar că nici nu se punea problema. Helen n-avusese de gând să se certe cu el – mai ales în ziua respectivă. Sincer, îi venea să-l ia în brațe și să-i spună că spera să nu-i fie prea greu și că, după ce totul o să se termine, o să se simtă mai bine. Dar acum nu putea să riște și să-l lase pe Matthew să aibă senzația că i-a cedat.

— Îmi pare rău de înmormântare. Pe bune. Dar mă duc înapoi în pat și-o să rămân acolo.

— Ți-am zis să nu termini de mâncat puiul ăla.

Helen n-a rezistat provocării.

— A, deci acum e vina mea, nu? Mi-am trântit singură o intoxicaţie alimentară, ca să nu mai merg la slujba de înmormântare a maică-tii?

— Păi, starea asta de rău mi se pare al naibii de convenabilă.

Helen ar fi putut să jure că Matthew bătuse dintr-un picior de supărare.

— O să ai toată familia lângă tine, da? Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă duc să mă întind în pat. Vino să-mi spui la revedere înainte să pleci.

O jumătate de oră mai târziu, Helen a auzit uşa de la intrare trântindu-se.

Sophie a ajuns la biserică doar cu zece minute înainte de ora la care era stabilită începerea slujbei. Afară începuse să burniţeze, aşa că femeia trebuia să se decidă dacă să intre în bisericuţa de piatră, care data din secolul XVI, unde exista riscul să dea nas în nas cu oricare dintre cele două surori, înainte ca întâlnirea lor să fie absolut necesară, sau să mai rămână afară, printre morminte, departe de ochii tuturor şi să rişte să-şi strice coafura. Într-un final, Sophie şi-a deschis umbrela şi şi-a găsit un loc în lateralul bisericii care i s-a părut a fi o ascunzătoare potrivită. Se simţea patetic de agitată la gândul întâlnirii cu Helen. Din cauza emoţiilor, a luat-o cu ameţeală. Nu fusese în stare să mănânce nimic înainte de a porni în călătoria de două ore cu maşina, iar acum Sophie începea să regrete lipsa hranei, fiindcă nu se mai ţinea bine pe picioare. Se întreba dacă era în pericol să leşine sau dacă palpitaţiile din piept erau semnul unui

infarct iminent. Fetițele fugiseră înăuntru, iar acum, în mod sigur, mătușile se foiau în jurul lor. Sophie tocmai își verifica machiajul într-o oglinjoară, când, cu coada ochiului, a recunoscut mersul puțin săltat al lui Matthew, care apăruse din spatele unor copaci. Femeia a tresărit de parc-ar fi fost surprinsă de-o profesoară în timp ce fuma pe ascuns. Și-a închis oglinjoara și a strecurat-o în buzunarul hainei. Probabil că Helen trecuse în fața lui, iar ea n-o observase, sau poate că tipa rămăsese în mașină, fiindcă Matthew părea să fie singur. Așa cum mergea cu capul plecat și cu mâinile în buzunare, bărbatul arăta foarte amărât. Ei, în fond, venise la înmormântarea mamei lui, deci n-avea cum să-și facă apariția fluierând și declanșând pocnitori ca la o petrecere și totuși arăta foarte rău. Sophie și-a spus că părea mult mai bătrân decât ultima dată când îl văzuse. Matthew s-a îndreptat direct către pronaosul bisericii, iar Sophie s-a hotărât să mai aștepte două minute, ca bărbatul să aibă timp să și-o prezinte pe Helen invitaților, și abia apoi să intre și ea ca s-o studieze. În felul ăsta, putea să rămână undeva, în partea din spate a bisericii și, spera ea, să aibă timp s-o examineze în detaliu pe Helen, înainte ca inevitabilul moment al prezentărilor să se consume. Ar fi fost ideal ca slujba să înceapă chiar atunci, astfel încât episodul să poată fi amânat până după încheierea ceremoniei. Sophie își dorea ca fetițele să fi fost lângă ea. Avea nevoie de sprijin moral.

După două minute, Sophie și-a mai verificat încă o dată aspectul în oglindă, apoi s-a decis să-și ia inima-n dinți și să se avânte în luptă,

înainte ca părul să i se ude şi mai tare. Plus că trebuia să-şi joace şi rolul rudei suferinde până la capăt. Când a păşit în pronaosul micuţ al bisericii, Sophie a realizat că toată lumea se aşezase pe băncuţe, iar acum aştepta primele acorduri ale orgii. Păşind pe culoarul central al naosului, Sophie a simţit că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei – cel puţin, aşa i se părea ei, deşi, în realitate, biserica era plină datorită numeroşilor prieteni ai Sheilei, care locuiau chiar acolo, în sat, şi care habar n-aveau cine era ea –, aşa că s-a înroşit la faţă şi-a trebuit să se forţeze să înainteze tot mai mult, ca să-şi găsească un loc. Disperată, s-a uitat împrejur, căutându-le din ochi pe Claudia şi pe Suzanne. În sfârşit, le-a văzut pe fetiţele care-i făceau semne nerăbdătoare cu mâinile şi-o chemau să vină lângă ele. Uşurată, Sophie şi-a croit drum către ele şi-abia atunci a observat că Matthew era aşezat lângă Suzanne. Preţ de-o fracţiune de secundă, Sophie a îngheţat. S-a împiedicat şi-aproape că a căzut, dar s-a redresat sprijinindu-se de braţul de lemn al unei bănci. Apoi s-a forţat să ridice din nou privirea şi-a văzut că Matthew stătea la capăt de rând. Unde era Helen? Sophie s-a uitat pe rândul din spate, dar şi-a dat seama că acolo erau aşezate numai nişte doamne în vârstă, cu pălării pe cap, gata să izbucnească în plâns. Leo le împărţea batiste, iar Sophie i-a zâmbit în semn de salut. Claudia a început s-o tragă de mânecă.

— Unde-ai fost? a chiţăit copila.

— Afară. Sophie s-a aşezat şi i-a şoptit fiicei ei: Unde e Helen?

— A, nu-i aici, i-a răspuns Claudia tare.

Sophie s-a înroşit şi şi-a ţinut privirea în pământ. Nu era în stare să se uite la Matthew.

— Are intoxicaţie alimentară.

Sophie s-a simţit inundată de un amestec de uşurare, dezamăgire şi jenă.

— A, ce păcat, a spus ea pe un ton deloc convingător, forţându-se să-i zâmbească lui Matthew, chiar în clipa când, din fericire, primele acorduri ale unui imn au început să răsune în biserică, deşi notele amestecate de organistul bătrân erau atât de distorsionate, încât făceau imposibilă recunoaşterea melodiei.

Într-o secundă, toată suflarea a izbucnit în lacrimi. Inclusiv Sophie, care niciodată nu fusese vreo admiratoare a soacrei ei.

Imediat după încheierea slujbei, un lung convoi – mai puţin Leo, care a ieşit cu zgomot din biserică, la adăpostul scuzei perfecte că trebuia să se întoarcă de urgenţă la Londra ca să verifice dacă restaurantul mai era întreg – s-a scurs către căsoaia ce imita stilul Tudor a Amandei şi-a lui Edwin, pentru „ronţăieli" şi, spera Sophie, ceva de băut. Suzanne şi Claudia, care, în timpul elogiului funebru, fuseseră de neconsolat, s-au înveselit instantaneu în clipa când ultimele acorduri de orgă s-au stins şi l-au implorat pe Matthew să le lase să meargă cu el, cu maşina, astfel că Sophie a fost nevoită să-i urmeze singură, cu maşina ei. Când tocmai îşi fixa centura de siguranţă, Leo şi-a făcut apariţia în fugă şi s-a aplecat către Sophie prin fereastra deschisă a vehiculului.

— Deci? Crezi că măcar există sau ce zici?

— Helen?

Leo a dat din cap zâmbind.

— Cred că m-aş simţi şi mai rău dacă taică-tu s-ar fi simţit obligat să-şi inventeze o iubită numai ca să scape de mine.

— Ştii ce cred eu? Cred că tipei îi e frică să se arate la faţă. Şi aşa şi trebuie.

— Îţi mulţumesc, Leo. Dar adevărul e că nici ea n-a făcut decât ce i-am făcut şi eu mamei tale. Şi eu sunt la fel de vinovată. M-am gândit mult la chestia asta în ultima vreme.

— Da, dar tu eşti minunată, iar ea e o scârbă. Asta e diferenţa.

Leo a sărutat-o pe obraz, iar Sophie nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs.

— Poate că e chiar bolnavă.

— Poate că deja şi-a găsit un alt bărbat şi-a vrut să scape de tata pentru noaptea asta, i-a replicat Leo cu un zâmbet jucăuş.

— Sau poate chiar a făcut o intoxicaţie alimentară.

— Sau e aşa de urâtă încât nu suportă ideea c-o s-o vedem cu toţii.

Sophie l-a strâns de mână.

— Pa, Leo.

Dintr-un puseu extraordinar de snobism, Amanda a angajat o firmă de catering care să prepare sendvişuri şi buşeuri cu cârnăciori pentru invitaţi. Doi chelneri îmbrăcaţi în uniforme se plimbau, plictisiţi, de la un grup la altul, încercând să îndese pate de gâscă întins pe nişte bucăţele de pâine prăjită în gurile bătrânelor cu

dinți falși sau ale copiilor care se plângeau din cauza lipsei de sendvișuri cu brânză și a chipsurilor cu gust de sare și oțet. Sophie și-a mușcat limba atunci când Amanda și apoi Louisa i-au comunicat cât de încântate erau că venise și ea, au lăudat-o pentru cât de curajoasă era și-au asigurat-o că era, desigur, considerată, în continuare, ca făcând parte din familie, pentru că, în fond, ea era mama nepoatelor lor. Disperată, Sophie s-a uitat împrejur în căutarea unui pahar cu ceva care să semene, măcar pe departe, a alcool. Numai că era limpede că Amanda hotărâse că Edwin și alcoolul nu făceau casă bună, prin urmare chelnerii păreau să nu servească altceva decât cafea și suc de portocale. Sophie s-a uitat la ceas – 3:30, nu avea cum să plece înainte de ora 6 fără să-și ofenseze gazdele. Așa că s-a decis să-și omoare zece minute plimbându-se prin grădină, în ciuda vremii de-afară. Imediat s-a trezit cu Matthew în coasta ei.

— Te furișezi către barul din sat? Dacă da, atunci merg și eu cu tine.

— Surorile tale ar veni după mine cu pușca. Deși aproape că merită să-mi asum riscul.

— Din fericire, am anticipat situația asta, așa că am o sticlă de votcă în mașină. Vrei și tu?

— Minunat!

Matthew s-a întors cu litrul de Absolut și-a trecut printre oaspeții îndoliați, turnându-le câte-un strop de votcă în paharele cu suc de portocale. Curând atmosfera s-a înveselit. După câteva guri, Edwin a decis că nevastă-sa se comporta complet anormal, așa c-a spart încuietoarea debaralei de sub scări, acolo unde Amanda îi

ascunsese stocul de alcool. Femeia a arborat o expresie împietrită, în timp ce soţul ei a început să-şi împartă whisky-ul şi sticlele cu vin roşu. Pentru fiecare pahar pe care îl turna, Edwin bea şi el câte două. La 4:30, petrecerea comemorativă luase într-adevăr aspectul unui parastas. Bă-bătiile care-i fuseseră Sheilei partenere la bridge declamau anecdote nesfârşite şi nesărate, iar Louisa a izbucnit la un moment dat în lacrimi pentru că era convinsă că fusese cea mai puţin iubită dintre progenituri (de fapt, chiar avea dreptate; din când în când, Sheila declarase deschis că asta era realitatea). Copiii, marcaţi de amintirile altor întruniri bahice de familie, au preferat să se refugieze în grădină, înainte ca situaţia să iasă de sub control.

Helen şi-a petrecut aproape toată ziua rela-xându-se în casă. Avea o senzaţie minunată ştiind că tot apartamentul era numai al ei până a doua zi, că Matthew nu mai era acolo ca s-o calce pe nervi, că avea la dispoziţie o întreagă seară în care să se răsfeţe, înainte de ultima zi de ser-viciu la Global. Se întreba cum se descurca Matthew în Bath. Încă îi părea rău că se des-părţiseră în termeni atât de acri. Mai devreme, în cursul după-amiezii, luase telefonul, fiind ten-tată să-l sune pe mobil, numai ca să se asigure că se simţea bine, dar şi-a spus că supărarea lui, deşi neplăcută, putea să se întoarcă în favoarea ei. Helen trebuia să fie crudă ca să fie bună. Probabil că, în clipa aia, Matthew îşi spunea că iubita lui era lipsită de inimă, dar dacă gândul ăsta îl împingea mai aproape de Sophie, atunci,

în final, omul avea să-i mulțumească. Plus că, cu cât Matthew o credea mai lipsită de sentimente, cu atât avea să-i fie mai simplu s-o părăsească. Astfel încât, până la urmă, amândoi aveau să iasă câștigători. Pentru prima dată, după mult timp, Helen și-a îngăduit să fie optimistă – lucrurile începeau să se întoarcă pe calea cea bună. Încet, mai curând ca un petrolier decât ca o șalupă de viteză, dar totuși direcția începuse să se schimbe.

Helen abia aștepta ziua următoare și, în egală măsură, era terifiată de ea. Știa că n-avea să se organizeze nici o petrecere, că n-avea să se facă mare tam-tam, dar totuși trebuia să facă față băutei îngrozitor de jenante de vineri, care avea să fie declarată ca fiind în onoarea ei. Probabil că nimeni n-avea să-și facă apariția. Ceea ce ar fi fost perfect. Ba chiar de preferat. În felul ăsta, Helen putea să aștepte să se facă o oră rezonabilă, după care să-și adune cutiile și să plece. Nu exista nici un motiv pentru care să se mai întâlnească vreodată cu Annie sau cu Jenny. Doar de Sandra îi părea rău – biata și nefericita Sandra, ale cărei speranțe de redresare se spulberaseră; Helen era conștientă că ea era singura care se mai lupta pentru Sandra. După plecarea ei și a Laurei, Global probabil c-avea să renunțe la Sandra Hepburn, considerând-o un caz pierdut. Nominalizările la premiile Ace urmau să fie anunțate a doua zi – evident, Sandra nu mai avea nici cea mai mică șansă să obțină vreuna. Helen știa c-ar fi trebuit să-i dea femeii un telefon ca să vadă dacă era în regulă. Dar nu s-a simțit în stare. A dat drumul la televizor și s-a întins pe canapea.

Fericire totală! S-a întrebat dacă, după ce totul avea să se termine, ea şi Matthew aveau să se lanseze într-o bătălie pentru custodia lui Norman, dar apoi şi-a adus aminte că Sophie era alergică la pisici. Claudia avea să sufere crâncen, dar, pe de altă parte, pierzi un pisoi şi câştigi un tată – afacerea merita. Helen s-a uitat la ceas – 4:25; dacă totul mergea aşa cum trebuia, atunci Matthew şi Sophie erau fericiţi în Bath. Helen a realizat că era plictisită. I-ar fi plăcut s-o sune pe Rachel, ca să-şi mai omoare o oră discutând despre nimic, dar nu s-a simţit în stare să asculte un monolog detaliat pe tema diferenţelor profunde dintre diversele tipuri de caractere pentru scrisul de pe invitaţiile de nuntă. Aşa că, în loc de asta, a adormit.

Sophie, Matthew şi fetiţele luau cina la hotel. În sfârşit, pe la ora 7, scăpaseră din casa Amandei şi a lui Edwin, lăsând în urmă o ceartă alimentată de alcool care trebuia să izbucnească din clipă-n clipă. Restaurantul hotelului era, de fapt, ca o sufragerie dintr-o casă particulară, fiind compus doar din patru mese aşezate în mijlocul încăperii. Meniul ambiţios, format din trei feluri de mâncare, era pregătit chiar de patroană, în timp ce soţul acesteia făcea pe chelnerul. În seara asta, în restaurant nu erau decât ei patru. În mod bizar, lui Sophie i se părea că era ca şi cum ar fi luat masa, într-o atmosferă intimă, chiar la ei acasă. Matthew le adusese pe toate trei cu maşina. După trei pahare de votcă, Sophie considerase că nu era prudent să mai conducă, aşa că-şi lăsase maşina în parcarea Amandei, de

unde urma să şi-o recupereze a doua zi. Sentimentul de uşurare pe care Matthew îl simţea la gândul că înmormântarea se încheiase era de-a dreptul palpabil. Niciodată nu se simţise bine la reuniunile familiale de proporţii, dar asta fusese mai groaznică decât toate. Din cauza băbătiilor care se îmbătaseră şi-i făcuseră capul calendar reproşându-i că şi-a distrus familia. Era dificil să te cerţi cu o hoaşcă de 80 de ani, pe jumătate pilită, mai ales atunci când singurul lucru pe care ai fi vrut să i-l spui era: „Ce te priveşte pe tine?". Acum, că nu se mai simţea ameninţat, Matthew s-a destins vizibil. Dădea peste cap pahar după pahar de Pinot Grigio şi spunea tot felul de istorioare ca să le amuze pe fete.

— Cum se simte Helen? l-a întrebat Sophie într-o pauză de conversaţie, presupunând că bărbatul o sunase atunci când urcase în cameră ca să-şi lase bagajul.

— N-am vorbit cu ea, i-a răspuns Matthew. Apoi, sesizând expresia de nedumerire de pe chipul lui Sophie, a adăugat repede: Nu vreau s-o deranjez dacă doarme.

Ceea ce lui Sophie i s-a părut interesant.

Înainte de 9:30, Sophie le-a dus la culcare pe Suzanne şi pe Claudia, în ciuda protestelor acestora.

— Întoarce-te să mai bem un pahar, i-a spus Matthew.

Pentru că se simţea bine, Sophie a fost de acord, iar acum, revenită în restaurant, s-a aşezat lângă şemineu, ţinând în mână o cantitate mare de brandy, care-i fusese oferită într-un pahar şi

mai mare. Cândva, în timpul degustării ultimului pahar de vin, starea lui Matthew se modificase vizibil, alunecând spre un sentiment de melancolie, așa că acum tăcea. Sophie a ridicat ochii și l-a surprins fixând-o cu privirea.

— Te simți bine?

— Cred c-am făcut o greșeală.

Din expresia de pe chipul lui Sophie se înțelegea că femeia nu știa cum trebuia să răspundă. Matthew i-a dat înainte.

— Cu Helen. Cred c-am luat o decizie greșită.

Vocea îi tremura.

Sophie a oftat.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată. Ar fi trebuit să rămân acasă. Mi-e dor de tine și de fete.

— Dacă într-adevăr nu ești fericit, atunci trebuie să faci ceva în sensul ăsta. Acum, înainte să vă căsătoriți sau..., Sophie a făcut eforturi ca să spună cuvântul, ...înainte să mai ai și alți copii, care să se trezească târâți într-un divorț.

— Și tu simți același lucru, nu? Ți-ar plăcea să fim din nou o familie?

— Matthew, dacă tu vrei s-o părăsești pe Helen, atunci trebuie s-o părăsești, dar n-o face pentru că-ți închipui că eu o să te primesc înapoi.

— Dar crezi că, în viitor, cândva, m-ai mai putea primi?

— Tu chiar îți dorești asta?

Matthew a dat din cap posomorât.

— Cred că da.

Sophie își dorea să nu fi avut mintea încețoșată de aburii alcoolului. Oare Matthew chiar

spunea ceea ce spunea? C-o voia înapoi, că voia s-o ia de la capăt? Sophie nu avea nici cea mai vagă idee ce sentimente îi trezea gândul ăsta. Poate că era fericită pentru că ieşise victorioasă în lupta cu Helen. Poate că era furioasă pentru că Matthew îşi închipuia că ea o să lase totul baltă şi-o să-l primească înapoi, după tot ce îi făcuse. Poate că era tristă pentru că nimic nu avea să mai fie ca înainte. Poate că era enervată fiindcă bărbatul îi pusese întrebarea respectivă din senin, fără s-o pregătească în vreun fel, când ştia că amândoi băuseră prea mult. Sophie a scuturat din cap, încercând să-şi limpezească gândurile.

— Nu putem să discutăm despre asta acum. Nu e cinstit. Fă ce crezi că trebuie să faci cu Helen şi după aceea o să vedem ce-o să se mai întâmple.

— Deci nu spui „nu"?

Sophie aproape c-a izbucnit în râs din cauza privirii jalnice pe care i-a întors-o Matthew.

— Nu spun nimic, da?

— OK.

Matthew i-a acoperit mâna cu palma, iar Sophie era mult prea obosită, prea epuizată ca să şi-o retragă.

— Matthew, pot să te întreb ceva? Şi vreau să fii sincer, da? Vreau să-mi spui adevărul.

— O să-ţi spun.

— De cât timp te vedeai cu Helen? Trebuie să ştiu.

Sophie n-a sesizat scurta ezitare a lui Matthew şi nici expresia panicată care i-a traversat chipul.

— Cam de şase luni... înainte... să plec de-acasă.

— Deci atunci când am fost în vacanţă în Italia erai...

— Da, îmi pare rău.

Sophie a clătinat din cap cu tristeţe.

— Eu m-am simţit bine în vacanţa aia.

— Şi eu... n-a fost... înţelegi... nu e că n-aş fi vrut să fiu cu tine când eram cu tine. Nu-mi ziceam: „Aş vrea să fiu cu Helen".

— Şase luni. La fel cum am făcut şi noi doi... cu Hannah, a oftat Sophie. Bine măcar că n-au fost nişte ani de zile. Nu mi-ar fi plăcut deloc să aflu că mariajul nostru a fost o minciună preţ de ani de zile.

Matthew şi-a dat peste cap paharul cu brandy şi şi-a ţinut privirea în pământ.

— Nu, n-au fost ani. Vrei să dormi la mine în cameră? a întrebat-o el mai târziu, când erau pe coridor şi se retrăgeau pentru culcare. Nu, nu în sensul ăla. Şi, sigur, numai dacă vrei, a continuat Matthew zâmbind şi ridicând dintr-o sprânceană. Mi-ar plăcea numai să ştiu că eşti acolo.

— Nu pot. Cred că aş vrea, dar nu pot. Chiar dacă nu facem nimic, tot am regreta. Cel puţin eu, una, aş regreta.

— Pot să te sărut de noapte bună?

— Nu, Matthew.

— Sunt soţul tău, a încercat el să mimeze propunerea bărbatului băut.

Sophie a râs.

— Noapte bună.

În ciuda cantităţii de alcool pe care o băuse, Sophie n-a dormit aproape deloc. Simţea că-i

bubuie capul din cauza a tot ceea ce se întâmplase. Sub nici o formă nu se aşteptase la aşa ceva. Ea crezuse că ei doi se îndreptau spre o despărţire civilizată, demnă de secolul XXI, care să lase cât mai puţine traume în vieţile copiilor lor. Nu-i plăcea, dar se obişnuise cu ideea. Sophie nu-şi dădea seama dacă putea să aibă încredere în Matthew. Nici măcar nu ştia dacă-l mai voia înapoi. Dar şi-a dat seama că cel mai tare o frământa teama că, a doua zi, la trezire, exista posibilitatea ca Matthew să regrete cele spuse în ajun.

30

Helen s-a trezit la 6 dimineața cu gura uscată. A pipăit pe noptieră, în căutarea unui pahar cu apă, și, când nu l-a găsit, s-a dat jos din pat și s-a dus la bucătărie. A băut, pe nerăsuflate, un pahar întreg, apoi și-a mai turnat unul. Întorcându-se către dormitor, și-a luat mobilul și l-a deschis, fiind sigură c-avea să găsească un mesaj de la Matthew, fiindcă lui nu-i stătea în fire să n-o sune ca să vadă dacă e bine, chiar dacă era supărat pe ea. Bipul pentru mesaje vocale a început să răsune în cameră – iată-l! –, iar Helen a dus telefonul la ureche.

„Aveți șapte mesaje noi", a anunțat-o robotul. Fir-ar al dracului! Probabil că Matthew tot încercase să dea de ea și se enervase din ce în ce mai tare văzând că își închisese telefonul. Ei, ghinion! Ar fi trebuit să sune pe telefonul fix. Doar știa unde era Helen. Femeia a apăsat un buton ca să asculte primul mesaj. Pe înregistrare era vocea unei femei care plângea și bolborosea ceva incoerent. Apoi Helen a realizat că era vorba de Sandra.

„Totul e un căcat", a desluşit Helen. „Viaţa mea e de căcat."

Apoi a apăsat butonul ca să treacă la următorul mesaj. Din nou, Sandra.

„Unde eşti?"

Mesajele trei, patru şi cinci erau similare:

„Unde pizda mă-tii eşti? Am nevoie de tine".

Helen a început să se îngrijoreze. A trecut la al şaselea mesaj.

„N-are nici un sens. N-are dracului nici un sens. Sunt o mare glumă. Sunt o glumă grasă şi urâtă. Ei, ducă-se dracului!"

Helen a izbutit să audă, pe fundal, printre plânsetele Sandrei, zornăitul unei cutii cu pastile. În timp ce-a ascultat şi mesajul cu numărul şapte, Helen a scormonit printre hârtiile de pe biroul din sufragerie, în căutarea listei cu adresele clienţilor de la Global. Ultima înregistrare nu conţinea decât o respiraţie greoaie şi, din când în când, câte-un icnet înlăcrimat. Mesajul fusese lăsat la 4:10. Deci cu două ore în urmă.

Helen a ieşit şi s-a urcat într-un taxi în drum către... unde?... s-a uitat din nou pe listă. Sandra locuia în Shepherd's Bush... deci la cinci minute distanţă. Helen sunase la Salvare, oarecum isterică, şi-i dăduse operatoarei exagerat de multe detalii despre apelurile acelea îngrijorătoare. Când tot ce-ar fi trebuit să facă era să fi dictat adresa. Helen nu pricepea de ce Sandra alesese să-i mărturisească tocmai ei, dintre toţi oamenii, povara care-i apăsa sufletul. Ele două abia dacă se cunoşteau. Dumnezeule, nu se simţea în stare să facă faţă situaţiei de una singură. Ştia că, la ora aia, Matthew dormea şi că oricum era supărat

pe ea, dar nu știa pe cine altcineva să sune și avea nevoie disperată de cineva.

Într-adevăr, Matthew dormea dus și, când a răspuns la telefon, a părut somnoros și enervat.

— Cât e ceasul?

— Sandra! A luat o supradoză. Mi-a lăsat o grămadă de mesaje. Mă duc acolo. Doamne, mi-e frică de nu mai pot.

Helen se bâlbâia.

Matthew s-a trezit instantaneu.

— Helen, liniștește-te. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Helen a reușit cumva să găsească o cale cât de cât coerentă de a povesti ce se întâmplase până atunci. Abia a terminat relatarea și Matthew a anunțat-o că pleca imediat către Londra. Chiar dacă el nu avea să ajungă în oraș decât peste două ore și, până atunci, probabil că totul avea să se fi terminat oricum, gândul că Matthew era pe drum a calmat-o imediat. El avea să știe ce să facă.

— Ai dat la Salvare numele ei adevărat? a întrebat-o Matthew, care intrase deja în pielea profesionistului.

— Sigur că da, i-a răspuns Helen, realizând, chiar în clipa aia, că gestul respectiv fusese o greșeală.

— Bine. Trebuie să mă gândesc cum să rezolvăm situația. Între timp, Helen, dacă ajungi acolo înaintea salvării, așteaptă afară. Să nu intri singură în casă.

— Da?

— Oricum n-o să mai poți să faci nimic pentru ea. Sandra e fie bine, fie... nu. Nu vreau să treci prin așa ceva de una singură, da?

— OK.

— Sună-mă când ajungi acolo.

Matthew s-a gândit ca, înainte să plece, să-i lase lui Sophie un bilet, dar nu ştia ce-ar fi putut să scrie. Dacă era să fie sincer cu el însuşi, era fericit că i se oferise o scuză ca să poată pleca înainte ca Sophie să se trezească. Îşi aducea aminte fiecare cuvânt din conversaţia purtată cu o seară înainte, iar el chiar vorbise serios. Era mulţumit că spusese tot ceea ce spusese şi nu şi-ar fi luat cuvintele înapoi, dar, în lipsa alcoolului care să-i dea curaj, se simţea jenat la gândul de a se întâlni cu Sophie. Nu ştia cum să se comporte în preajma ei acum, că-şi pusese toate cărţile pe masă. L-a rugat pe recepţioner să-i transmită doamnei Shallcross c-a fost chemat la serviciu. Matthew şi-a spus că trebuia să rezolve mai întâi problema cu Sandra şi după aceea avea timp să-şi pună în ordine şi viaţa personală.

Chiar şi fără ambulanţa parcată în faţă, tot ar fi fost limpede care era apartamentul Sandrei. Asta din cauza perdelelor roz şi cu puf de la ferestre şi a luminiţelor de pom care străluceau în spatele lor. Helen i-a aruncat taximetristului o bancnotă de 10 lire şi-a luat-o la goană pe treptele de la intrare. Chiar atunci, uşa s-a deschis şi din casă au apărut doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de spital. Amândoi păreau surprinzător de veseli, date fiind circumstanţele. Mai mult, Helen ar fi jurat că unul dintre ei avea în mână o fotografie cu autograf. Femeia s-a oprit în faţa lor.

— E...?

— Alarmă falsă, a anunțat-o bărbatul cu fotografia.

— Alarmă falsă?

Lui Helen nu-i venea să creadă.

— Tu ne-ai sunat?

Helen a dat din cap.

— Data viitoare, verifică întâi situația, scumpa mea. Tipa e în regulă.

Helen a deschis ușa apartamentului și-a intrat nelămurită. Pe canapea, îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz și cu o pereche de papuci cu puf, stătea o Sandra deloc moartă. De mână o ținea un bărbat care lui Helen i s-a părut oarecum familiar. A, da, era chelnerul din seara lansării de la Verano. Cel care fusese fotografiat cu Sandra în cadrul care-i ruinase femeii orice șansă la nominalizare. Ăla era Guido sau Julio sau cum l-o fi chemând. Sandra a ridicat privirea și-a clipit nedumerită.

— Ce faci aici?

— M-ai sunat. Nu-ți mai aduci aminte?

Lui Helen nu-i venea să creadă. Sandra s-a uitat la Guido/Julio, care a ridicat din umeri.

— Am sunat tot felul de oameni. Iartă-mă. Eram disperată.

Helen s-a așezat pe brațul unui fotoliu.

— Deci ce s-a întâmplat? Nu înțeleg.

— Păi, eram foarte beată și foarte nefericită și-mi aduc aminte c-am luat niște pastile. Apoi nu-mi amintesc decât c-a apărut Giovanni, mie mi s-a făcut greață și dup-aceea m-am simțit iar bine. Iartă-mă. Mă simt foarte prost.

Sandra a clipit, din nou, către Helen. Mascara i se întinsese sub ochi, aşa că acum arăta ca un panda trist.

Giovanni a zâmbit.

— Am spart uşa. Cred c-am ajuns imediat după ce le-a înghiţit, fiindcă i-am băgat degetele pe gât şi-au ieşit toate.

Helen a fost uluită de faptul că Giovanni avea mai curând un accent de Romford, decât de Roma.

— Băieţii de la ambulanţă au zis că n-o să aibă efecte secundare, fiindcă pastilele nu au stat suficient în organism. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi ajuns aici la timp.

Bărbatul a mângâiat-o pe Sandra pe mână cu afecţiune.

— Da, îmi închipui. Ei, Sandra, dacă eşti sigură că te simţi bine, atunci eu te las. Ai nevoie de ceva?

Helen începuse să se retragă către uşă.

— O să aibă grijă Giovanni de mine, i-a răspuns Sandra cu sfioşenie.

După ce a închis uşa de la intrare în spatele ei, Helen a dat nas în nas cu o altă tânără care urcase treptele în goană.

— Sandra Hepburn locuieşte aici?

Fata transpirase abundent.

— Da. E bine.

— Da? Fir-ar al dracului! Am sunat la Salvare imediat ce-am primit mesajele de la ea.

— Dacă vrei, intră să te convingi. Sunt sigură c-o să se bucure.

— Cum? Nu, Doamne, aproape că nici n-o cunosc. I-am făcut unghiile de vreo câteva ori.

Asta-i tot. Chiar am fost surprinsă că s-a găsit să mă sune pe mine.

Când a ajuns la colțul străzii, în căutarea unui taxi, Helen a auzit sirena ambulanței care se apropia.

Sophie s-a trezit din cauza bubuiturilor în ușă și a țipetelor Claudiei.

— Mami, mami, dă-ne drumu' înăuntru!

Convinsă că se întâmplase ceva grav, Sophie a sărit din pat și-a alergat să-și lase fiicele în cameră.

— Tata a plecat acasă, a anunțat-o Suzanne amărâtă. I-a zis femeii de la recepție că trebuie să se întoarcă la serviciu.

Pe Sophie a îndurerat-o vestea. Fetele o priveau nedumerite.

— Aha. Ei, sunt sigură c-a fost vorba de ceva important.

Deci așa stăteau lucrurile. Matthew se trezise regretând tot ce-i spusese și, în stilul lui caracteristic, preferase să fugă decât să suporte consecințele. Sophie se simțea ca o proastă fiindcă se lăsase, din nou, amăgită de el. Concluzia era că Matthew găsise o oportunitate și încercase să profite de ea. Nu se schimbase deloc.

Matthew era deja pe autostrada M4 când l-a sunat Helen ca să-l anunțe că nu mai avea de ce să-și facă griji. El se gândea la Sophie și la expresia de pe chipul acesteia atunci când el îi declarase ce simțea.

31

Helen a plecat la serviciu, pentru ultima ei zi de muncă, înainte ca Matthew să ajungă acasă. Se simţea epuizată. Sentimentul de iritare provocat de pățania Sandrei era mai puțin intens decât acela de uşurare pe care îl simţea la gândul că femeia era bine. Matthew o sunase şi-o rugase să-i comunice asistentei lui temporare, Marilyn, că, până la urmă, avea să vină şi el la birou, dar, când Helen a ajuns în biroul secretarelor, Annie şi Jenny se învârteau şi ele pe-acolo, râzând, împreună cu Jamie, de cine ştie ce glumă nesărată. Aşa că ea s-a dus şi s-a aşezat direct la calculator, sperând că inamicii n-aveau să-i sesizeze venirea. În loc s-o sune, i-a trimis lui Marilyn un e-mail. Helen n-ajunsese decât de câteva minute, când Helen de la Conturi a apărut lângă ea, ţinând în mână un cadouaş frumos ambalat.

Vai, Doamne, s-a gândit Helen, nu acum.

Annie s-a întors către ele.

— Aaaa, ia uite, i-a cumpărat lui Helen un cadou de la revedere.

Toţi ochii s-au fixat asupra lui Helen de la Conturi, care s-a îmbujorat.

— Crezi că e un pachet cu alune? a strigat Jenny şi toţi au izbucnit în râs, încântaţi de cât de haioşi erau.

Helen şi-a dat ochii peste cap către Helen de la Conturi, ca şi când ar fi zis „Ce adunătură de cretini", dar lui Helen de la Conturi i se umpluseră ochii de lacrimi. Femeia i-a aruncat cadoul pe birou şi-a fugit către toaletă.

Minunat, s-a gândit Helen. Iar o luăm de la capăt. A luat cutiuţa cu cadoul şi-a urmat-o pe Helen de la Conturi fără nici un fel de tragere de inimă.

— Jenny o să devină geloasă dacă tu şi Helen de la Conturi o să vă mai tot duceţi împreună la baie, a urlat Annie în urma ei.

Toţi au continuat să se tăvălească pe jos de râs. Helen şi-a făcut ritualul obişnuit menit s-o scoată pe Helen de la Conturi din separeu.

— Trebuie să devii mai dură, i-a spus ea când cealaltă femeie s-a oprit, finalmente, din bocit. Nu fac chestiile astea decât pentru că ştiu ce reacţie o să obţină de la tine.

— Nu pot să mă abţin, i-a răspuns Helen de la Conturi trăgându-şi nasul. Tu eşti singura persoană drăguţă care lucrează aici. Şi iar şi-a tras nasul. Sigur, în afară de Matthew, a adăugat ea repede, pentru ca nu cumva Helen – căreia nu-i păsa nici cât negru sub unghie – să se supere. Şi acum tu pleci.

Helen de la Conturi a început iar să se cutremure de plâns. Helen a mângâiat-o pe braţ fără prea multă tragere de inimă.

— Mulţumesc pentru cadou, a spus ea şi-a început să despacheteze cutiuţa.

Era dispusă să facă orice numai să-i distragă atenţia celeilalte Helen şi să-i închidă gura. Înăuntrul cutiuţei era un colier de aur, cu un pandantiv pe care scria „Helen" cu litere italice. Podoaba era o copie fidelă a celei care se zbuciuma la gâtul lui Helen de la Conturi. Era hidoasă.

— E superbă. Îţi mulţumesc. Sincer, a reuşit Helen să îngaime. Şi pun pariu că ăsta o să fie singurul cadou pe care-o să-l primesc azi. E chiar foarte frumos din partea ta.

— O să-mi fie aşa de dor de tine, s-a văicărit Helen de la Conturi.

Apoi femeia s-a aruncat în braţele lui Helen. Capul îi ajungea undeva prin dreptul pieptului lui Helen a noastră. Amândouă au rămas în poziţia respectivă preţ de câteva secunde. Helen a stat rigidă ca o coadă de mătură, până când şi-a dat seama că era în regulă să se dezlipească de celălalt trup, s-o împingă uşor pe Helen de la Conturi. Pe cămaşă i-a rămas o pată umedă – arăta de parcă avea scurgeri de lapte.

— Sunt sigură c-o să te descurci. Nu trebuie decât să le ignori.

— O să mai vorbim?

— Sigur că da, i-a răspuns Helen, deşi nu-şi închipuia nici o situaţie în care să mai ia legătura cu fosta colegă. Sigur.

În continuare, orele s-au târât cu greu, de parcă ziua de lucru nu se mai termina. Helen a vorbit cu Matthew la telefon, dar bărbatul i-a spus foarte puţine despre cum fusese la înmormântare. N-a aflat decât că băuse prea multe pahare cu brandy la parastas, iar acum îl cam durea

capul. Helen a început să creadă că planul ei nu prea progresa, când mobilul i s-a trezit la viață. La celălalt capăt al firului era Sophie.

— Unde-ai fost? Te-am sunat toată dimineața.

Helen a încercat să nu pară prea nerăbdătoare.

— Mi-am închis telefonul. Am încercat să-l evit pe Matthew. Nu c-ar fi încercat să mă sune. Sau, dacă m-a sunat, atunci n-a lăsat nici un mesaj. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine. Putem să ne vedem în seara asta?

Trebuia să se fi întâmplat ceva.

— Sigur.

— Nu vreau să-i cer lui Matthew să stea cu fetele, așa că vrei să vii pe la mine? În felul ăsta poți să-mi cunoști și copilele. Deși, trebuie să recunosc, asta nu e cea mai atrăgătoare idee.

Căcat!

— Of, fir-ar al dracului, tocmai mi-am adus aminte că am o treabă în seara asta. Ce zici să ne vedem la prânz? Am niște întâlniri în Soho, dar dacă ești prin zonă...

— Ne vedem la Stock Pot, la 1.

— Mi-a cerut să mă culc cu el.

Sophie s-a lăsat pe spătarul scaunului, așteptând ca declarația ei să-și facă efectul.

— Iar eu aproape c-am fost de acord.

Helen a încercat să digere ceea ce-i spusese Sophie. Într-adevăr, sperase ca o noapte petrecută departe de casă să-i aducă pe Sophie și pe Matthew mai aproape, dar chiar nu anticipase o asemenea întorsătură de situație. Reacția ei imediată a fost una de furie. Matthew, care tot timpul îi

trâmbița iubirea lui copleșitoare, nu dispăruse de-acasă decât o noapte și se și găsise să invite pe altcineva în pat. Ce pizda mă-sii era în neregulă cu omul ăsta? Chiar era incapabil să-i fie fidel măcar unei singure femei? Aproape imediat, însă, în timp ce Sophie o punea la curent cu toate detaliile, dispoziția lui Helen s-a schimbat radical – vestea respectivă era fantastică. Nu era nevoie decât ca Sophie să spună da și-atunci ea avea să scape de povară, avea să-și recapete fosta ei viață.

— Și de ce l-ai refuzat?

— Chiar am vrut s-o fac. De fapt, nici nu-mi venea să cred cât de mult îmi doream să mă culc cu el. Dar am decis că, dacă e să se întâmple ceva, atunci vreau ca, de data asta, să fac totul ca la carte. Oricât de mult aș urî-o pe Helen, n-am vrut să-i fac și ei ce i-am făcut lui Hannah. În orice caz, acum sunt ușurată că l-am refuzat. M-aș fi făcut de râsul curcilor.

De agitație, lui Helen i s-a strâns stomacul.

— De ce?

— Fiindc-a fost limpede că Matthew mi-a făcut propunerea aia pentru că era beat. Azi-dimineață a plecat pe furiș, înainte ca eu să mă trezesc. A lăsat un mesaj la recepție cum c-a fost chemat înapoi la serviciu sau ceva de genul ăsta. Dar ce putea să fie așa de important? Și la 6 dimineața? Și dacă chiar așa a fost, atunci de ce n-a încercat să-mi dea nici un telefon până acum?

Fir-ar al dracului, Matthew.

— Poate că urgența aia la care a fost chemat l-a ținut ocupat toată dimineața.

— N-a fost nici o urgență.

— Poate a avut o criză de conştiinţă. L-au cuprins remuşcările şi s-a dus acasă ca să-i dea papucii lui Helen înainte să meargă mai departe cu tine. Cum ai zis şi tu: de data asta, să facă totul ca la carte.

Sophie şi-a împins farfuria din faţă. Abia se atinsese de mâncare.

— Asta aş vrea să cred, dar, pur şi simplu, nu pot. Şi asta tot nu explică de ce nu m-a sunat.

Helen voia să-l găsească pe Matthew şi să-i urle: „Asta e unica ta şansă la fericire, aşa că n-o face de oaie! Pentru că eu n-o să mai stau pe lângă tine prea multă vreme". Pe Matthew nu te puteai baza niciodată. Era complet incapabil să ia o decizie matură de unul singur.

— Deci te-ai decis că-l vrei înapoi? a întrebat-o pe Sophie cu oarecare speranţă.

Sophie a tras adânc aer în piept.

— Da. Cred că da. Cel puţin, azi-noapte asta voiam. Nici n-am putut să dorm. M-am tot gândit la el şi la ce să fac şi m-am hotărât c-ar trebui să-i mai acord o şansă. Chiar cred c-a vorbit serios. Sau măcar că eu am vorbit serios. Acum nu mai ştiu ce să cred. Dar n-o să-l mai las să-şi bată joc de mine. Asta e sigur. Oare e o prostie?

— Uite ce zic eu: nu te gândi la ce e mai rău. Aşteaptă întâi să vezi ce se întâmplă. Nu-l tăia de-acum de pe listă.

Sophie părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu mai pot să trec încă o dată prin ce-am trecut. Chiar nu mai pot.

Cele două au plătit nota şi-apoi au luat-o la pas către Charing Cross Road. Helen se prefăcea c-avea o întâlnire pe Shaftesbury Avenue şi se

întreba cât mai avea Sophie de gând s-o însoţească. Dacă mai mergea mult cu ea, Helen avea să fie nevoită să intre într-o clădire, la întâmplare, şi să aştepte câteva minute ca să poată pleca înapoi, spre birou. Când să traverseze Cambridge Circus, Helen l-a observat pe Jamie, care venea din sens opus. Şi-a pironit privirea în pământ, rugându-se ca băiatul să n-o vadă şi el.

— Salut, Helen, i-a strigat Jamie când a trecut pe lângă ea.

— Helen?

Sophie era nedumerită.

— Tot timpul îmi greşeşte numele. Mă scoate din pepeni! Când am făcut cunoştinţă, i-am spus că numele meu e Eleanor, dar probabil că el a înţeles că mă cheamă Helen şi de-atunci numai aşa îmi zice.

Vai, Doamne, s-a rugat Helen, scoate-mă din buclucul ăsta. Şi, cu toate că Helen nu credea în Dumnezeu, de data asta a ajutat-o. Mobilul lui Sophie a început să sune, iar femeia l-a scos din buzunar ca să vadă cine-o căuta.

— E Matthew. Fir-ar al dracului! Ce să fac?

— Răspunde-i. Te las să vorbeşti.

Helen a făcut un gest vag cu mâna către capătul străzii, ca şi când voia să spună că ea avea să-şi continue drumul. Sophie a prins-o însă de mână.

— Nu, stai! Am nevoie de susţinere morală.

Sophie a apăsat pe butonul telefonului.

— Bună, Matthew.

Stânjenită, Helen a început să tropăie pe loc, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Era şi-aşa destul de neplăcut că trebuia să asculte

convorbirea intimă a prietenei ei, dar faptul că aceasta vorbea la telefon cu iubitul ei, al lui Helen, care-o sunase pe ascuns, ca să discute despre cum să-i dea papucii chiar ei, lui Helen, făcea ca toată situaţia să pară suprarealistă. Helen a încercat să deducă cum stăteau lucrurile din răspunsurile incerte ale lui Sophie.

— Îmmm-hmm... am înţeles... vai, Doamne... nu sunt sigură... of, Doamne, nu ştiu ce să zic... OK... OK... OK... OK...

OK ce? Pentru numele lui Dumnezeu!

— OK... atunci rămâne la 8... OK... pa.

— Ei?

Helen nu mai putea de nerăbdare să afle ce se discutase.

— Se pare că una dintre clientele lui a încercat să se sinucidă. Ceea ce presupun că, într-adevăr, constituie o urgenţă. Iar el s-a chinuit toată dimineaţa să se asigure că n-o s-apară nimic pe tema asta în ziare.

Mincinosul, s-a gândit Helen. Povestea nu ajunsese la ziare, fiindcă Sandra nu fusese dusă la spital. Helen avusese grijă să verifice. Sunase pe la toate tabloidele ca să vadă dacă aflase cineva ceva. După care se descurcase de minune să-l convingă pe singurul ziarist care aflase povestea că nu fusese vorba decât despre un zvon răuvoitor.

— Şi?

— Vine diseară să discutăm despre noi. Doamne, Eleanor, sunt îngrozitor de agitată! Oare fac ce trebuie?

— Normal. Dacă asta e ce-ţi doreşti, atunci înseamnă că faci ce trebuie.

— Fir-ar al dracului! Trebuie să-mi fac o programare la coafor. Trebuie să fug.

Sophie a sărutat-o pe Helen pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

— Baftă, i-a strigat ea în timp ce Sophie o luase deja la picior spre Covent Garden. Sună-mă să-mi spui ce se întâmplă.

Helen s-a întors către Soho. Se simţea cu o sută de kilograme mai uşoară. Sfârşitul era aproape. Sophie îşi recăpăta bărbatul, Matthew nu rămânea singur, în schimb ea redevenea liberă. Era perfect. Nu exista decât o singură umbră care-o apăsa – umbra respectivă abia era simţită, iar Helen habar n-avea de ce apăruse. Aşa că şi-a scos-o din minte. Era vremea să sărbătorească.

La ora 5, Laura şi-a făcut apariţia cu o sticlă de şampanie şi un tort. Numărul celor strânşi pentru petrecere era jenant de mic – Laura, Helen de la Conturi, Jamie, noua asistentă a lui Matthew şi doi dintre băieţii de la IT, care s-ar fi dus oriunde dacă era vorba să primească băutură pe gratis. Annie a realizat un mic spectacol demonstrativ rămânând la recepţie şi refuzând să bea un pahar de şampanie în onoarea lui Helen. Matthew a trecut pe-acolo câteva minute, între două întâlniri. Când să plece, a atins-o pe Helen pe braţ şi i-a şoptit:

— Îmi pare foarte rău. Trebuie să lucrez în seara asta. Am uitat să-ţi spun, dar am promis că mă duc să văd piesa lui Danny Petersen.

Danny debuta pe scena unui teatru din provincie în calitate de al patrulea înlocuitor pentru

rolul lui John Travolta din *Grease*. Helen a fost tentată să răspundă „Merg și eu cu tine", numai ca să-l vadă pe Matthew intrând în panică, dar, până la urmă, n-a zis decât: „Of, bietul de tine" și i-a zâmbit fără urmă de supărare.

— O să ajung acasă târziu, fiindcă trebuie să rămân să beau ceva cu el după și-apoi trebuie să conduc înapoi tocmai din Guildford, a adăugat Matthew, întinzând coarda cam mult.

— Nici o problemă, i-a răspuns Helen gândind: „La naiba, chiar că se pricepe să mintă".

Bărbatul a sărutat-o discret pe obraz. Dinspre zona recepției, Helen a auzit un chițăit revoltat. A, să le ia dracu', și-a spus ea. L-a întors pe Matthew către ea și l-a sărutat direct pe gură. Pe la spate, a ridicat două degete și le-a fluturat în direcția lui Annie. Helen de la Conturi și Laura au izbucnit în râs. Când s-au desprins din sărutare, Matthew avea pe față o expresie surprinsă și... mai cum? Vinovată? Matthew nu era deloc obișnuit cu sentimentul ăsta și nu prea știa cum să-l controleze. Helen l-a împins către ușă.

— Distracție plăcută, i-a strigat ea.

La 5:45, în încăpere nu mai rămăseseră decât ea, Laura, Jamie și Helen de la Conturi. Cei doi băieți de la IT își croiseră drum către barul din apropierea clădirii, iar asistenta lui Matthew plecase acasă, la soțul ei. Cei rămași își beau șampania fără prea mare tragere de inimă, iar Helen a început să se întrebe cât de repede putea s-o taie spre casă fără să pară nerecunoscătoare. Doi dintre ceilalți directori au băgat și ei capul pe ușă ca să-și ia la revedere,

dar au pretins că erau prea ocupaţi ca să stea să bea ceva. După care, în mod neaşteptat, şi-a făcut apariţia Alan. Evitând s-o privească pe Helen, s-a îndreptat direct către Jamie şi i-a întins acestuia câteva foi de hârtie.

— Am nevoie să-mi baţi astea până la sfârşitul zilei.

Jamie s-a uitat la ceas cu subînţeles şi-a ridicat din sprâncene, dar Alan s-a întors să plece.

— Nu rămâi să bei un pahar, Alan? l-a întrebat Helen cu falsă bunăvoinţă în glas.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns bărbatul fără să se oprească din mers.

— A, stai puţin, a continuat Helen. Am ceva pentru tine. Aşa, în semn de mulţumire pentru tot sprijinul pe care mi l-ai acordat.

Şi Helen i-a întins un plic alb.

Alan s-a întors suspicios. A făcut câţiva paşi înapoi şi-a luat plicul.

— Haide! Deschide-l.

Alan şi-a trecut degetul pe sub capătul plicului, sfâşiind hârtia, şi-a scos o coală A4. Citind-o, s-a înroşit la faţă şi-a strâns din buze înfuriat. A mototolit hârtia în pumn, s-a întors şi-a ieşit din încăpere fără nici un cuvânt.

— Pa, Alan, i-a strigat Helen veselă.

— Ce naiba...? a început Jamie să zică.

Helen l-a întrerupt.

— Nu-ţi face griji. Am avut grijă să fie de mult, dinainte să te angajeze pe tine, şi-am printat-o de pe calculatorul lui, nu de pe al tău, deci n-are cum să dea vina pe tine.

Ajuns în biroul lui, Alan a netezit hârtia şi-a recitit-o. Era vorba despre un e-mail pe care el

i-l trimisese Feliciei, o femeie care nu era nici pe departe soția lui, plus e-mailul de răspuns. Mesajul lui suna astfel: „Nu pot să-mi scot din minte buzele tale pline în jurul bătrânelului meu. A trebuit să-mi dau drumu' o dată la toaletă. Ax".

Iar femeia îi răspunsese: „Nu mai e mult, vânjosule. Ne vedem la hotel, la 6, pentru două ore de zbenguială. Fxx".

Alan s-a așezat pe scaun. Fruntea îi era scăldată de sudoare. Curva aia nenorocită de Kristin. Probabil că le arătase tuturor e-mailurile lui personale. Măcar Jamie era bărbat – el îl înțelegea. În el putea să aibă încredere.

În biroul secretarelor, Jamie tocmai promisese să-i trimită lui Helen, pe noua adresă de mail, orice mesaje picante avea să intercepteze de la Alan și Felicia. Apoi, pentru că Laura și Helen de la Conturi abia atunci aflaseră de pasiunea lui Alan pentru partidele de sex virtual, Jamie le-a promis să le trimită mailurile și lor.

După-amiaza se apropia de sfârșit. Helen o observase pe Annie, care se fâțâia prin hol. Femeia ar fi vrut să intre ca să-și ia haina și să plece acasă, dar nu voia să-și ia la revedere de la ea. Helen a fost tentată să mai deschidă o sticlă de șampanie numai ca să-și bată joc de ea, dar, în loc de asta, a început să-și pună și ultimele lucruri în cutia de carton, dându-le astfel de înțeles celorlalți că era cazul să-și ia tălpășița. Când a ridicat privirea din cutie, a văzut că fața grăsuță a lui Helen de la Conturi se înroșise, iar femeia mai avea un pic și începea iar să plângă. Gura i se boțise ca la un copil căruia îi ies dinții.

Helen de la Conturi a încercat să-i zâmbească lui Helen a noastră, dar manevra nu i-a reuşit.

Of, Doamne!

Încă o dată, Helen a trebuit să-şi reprime dorinţa de a-i trage un pumn în nas.

— Trebuie numai să mă duc să-mi iau la revedere de la Laura înainte să plece.

Laura se dusese în biroul ei, ca să-şi recupereze geanta şi haina. Helen a intrat după ea şi-a închis uşa.

— Ştii c-ai zis că n-o să fim decât noi două, o secretară şi o contabilă?

Laura s-a uitat la ea nedumerită.

— Ei, voiam să te întreb dacă ştii deja pe cine vrei să angajezi pe post de contabil. Fiindcă Helen n-o să reziste dacă rămâne aici.

— Nu-ţi face griji. Deja m-am gândit la asta. O s-o întreb săptămâna viitoare dacă nu vrea să vină cu noi.

— N-ai putea s-o întrebi acum? Fiindcă o să-mi mănânce ficaţii până plec.

Laura a izbucnit în râs.

— OK.

După cinci minute, când Helen îşi trăgea haina pe ea, a auzit din biroul Laurei un guiţat ca de porc dus la abator. Mamă, s-a gândit ea, mai bine să fug înainte să iasă şi să dea să-mi mulţumească. Aşa că şi-a înşfăcat geanta şi, practic, a rupt-o la fugă către recepţie. Annie şi Jenny erau acolo, în grup compact. Când Helen a trecut pe lângă ele, amândouă au întors capul cu un gest teatral.

— Pa, pizdelor, le-a strigat Helen fericită, în timp ce uşile liftului se închideau.

Când ascensorul a ajuns la parter, Helen a apăsat din nou butonul de urcare la etajul al doilea.

— Am vrut să zic: „Pa, pizde jalnice, fără viaţă, urâte şi cretine ce sunteţi", le-a declarat ea şi le-a făcut cu mâna în timp ce uşile liftului se închideau a doua oară.

Annie şi Jenny au rămas holbându-se la ea cu gurile căscate şi încercând să găsească un răspuns potrivit.

32

Sophie bea cola dietetică şi, deşi lui îi oferise un pahar cu vin, Matthew preferase o cafea. De data asta, nici unul dintre ei nu-şi mai asuma riscuri. Se aşezaseră unul în faţa celuilalt, despărţiţi de masa din bucătărie, de parcă ar fi simţit nevoia să-şi pună în cale o barieră fizică solidă, ceva care să-i împiedice să facă vreo prostie. La un moment dat, Sophie a lovit cu glezna piciorul mesei, dar a crezut că era piciorul lui Matthew şi-a tresărit, după care a început să râdă dându-şi seama ce ridicol probabil că arătase. Matthew a pironit-o cu privirea, dar Sophie a clipit şi şi-a coborât capul. În atmosferă plutea o tăcere tensionată. Apoi...

— Vreau să mă întorc.

Sophie bănuise – sperase şi, în egală măsură, fusese terifiată de clipa asta – că ăsta era motivul pentru care Matthew îi propusese să se vadă. Repetase în minte ce-avea să-i răspundă. Se gândise dacă să-l facă să transpire pentru acel răspuns sau, pur şi simplu, să-l refuze. Ceea ce Sophie nu reuşise să decidă era pe care dintre aceste

variante s-o folosească la momentul oportun. Acum, că Matthew rostise cuvintele aşteptate, Sophie a rămas fixându-şi paharul. Creierul îi funcţiona la viteză maximă. Îi era dor de familia ei întreagă şi, în ciuda numeroaselor lui defecte, îi era dor de prezenţa lui Matthew şi de trecutul lor împreună. Nimeni n-avea să-i înţeleagă sau să-i împărtăşească dragostea pentru fete. Nimeni altcineva n-ar fi putut (sau n-ar fi vrut) să stea să-şi aducă aminte de toate amănuntele legate de copilăria fetelor. Dar oare motivele astea erau suficiente ca să reînvie relaţia? Trecutul lor comun era destul? Oare, în esenţă, era vorba de teama ei de a nu rămâne singură? Nu, a hotărât Sophie, acum nu-i mai era frică. Ştia că se putea descurca şi singură. Şi în nici un caz nu era dispusă să mai accepte ca ea şi fetele să fie din nou dezamăgite şi să sufere din cauza lui. De data asta, ca să-l primească înapoi, situaţia trebuia să se schimbe – *el* trebuia să se schimbe. Sophie s-a forţat să ridice capul şi să-l privească pe Matthew.

— De unde ştiu că, de data asta, o să fie bine?

— M-am schimbat. O să-ţi dovedesc.

— Dar ai încercat să te culci cu mine în timp ce încă mai erai cu Helen. Cum te-ai schimbat?

Matthew s-a întins peste masă şi i-a luat mâna.

— Eram beat. Eram disperat. Te vreau aşa de tare înapoi. Dar, de data asta, vreau să facem totul ca la carte. Şi-o să-i spun... că s-a terminat.

Sophie era conştientă c-ar fi trebuit să fie mai fermă, să insiste ca Matthew s-o termine cu Helen, indiferent dacă ea era sau nu de acord să-l primească înapoi. Să-l oblige să facă asta

înainte chiar de a lua în discuţie această posibilitate. Să-l oblige să-i demonstreze că, într-adevăr, vorbea serios. Dar lui Sophie îi era frică să nu piardă ocazia. Îi era teamă ca Matthew să nu se răzgândească, în cazul în care ea opunea prea multă rezistenţă.

— Matthew, eu nu mai pot să trec încă o dată prin ceea ce-am trecut şi eu şi fetele. Niciodată n-aş mai putea. Nu-mi face asta, dacă nu eşti convins că e ceea ce-ţi doreşti.

— Sunt sigur. Doamne, Sophie, asta e ceea ce-mi doresc. Matthew era pe punctul să izbucnească în plâns. Nu mă aştept să mă primeşti înapoi după tot ce ţi-am făcut, dar dacă totuşi ai să mă primeşti... Doamne, n-aş mai face niciodată nici o greşeală. Îţi promit.

— Şi trebuie să fii sincer cu mine. Sincer până la capăt.

— O să fiu.

— Şi să termini cu statul până târziu la serviciu, cu partidele de squash şi-aşa mai departe. Fiindc-o să-mi ia ceva până să-mi recapăt din nou încrederea în tine.

Sophie a folosit viitorul – „o să-mi ia ceva" – nu „ar putea să-mi ia ceva", ca şi când nimic nu era încă decis, ca şi când era posibil ca ei doi să nu mai fie niciodată împreună. A vorbit ca şi când deja se decisese. Iar acest înţeles sugerat printre rânduri a plutit între ei.

— Fac orice.

— Nu mă simt deloc la locul meu cu gândul că toţi de la Global ştiu ce s-a întâmplat... şi că ea lucrează în continuare acolo, cu tine.

— A plecat – Helen. A plecat cu Laura.

A, şi-a spus Sophie, deci de asta n-a putut Laura să mă privească în ochi la restaurant.

— Dar, oricum, m-am gândit la asta. Pot să-mi deschid firma mea. Ceva mai mic. Să lucrez mai puţine ore. Ba chiar aş putea să lucrez de-acasă, cam două zile pe săptămână.

Sophie şi-a pus cealaltă mână peste palma lui Matthew.

— M-ai înşelat timp de şase luni, Matthew. *Şase luni.* Mult timp. Trebuie să ştiu că s-a terminat cu înşelătoria şi că n-ai să mai faci niciodată aşa ceva.

— Îţi promit, a spus el şi o lacrimă i s-a rostogolit din ochi şi-a căzut pe mâna lui Sophie.

Cei doi soţi au stat în bucătărie, au discutat şi-au băut ceai şi cola dietetică până după miezul nopţii. Fetele veniseră şi le spuseseră noapte bună, dezlipindu-se singure de jocul X Box o jumătate de oră după momentul când ar fi trebuit să fie deja în pat. Asta fiindcă Sophie şi Matthew uitaseră totalmente de ele.

— Ce faci? l-a întrebat Claudia c-o strâmbătură. O ţii pe mami de mână.

Sophie era fericită că apucase să-i spună lui Matthew să nu le dea speranţe fetelor, până când situaţia nu era pusă la punct. Ştia că bărbatul abia aştepta să sară-n picioare, să le ia în braţe şi să le anunţe că se întorcea acasă, să locuiască împreună, să le asigure că toţi aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. În adâncul sufletului, un gând confuz o zgândărea pe Sophie, o sfătuia să fie prudentă. Să nu se-apuce încă să facă declaraţii. E normal, şi-a spus, e instinctul

meu de conservare. Nu-i nimic în neregulă. Trebuie doar să am grijă de mine.

— Sigur că ne ținem de mână. Doar ne place unuia de celălalt.

Sophie a realizat că, din cauza emoțiilor, Matthew arăta cam ca un evadat de la balamuc.

— Da' parc-ai plâns. Ce scârbos!

Înainte ca Matthew să plece acasă, au decis ca el s-o anunțe pe Helen, a doua zi, că se despărțeau și, după asta, să se cazeze la un hotel pentru o săptămână de „răcorire", cum s-a exprimat Sophie, și abia apoi să revină acasă. El a insistat să fie lăsat să se întoarcă imediat, dar Sophie a rămas neînduplecată.

— Vreau să știu că relația cu ea a fost încheiată definitiv înainte s-o începem pe a noastră. Măcar de data asta să procedăm corect.

Matthew a fost de acord, deși nu era deloc încântat. Știa însă că, o vreme, trebuia să joace după cum îi cânta nevastă-sa. Când a plecat înapoi către Camden, el și Sophie s-au îmbrățișat, dar au hotărât să nu se sărute.

— Nu e drept față de Helen, i-a spus Sophie, întrebându-se și ea de când devenise atât de principială.

Helen și-a petrecut seara acasă, de una singură. Și s-a plictisit de moarte. Nu avea pe nimeni – literalmente pe nimeni – cu care să iasă să bea ceva. Sigur, în afară de Sophie. Dar, evident, în seara aia, Sophie nu intra în calcul. Rachel fusese transportată în raiul domestic și, cu toate că s-a gândit s-o sune să vadă ce făcea, Helen s-a răzgândit rapid, hotărând că n-avea nici un sens

să facă asta. În plus, Rachel nu-i mai dăduse nici un telefon de la schimbul acid de replici pe tema tacâmurilor, iar Helen nu vedea de ce să fie ea cea care să sune prima. În fond, nu ea era cea care se schimbase. După 10 ani în care fuseseră cele mai bune prietene şi vorbiseră la telefon de mai multe ori pe zi, dintr-odată nu mai aveau nimic în comun. Dacă n-ar mai fi avut-o nici pe Sophie, situaţia i s-ar fi părut aproape de nesuportat. Dar, desigur, Helen era conştientă că Sophie avea să dispară şi ea curând din peisaj. Era sigură că Matthew era pe punctul să se întoarcă în sânul familiei. Şi, imediat după plecarea lui, ea trebuia să rupă orice legătură cu Sophie. Avea să-i spună că se mută din oraş sau ceva de genul ăsta, după care avea să fie nevoită să nu-i mai răspundă la telefon. Trebuia să-i lase în pace, pe Sophie şi pe Matthew, pentru ca soţii să-şi repare căsnicia, iar ea să-şi vadă de viaţa ei de femeie singură. Helen avea o slujbă nouă – de fapt, o carieră – şi curând avea să-şi recapete şi libertatea. Nu trebuia decât ca, o vreme, să se descurce şi fără prieteni. Libertatea astfel redobândită avea un preţ, dar Helen şi-a spus că merita să-l plătească. Deşi, când se gândea la serile nesfârşite, în care n-avea să aibă nimic de făcut, în care n-avea să mai aibă pe nimeni în faţa cui să-şi mărturisească gândurile, simţea c-o lua cu ameţeală. Fir-ar al dracului! Niciodată n-avusese de gând s-o şi *placă* pe Sophie. Se împrietenise cu ea în mod accidental. Totul fusese o greşeală, o întorsătură de situaţie după tipicul farselor franţuzeşti.

Helen a încercat să stea trează până la întoarcerea lui Matthew, dar orele abia treceau, așa că, atunci când ceasul a trecut de miezul nopții, s-a decis să renunțe și să se ducă la culcare. Era sigură că totul mergea bine la Matthew acasă. Altfel n-ar fi stat atât de târziu. Când Matthew a ajuns, în sfârșit, acasă, era aproape ora 1. Helen dormea dusă, iar el s-a furișat în cameră ca să n-o trezească. Matthew se simțea în al nouălea cer. I se oferise o a doua șansă, alături de o femeie care îl iubea. Familia avea să-l ierte, prietenii aveau să revină, unul câte unul, iar el se putea întoarce la o viață normală și confortabilă. De data asta, era decis să încerce – realmente să încerce – să facă în așa fel încât relația să funcționeze. Dar când s-a uitat la Helen, care dormea liniștită, cu capul pe spate, sprijinit pe pernă, și cu un braț întins peste toată lățimea patului dublu, Matthew s-a simțit din nou copleșit de-acel sentiment de vinovăție. Nu pricepea cum de viața lui devenise atât de complicată. Trebuia să-i dea vestea dis-de-dimineață, s-o scape de suferință cât mai repede. Matthew a repetat câteva variante prin care anunțul despărțirii să sune mai dulce:

Am greșit.

Nu e din cauza ta, ci din a mea.

M-am îndrăgostit, din nou, de fosta mea soție (mai bine nu).

E pentru binele tău – când o să fii de vârsta mea, eu o să am 80 de ani. Asta e viața pe care vrei s-o ai înaintea ta?

Da, și-a spus Matthew, pe cale să adoarmă. Asta e bună.

— OK.

— OK?

— OK.

— Eu îţi zic că vreau să ne despărţim, iar tu nu spui nimic altceva decât OK?

— Păi, ce vrei să spun? Bine? Şi eu vreau?

Matthew era uluit. Se trezise de la 7 şi, timp de două ore, se pregătise pentru clipa asta, pe care încercase s-o îndulcească aducându-i lui Helen ceaiul la pat.

— Nu vrei să ştii de ce?

— Păi, ia să vedem! Performanţa actoricească a lui Danny Petersen în *Grease* te-a mişcat atât de tare, încât ai decis că eşti homo.

— Nu face pe glumeaţa.

Helen s-a întins.

— Apropo, cum a jucat Danny?

— Bine. Putem să revenim la discuţia noastră? Helen, chestia e că am stat şi m-am gândit: eu sunt cu 20 de ani mai bătrân decât tine...

Matthew a tăcut atunci când Helen i-a pus o mână pe braţ.

— Ascultă! Amândoi ştim că nu ne-a mers prea bine împreună. Şi eu am încercat s-o rup, dar tu nici n-ai vrut s-auzi. Acum n-am nevoie de nici o mare explicaţie pentru faptul că te-ai răzgândit. E-n regulă. În sfârşit, amândoi am căzut de acord. Asta e decizia corectă, Matthew. Să nu-ţi faci sânge rău.

Matthew ştia c-ar fi trebuit să fie uşurat văzând că Helen primise totul atât de calmă, dar îl deranja faptul că femeia nu părea să fie deloc afectată.

— Matthew, nu mai fi așa de iritat. Ce? Ai fi preferat să fiu nenorocită? Ai fi preferat să-ți zic că mi-ai distrus viața?

Deasupra lor, Iepurii se puseseră iar pe treabă. „A, iubire! Da, iubire! Da. Da. Da." Tăblia de la capul patului bubuia în zid.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că toate chestiile prin care-am trecut împreună n-au nici o valoare pentru tine. Că privești despărțirea atât de lejer. Asta-i tot.

— Doamne-Dumnezeule! Tu te auzi ce zici?! Tu vrei să ne despărțim. Se întâmplă că și eu vreau același lucru. Toată lumea e fericită. Claudia și Suzanne o să fie încântate.

— Chestia asta n-are nici o legătură cu Sophie sau cu fetele, a intervenit bărbatul pe un ton defensiv.

— Nici n-am spus c-ar avea vreo legătură. Helen nu-și putea ascunde zâmbetul. N-am spus decât c-o să fie încântate. Le-ai anunțat deja?

Helen a observat că Matthew nu putea s-o privească în ochi.

— Sigur că nu le-am spus. Chestia asta nu ne privește decât pe noi doi.

Acțiunea Iepurilor era în crescendo. Toate replicile favorite intraseră în repertoriu, inclusiv „zi-mi tati", care devenise o cerință obligatorie. Apoi, tocmai când doamna Iepure urla încă un șir de „Da. Da"-uri, o altă voce, în mod clar feminină, i s-a alăturat într-un guițat orgasmic și-a urlat: „Ah, tati. Fute-mă, tati". Helen s-a uitat la Matthew.

— Nu-mi vine să cred! Și-a tras două gagici.

Matthew a dat ochii peste cap.

— Dă-i încolo! Noi purtăm o discuţie importantă.

— Ce pizda mă-sii are? Să fie chestie de feromoni sau ce? Că tipu' nici n-arată în vreun fel şi nici nu e dotat cu vreo personalitate flamboaiantă.

— Helen...

— Pe tine nu te deranjează? Nu eşti deloc curios?

— Helen, dă-o-n pizda mă-sii. Tu ai auzit ce ţi-am zis?

— Vrei să ne despărţim. Chestie care n-are nici o legătură cu Sophie.

Matthew a oftat şi s-a ridicat de pe pat.

— Tu chiar o iei ca pe-o glumă?

Helen s-a forţat să-şi concentreze atenţia asupra lui.

— Sper c-o să fii fericit. Indiferent ce decizi să faci. A observat că el o privea cu scepticism. Vorbesc serios.

Deci, cu asta, povestea se încheiase. Patru ani din viaţa ei, patru ani în care se luptase pentru bărbatul ei, patru ani în care ratase alte oportunităţi, în care renunţase la prieteni şi la orice urmă de respect de sine. Şi totul se sfârşise cum? Cu un sentiment de uşurare că, finalmente, circul se încheiase şi cu un val de regret pentru că irosise atât de mult timp şi-atâta energie pentru ceva care fusese de la început – după cum s-a dovedit – o cauză pierdută. Helen se simţea dezumflată – anii aceia pierduţi, anii pe care nu mai avea cum să-i recupereze, asta era ceea ce o deprima. Nu gândul că avea să-şi trăiască viaţa fără Matthew.

Când Helen s-a dat jos din pat, Matthew era în sufragerie şi-şi punea lucrurile într-o valiză.

— Unde-o să te duci?

— Câteva zile, la un hotel. Până când mă lămuresc ce să fac.

— Foarte bine.

Apoi, când l-a văzut cât de jalnic arăta, lui Helen i s-a făcut milă de el. Un bărbat matur care se chinuia să-şi îndese toate posesiunile în două valize şi câteva genţi de voiaj.

— Să ştii că nu trebuie să pleci imediat. Poţi să stai aici până te hotărăşti ce faci.

Matthew i-a zâmbit recunoscător şi cu o căldură sinceră în voce.

— Nu, mulţumesc. Vreau să mă desprind complet. Cred că e cel mai bine.

Pe de-o parte pentru că se simţea stânjenită să stea şi să se uite la Matthew cum îşi strângea lucrurile şi, pe de altă parte, fiindcă ardea de nerăbdare s-o sune pe Sophie şi să afle şi versiunea ei, Helen s-a decis să iasă la o plimbare prin care să-şi omoare vreo două ore. A ajuns în capătul de sus al scării interioare tocmai când Iepurii au ieşit pe uşa apartamentului, împreună cu o altă tânără, care era chiar frumoasă. Helen a realizat că se holba la ei cu o privire care friza dezgustul. Dezgust generat de gândul că Iepurii reuşiseră s-o atragă şi pe fata aia în patul lor. S-a scuturat şi i-a salutat.

— A, ea e sora mea, a anunţat-o doamna Iepure, indicând-o pe cealaltă femeie. Stă la noi câteva zile.

Doamne-Dumnezeule!

Helen a deschis şi-a închis gura, fără însă ca vreun sunet să se facă auzit. Domnul Iepure a intervenit.

— Chiar ne gândeam dacă n-ai vrea să treci într-o seară pe la noi, să bem un pahar. Ştii cum e Londra: locuieşti deasupra cuiva ani de zile, dar niciodată nu ajungi să-ţi cunoşti vecinul.

Tipul a pufnit într-un hohot de râs care se voia a fi prietenos, dar care a sunat mai curând a Doctor Crippen[1], decât a Doctor Phil[2].

— În orice caz, nu-l cunoşti ca lumea.

Vai, Doamne!

Helen s-a decis să ignore invitaţia.

— Ăăă... patul vostru... mă întrebam dacă n-aţi putea să-l mutaţi. Stă deasupra unei crăpături zdravene din tavanul meu şi mi-e teamă că, într-o noapte, o să cădeţi cu toţii peste mine. Ei, adică nu toţi. Numai..., Helen i-a indicat pe cei doi Iepuri, ...voi doi. Ei, oricum, mulţam.

Helen a luat-o la picior fără să mai aştepte vreun răspuns, fluturând doar o mână peste umăr. Minunat – acum mai trebuia să se şi mute. Una dintre cele mai grozave chestii legate de Londra e faptul că nimeni nu vorbeşte niciodată cu nimeni. În secunda în care ai vorbit cu cineva, realizezi instantaneu că persoana cu pricina e nebună de

1. Unul dintre cei mai faimoşi criminali din istoria Marii Britanii.
2. Phil McGraw, cunoscut ca Doctor Phil, este un om de televiziune american, psiholog şi scriitor, care a devenit cunoscut datorită show-ului de televiziune pe teme psihologice pe care îl moderează la un canal TV american.

legat şi-atunci n-ai ce face şi trebuie să fugi cât mai departe cu putinţă. Helen a mers până după colţul clădirii, către peticul smotocit de iarbă de lângă banda de ciment care ţinea loc de trotuar în lungul râului. Ignorând grupul de tineri, cu glugile trase pe cap, care vindeau canabis în văzul lumii, Helen a format numărul lui Sophie.

— Deci?

— Vai, Doamne, Eleanor, Matthew vrea să se întoarcă acasă, iar eu am fost de acord. Mă rog, aproape c-am zis că sunt de acord. I-am spus că întâi trebuie s-o termine cu Helen şi să se mute de la ea şi după asta putem să mai facem o încercare. Am făcut ce trebuie? Vai, Doamne!

Helen a râs.

— Linişteşte-te. Povesteşte-mi tot!

— Cred că s-a schimbat pe bune. Şi dup-aceea mă gândesc că sunt o proastă şi că Helen l-a dat afară şi-acum nu mai are unde să se ducă sau ceva de genu' ăsta. Nu, nu cred că-i aşa. Cred că, de data asta, e sincer.

— Ia-o mai încet.

— Iartă-mă. Iartă-mă. Sunt năucită. Tu cum eşti?

— Bine. Spune-mi cum a mers?

— Pare schimbat. Mi-a zis c-o să plece de la Global şi-şi face firma lui, ca să stea mai mult pe-acasă.

— Uau, a exclamat Helen, care ştia că, pentru Matthew, serviciul era totul.

Poate că bărbatul se schimbase într-adevăr. Pentru binele prietenei ei, Helen aşa spera.

— Şi-a fost cinstit cu mine. Probabil pentru prima dată în viaţa lui. Mi-a zis că se vedea

cu Helen de şase luni atunci când a plecat de-acasă.

Helen a simţit cum bucuria i se evaporă.

— Pe bune? De şase luni?

— Ştiu – e groaznic, nu? Încerc să nu mă gândesc la tot ce-a făcut în timpul ăsta. Toate scuzele pe care mi le servea când venea acasă târziu şi-aşa mai departe. Pe de altă parte, el tot timpul venea acasă târziu, aşa că n-am sesizat nici o diferenţă. Dar... cred că ăsta a fost un mare pas: că mi-a spus adevărul, chiar dacă ştia c-o să mă supăr. Dar sinceritatea a fost mai presus – iar eu apreciez chestia asta.

— Şase luni?

Helen încă mai procesa informaţia.

— Exact atât cât am fost şi noi împreună când el era însurat cu Hannah, i-a explicat Sophie tristă.

— E doar o coincidenţă.

— Îmi pare rău de Hannah. Nu-mi vine să cred că, la vremea aia, mi-a păsat atât de puţin de ea.

— Sunt sigură că e fericită. A trecut atâta timp.

Cele două au aranjat să se vadă luni seara, ca să bea ceva. Helen era conştientă că aceea era ultima lor întâlnire. După care Eleanor trebuia să moară. Şi nu avea nici măcar un nume de familie ca să i se treacă pe piatra funerară. Helen s-a aşezat pe-o bancă. Se întreba ce să facă în continuare. Era complet dezumflată. Momentul ăsta ar fi trebuit să fie sărbătorit cu mare pompă: asta era ziua pe care o aştepta de două luni. Îşi recăpătase viaţa. Mă rog, nu fosta ei viaţă. Fiindcă

Helen nu voia să revină la ea. Ceea ce i se oferea acum era şansa de a începe o viaţă nouă. Se recăpătase pe sine însăşi. Şi-atunci de ce-i venea să plângă?

33

Până sâmbătă seara, Matthew plecase de la Helen şi se cazase cine ştie unde, cu toate valizele şi genţile lui de voiaj. Helen fusese de acord să se întoarcă mai târziu şi să-şi recupereze şi restul lucrurilor – unele erau încă în cutiile cu care venise la ea. Niciodată nu l-am făcut să se simtă într-adevăr ca acasă în apartamentul ăsta, s-a gândit Helen, simţindu-se puţin vinovată. Până la urmă, n-a existat nici o bătălie pentru custodia lui Norman. Pisoiul a stat liniştit, în timp ce Matthew şi-a făcut bagajele prin jurul lui. El ştia că se întorcea la Sophie, iar Sophie era alergică la pisici. Chiar şi cu o parte din lucrurile lui Matthew rămase în decor, lui Helen i s-a părut că apartamentul s-a dublat şi s-a simţit mulţumită la gândul că îşi recăpătase spaţiul ei personal. Gata cu jucăriile şi cu papucii. Gata cu după-amiezile de duminică, în care aştepta agitată întoarcerea lui Suzanne şi a Claudiei. Helen spera că Matthew învăţase ceva din experienţa asta şi-acum, că aflase că Suzanne nu era un geniu, ci doar o fetiţă normală care-şi dorea mult prea

tare să-i facă pe plac, iar Claudia era liberă să ia note maxime la examene, fără teama de a o supăra pe soră-sa, avea să fie un tată mai bun. Weekendul se întindea în faţa ei, la fel şi săptămâna care-i urma, iar Helen nu avea nimic – literalmente nimic – de făcut. Ei, avea să se bucure de tot timpul ăsta. Era decisă să-l savureze până la ultima secundă. Avea de gând ca, înainte să înceapă din nou munca, în postul cel nou, deci timp de două săptămâni, să se răsfeţe şi să facă toate lucrurile pentru care până atunci nu avusese niciodată vreme – numai dac-ar fi reuşit să-şi aducă aminte care erau lucrurile alea.

Duminică, Helen a dormit până la prânz, împreună cu Norman, căruia până atunci îi fusese interzis accesul în dormitor pe timpul nopţii şi care-a stat întins lângă ea. Lui Helen i s-a părut normal să fie, din nou, singură. Gândul ăsta o speria, dar i se părea că aşa era corect. Şi-a spus că, încetul cu încetul, o să-şi reconstruiască viaţa. Şi de data asta n-avea să mai facă nici o greşeală. Avea să se asigure că totul era făcut ca la carte: serviciu, prieteni, casă şi, poate, la un moment dat, şi un iubit – dar, de data asta, avea să-şi găsească pe cineva care să nu mai aparţină unei alte femei. Helen nu mai voia să facă un astfel de rău nimănui. Avea de gând să se ocupe, mai întâi, de carieră – i se oferise o şansă şi intenţiona s-o fructifice la maximum. Restul putea să mai aştepte.

Preţ de câteva clipe, Helen s-a gândit la Matthew şi la Sophie. Şase luni, îi spusese el, iar Sophie îl crezuse. Helen îşi dorea să nu fi ştiut că Matthew începuse deja s-o mintă.

Singurul lucru pe care Helen l-a făcut luni a fost s-o sune pe Sandra, ca să-i dea vestea de care uitase vineri – că nu obținuse nominalizarea la premiile Ace. Helen era conștientă că, mai mult ca sigur, știrea n-avea să reprezinte o surpriză pentru Sandra. Era convinsă că femeia probabil aflase deja. Dar i se părea că, dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost ca și cum nu și-ar fi încheiat treaba la Global. Așa c-a decis să adopte comportamentul unui profesionist și să transmită vestea chiar ea. Când a răspuns la telefon, Sandra a fost surprinzător de veselă.

— A, fantastic, a răspuns ea când Helen a întrebat-o cum se mai simte.

Aparent, Sandra uitase completamente de tentativa de suicid din urmă cu trei zile.

— Ei, asta e, a spus ea atunci când Helen i-a dat vestea cea proastă legată de nominalizare.

— Sandra, ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o Helen nedumerită.

— Renunț la showbiz. Am decis să nu mai încerc să devin o celebritate. Ceea ce, hai să fim serioase, ar fi trebuit să fac de mult. Plec să trăiesc în Italia. Cu Giovanni. O să fac copii și-o să mulg capre sau ce-or mai face ei pe-acolo.

— Giovanni?

— Îl știi pe Giovanni. Băiatul de la restaurant. Oricum, am aflat că el nu venise să stea aici decât două săptămâni – de locuit, locuiește în Siena. Chiar dacă maică-sa și taică-su sunt în Clacton. Muncea ca picolo ca să-și plătească drumul. Și habar n-avea cine sunt eu. Adică chiar n-avea nici cea mai vagă idee. Nu auzise în viața lui de mine, nu mai văzuse poze cu mine – mă

rog, până la poza aia, știi care. Dar, cu toate astea, a avut grijă de mine, m-a adus acasă și nici măcar n-a încercat să se culce cu mine. Și acum, că știe cine sunt, tot nu-i pasă. Iar eu sunt așa de fericită!

— Mă bucur foarte tare pentru tine. Cred că e minunat. E ca un basm!

— Mulțumesc... iartă-mă, îmi mai spui o dată cine ești?

Helen a zâmbit. Sandra se hotărâse să renunțe la celebritate, dar nu și la egocentrismul ei caracteristic.

— Helen sunt.

— A, Helen, iartă-mă! Întotdeauna ai fost foarte drăguță cu mine. Îți mulțumesc.

— Baftă, i-a urat Helen și-a închis.

Giovanni se putea dovedi a fi unul dintre bărbații ăia care-și bat nevestele sau putea să fie un bețiv ori un travestit. Sandra nu-l cunoștea aproape deloc. Dar părea fericită, iar Helen și-a spus că fata asta merita un strop de fericire.

Stând așezată la o masă din colț, în Lamb, un bar de pe Lamb's Conduit Street, Helen a încercat să nu se gândească la faptul că, după seara aia, n-avea s-o mai vadă niciodată pe Sophie. Luase în considerare opțiunea de a o anunța chiar în seara aia că se mută, dar nu s-a simțit în stare să facă față momentului de rămas-bun, așa că a ales varianta lașului – să pretindă, vreo câteva săptămâni, că nu mai are timp de ieșiri, să returneze apelurile telefonice din ce în ce mai greu

și-apoi, după ce Sophie se va fi săturat de amănările ei, s-o anunțe că pleacă din oraș. Helen își dorea ca în seara aia amândouă să se distreze. Plus că voia să afle toate amănuntele reconcilierii. Oare Sophie se mai văzuse cu el de când Matthew plecase de la ea? Oare Matthew îi mărturisise că Helen își dorise la fel de mult ca și el să se despartă? Oare Sophie se culcase deja cu el?

Barul era plin cu oameni care lucrau în birourile din apropiere și care se abătuseră pe-acolo pentru un pahar, înainte de-a o lua spre casă. Toți sperau să evite aglomerația de sfârșit de zi din metrou. Helen stătea într-o încăpere din spate, care era ceva mai liniștită. Se așezase lângă șemineu și păzea cu ferocitate scaunul gol din fața ei. Numai Dumnezeu știa cât avea să mai treacă până să mai iasă într-un bar. Helen nu putea să iasă să bea ceva de una singură. Și nici nu voia. Ca să mergi într-un bar aveai nevoie de prieteni, iar, în momentul de față, ea nu avea nici unul. Sau aveai nevoie de un iubit – pe care Helen, din nou, nu-l avea. Poate că, după ce aveau să înceapă să lucreze împreună, ea și Laura aveau să se și împrietenească. Aveau să iasă să bea ceva, ca să mai discute despre probleme de serviciu, și poate descopereau c-aveau și alte lucruri în comun. Posibilitatea exista – în urmă cu trei luni, Helen o ura pe Laura. Acum îi era dragă. În ritmul ăsta, până la Paște avea s-o iubească de-a dreptul. Sau poate c-avea să se apropie de Helen de la Conturi? Nu, nici nu putea să ia în considerare varianta asta. Așa că a sorbit prelung din amestecul de votcă și suc de

merişor. Trebuia să ia lucrurile încetul cu încetul. Întâi să-şi vadă de carieră şi-apoi putea să-şi facă griji şi din cauză că nu mai avea o viaţă personală. Nu trebuia decât să-şi aducă aminte, în mod constant, care era planul de atac.

Ca de obicei, Sophie era în întârziere cu zece minute. Helen îşi ajustase ceasul mental astfel încât o întâlnire cu Sophie, aranjată pentru 6:30, însemna, de fapt, c-aveau să se vadă la 6:40. Helen s-a uitat la ceas – 6:42 – Sophie întârziase două minute. Ca la un semnal, Helen şi-a văzut prietena făcându-şi loc prin mulţime. Sophie era roşie la faţă, de parc-ar fi alergat până acolo. Dar îmbujorarea respectivă nu avea legătură numai cu eforturile lui Sophie de a-şi croi drum prin aglomeraţia sfârşitului de zi. Helen nu mai văzuse pe nimeni care să strălucească la modul propriu, dar, lui Sophie, exerciţiul ăsta îi reuşea de minune. Helen s-a ridicat în picioare şi-a îmbrăţişat-o. Sophie şi-a scuturat umbrela udă şi a aşezat-o pe podea, sub masă.

— Arăţi... uluitor, i-a declarat Helen admirându-i aspectul, din cap până-n picioare, cu un gest exagerat.

— Mă simt minunat. Am luat decizia corectă. Sunt sigură.

— Deci? A făcut-o? A părăsit-o?

— Da. Acum stă la un hotel foarte aproape de noi. Ştii care-i nebunia? Mie mi-e milă de Helen. Matthew mi-a zis că tipa l-a implorat cu cerul şi cu pământul să rămână cu ea. S-a folosit de tot felul de şantaje emoţionale. Dar el ştia că făcea ceea ce trebuia.

Helen şi-a muşcat limba. Ajunsese în punctul în care, în ceea ce o privea, nu-i mai păsa că

Matthew simţea întotdeauna nevoia s-o portretizeze ca fiind partea cea slabă a cuplului, s-o picteze ca pe-o femeie disperată. Dar ce a înfuriat-o *teribil* de tare a fost faptul că bărbatul continua să facă asta şi după ce-o asigurase pe Sophie că se schimbase.

— Pe bune? Eu îmi aduceam aminte că ţi s-a părut că tipa nu mai părea interesată de el. Matthew nu ţi-a zis...

— Ei, se pare că lucrurile nu stăteau aşa. În orice caz, să nu-ţi închipui că n-o să mai dorm noaptea de mila ei. Nici ei nu i-a fost milă de mine în alea şase luni...

— Evident.

— Oricum, s-a terminat. Mi-a promis că n-o să mai ia niciodată legătura cu ea.

Helen s-a simţit sufocată de mânie. Fir-ar al dracului! Matthew era incapabil să spună adevărul.

— Dar şi-au împărţit toate lucrurile? Vreau să zic că Matthew s-a mutat destul de repede... şi-a luat totul?

— A închiriat un spaţiu de depozitare.

— Aha. Ei... bravo lui.

Helen nu putea să se mai implice. Nu putea să-şi mai facă griji şi din cauza asta. Nu mai era problema ei. Sophie îşi recăpătase bărbatul, iar asta fusese ceea ce-şi dorise.

Depindea numai de ea dacă avea să se mai lase dusă de nas. Dar Helen îşi dădea seama de ce Sophie crezuse minciunile lui Matthew. Omul era aşa de credibil, părea aşa de vulnerabil şi avea o putere de manipulare incredibilă. Cum de scăpa de fiecare dată cu faţa curată? Răspunsul

era simplu. Pentru că femeile – ca ea – îi permiteau asta. Îi *dădeau posibilitatea* asta. Helen s-a gândit să-i mărturisească adevărul lui Sophie. Să-i spună „Eu sunt Helen" şi-apoi să-i înşire toate minciunile pe care i le servise Matthew. Dar ideea asta a îngrozit-o. Nici n-ar fi ştiut de unde să înceapă. Probabil că Sophie ar fi crezut că face o glumă proastă sau, pur şi simplu, i-ar fi sărit în cap – nu zisese ea odată c-ar fi în stare să-şi ucidă rivala? Nu avea nici un sens să se implice. Trebuia să bea câteva pahare, să spună noapte bună şi-apoi să-i lase pe Sophie şi pe Matthew în treaba lor. Ea îşi îndeplinise misiunea, făcuse ceea ce-şi propusese să facă: îndreptase lucrurile – acum totul depindea de ei. Dacă Sophie era destul de proastă încât să-i permită lui Matthew s-o calce din nou în picioare, atunci asta era problema ei.

— Mă duc să iau ceva de băut, a spus Helen şi s-a ridicat în picioare. Tu ce vrei?

Şi-atunci Sophie a spus ceva care-a făcut-o pe Helen să simtă că-i fuge pământul de sub picioare şi că încăperea începe să se învârtă în jurul ei.

— A, stai să vină şi Matthew. Ajunge într-o secundă.

Helen a crezut că n-a auzit bine.

— Îmmm?

— Matthew! Parchează maşina şi-apoi o să vină şi el să te salute. M-a adus pân-aici şi i-am zis că vreau s-o cunoască pe prietena mea. N-o să stea decât preţ de-un pahar. Trebuie să se ducă să le ia pe fete de la prietenele lor...

Helen n-a mai auzit şi restul. Tot sângele i se scursese în glezne şi-a trebuit să se concentreze

ca să nu cadă din picioare. Cu greu s-a aşezat la loc pe scaun.

— A, minunat, a îngăimat ea.

S-a chinuit să-şi limpezească mintea. Trebuia să plece de-acolo înainte ca Matthew să-şi facă apariţia. Ar fi putut să pretindă că i s-a făcut rău, dar asta ar fi durat prea multă vreme, fiindcă Sophie s-ar fi agitat în jurul ei. Fir-ar al dracului! Tot n-avea s-o mai vadă niciodată pe Sophie. Putea deci să spună că se duce până la toaletă şi-apoi, pur şi simplu, să plece. Dispariţia ei ar fi rămas un mister, dar măcar Sophie şi Matthew n-aveau să afle niciodată adevărul. Sau chiar dacă, la un moment dat, aveau să-şi dea seama ce se întâmplase, oricum ea n-avea să mai fie acolo ca să fie nevoită să dea socoteală.

Helen s-a ridicat din nou. Picioarele îi tremurau, dar s-a întins şi şi-a luat geanta. Haina trebuia s-o abandoneze.

— Mă duc până la toaletă, a spus ea, dar, când s-a întors, a dat nas în nas cu Matthew.

Expresia de pe chipul lui era un amestec de furie, nedumerire şi teamă.

— Helen?

Helen era prinsă în capcană. S-a gândit s-o rupă la fugă, dar pentru asta ar fi trebuit să-l împingă pe Matthew într-o parte. Sophie îi privea pe amândoi stupefiată.

— Matthew, ea e Eleanor, prietena despre care ţi-am vorbit, a spus Sophie uitându-se când la unul, când la celălalt. Voi doi vă cunoaşteţi?

Helen a rămas ca trăsnită. Fixa podeaua incapabilă să scoată vreun sunet. Nu mai avea cum să se salveze.

— Eleanor? a repetat Matthew. Asta e Helen.

Helen n-a putut să se uite în ochii lui Sophie.

— Nu înțeleg, a șoptit ea. Eleanor, ce se întâmplă?

— Ce mama dracului ai făcut? a tunat Matthew.

Sophie a început să se lumineze.

— Doar nu ești...?

— Pot să-ți explic, a bolborosit Helen.

Matthew practic a împins-o în scaunul din colț. Helen era prinsă între ei doi, iar masa îi stătea în față. Câțiva dintre ceilalți clienți se uitau la ei, fascinați de drama în plină desfășurare. Lui Helen i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Dă-i drumu', i-a ordonat scurt Matthew.

Pentru prima dată, Helen a ridicat privirea către Sophie. Însă expresia de pe chipul femeii a împietrit-o. Toată strălucirea prietenei ei se risipise. Acum femeia era doar nedumerită și vulnerabilă. Și refuza să accepte ceea ce i se spusese.

— Îmi pare rău.

— Aștept.

Matthew i-a ignorat scuzele, iar Helen a tras adânc aer în piept și s-a uitat la Sophie.

— Nu trebuia să afli niciodată.

— Ce-i asta? Ce căcat de joc e ăsta? a întrerupt-o Matthew.

— Mă simțeam vinovată pentru ce-am făcut. Mi-am dat seama că nu-l mai voiam pe Matthew și îmi părea rău că l-am făcut să renunțe la familie.

Helen a ridicat privirea și-a văzut că Sophie se uita fix la ea.

— Am crezut că pot să vă ajut să vă împăcaţi. Să îndrept lucrurile.

— Şi-ai inventat totul? Ai... pus la cale prietenia noastră şi ţi-ai bătut joc de mine şi mai tare? Am avut încredere în tine. Ţi-am spus... o grămadă de lucruri. Dumnezeule, ce scârbă nenorocită eşti!

Sophie ridicase glasul şi oamenii de la celelalte mese se uitau ca hipnotizaţi.

— Nu. Nu... faptul că noi două ne-am împrietenit, asta nu a fost în plan. N-am vrut decât să văd cum eşti, fiindcă mă simţeam atât de vinovată din cauza a ceea ce se întâmplase, după care am căzut pe trotuar şi-apoi... ăăă... a început să-mi placă de tine. Ai devenit prietena mea. Şi-am vrut să încerc să îndrept lucrurile.

— Indiferent ce încerci să faci, să ştii că n-o să-ţi meargă. Eu o vreau pe Sophie înapoi, iar tu nu ai cum să ne mai împiedici.

Matthew practic a scuipat cuvintele.

— Asta încerc şi eu să spun. Că vreau ca tu şi Sophie să fiţi, din nou, împreună. Helen s-a întors către Matthew. Nu te mai vreau, Matthew. Când ai apărut în pragul uşii, am crezut c-o să putem să facem ca relaţia să meargă. Dar n-am putut. Şi-apoi mi-am dat seama că nu te mai voiam, dar tu erai aşa de disperat încât n-am putut să te arunc în stradă. M-am gândit... ei, ştiu c-a fost o idee cretină...

— Disperat? Tu m-ai implorat. M-ai implorat s-o părăsesc pe Sophie. Iar acum, pentru că nu te mai vreau, încerci să ne distrugi relaţia. Niciodată n-ar fi trebuit să mă încurc cu tine. Sophie are dreptate: eşti o scârbă.

Matthew a pus o mână peste palma lui Sophie, cu un gest de proprietar.

Helen s-a întors și s-a uitat în ochii lui Sophie, care o fixa cu o privire ostilă.

— E adevărat. L-am implorat să te părăsească. De nenumărate ori. Cât timp te-am implorat, Matthew?

Matthew s-a făcut roșu ca racul.

— Șase luni, a răspuns Sophie glacial.

— Dar să nu uităm și de restul de trei ani și jumătate, a adăugat Helen repede, întorcându-se, din nou, către Matthew.

— N-o asculta.

— Patru ani, Sophie. Atât am fost împreună. Și nu sunt mândră de asta. Crede-mă că mi se face greață la gândul ăsta. Și nu-ți spun asta fiindcă vreau să te fac să suferi. Ți-am spus-o fiindcă vreau să știi că Matthew te minte și acum. N-o să se schimbe niciodată.

— Ea e cea care minte, a insistat bărbatul, dar Sophie se uita la Helen.

Nici una dintre femei nu l-a băgat în seamă.

— Îți aduci aminte când Claudia a făcut meningită, iar tu n-ai reușit să dai de urma lui fiindc-avea telefonul închis? Cred că fetița avea vreo 8 ani la vremea aia, nu? Avea telefonul închis fiindcă era cu mine. Sau atunci când trebuia să plecați în vacanță în Franța, iar Matthew a anulat călătoria pe ultima sută de metri? Ei, mă tem că și asta a fost tot din vina mea. Tocmai făcusem un avort și l-am amenințat că-ți spun totul dacă nu stă cu mine să mă îngrijească. Crede-mă, nu sunt *deloc* mândră!

— Du-te-n pizda mă-tii! aproape că i-a scuipat Sophie.

— Eşti prea bună pentru el, Sophie. Nu-l primi înapoi.

— Du-te dracului! Pleacă de-aici!

— Plec.

Helen s-a ridicat, iar Matthew şi-a mutat picioarele ca s-o lase să treacă.

— A, şi restul lucrurilor, a zis Helen întorcându-se către Sophie. Nu sunt într-un spaţiu de depozitare închiriat, ci la mine în apartament.

— Nu-i adevărat.

Matthew s-a uitat urât la ea. Helen însă continua s-o privească pe Sophie.

— Sophie, îmi pare foarte, foarte rău. Pentru tot. În ultimii patru ani am fost o scârbă, dar am încercat să îndrept lucrurile. Ştiu că n-o să mă crezi, dar ăsta e adevărul. Să ştii că am preţuit prietenia noastră şi o să-mi fie foarte dor de tine. Helen a simţit o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Ştiu că n-o să mă crezi niciodată, dar ăsta e adevărul.

— Te rog să pleci. Nu vreau să te mai ascult.

— Ştiu. Atâta doar... ştiu că nu e treaba mea... dar ţin la tine. Sincer. Gândeşte-te bine înainte să-l primeşti înapoi. Matthew te minte şi acum, Sophie. Este incapabil să se comporte altfel.

— Eu şi Matthew o să fim din nou împreună, iar tu nu ai ce să faci ca să ne împiedici, aproape c-a strigat Sophie în urma ei.

— Te-ai dat la băiatul meu? Ţi-ai permis să te dai la băiatul meu?

Helen a trântit telefonul în furcă. Nici nu ştia de ce mai răspunsese, de vreme ce era convinsă

că Matthew era cel care o căuta. Nimeni altcineva n-o suna pe telefonul fix. Helen şi-a şters lacrimile, şi-a mai turnat un pahar de vin şi s-a întins pe canapea. În clipa aia simţea că nu mai avea nici lacrimi. Nu pricepea de ce suferea aşa de tare. Doar nu avea să-i mai vadă niciodată nici pe Sophie, nici pe Matthew. Şi-atunci ce mai conta dacă ei aflaseră ce făcuse? Ce mai conta dacă amândoi o urau?

Ce-o zgândărea pe Helen era faptul că fusese atât de aproape să scape basma curată. Toată lumea primise ceea ce-şi dorise. Oamenii s-ar fi gândit la ea cu milă şi-ar fi zis „biata Helen" – care a fost destul de tâmpită încât să creadă că Matthew a renunţat pentru totdeauna la Sophie de dragul ei. Ar fi putut să-şi vadă de viaţă având conştiinţa c-a făcut un lucru bun. Acum însă Helen se simţea murdară, ca un criminal, ca un pervers care s-a insinuat prin vicleşug în viaţa altora, urmărindu-şi propriile scopuri. Sigur că nimeni nu înţelegea că făcuse ceea ce făcuse gândindu-se la binele lui Sophie şi al lui Matthew – de ce-ar fi crezut-o cineva? Era o nebunie – nici măcar ea nu pricepea ce fusese în capul ei.

Din disperare, Helen a sunat-o pe Rachel. Cu toate că era conştientă că n-avea nici un sens. Ele două n-aveau să mai regăsească niciodată intimitatea prieteniei de dinainte.

— Bali sau Mauritius?

Rachel era veselă. Era limpede că nici nu sesizase că prietenia lor ajunsese pe butuci.

— Nu ştiu. Rachel, am stricat totul, a plâns Helen zgomotos.

— Doamne! Helen, ce s-a întâmplat?

Helen nu reușea să mai rostească nici un cuvânt. Când a încercat, din gât nu i-a ieșit decât un soi de gâlgâit care i-a înecat vorbele.

— Nu te mișca de-acolo. Vin la tine.

— Vii?

Helen îi era jalnic de recunoscătoare.

— Normal. A, fir-ar al dracului! Nu pot să vin. Aștept pe cineva de la florărie la 8. După care, mâine la prima oră, plecăm să vedem locații pentru nuntă, a adăugat ea pe un ton ușor spășit.

— Lasă, a izbutit să îngaime Helen.

— Da' povestește-mi acum – am cinci minute libere și dup-aceea pot să te sun eu mai târziu. După ce pleacă persoana cu florile.

— Nu-ți face griji. Mai vorbim noi, Rachel.

— Nu... stai..., a început Rachel, dar Helen a închis.

34

Următoarele săptămâni au trecut ca într-o ceaţă. Helen se simţea amorţită, ca şi când ar fi privit totul printr-o pâclă densă, de undeva, de pe margine. Nu era ca şi când ar fi participat direct. Nici nu ştia exact de ce era mai deprimată: din cauză că Sophie îşi irosea acum viaţa alături de un bărbat care – în mod inevitabil – avea să-şi bată din nou joc de ea sau din cauză că ea, Helen, orchestrase această întreagă situaţie. Restul săptămânii, înainte să înceapă serviciul, Helen a împachetat cu grijă restul lucrurilor lui Matthew şi cutiile erau acum aşezate în hol. Începuse să creadă că bărbatul n-o să mai vină niciodată să şi le recupereze, dar parcă nici nu-i venea să le arunce la gunoi. Şi nici nu se simţea în stare să-l sune şi să-l întrebe ce-avea de gând cu ele. Helen îndurase două zile de telefoane furioase din partea lui Matthew, după care şi-a scos telefonul din priză şi aşa l-a lăsat. Nu mai răspundea pe mobil decât la apelurile din partea Laurei sau a mamei ei – sau cele ale lui Rachel, dacă femeia şi-ar fi adus aminte s-o sune. Ceea

ce nu s-a întâmplat. Helen şi-a spus c-o să decidă soarta lucrurilor lui Matthew atunci când avea să se mute – îşi dăduse preavizul pentru apartament, iar acum, fără prea multă tragere de inimă, îşi căuta o nouă locuinţă. Deşi o deprima teribil ideea că proprietarii aveau din nou s-o anunţe – la aproape 40 de ani – că nu avea voie să ţină animale în casă sau să bată vreun cui ca să-şi atârne tablourile.

Plus că nu avea cum să nege – îi era dor de Sophie. Sigur că ştiuse că aşa avea să fie şi crezuse că era pregătită pentru asta, crezuse că avea să se împace cu gândul că făcuse ceea ce era mai bine pentru prietena ei. Era straniu că o persoană pe care o cunoscuse pentru o perioadă relativ scurtă de timp putea să-i lase un gol atât de mare în suflet. Un gol mult mai mare decât cel lăsat de pierderea lui Rachel, care-i fusese confidentă preţ de 10 ani. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Helen că stăteau lucrurile în clipa aia. Poate că senzaţia asta era generată de faptul că ştia că, după ce isteria nunţii avea să se consume, Rachel avea să revină alături de ea. Deşi prietenia lor n-avea să mai fie niciodată la fel – Helen era acum conştientă că nu putea să se bazeze pe Rachel în orice secundă. Sau poate pentru că realizase că singura persoană pe care ar fi vrut s-o sune ca să-şi mărturisească necazul era Sophie – iar cu Sophie nu putea să mai vorbească niciodată.

Primele săptămâni la noul serviciu au fost petrecute în solitudine – a organizat biroul din Marshall Street de una singură şi-a stat înţepenită lângă un telefon care suna numai rareori.

Helen era conştientă c-ar fi trebuit să se apuce să caute clienţi, dar, momentan, n-avea energie decât atât cât să se târască cu metroul până acasă, ca să se uite la *Emmerdale*, să mănânce paste, să bea vin şi să se culce. În a patra săptămână, când Laura a venit şi ea la birou, urmată îndeaproape de asistenta lor, Rhona, Helen a simţit că începe să se trezească, iar serviciul a devenit o alternativă plăcută pentru statul acasă de una singură. Mai erau încă vreo câteva săptămâni până când Helen de la Conturi avea să se prezinte şi ea la noul post, împreună cu felicitările ei hilare, cu pisoi antropomorfizaţi şi cu cănile ei de cafea decorate cu tot felul de maxime care de care mai înţelepte. Helen a noastră ştia că pe Helen de la Conturi avea s-o apuce curând dorinţa de-a posta la bucătărie diverse anunţuri legate de spălatul vaselor, aşa că s-a decis să poarte o discuţie cu ea, între patru ochi, în care să-i explice că nu era cazul să se mai deranjeze să facă asta.

Din când în când, după program, Helen şi Laura mai ieşeau împreună în câte-un bar. Ieşiri care întrerupeau monotonia săptămânii. Dar amândouă erau încă în stadiul în care, în majoritatea timpului, vorbeau numai despre serviciu. Cu toate că se înţelegeau bine, nu-şi descoperiseră şi alte puncte comune. Uneori, fără nici o altă intenţie, Laura pomenea de Matthew, care se părea că rămăsese, în continuare, la Global şi nici nu dădea vreun semn c-ar fi avut de gând să părăsească firma ca să petreacă mai mult timp cu familia. Sigur că n-are de gând să facă aşa ceva, şi-a spus Helen cu amărăciune. Acum, c-a adus-o pe Sophie unde a vrut, de ce-ar mai pleca?

În chip de favoare personală, Helen a plasat în presă un articol cu titlul: „Sandra întoarce spatele celebrității". Sandra decisese să părăsească scena în liniște, dar totuși nu într-o liniște mormântală. Materialul respectiv a generat mai multe articole de continuare, care se refereau la faptul că Sandra fusese, de fapt, o fată bună la inimă, care nu făcuse altceva decât să-și caute adevărata iubire. Cât ai clipi, Sandra a semnat contractul pentru un reality-show, care să prezinte primii ei pași în viața cea nouă din Italia. Helen a fost de acord să se ocupe de campania de PR. Cam la două luni după seara pe care se chinuise cu îndârjire să nu și-o mai amintească, plecând de la o conferință de presă prin care anunțaseră noul contract, Helen și o Sandra îmbrăcată decent mergeau pe o stradă din Soho. La un moment dat, Helen s-a oprit pe loc ca trăsnită. Văzuse o siluetă cunoscută. În fața lor, Matthew mergea cu atitudinea aceea a lui încrezătoare, pe care-o adopta de fiecare dată când totul funcționa ca uns. Lângă el, mână-n mână și chinuindu-se să țină pasul, era o femeie. O femeie care nu era Sophie.

— Dumnezeule, s-a trezit Helen exclamând cu voce tare.

— Ce? Ce e? a întrebat Sandra încercând să-și dea seama la ce se uita Helen.

Matthew și femeia cu pricina – care, deși atrăgătoare și dotată cu obligatoriul păr lung, șaten, prins la spate într-o coadă de cal lejeră, era, în mod cert, trecută de 50 de ani, deci avea o vârstă neobișnuit de potrivită pentru Matthew – s-au oprit în fața intrării la Global, unde s-au sărutat, pe buze, în văzul tuturor.

— Ăla nu e Matthew? a zis Sandra şi-a început să fluture dintr-o mână.

Helen i-a înşfăcat braţul.

— Nu... Nu vreau să mă vadă cu tine. S-ar putea să se supere... înţelegi... fiindc-ai plecat de la Global şi m-ai angajat pe mine, a explicat ea, cu toate că ştia foarte bine că Global renunţase la Sandra cu mai multe săptămâni înainte s-o preia ea.

Matthew a urcat scările şi-a intrat în clădire, iar femeia s-a întors pe drumul pe care venise şi-a trecut chiar prin faţa ei şi a Sandrei. Ajunsă în dreptul lor, le-a zâmbit aşa cum le zâmbesc uneori oamenii unor necunoscuţi de pe stradă. Helen şi-a spus că femeia era... *drăguţă*. Nu arăta ca una care destramă căsniciile bărbaţilor însuraţi, ci cam ca o mătuşă *glam*, dar totuşi gospodină. Ca o persoană care, dacă ai răci, ar avea grijă de tine, dar n-ar uita nici să se dea cu ruj.

Era incredibil. Nu, de fapt, dat fiind trecutul lui Matthew, era perfect posibil. Poate că se întâmplase ceva mai devreme decât se aşteptase Helen, dar, oricum, situaţia asta era inevitabilă. Matthew era incapabil să fie cu o singură femeie. Îşi trăia viaţa cu teama că iarba era mai verde în altă parte sau că mereu exista o altă petrecere la care trebuia să obţină şi el o invitaţie. O păcălise pe Sophie să-l primească înapoi, iar acum îi făcea chestia asta... şi totul era numai din vina ei.

Helen a îmbrăţişat-o pe Sandra şi i-a urat noroc la filmările care începeau peste două zile, cu o scenă în care – se hotărâse deja – Sandra avea să ia decizia spontană de a-şi arunca toate ţoalele minuscule din garderobă, pe principiul

că acestea nu se mai potriveau cu noua ei viaţă şi personalitate. Helen s-a întors la birou – sigla din bronz, cu „Carson PR", încă mai strălucea de nouă ce era – şi s-a închis în cămăruţa ei. Habar n-avea ce-ar fi trebuit să facă. Nimic din toate astea n-o mai priveau. *Absolut* nimic. Şi totuşi nu putea să stea şi să îngăduie ca viaţa lui Sophie să fie, din nou, distrusă. Fir-ar al dracului! De ce îl văzuse pe Matthew? Şi de ce îi mai păsa de ei? Helen stătea cu capul în mâini, fixând suprafaţa plină de obiecte a biroului, când Laura a intrat în încăpere, iar ea s-a trezit mărturisindu-i întreaga poveste.

— Nu te băga.

— Dar nu pot să-l las să scape cu faţa curată.

— Vorbesc serios: nu te băga! La ce-ar folosi?

— Aş putea s-o fac să-şi dea seama cum e Matthew cu-adevărat, înainte ca relaţia să redevină serioasă. Ceva în genul ăsta.

— Eu bănuiesc că relaţia lor a redevenit deja serioasă. Las-o baltă.

— Of, Doamne!

Helen şi-a lăsat capul pe un morman de hârtii.

— Of, Doamne! Of, Doamne! Of, Doamne!

La ora 6, Helen a convins-o pe Rhona să meargă cu ea să bea repede un pahar. În bar, Helen a dat peste cap trei pahare cu vin şi-a ascultat-o pe asistenta de 23 de ani care debita nişte inepţii drăgălaşe, dar totuşi inepţii, despre meritele lui Usher în comparaţie cu cele ale lui Lee Ryan. Când a ajuns acasă, Helen ştia că era pilită şi era conştientă că ideea ei nu era deloc strălucită, dar s-a aşezat pe-un scaun, cu încă

un pahar de vin, şi a format numărul de mobil al lui Sophie. Dacă răspundea, Helen avea de gând să închidă – nu se simţea în stare să mai facă faţă încă unei dispute. În plus, exista posibilitatea ca Matthew să fie prin preajmă şi să asculte conversaţia. Dacă-i intra direct robotul, avea să-i lase un mesaj. În care să spună... şi-a dat seama că încă nu se hotărâse ce să spună. Tocmai atunci a auzit modificarea sunetului de apel, care îi indica intrarea în funcţiune a căsuţei vocale, şi-apoi vocea lui Sophie care o ruga să lase un mesaj.

— Ăăă... Doamne... Sophie, sunt... ăăă... Eleanor, adică Helen... adică... eu. Fir-ar al dracului! E o prostie. Ăăă... nu te-am sunat ca să-mi mai cer scuze, fiindcă ştiu că nu mai vrei să auzi aşa ceva şi ştiu că acum mă urăşti. Helen şi-a tras nasul zgomotos, iar o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz şi-a aterizat pe mâneca puloverului. Helen a şters-o cu cealaltă mână. În orice caz, trebuie să-ţi spun ceva şi... te rog, ascultă-mă. Să nu închizi... nu fac chestia asta ca să mă răzbun sau din vreun alt motiv. O fac numai pentru că mă simt vinovată că te-am împins către Matthew, iar el acum şi-o trage cu o altă femeie pe la spatele tău. Din nou. Fir-ar al naibii! Asta voiam să-ţi spun – l-am văzut cu o altă femeie şi să ştii că nu sunt nebună. Era *sigur* cu ea. Dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu ştiu dacă au ajuns încă la sex, dar bănuiesc că da... aşa cum îl cunosc eu pe Matthew. Vreau să ştii cum e soţul tău în realitate – să ştii că nu s-a schimbat. N-ar trebui să te mai laşi târâtă încă o dată în mocirla lui. Eşti mult prea bună pentru el. Mult, mult prea

bună. Şi... o să închid acum. Mulţumesc că m-ai ascultat. Dacă m-ai ascultat. Iartă-mă. Pa.

Helen a apăsat pe butonul roşu, ca să încheie apelul, după care, imediat, a format din nou numărul lui Sophie.

— Tot eu sunt... dacă primeşti întâi mesajul ăsta, atunci să nu-l mai asculţi pe cel dinainte. Nu-mi aduc aminte în ce ordine ţi le pune robotul. Dar, dacă-l primeşti întâi pe ăsta, nu-l mai asculta şi pe celălalt. Ignoră-l. A... şi dacă l-ai ascultat deja, atunci îmi pare rău. Pa.

Of, fir-ar al dracului, s-a gândit Helen când a închis. De data asta nu i-am mai zis cine sunt, aşa că sigur o să asculte şi celălalt mesaj ca să se lămurească. A luat în considerare opţiunea de a o mai suna încă o dată, dar chiar şi prin aburii bahici a realizat c-ar fi fost o prostie, că n-ar fi izbutit decât să transforme tot episodul într-o farsă gen Ray Cooney şi mai grosieră decât era deja. Acum şansele erau egale: Sophie avea să primească vestea cea rea sau nu. Iar asta nu mai depindea deloc de Helen.

Helen s-a trezit la revărsatul zorilor. Era întinsă pe canapea, îmbrăcată, încălţată şi cu televizorul urlând lângă ea. Telefonul mobil zăcea pe podea alături. Fir-ar al dracului, s-a gândit. De ce naiba am făcut chestia asta? Apoi a închis mobilul şi s-a dus, împleticindu-se, în dormitor. S-a dezbrăcat şi s-a strecurat în pat, sperând să mai prindă câteva ore de somn. A ajuns însă să se gândească la Leo. Deşi rareori îşi îngăduia asta. Cum se simţise Leo când aflase că femeia pe care o sărutase era iubita lui taică-su? Potenţiala

lui mamă vitregă. Probabil c-a avut o zi minunată – a fost ca şi cum ar fi intrat în studioul *Jerry Springer*, fiind singura persoană care nu ştia că se află acolo doar ca să fie umilit. Şi ce părere avusese despre faptul că Helen îi spusese povestea relaţiei ei dezastruoase, căreia încerca să-i pună capăt? Relaţia cu tatăl lui, după cum bărbatul îşi dăduse seama ulterior. A, şi ce gândise în legătură cu acel detaliu minor: faptul că Helen îl minţise în privinţa numelui ei, a profesiei şi a tuturor celorlalte lucruri care ţineau de viaţa ei? Cu o singură excepţie: aceea că era sincer atrasă de el, s-a gândit Helen. Partea asta era adevărată.

35

Primăvara s-a transformat uşor în vară şi Helen a tot aşteptat un răspuns de la Sophie. Tresărea de fiecare dată când suna telefonul, dar niciodată la celălalt capăt nu era Sophie. Fie femeia nu ascultase mesajul, fie hotărâse să-l ignore. Helen nici nu ştia ce fel de răspuns aştepta – unul furios, probabil –, dar, după ce-a trecut de faza uşurării, la gândul că scăpase nepedepsită, s-a trezit cu senzaţia c-a fost nedreptăţită. Cum de putea Sophie să închidă ochii aflând o astfel de veste? Ce era în neregulă cu ea?

Helen era conştientă că maşina de bârfe intrase în funcţiune, astfel încât probabil că toată lumea aflase deja că Matthew se întorsese la nevastă-sa. Însă ei nimeni nu i-a spus nimic în mod direct. Deşi privirile milostive pe care le primea uneori din partea cunoştinţelor comune o făcuseră să-şi dea seama – cu recunoştinţă – că Matthew îşi ţinuse gura în privinţa întregii istorii cu Helen/Eleanor, ceea ce-i permitea ei să joace rolul victimei. Situaţie care lui Helen îi convenea de minune.

Într-o zi, Helen de la Conturi a zis că Geoff ar avea un prieten care s-ar potrivi cu Helen, la care Helen s-a întrebat (cu voce tare, deşi nu intenţionase) dacă sinuciderea n-ar fi o opţiune mai bună. Laura, în schimb, n-a pomenit niciodată nimic pe tema asta.

Într-o dimineaţă, Helen a ajuns la serviciu şi le-a găsit pe Laura, Helen de la Conturi şi Rhona stând în jurul unui tort mare, dar cam ciufulit, de ciocolată, pe care fusese scris, cu o mână tremurândă, „40 de ani fericiţi, Helen". Helen întârziase şi era limpede că fetele renunţaseră s-o mai aştepte şi se-apucaseră să discute despre *EastEnders*, aşa c-a fost nevoită să tuşească puţin, pentru ca toată lumea să se lanseze într-o versiune jalnică a melodiei *La mulţi ani*. Helen se chinuise să uite de ziua cea mare şi-n clipa aia nici nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Când şi-a dat seama că acele trei femei erau singurele persoane de pe pământ care-şi aduseseră aminte că era ziua ei de naştere – nici măcar mama şi tatăl ei, nici Rachel şi nici una dintre celelalte prietene cu care se vedea o dată pe an nu-şi aduseseră aminte –, Helen o optat pentru varianta plânsului, ceea ce a pus brusc capăt urărilor.

— Tortul l-am făcut eu, a anunţat-o Helen de la Conturi, ceea ce-a făcut-o pe Helen a noastră să plângă şi mai cu foc.

Ca să pună capac, cele trei îi cumpăraseră şi un cadou – o brăţară de bun-gust, care, a bănuit Helen (corect), fusese aleasă de Laura. Apoi, în pauza de prânz, au mers împreună la restaurantul vietnamez din zonă, au băut bere Tiger şi s-au întors la serviciu destul de târziu şi cam

afumate. Helen s-a simțit, în egală măsură, stânjenită, dar și flatată de toată agitația colegelor. Și-a încercat să nu se gândească la cât de deprimant era faptul că acei 40 de ani pe care îi împlinise nu rodiseră decât grupulețul ăla de femei, cu care ajunsese, întâmplător, să lucreze. La sfârșitul programului, colegele s-au chinuit s-o convingă să le lase s-o ducă la barul din apropiere, dar Helen era conștientă că nu făceau asta decât pentru că așa considerau că trebuie, dar că toate aveau viețile lor, că voiau, de fapt, să se ducă fiecare acasă. În plus, din cauza berii băute la prânz o apucase durerea de cap. Așa că le-a spus fetelor că avea alte planuri și s-a întors în apartamentul ei.

Helen tocmai punea niște paste într-o tigaie, când soneria de la ușă a prins viață. Femeia încetase de mult să mai aștepte ca Matthew să vină să-și recupereze lucrurile, dar, chiar și așa, croncănitul surprinzător al soneriei a făcut să i se strângă stomacul, iar inima să-nceapă să-i bată cu putere. Când s-a furișat, în vârful degetelor, către vizorul de la ușă, Helen era peste măsură de emoționată. În fața ușii părea să ardă o lumină pâlpâitoare – poate o lumânare – pe un fundal alb, ca într-o versiune deloc amenințătoare a unui ritual Ku Klux Klan. Scena nu avea atașat nici un chip. Sau, cel puțin, Helen nu vedea fața nimănui. Ar fi putut să se retragă tot în vârful degetelor și să se ascundă sub plapumă până când pericolul avea să treacă, dar curiozitatea

şi faptul că era jalnic de recunoscătoare că mai exista cineva – chiar şi o persoană care-o ura şi care putea foarte bine să arunce benzină pe ea şi să folosească lumânarea ca să-i dea foc – care-şi adusese aminte că era ziua ei s-au combinat şi i-au învins emoţiile, astfel că Helen a pus lanţul de siguranţă, dar a descuiat uşa.

Cutia albă din carton – pentru că acum Helen şi-a dat seama că asta văzuse de partea cealaltă a vizorului – conţinea un tort mare, cu frişcă şi fructe proaspete. În mijloc se găsea o lumânare aprinsă. În timp ce uşa s-a deschis, râcâind covoraşul de şters picioarele, cutia s-a lăsat mai în jos, iar deasupra Helen a descoperit-o pe Sophie, care-o privea într-un fel oarecum inexpresiv.

— La mulţi ani, a spus ea, cu o voce imposibil de descifrat. E ziua ta de naştere, nu?

Helen era uluită. Îşi închipuise de multe ori că, într-o zi, avea să aibă parte de o întâlnire cu scântei şi, în momentele ei de cea mai profundă deprimare, se ogoise cu un scenariu bine pus la punct – dar teribil de puţin probabil – în care fosta ei prietenă avea să-şi facă apariţia ca s-o anunţe c-a iertat-o pentru tot, după care aveau să-şi reia relaţia din punctul în care situaţia o luase razna (sigur, de data asta Helen avea să fie Helen, nu Eleanor). Dar această Sophie, care se afla acum în faţa ei, nu părea să fi citit nici unul dintre scenariile imaginate de Helen. Stătea doar stânjenită în pragul uşii, cu tortul în braţe, ca şi cum nu ştia ce trebuia să facă în continuare. Totuşi, faptul că adusese tortul respectiv – şi aprinsese lumânarea în chip festiv – trebuia să fie de bine. Asta dacă nu cumva prăjitura era otrăvită.

— Doamne! Mulţumesc, s-a bâlbâit Helen. Nu-mi vine să cred că ţi-ai adus aminte. Apoi, realizând că trebuia să spună ceva ca să iasă din punctul mort, a adăugat: Nu vrei să intri?

— Bine. Doar un minut.

Helen a luat-o înainte pe hol. Îşi dorea să fi făcut puţină ordine în ultima lună de zile.

— Deci, a zis Sophie uitându-se prin casă, aici a locuit Matthew.

— Ăăă... da. A urmat apoi un moment de tăcere, care ambelor femei li s-a părut nesfârşit. Ai venit să-i iei lucrurile? a întrebat Helen într-un târziu.

Sophie nu i-a răspuns la întrebare.

— Am primit mesajul tău.

— A... eram beată. Îmi pare rău. Chiar n-am vrut să-ţi fac necazuri...

Helen n-a mai ştiut ce să spună.

— E-n regulă. Ştiu de ea. De Alexandra. Ştiu de ceva timp.

— Aha.

Helen şi-a dat seama că Sophie continua să stea cu tortul în braţe, aşa că a preluat ea cutia.

— E un tort superb.

— Nu-i aşa?

— Mă duc s-aduc ceva de băut. Stai să bei un pahar, nu?

Helen a deschis o sticlă de Pinot Grigio, a turnat vinul în două pahare mari, apoi s-a întors în sufragerie şi s-a aşezat pe fotoliul din faţa canapelei, acolo unde stătea acum Sophie. Ce naiba se întâmpla? Helen a tras adânc aer în piept.

— Sophie, nu vreau să mă înţelegi greşit. Mă bucur foarte tare să te văd, dar nu înţeleg. Ultima

dată când ne-am văzut – ei bine... să zicem că nu mă aşteptam să-ţi aduci aminte de ziua mea.

Sophie a sorbit îndelung din pahar.

— Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu ce caut aici. Mi-a fost milă. Ştiam că e ziua ta şi-am bănuit c-o să stai în casă, de una singură...

— Fiindcă nu am nici o prietenă...

— ...fiindcă nu ai nici o prietenă. Ceea ce e de înţeles. Sophie a schiţat un început de zâmbet. Şi-am vrut să-ţi spun ceva. Numai pentru că... ei, am vrut să-ţi spun... Sophie a respirat profund şi s-a uitat la Helen pe deasupra paharului. Eu şi Matthew nu suntem împreună.

— A! Aha... Alexandra.

— Nu. Alexandra a apărut mai târziu. De fapt, e de dată foarte recentă. S-au cunoscut la un soi de întâlnire a persoanelor divorţate. E drăguţă, îmi place de ea, dar e mult prea devreme ca să sper că Matthew o să rămână cu cineva de vârsta lui.

— Chiar *era* drăguţă.

Helen n-avea nici cea mai vagă idee spre ce se îndrepta discuţia respectivă.

— În seara aia te-am urât, a continuat Sophie. Nici nu-ţi dai seama cum m-am simţit. Faptul c-a trebuit să aflu totul, dintr-odată, despre tine şi Matthew.

Helen fixa foarte concentrată o pată de pe măsuţa de cafea.

— Îmi pare rău.

— Dar am ştiut că mi-ai spus adevărul: că Matthew mă mintea şi atunci. Am crezut că mi-ai spus-o pentru că-l voiai înapoi... Chiar dacă n-a vrut, Helen a pufnit cu dispreţ. ...apoi mi-am

dat seama că motivul nici nu mai conta. Esențial era faptul că Matthew nu se schimbase și că, probabil, n-avea să se schimbe niciodată. Așa că i-am spus că nu-l mai primesc înapoi.

— Și el cum a primit vestea asta?

— A început să plângă, să urle și-a dat vina pe tine. La un moment dat însă a început să se gândească dacă să te roage să-l primești tu înapoi – fiindcă nu suportă să fie singur.

— Fir-ar al dracului! Chiar c-am făcut-o de oaie. Dacă n-aș fi fost eu, nu l-ai mai fi lăsat să se apropie de tine. În seara aia, când a apărut la ușa mea, ar fi trebuit să-i zic că n-are sens, că nu-l mai vreau. În felul ăsta, nimeni n-ar mai fi avut de suferit.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să ți-o tragi cu bărbatul meu.

— Și asta. Îmi pare rău.

— N-am venit încoace ca să-ți fac zile fripte. Am considerat însă că meriți să știi. Să știi care e situația acum. Vocea lui Sophie s-a îndulcit. Mi-am dat seama că ți-ai făcut griji din cauza mea. Cel puțin, asta e ce-am priceput din mesajele alea pe care mi le-ai lăsat când erai beată.

Apoi Sophie a pus paharul pe masă și s-a ridicat în picioare. Dintr-odată, Helen a realizat că nu-și dorea nimic mai mult decât s-o oprească pe Sophie lângă ea. Destul cât să reînnoade cu-adevărat prietenia dintre ele.

— Nu pleca. Te rog. Mai stai să bei un pahar.

Dar Sophie își trăgea deja haina pe ea.

— Nu cred că e bine să mai stau. Mi se pare... ciudat. Nici nu știu cum să-ți zic.

— Şi tortul? Măcar ajută-mă să-l mănânc. Nu poţi să-mi aduci un tort întreg şi-apoi să mă laşi să mă lupt singură cu el.

— A, a intervenit Sophie. Am vrut să-ţi spun. Tortul a fost ideea lui Leo.

— A lui Leo?

— El l-a făcut.

— Pentru mine?

— Nu, pentru altcineva. Normal că pentru tine.

Helen a simţit că i s-a pus un nod în gât.

— Ce mai face Leo?

Sophie s-a uitat scurt la ea, după care a coborât vocea, ca să atenueze lovitura.

— S-a însurat.

Deci ăsta era sfârşitul. Sfârşitul acelui scenariu pe care Helen îşi îngăduise să-l construiască, scenariul în care Leo venea şi-i bătea la uşă, după care o anunţa că nu putea să trăiască fără ea, că nu-i păsa că în urmă cu nici două luni ea şi-o trăgea cu taică-su. Scenariul în care Leo îi declara c-o iubea.

— S-a însurat? Cu cine?

Sophie a izbucnit în râs.

— A, iartă-mă! Am zis că s-a însurat? Am vrut să spun că şi-a luat o maşină nouă. Sigur că nu s-a însurat.

Helen a reuşit să râdă şi ea un pic.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Adică... evident, ceea ce ţi-am făcut eu ţie a fost cu mult mai groaznic..., a adăugat ea, pentru că simţea că tot trebuie să-şi mai ceară scuze pentru comportamentul pe care-l avusese în trecut.

Sophie a întrerupt-o, continuând să zâmbească.

— Sinceră să fiu, aș prefera să nu mai aducem chestia asta pe tapet.

— Atunci, pe bune, ce face?

— E bine. Mi-a spus să te salut din partea lui.

— Da? Și mi-a pregătit tortul ăsta?

— I-a luat ceva timp să accepte ideea că taică-su era Carlo – că *el* era motivul pentru care n-ai vrut ca voi doi să fiți împreună. N-a existat și un Carlo adevărat, nu? Am început să-i încurc...

— Nu! Helen era indignată, apoi și-a adus aminte că nu avea acest drept. Pe cuvânt!

— Pentru că, dacă la un moment dat o să fii cu Leo, să nu-ți bați joc de el, altfel să știi că te omor cu mâna mea.

Dacă la un moment dat o să fie cu Leo? Oare Sophie chiar zisese chestia asta?

— Ăăă... crezi că e posibil? Ca la un moment dat...?

Întrebarea a rămas în suspensie.

— Elean... Helen, trebuie să înaintăm pe drumul ăsta cu pași foarte mici. Cine știe ce-o să se întâmple mai încolo? Dar trebuie să cădem de acord ca, de-acum încolo, între noi să nu mai existe altceva decât adevărul.

Mai încolo? Asta însemna că ele două aveau să se mai întâlnească. Că prietenia lor putea să mai aibă încă un viitor. Și cine știe ce altceva putea să mai intervină.

— Sigur că da.

— Sinceră să fiu, nu mai vreau să aflu nimic despre tine și Matthew. Dar trebuie să știu cine e Helen și cine e Eleanor, dacă înțelegi ce vreau

să spun. Nici nu știu dacă te cunosc realmente. Nu știu decât că mi-e dor de persoana pe care am crezut-o prietena mea și aș vrea să încerc s-o regăsesc.

— Și eu vreau același lucru.

Helen aproape că plângea.

— Așa că m-am gândit c-am putea să ieșim să bem ceva, s-o luăm de la capăt și să vedem cum ne-nțelegem.

— Pe bune? Da. Sigur. Te rog. Nu te milogi, și-a spus Helen. Ar fi minunat!

— Dar trebuie să-mi promiți că n-ai să iei legătura cu Leo până nu-ți spun eu că e-n regulă să faci asta. Absolut deloc – nici măcar ca să-i mulțumești pentru tort. Pentru că eu îl cunosc... nu vreau să te apropii de el până nu sunt sigură că pot să am încredere în tine. OK?

Lui Helen i s-a părut că asta era cererea cea mai de bun-simț pe care o auzise vreodată.

— OK, a răspuns ea și-a zâmbit. Îți promit.

Ambele femei au rămas în picioare, în mijlocul sufrageriei, ușor stânjenite. Nici una nu știa care ar fi trebuit să fie următorul pas. Oare să stabilească o întâlnire? Oare să nu stabilească nimic, astfel încât Helen să rămână în așteptare, ca o adolescentă îndrăgostită, așteptând nerăbdătoare telefonul lui Sophie? Și-atunci ușița pisicii s-a ridicat, Norman a intrat în cameră și, odată cu el, un val de aer rece. Pisoiul s-a scuturat ca să se usuce. Afară începuse să plouă.

— A, el e Pernă? a întrebat Sophie, după care s-a strâmbat de parcă era pe cale să strănute.

Helen a înșfăcat pisoiul și l-a dus în bucătărie, după care a închis ușa. Apoi femeia a oftat.

— De fapt, îl cheamă Norman.

— Aha. Sigur că da. Tonul lui Sophie i-a trădat starea de ușoară iritare. Pisoiul Claudiei.

Helen a luat un teanc de fotografii de pe o măsuță din colț.

— Am păstrat astea pentru ea. Ca să vadă cum îi merge lui Norman. Uite, a spus ea răsfirând fotografiile în fața lui Sophie, a prins primul lui șoarece. Aveam de gând să i le trimit Claudiei... într-o zi... dar nu știam... ei, înțelegi...

Helen n-a mai avut puterea să continue. Era conștientă că apariția lui Norman îi reamintise lui Sophie că tot ceea ce știa ea despre viața prietenei sale era o minciună, că nici măcar cele mai mici detalii nu erau adevărate.

— Ei, în orice caz...

Sophie i-a luat fotografiile din mână și le-a băgat în geantă.

— O să se bucure la nebunie. Mulțumesc.

Helen a inspirat profund.

— Și, evident, nu sunt nici o PR-istă de succes. Cel puțin, nu încă.

— De asta mi-am dat seama, i-a replicat Sophie, dar cu un zâmbet pe buze. Știi ceva? a continuat ea, iar Helen nici n-a mai avut puterea să respire. Uite, eu mai stau la un pahar de vin. Iar tu poți să începi să-mi povestești cine ești în realitate.

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita raţiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poţi să ţii un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu ştiu cum reuşeşte*
Marian Keyes – *Vacanţa lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenaşul*
Plum Sykes – *Divorţul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorţul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheaţă*
Marisa Mackle – *Un tip la înălţime*
Oksana Robski – *Ca$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-şi permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*

Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soţiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îţi aminteşti de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*

în pregătire:

Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Oprica
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: octombrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27,
E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA